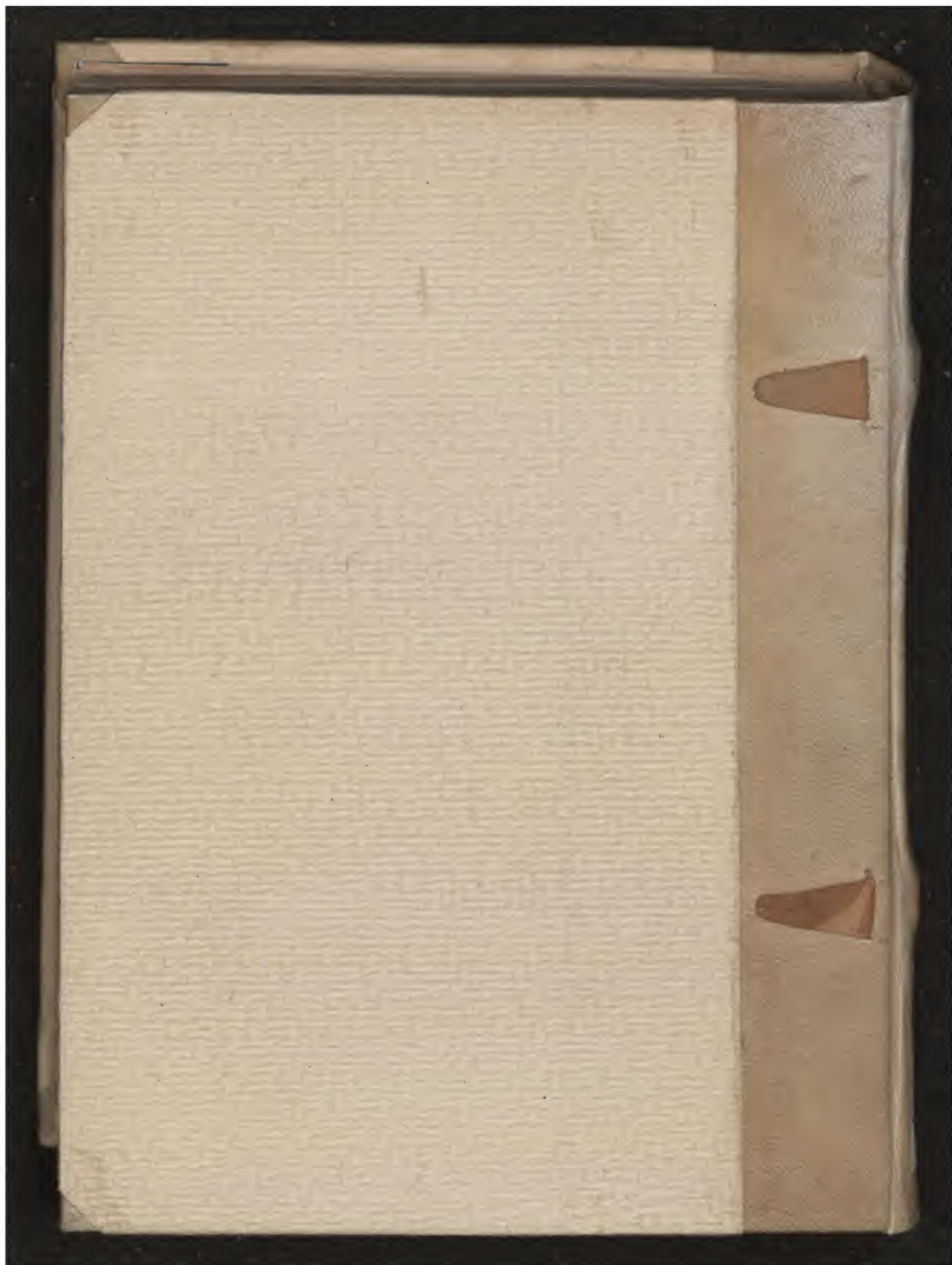

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. F.6.3 (I)

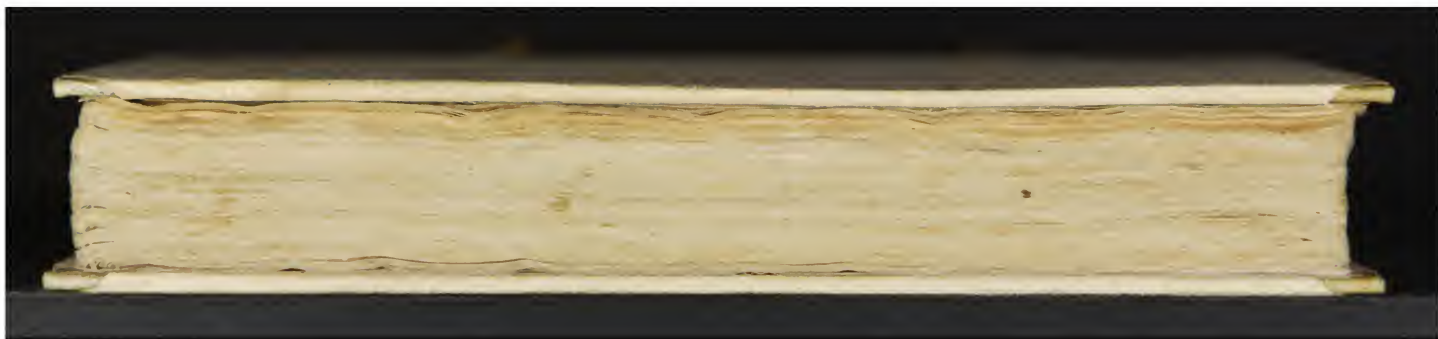

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. F.6.3 (I)

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. F.6.3 (I)

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. F.6.3 (I)

INCUNABULI

F
6
3

Biblioteca Nazionale
Centrale - Firenze

F. 6. 3

INC

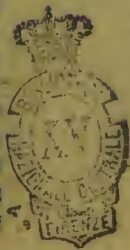
Bibli
Cen

Capitulum primum.

The lib. is in the an

Cap.

q. Cuius de nomine et verbo ex quibus ordo
componitur et propositio, logicè pri-
cipaliter considerat. ideo de his re-
stat diffinitiones assignare. Nomen est ter-
minus significatiui sine re cui nulla per-
aliquid significat separata ut homo. In ista
diffinitio ponitur terminus loco generis

qz omne nomen est terminus. et non econtra. et
so. dicitur: significativus. quia termini
significativi non sunt nomina apud
grammaticos. sed bene apud grammaticos
omnis. nullus. et similia. **Tertius**
cur: sine tempore. ad differentiam
et participii que significant cum tempore.
Quarto ponitur cuius nulla pars
quid significat separata ad differentiam
orationis cuius partes significant se
rate. **Cap. 4.**

Primum est terminus temporalis
significativus et extremorum unitus
cuius nulla pars aliquid signifi-
cat separata. ut currit vel disputat. dicitur
primo: temporaliter significativus ad differ-
entiam nominis quod significat sine tem-
pore. Secundo dicitur: et extremorum
unitus: ad differentiam participii quod signifi-
cat cum tempore. sed non unitus supposito
cum apposito sicut verbum. cetera autem
particule ponuntur: sicut in diffinitione
nominis. **Cap. 4.**

Ratio est terminus significativus
cuius aliqua pars aliquid signifi-
cat. ut homo albus: deum esse. **Al-**
tima particula ponitur ad differentiam no-
minis et verbi: quorum partes non signifi-
cant. Orationum alia perfecta: alia imperfe-
cta. Orationum perfecta est illa que perfectus
sensum generat in animo auditoris. ut ho-
mo currit. Orationum imperfecta est illa que im-
perfectum sensum generat in animo audi-
toris. ut homo albus deum esse. **Nota**
dum quod tres sunt species orationis perfectae.
quia orationum perfectarum alia indicati-
va. ut homo currit. alia imperativa. ut do-
ce iohannem. alia optativa. ut utinam essem
bonus logicus. **Cap. 5.**

Propositio est oratio indicativa. ve-
rum vel falsum significans. ut ho-
mo currit. potest. oratio. loco gene-
ris. quia omnis propositio est oratio et non
econverso. Secundo dicitur indicativa. quia
sola indicativa est propositio. non autem im-
perativa nec optativa. Ultimo annectit:
verum vel falsum significans. propter tales

orationes. sortes potest. plato scipit. que non sunt
propositiones: non obstante quod sint indicative. quia
non significant verum nec falsum: cum sint ora-
tiones imperfecte. **Cap. 6.**

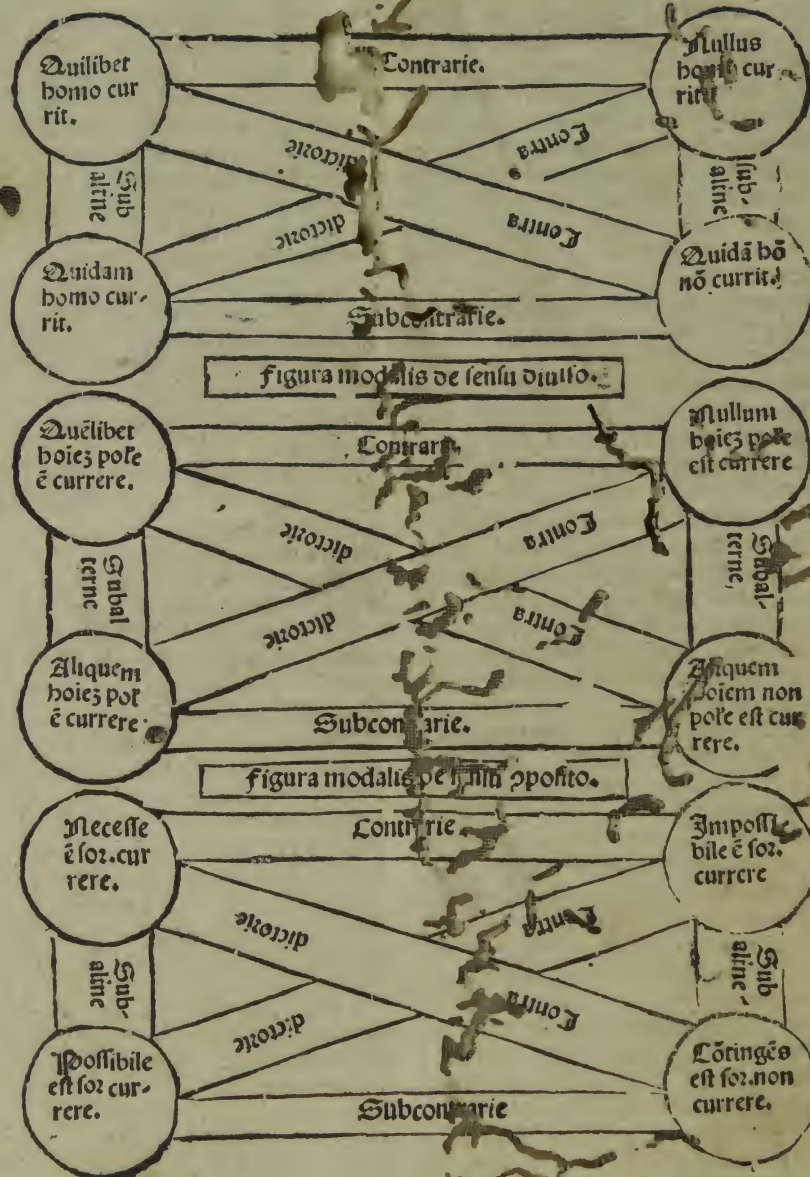
Divisiones sub propositione pre-
sentas sequitur nunc. **Prima**
est ista. propositio est categorica
et alia hypothetica. **Propositio** cathego-
rica est illa que habet subiectum predicatum
et copulam tantum principales partes sui. ut
homo est animal. Subiectum est homo.
predicatum vero. animal. et copula illud ver-
bum. est: quia coniungit subiectum cum
predicato. **Et** si dicatur. homo currit. est
propositio categorica. et non habet predica-
tum. Dicitur quod habet implicitum predica-
tum. videlicet. animal. currens. quod patet in re-
soluendo illud verbum currit in sum. animal. est
autem participium. Subiectum est de quo
quid dicitur. ut homo. predicatum vero
quod dicitur de altero. ut animal. sed copu-
la semper est verbum substantivum. animal. est
sum. animal. est. **De** propositione hypothetica
rursus dicitur ad cuius differentiam ponitur
illud particula. principales partes sui. quia principa-
les partes hypotheticæ non sunt subiectum et pre-
dicatum. sed plures categorice. ut ista di-
visione. **Secunda** divisio est ista. **Propositio** cathego-
rica alia affirmativa. alia negativa.
Propositio categorica affirmativa.
illa in qua verbum principale affirmatur.
ut homo currit. **Propositio** categorica
negativa est illa in qua verbum principale negatur.
ut homo non currit. **Tertia** divisio est
propositio categoricarum alia vera alia
falsa. **Propositio** categorica vera est illa
in qua adequatum significatum est verum
ut homo. hoc. non. est vera. tunc est hoc: quod
est. non. dicitur est verum. **Loco** significatus
primarius et adequatum propositionis. quod est si
propositioni infinitive vel coniunctive illi.
ut te esse hominem vel quod tu es homo dicitur
significatus primarius et adequatum illi.
tunc est homo. cetera autem significata. ut
animal. te esse. sunt secundaria. et unus
significatus secundaria et penes
se non est verus propositio vera nec falsa

quod est apud
grammaticos
terminus in
sensu et intelligitur

Sequuntur figure.

³ Johannes noster regem ad hoc sibi p^po m^ro s^etis vult q^d
huiusmodi m^ro m^ro 2^a q^d extrema sint superius: 2^a q^d
p^po ad n^rm sⁱn^r fⁱatib⁹ n^ro v^ro

figura in esse.

Int igit̃ tā p̃me q̃ secūde figurē

¶ Tercia q̄tuor regulis situat̄ p̄pō-
S nes i figura: ita q̄tuor alijs regu-
 lis ipsar̄ cognoscit̄. et seu nā. q̄
 p̄^a est ista. **N**ō ē pole duo tria esse fil̄ vā:
 sed bñ fil̄ falsa. ¶ Prima p̄^a 3ª ductus in
 oib⁹. 7 scōa p̄ba^t. qm̄ ista sūt fil̄ falsa. q̄
 bō est alb⁹. null⁹ bō ē alb⁹. 7 ista fil̄. om̄e
 aial est bō. nullū aial ē bō. ¶ 2ª regula est
 ista. nō ē pole duo subcōaria ē fil̄ aial.
 sed bñ fil̄ vā. ¶ 3^a p̄^a prima i singulari
 scurrendo. et secunda probat̄. quoniam
 ista sunt simul vera: aliquis homo est al-
 bus. 7 aliquis homo nō est alb⁹. uti quod
 aial est homo. 7 aliquo aial nō ē homo.
 ¶ Tercia regula est ista. **N**ō ē possibile

Quipollētiāq̃ tres sūt regulę: q̃z
p̃ma ē ista. Neg̃ p̃posita facit eq̃
pollere suo p̃dictorio. vñ nō q̃libz
homo currit. equalet isti. aliq̃s hō nō cur
rit. Et ista nō nullus hō currit. equalz isti.
Aliq̃s hō currit. T̃ Sc̃da regula ē ista.
Negatio postposita facit equipollēť suo
p̃rio. probat̃. nam ista. quilibet homo nō
currit. equipollēt isti. nullus homo currit. ⁊
ista. nullus homo nō currit. equipollēt isti
q̃libet homo currit. T̃ Tertia regula ē ista.
Negatio p̃posita ⁊ postposita facit eq̃
pollere suo subalterno. vñ hec. nō quilibet
homo nō currit. equipollēt isti. aliquis hō
currit. Et ista. nō nullus hō nō currit. eq̃
pollēt isti aliq̃s hō nō currit. Unde ṽsus.
p̃re. p̃dic. post. p̃. p̃re. postq̃. subalter.
Hec regula non solū definit p̃ime vel se
cunde figurę: imo ⁊ t̃tie. Et voco ibi neg̃
nem p̃positā quādo coniungit̃ modo:
siue modus precedat siue sequat̃. ⁊ post
positā quando coniungunt̃ vbo infiniti
ui modi. Exemplū p̃mi. nō pole ē for. cur
ref. vel for curref nō est pole. Exēplū secū
di. pole est for. nō curref. vel for. nō curre
re est pole. hec g̃. non necesse est for. curre
re. equalet isti. p̃tingens est for. nō cur
ref p̃ p̃imā fgulā. ⁊ hec. necesse est for. nō
curref. equialet isti. impole ē for. curref.
p̃ secundā fgulā. Et ista. nō necesse ē for.
non curref. equialet huius pole est for. cur
ref p̃ tertiā fgulā. ⁊ ita dicat̃ de ceteris
quibuscūq̃. quas ⁊c. Cap. 11.
Omnisio ē trāspō subij p̃dicatus
⁊ ecōuerso: vt hō ē aial: aial ē hō.
Et hec diuiditur in cōuersionē simplicē:

nominata a ly. fi. 7 nō aly. nisi. Cap. 13.

Copulatiua est illa q̄ bz plures ca-
thegoricas p̄ notā copulatiōis in-
uicē iunctas. vt tu es hō 7 tu es
des. Propōitiōnū copulatiuaz alia affirma-
tiua alia negatiua. **C**Affirmatiua ē illa in
qua nota copulatiōis affirmat. Exēplum
positū ē. **C**Negatiua vero ē illa in q̄ no-
ta copulatiōis negat: vt non tu es hō 7 tu
es asin⁹. **C**Et semp negatiua pbat p as-
firmatiuā. **C**Ad veritatē copulatiue affir-
matiue requir̄ quālibet ptē eē verā. vt tu
es homo 7 tu es aial. **C**Et ad falsitatē co-
pulatiue affirmatiue sufficit vnā ptē eē fal-
sam: vt tu es hō 7 tu curris. **C**Ad possibi-
litatē copulatiue requir̄ quālibet ptē eē
possibilē 7 nullā alteri incōpossibilē exem-
plū p̄mi. vt tu es hō 7 tu curris. Sz ad im-
possibilitatē eius sufficit vnā ptē eē ipossi-
bilē aut vnā alteri incōpossibilē. exēplū p̄xi-
mū. tu curris 7 tu es asin⁹. exēplū secūdi.
tu es 7 tu nō es. **C**Ad necessitatē copula-
tiue requir̄ quālibet ptē eē necessariam.
vt hō est animal. 7 de⁹ est. **C**Et ad cōtin-
gentiā ipsius requir̄. Sufficit vnā ptē
eē ptingentem alterā aut nō impossibilem
nec idē incōpossibilē. vt tu curris 7 tu es
homo. vel dī est 7 tu curris. Cap. 14.

Ifundētia est illa in qua cōiūgiū
tur plures cathegorice p̄ notā dis-
iunctiōis: vt tu es hō vel tu es a-
nus. Propōitiōnū disiunctiuarū: alia af-
firmatiua alia negatiua. Disiunctiua affir-
matiua est illa in qua affirmat̄ nota disiū-
ctionis vt patuit. negatiua vero est illa in
qua nota disiunctiōis negatur. vt nō tu es
homo vel tu es capra. 7 bec semp pbat̄
per affirmatiuā. Nec eēt negatiua nisi p̄
poneret̄ negatio. vt tu nō es asinus. vel
tu nō es capra. affirmatiua est. quia nulla
illarū negatiōnū trāsīt in notā disiunctio-
nis. **C**Ad veritatē disiunctiue affirmati-
ue sufficit vnā ptē eē verā. vt tu es hō
vel tu es asinus. Et ad falsitatē ei⁹ requir̄
quālibet ptē eē falsam. vt tu curris vel
nullus baculus stat in angulo. **C**Ad possi-
bilitatem disiunctiue affirmatiue sufficit

vnā ptē eē possibilē. vt homo est asinus
vel antīps est. Sed ad impossibilitatem
eius requir̄ quālibet ptē eē impossibi-
lē. vt homo est asinus vel nullus deus est.
CAd necessitatē disiunctiue affirmatiue
sufficit vnā ptē eē necessariā vel inuicē
cōtradici. Exēplum p̄mi. deus est vel for-
tes mouet̄. Exēplū secūdi. tu es vel tu
nō es. Et ad ptingentiā eiusdē requiritur
quālibet ptē eē ptingentem 7 nullā al-
teri repugnare. nec ē dīctoria illaz. vt
antichristus est albus vel ip̄e currit. **I**psū
tur tertia pticula. quia bec disiunctiua ē ne-
cessaria. tu nō es hō vel tu es aial. 7 tamē
nulla ps alteri repugnat 7 quelibet est cō-
tingēs. sed hoc ideo. qz dīctoria ptius re-
pugnāt. vt tu es hō 7 tu nō es animal. vel
dicat̄ 7 melius qd ad necessitates disiuncti-
ue requir̄ 7 sufficit copulatiuā factaz de
partibus dīctorijs esse impossibilē. Et
ad ptingentiā. qd copulatiua facta d̄ ptibus
oppositis sit ptingēs. bec. n. est necessaria
tu nō curris vel tu moueris. qz bec copu-
latiua est impossibilis. tu curris 7 tu nō mo-
ueris. Et bec ē ptingēs. tu curris vel tu nō
moueris. quia bec copulatiua est ptingēs
tu nō curris 7 tu moueris secundū regu-
las datas de copulatiuis.

Sequitur capitulum quintum decimū
quod est de predicabilibus.

Predicabile dupliciter sumitur. vi-
delicet. cōmuniter. 7 p̄prie p̄dica-
bile. cōmuniter sumptū est termi-
nus aptus natus de aliquo predicari. 7
sic tā terminus cōmunis q̄ singularis.
tā p̄plexus q̄ incōplexus dīr predicabile.
Sz p̄prie sumēdo sic diffinit̄. **P**redicabile
ē termin⁹ vniuocus apr⁹ nat⁹ de pluribus
p̄dicari 7 sic nullus termin⁹ singulari nec
trāscedēs aut p̄posit⁹ dīr p̄dicabile seu vni-
uersale qd idē ē. qd null⁹ tal⁹ ē termin⁹ vni-
uoc⁹. **C**Unde terminus vniuocus est ter-
minus simplex plura significās fm vnicā
rōnem sicut ly. homo quod significat for-
tem 7 platonē 7 omnia sua significata fm
hanc rōnem aial rationale. **I**psū hoc qd
dicūt. terminus. simplex. excluduntur ter-

in finem compositi. sed ly. significans plura:
 excludit terminum singulare et ly. unica ratio-
 ne. excludit terminum transcendere. videlicet
 ens. aliquid: et huiusmodi. **T**erminus equiuocus
 est terminus simplex plura significans sin-
 gulas rationes sicut li. canis. quod signi-
 ficat canem latrabilem: fidus celestem: piscem ma-
 rinum. et hoc diuersis rationibus. **P**redica-
 bile secundo modo sumptum diuiditur in quatuor vni-
 uersalia. videlicet genus specie differetiam
 proprium et accidens. Genus ergo est ter-
 minus vniuocus predicabilis in quo de pluribus
 differetibus specie. ut aial: predicat de boie et de
 asino quod dicitur species in eo quod quidam ad interro-
 gationem factam per quod est homo vel asinus. respon-
 detur quod est animal. **G**enus diuiditur. nam
 quoddam est genus generalissimum. et quoddam
 genus subalternum. **G**enus generalissi-
 mum est terminus qui sic est genus quod non potest
 esse species. ut substantia. **G**enus subal-
 ternum est terminus qui sic est genus quod potest esse species
 ut aial. et n. genus spectat boies. species vero re-
 spectu corporis. **S**pecies est terminus vni-
 uocus non supremus predicabilis in quo de plu-
 ribus ut ly. homo predicat de sorte et plato in eo
 quod quid. quia ad interrogationem factam
 per quid est sortis vel plato respondet quod est
 homo. **S**pecies diuiditur. quia quedam spe-
 cialissima et quedam subalterna.
Species subalterna est terminus qui cum
 sit species potest esse genus. ut aial. **S**pecies
 specialissima est terminus. qui cum sit spe-
 cies non potest esse genus. ut homo. vel asinus sic.
Species specialissima est terminus vni-
 uocus predicabilis in quo de pluribus dicitur
 numero solum. et notatur dicitur solum:
 quia ly. aial. non est species specialissima. et tamen
 est terminus vniuocus predicabilis in quo
 de pluribus differetibus numero: quia de
 sorte et plato solum non solum de dicituribus nu-
 mero. quod est de dicituribus specie. ut de boie et leone.
Differetia est terminus vniuocus predi-
 cabilis de pluribus in genere essentiali. ut ro-
 nale: quod predicatur de sorte et plato in eo
 quod quale. quia ad interrogationem factam
 per qualis est sortis respondet quod est ro-
 nalis. **P**roprium est terminus vniuocus

cus predicabilis de pluribus in eo quod qua-
 le accidentale conuertibiliter: ut risibile: quod
 predicat de sorte et plato. in eo quod quod
 le: quod ad interrogationem factam per qualis
 est sortis vel plato conuenienter respondetur
 quod risibile. Et tota ratio quare sic predi-
 catur de illis est. quod est propria passio illius
 termini homo cum quo conuertitur. Accidens est ter-
 minus vniuocus predicabilis de pluribus
 in eo quod quale accidentale non conuertibiliter
 sicut li. albus quod predicat de boie in eo
 quod quale accidentale. quia ad interro-
 gationem factam per qualis est homo vel asinus potest
 conuenienter responderi quod albus. et hoc non
 conuertibiliter. Quia non conuertitur li. album
 cum aliquo illorum. **S**ufficietia predicabi-
 lium habet istum modum. quod omne vniuersale aut
 est predicabile essentialiter aut accidentale.
Si essentialiter. aut in quo. aut in quale.
Si in quale. illud est definitio. **S**i in quo. aut de
 pluribus dicitur specie. et illud est genus. aut
 de pluribus differetibus numero solum: et
 illud est species. **S**i vero est predicabile acciden-
 taliter. aut ergo. in quale. accidentale conuertibiliter
 et illud est proprium. vel in quale acci-
 dentale. non conuertibiliter. et illud est accidens.
 Ex predictis potest conuinci que sit predicatio di-
 recta vel indirecta. essentialis vel accidenta-
 lis. predicatio directa est illa in qua superius pre-
 dicat de suo inferiori. ut aial est homo. predicatio
 indirecta est illa in qua inferioris predicat de suo
 superiori. ut aial est homo. predicatio essentialis
 est illa in qua superioris predicat de inferiori
 vel conuerso solum quod dicitur est. vel definitio est aliquod
 illorum. **S**i predicatio accidentalis est illa in qua proprius
 vel accidens predicat de genere: species vel definitio vel
 suo indiuiduo aut conuerso. **E**x primis. ut homo
 est risibile: vel aial est albus. **E**x secundis. et risibile
 est homo: albus est aial. **E**t patet de definitio est indiuiduo
 dicat. vel melius dicat quod predicatio essentialis
 est predicatio terminorum eiusdem predicamenti ut:
 homo est aial. predicatio autem accidentalis est predicatio
 terminorum diuersorum predicamenti ut: homo est
 albus. **T**erminus superior ad reliquum dicitur esse ille
 qui continet illi et non conuerso sicut ly. aial. res-
 pectu istius termini: homo: quod significat quod ille et
 cum aliquid ultra. **T**erminus inferior ad re

liquū dī eē ille q cōtinet ab eo. 7 n̄ ecōuer
so. vt ly. sortēs. respectu istī? termini: hō.
Substantia.

Corporea Incorporea.

Animatum Inanimatum.

Sensibile Insensibile.

Rationale Irrationale.

Mortale Immortale.

Sortes Homo.

Sortes Plato.

Predicamentū ē coordinatio plurimū
terminorū s; sub 7 supra. Et diui
dit in decē predicamēta. Quorū p^m
est predicamentū: subiecti: cui? gnālistimū ē hic
terminū? subiecti: sub q ponit hic terminū? cōr
pus. sub: corpore: corp^o aiatiū: sub: corpe
aiato: al: sub: aiati: spēs spālissima: hō vt:
asip^o: 7 ibi istis sua indiuidua: sortēs: 7 pla
to: bunnellus: 7 fanellus. **S**ecūdu p^odi
camētū est predicamentū: qntitatis. Cuius
generalissimū ē quātitas: sub q sunt duo
genera subalternā quorū nullū ē sup^o ad
reliquū v; p^ost^oū: 7 discretū. p^omi gene
ris iste sunt spēs: linea. sup^oficies: corpus
tēpus: 7 locus. quarū bec sunt indiuidua. b
linea. bec sup^oficies: hoc corpus: hoc tēps:
hic locus. **S**ecūdu g^oneris infiniti sunt
spēs. s. binari^o: trinari^o: quaternari^o 7 c. in
diuidua vero sunt: hic binari^o: hic trinari^o
7 c. **T**ertiu p^odicamentū ē predicamentū: qli
tatis: cuius gnālistimū ē: qualitas. sub q
sunt quattuor genera subalternā: nō se hñ
tia secūdu sub 7 supra. **P**rimū ē habitus
vel dispositio. Secūdu ē. nālīs potētia v
ipotētia. Tertiū ē. passio v^o passibil^o q^olitas
Quartū ē: fōia v^o circa aliqd p^ostās figura.
Primū generis spēs sūt grāmatica. lo
gica. 7 rethorica. quarū indiuidua sunt b
grāmatica. bec logica. bec rethorica.
Secūdu generis spēs sunt. durū. 7 mol
le quarū indiuidua sunt. b durū. b molle.

Tertij generis spēs sūt. dūcedo. amaritu
do. albū. nigrū. calidū. 7 frigidū. humidū.
7 siccū. quarū indiuidua sūt. b dūcedo. b
amaritudo. b albū. b nigrū. 7 b mōi.

Quarti generis spēs sūt. circūl^o. triāgu
lus. qdrāgulus. 7 b^o i quarū indiuidua sūt.
hic circūlus. b triāgul^o. hic qdrangulus.

Quartū predicamentū ē. p^odicamentū re
latiōis. Cuius generalissimū ē. relatio. v^o.
ad aliqd: sub q sunt tria genera s; **S**terea
non se hñtia s; sub 7 supra. **P**rimū mū ē.
eqparatio. **C**2^m. est. suppositio. **C**3^m est.
suppositio. **P**rimū generis spēs sunt.
vicin^o eqle. 7 simile. q^oū indiuidua sunt. b
vicin^o. b eqle. 7 hoc simile. **S**ecūdu ge
neris spēs sunt. p^o dominus. 7 magister.
quorū indiuidua sūt. hic p^o. hic dñs. 7 b ma
gister. **T**ertij generis spēs sūt. fili^o. su^o.
7 discipul^o. quarū indiuidua sūt. hic fili^o.
hic seru^o. hic discipul^o. **C**3^m p^odicamentū
est p^odicamentū. actiōis. cui? gñā s; b^o alterna
sunt sex. quorū nullū ē sup^o ad reliquū
videlicet. generare. corrūpere. augē. dimi
nuere. alterare. 7 secūdu locū mouere.

Primū 7 secūdu generis spēs sunt. ge
nerare hominē. 7 corrūpere equū. qua
rum indiuidua sunt. sic generare hominē
nem. sic corrūpere equū. **T**ertij 7 quar
ti generis species sunt. augere in longū.
diminuere in latū. Quorū indiuidua
sunt. sic augere in longū. sic diminuere
in latū. **Q**uinti generis species sūt. ca
lesfacere. 7 frigesfacere. quarū in diuidua
sunt. sic calesfacere. sic frigesfacere. **S**exti
generis species sunt. mouere sursum. mo
uere deorsum. quarum indiuidua sunt. sic
mouere sursum. sic mouere deorsum. **S**er
tiū predicamentū est predicamentū pas
sionis cuius generalissimū est. passio. Et
habet similiter sex genera subalternā nō se
habētia secundum sub 7 supra videlicet.
generari. corrūpi. augeri. diminui. altera
ri. 7 s; dū locū moueri. **P**rimū 7 secūdu
generis spēs sūt boies gñari. equū corrū
pi. q^oū indiuidua sūt. istū boies gñari. istū
equū corrūpi. tertij 7 q^oti generis spēs sūt
augeri in longū. diminui in latū. qua

rum indiuidua sunt: sic augeri in longū sic
diminui i latū. Quinti generis spēs sunt
calefieri ⁊ frigeri. quāz indiuidua sūt. sic
calefieri sic frigeri. Sexti gēis: spēs sūt
moueri sursum: moueri deorsū: q̄z indiui-
dua sunt. sic moueri sursum: sic moueri de-
orsum. **C** Septimū predicamentū ē pre-
dicamentū: vbi: cui⁹ generalissimū ē: vbi:
sub quo sunt hec genera subalterna: in lo-
co: in spacio. quorum species sunt: in do-
mo: in platea: sub q̄b⁹ sunt indiuidua: i hec
domo: in hac platea: hic: vel: ibi. **C** Octa-
uū predicamentū est predicamentū: qñ cu-
ius generalissimū est. qñ: sub quo sūt gēa
subalterna. videlz: in tpe: in euo: in eterni-
tate. quorū species sūt: heri: hodie: cras ⁊
Et indiuidua. vt: tūc: vel: in illo die: vel i
illo instāti. **C** Nonū predicamentū ē pre-
dicamentū: situs: cuius generalissimū ē: si-
tus: vel: positio: sub quo sunt spēs videlz
stare: iacere: sedere: quarū indiuidua sūt:
sic stare. sic sedere. sic iacere. **C** Decimū
predicamentū est predicamentū. habitus
cui⁹ generalissimū est. habit⁹. sub quo sūt
species. anulus. ⁊ corona. armatū esse cal-
ciatū ēē. q̄rū indiuidua sūt. hic anulus. h
corona sic armatū esse. sic calciatū esse.
C Iuxta predicta est notādū q̄ i quocūqz
p̄dicamēto ponit cōcretū i eodē ponit su-
um abstractū: ⁊ e cōuerso. Ita q̄ i eodē p̄-
dicamēto ponit hō. in quo humanitas. ⁊
in eodē. albedo i quo. album. ⁊ e cōuer-
so. ⁊ cetera. **Cap. 17.**

Syllogisim⁹ est oīo in q̄ quibusdam
positis ⁊ concessis necesse ē aliud
euenire p̄ ea q̄ posita sunt ⁊ cōces-
sa. vt oīs hō. currit for. est hō. ergo for. cur-
rit. **C** Et sciendū ē p̄mo q̄ oīs syllogis-
mus stat ex tribus teimīs. s. maiori extremitate.
minori extremitate. ⁊ medio termino.
C Tū medi⁹ termin⁹ est ille qui bis sumitur
ante p̄clusionē ⁊ nō igredit̄ p̄clusionē. vt
hō. Maior. extremitas est ille termin⁹ qui
sumitur in maiori p̄pōne cū medio termi-
no. vt currēs. Minor extremitas ē ille ter-
minus qui sumit̄ in minori p̄pōne cū me-
dio termino. vt for. **C** Secūdo est notan-

dum q̄ figura est debita dispō terminorū
que dispō tripliciter sit. **MA** aut illud qd
subiicit i prima p̄pōne predicat̄ in scda. ⁊
sic resultat prima figura. Aut idē p̄dicat̄
vtrōqz. ⁊ sic ordinat̄ secūda figura. **Al**
idē subiicit̄ in vtrāqz. ⁊ sic l̄ tertia figu-
ra. **E**xemplū p̄me figure. vt oēs aīal ē suba.
oīs homo est aīal. ergo oīs hō est suba.
Exemplū secūde figure. vt nullus lapis ē hō.
oēs risibile est hō. ergo nullū risibile est la-
pis. **E**xemplū tertie figure. oīs hō est aīal
oīs homo est rōnalis. ergo quoddā rōna-
le ē aīal. vnde versus. Sub. p̄e. prima. bis
p̄e. secūda. tertia bis sub. **C** Tercio ē no-
tandū q̄ quedā est p̄clusio directa ⁊ qdā
indirecta. cōclusio directa est illa in q̄ ma-
ior extremitas predicat̄ de minori in con-
clusionē. exempla data sūt. Cōclusio idire-
cta. est illa i q̄ minor extremitas p̄dicat̄ d
maiori i conclusionē: vt oīs homo est aīal
for. est homo. ergo aliquod animal ē for.
C Quarto est notandū q̄ omniū ista-
rum figurarum sunt decem ⁊ nouem mo-
di quibus syllogizatur in illis: quorū no-
uem pertinent ad primam figuram. quat-
tuor ad secundam. ⁊ sex ad tertiam. ⁊ inse-
runtur in istis versibus. Barbara celarent
darii ferio baralipon. Celantes dabitis:
fapesmo frisesomorum. Desare: camestres
festino baroco. Darapti: selapton: disa-
mis: datisi: brocardo: ferisō. Et bi oēs cō-
cludūt directe p̄ter. v. vltimos p̄me figu-
re. **C** In his modis ponūtur quattuor li-
tere vocales. s. a. e. i. o. prima significat vni-
uersalem affirmatiuam. secūda vniuer-
salem negatiuam. tertia particulare. inde
finitam. aut singularem affirmatiuā. quar-
ta particularem. indefinitā. vel singularem
negatiuā. secūdū ergo situm istarum li-
terarum in modo debet cōstitui syllogis-
mus. qz ergo in. barbara. ter ponit̄. a. iō
quelibet p̄positio in modo illo erit vni-
uersalis affirmatiua. Et qz in. celarent. p̄-
mo ponit̄. e. ⁊ secūdo. a. ⁊ itē tertio. e.
ideo illius modi p̄ma p̄positio ⁊ tertia
erit vniuersalis negatiua. secūda vero vni-
uersalis affirmatiua. Si ergo querat̄ bar

Handwritten notes in a later hand:
3° p̄ minor sit affirmatiua
3° p̄ maior sit affirmatiua
3° p̄ minor sit affirmatiua
3° p̄ maior sit affirmatiua
3° p̄ minor sit affirmatiua
3° p̄ maior sit affirmatiua
3° p̄ minor sit affirmatiua
3° p̄ maior sit affirmatiua
3° p̄ minor sit affirmatiua
3° p̄ maior sit affirmatiua

bara. ex q^o p^ostat. dicat q^o ex duabus uni-
uersalib^{us} affirmatiuis vlem affirmatiuas
directe pcludētib^{us}. Celaret^{ur} v^o ex vli ne-
gatiua 7 vli affirmatiua vniuersalē nega-
tiua directe cōcludētib^{us}. 7 ita de singulis
dicat. **Q**uinto est notandum q^o prime
q^otuor dictiones primi versus incipiunt
ab his cōsonantibus. b. c. d. f. 7 filr omnes
dictiones sequentes. 7 per hoc intelligi-
tur q^o omnes modi ichoantes. a. b. debēt
reduci ad primū prime. 7 omnes modi i-
choantes. a. c. ad secundū. 7 per. d. ad ter-
tiū. 7 per. f. ad quartū. **I**tem vbicunq^{ue}
ponitur. s. in his dictionib^{us} denotatur q^o
ppositio intellecta p vocalē immediate p^{re}-
cedentē v^o cōuertī simpli. 7 p. p. v^o puer-
ti p accides. 7 p. m. q^o fiat trāspōitio i p^{re}-
missis. ita q^o maior fiat minor. 7 cōuerso.
7 p. c. q^o reducat p impossibile. **E**xemplū trū
primor^{um} b^{us} reducendo sapēsino ad serio.
vt ois hō ē aial nullus lapis ē hō. g^o q^o dā
aial nō ē lapis. dicat g^o sic. nullus hō ē la-
pis. quoddā aial ē hō. ergo quoddā aial
nō ē lapis. **I**ta reductio habet cōuertē
do maiorem primi syllogismi p accides.
7 minorem simpliciter. quib^{us} cōuersioni-
bus factis transponant^{ur} premisses. ita d^{ic}
alijs dicatur. **Q**ualiter autē modus in
quo ponit^{ur}. c. reducat^{ur} per impossibile oñ-
dit^{ur}. **I**am in istis modis solūmodo inse-
rit^{ur}. c. videlz. i barocho. 7 i brocardo. id so-
lū isti modi reducūt^{ur} ad barbara. p ipos-
sibile. **E**xemplū primi. omnis hō est aial
aliquis lapis nō est aial. ergo aliquis la-
pis nō est hō. reducit^{ur} nanq^{ue} ad barbara
per impossibile sumendo cōtradictoriū
cōclusionis cum maiori 7 inferendo op-
positū minoris. vt ois homo est aial ois
lapis est homo. ergo omnis lapis ē aial.
Exemplum secūdi modi. vt quidam ho-
mo nō est lapis: omnis homo est aial. er-
go quoddā aial nō est lapis. **R**educitur
nanq^{ue} ad barbara sumendo cōtradictio-
rium conclusionis cum minori 7 inferen-
do oppositum alterius premisses. s. maio-
ris. vt omne animal est lapis. omnis ho-
mo est animal. ergo omnis homo est la-

pis. **Q**uā versus. **S**impli verti vult. S. p.
vero p acci. m. vult. trāspōni. c. v^o p ipos-
sibile duci. **E**x p^{re}dictis sequitur q^o nullus
syllogism^{us} pstat. ex oib^{us} p^{re}dicarib^{us} nec ex
oib^{us} negatiuis. Et si altera premissarū
fuerit p^{re}dicarib^{us} vel negatiua 7 conclusio
similiter erit p^{re}dicarib^{us} vel negatiua. Et
b^{us} de syllogismis dicta sufficiant.

ExPLICIT PRIMUS TRACTATUS q^{ui} summula-
rū intitulat^{ur}. incipit secundus. s. suppositio-
num. **C**ap. 1um.

Appositio ē acceptio termini i
ppositioe p aliquo. vel p aliq^{uo}
b^{us}. **E**xemplū p^{ri}mi. tu es. **E**xemplū
secūdi. ego 7 tu summ^{us}. **I**n p^{ri}ma
supponit solū pro aliquo. in secūda p ali-
quibus. Et notanter dicitur in ppōne. q^{ui}
extra ppōitionē non supponit terminus
licet tñ significet. vñ ly. hō. ita significat
extra ppōne sicut intra. **I**am tñ suppoit
nisi existat pars ppōnis. **S**uppositio
diuidit^{ur}. qm aliq^{ui} suppositio ē mālīs. 7 ali-
qua ē suppo psonal. **S**uppo mālīs ē ac-
ceptio termini in ppōne p suo mālī signi-
ficato. vt hō ē nomē. p^{er} q^{ui} ly. hō. nō suppo-
nit nisi p se v^o p sibi p^{re}simili q^{ui} sunt signifi-
cata mālīa istius termini hō. **S**uppositio
personalis ē acceptio termini in ppōne p
suo formali significato. vt hō ē aial. p^{er} q^{ui}
ly. hō suppoit p sor. v^o p pla. q^{ui} sūt signifi-
cata formalia istius termini hō. **A**d enī
dētiā aut istar^{um} diffinitionū ē notādū. q^{ui}
differētia ē iter significatū formale 7 mā-
le alicui^{us} termini. **I**am significatū formale
alicuius termini. ē illud quod iste termin^{us}
significat. 7 de eodē ac p eodē ē v. rificat^{ur}
bilis affirmatiue sine additamento signi-
mālītatis. sic sor. v^o plato ē significatū sor-
male istius termini hō. q^{ui} de sorte 7 platōe
verificat^{ur} affirmatiue ly. hō. sine additamē-
to signi materialitatis. q^{ui} q^{ui}bet istar^{um} est
vera. sor. ē hō 7 plato ē hō. **S**i significatū
mālē alicui^{us} termini ē illud q^{ui} iste termi-
nus significat p quo non est verificabilis
affirmatiue sine additamēto signi mālīta-
tis. sicut iste terminus homo. 7 q^{ui}bet
sibi p^{re}similis ē significatū materiale eius^{us}

de terminis. bō. quia seipsum significat et
 quilibet sibi cōsimilē. tñ p nullo tali ē ve
 rificabilis sine additamento signi mālita
 tis. qz b ē falsa. ille termin⁹ bō ē bō. sed b
 est vera. iste termin⁹ bō ē ly. bō. **C** Vel di
 cat⁹ et breui⁹ q significatū formale alicu
 ius termini ē illud. de cuius pnoie demō
 strāte verificabilis est talis terminus af
 firmatiue sine additamento signi mālita
 tis. vt bō. est significatū formale illi⁹ ter
 mini. bō. quia b est vera. hoc est bō. demō
 strando for. s3 significatū mālē alicui⁹ ter
 mini ē illud. d cui⁹ pnoie demōstrāte si est
 talis termin⁹ verificabilis affirmatiue. ni
 si mediāte signo mālitalis. sicut iste ter
 minus bō est significatū mālē eiusdē.
 qz b nō est vera. hoc est bō. demōstrādo
 illū terminū bō. s3 b bā ē vā. b ē ly. bō de
 mōstrādo eūdē. **C** Er qb⁹ seqt⁹ pno. q qli
 bet termin⁹ q nō ē d seipso verificabil. nisi
 mediāte signo mālitalis bz duplex signi
 ficatū. v3 mālē et formale. sic illi termini.
 bō. aīal. lapis. lignū et b⁹i. Significat. n.
 ly. bō. for. formalit⁹ et seipz aut sibi p̄similē
 mālitalit⁹. **C** Secūdo seqt⁹ q qlibet termi
 n⁹ q ē de seipso verificabil sine tali signo
 bz vnū solū significatū. et illud ē formale et
 formalit⁹ se significat. sic isti termini. ens.
 aligd. nomē. termin⁹. et b⁹i. Itā sicut illa
 ē vera. ens est ens. itā ista ly ens est ens.
 Et sicut illa ē vera. nomē ē nomē. ita ista
 ly. nomē est nomē. **C** Tertio seqt⁹. q sicut
 aliquis termin⁹ p̄me itētiōis vel impōnis
 hēt significatū formale solūmō. et aliqs
 mālē et formale. ita aliqs termin⁹ scōde itē
 tiōis vel ipōnis bz significatū formale so
 lūmō. et aliqs vtrūqz. p̄ma ps ē oīsa qm̄
 tā ly. homo. q ly. ens. ē termin⁹ p̄me itē
 tiōis vel ipōitiōis. et tñ ly. bō hēt vtrūqz
 significatū. et ly. ens. formale solūmō. Se
 cūda ps. pbat⁹. Itā ly. nomē. et ly. ppō. s3
 termin⁹ scōde itētiōis vel ipōnis. et ly. nomē
 bz significatū formale solūmō. qz b ē vā.
 ly. nomē ē nomē. et ly. ppō. bz vtrūqz qz b
 nō ē vera. ly. ppō ē ppō. s3 bñ qlibet istaz.
 ppō affirmatiua ē ppō. ppō negatiua ē
 ppō. Simili⁹ iste termin⁹ sylls bz vtrūqz

significatū. qz b nō ē vā. ly. sylls ē sylls.
 s3 bñ quilibet istaz. a. ē. sylls. et b. ē sylls.
 dato q. a. sit sylls p̄ime figure et b. scōde.
C Quarto sequit⁹. q sicut aliqs terminus
 p̄me itētiōis vel ipōitiōis p̄t supponē
 materialit⁹ et aliqs p̄sonalit⁹. ita aliqs termi
 nus scōde itētiōis vel ipōnis pōt suppo
 re p̄sonalit⁹. et aliqs mālitalit⁹. p̄ma ps est oīsa
 et secūda. pbat⁹. nā dicēdo. nomē ē termi
 nus ly. nomē supponit p̄sonalit⁹. qz pro
 suo p̄sonali significato. Et ita dñdo. ppō
 vel sylls ē oīdo. s3 dñdo. ppō est terminus
 simplex. syllogisim⁹ ē nomē. tā ly. ppō. q
 ly syllogisim⁹ supponit mālitalit⁹ pro suo
 materiali significato. **C** Cap. 2^m.

C autē cognoscat quādo termini
 materialiter supponūt. et quando
 personaliter. spāles regule decla
 ratur. qm̄ p̄ma est ista. Oīs terminus so
 lū habens significatū formale est solūmō
 p̄sonalit⁹ supponibilis. p3. qz talis nūq sup
 ponit nisi p suo formali significato. ver.
 gfa. de terminis p̄me itētiōis vel impōnis.
 vt ens. aligd. et huiusmodi. exēplū de ter
 minis scōde itētiōis vel impōnis. vt ter
 minus. nomē. et bñdī. **C** Secūda regula
 est ista. Oīs termin⁹ vtrūqz habens signi
 ficatū si sibi additur signū materialitatis
 in propositione solūmō materialiter
 supponit. p3. quia non supponit nisi p suo
 mālitali significato rōne signi materialita
 tis. Exēplū de terminis p̄me itētiōis vel
 impōitiōis. vt ly homo. est ly homo.
 ly animal. est. ly animal. tam ly homo
 q ly aīal. stat materialit⁹. Exēplū d termi
 nis scōde itētiōis vel ipōitiōis. vt ly.
 ppō. est ly ppō. ly syllabis est ly. syllas
 bis. tam ly. ppō. q ly syllogisim⁹. suppo
 nit materialit⁹. qz p suo materiali signi
 ficato. Signa materialitatis sunt ista ly.
 iste termin⁹. ista ppō. ista oīdo. et b⁹i. s3 po
 rissimū est ista vox. ly. **C** Tertia regula ē
 ista. Cuiuscunqz ppōnis extrema sūt ter
 mini p̄me itētiōis vel ipōnis quibus
 non additur signū materialitatis. tā sub
 iectū q p̄dicatū supponit p̄sonalit⁹. vt
 bō ē animal for. currit. Et notanter dñ. si

1ª coram
 et intelligit de
 terminis p̄me
 significatū

2ª coram

3ª coram

ista dñt ultima
 sicut ex primis

nō addit signū mālītatis: qz addito illo
 supponeret ibi terminū mālīt. p. secūda re
 gulā. **C**4ª regula ē ista cuiuscūqz ppōnis
 extrema sūt tūmī scde itētiōis vel ipōnis
 qru subm hz solū significatū formale 7 p
 dicatū vtrūqz. tā subm qz p dicatū suppo
 nit psonalit si p dicato nō addit signū mā
 litatis. ver. g. signū ē ppō. terminū ē sylo
 gismū. **C**5ª regula ē ista. Si extrema sūt
 termini scde itētiōis vel ipōnis 7 subz bē
 at vtrūqz significatū. p dicatū vō sūt vtrū
 qz vel solū formale. nō dat regula gñalīf.
 qm iter dū supponit qlibet illoz psonalit
 iter dū alter mālīt. ver. g. dicēdo ppō ē
 oratio. ambo extrema bnt vtrūqz signifi
 catū 7 ambo psonaliter supponūt. **C** Itē
 si dicīf. ppō ē signum. subiectū hz vtrūqz
 qz significatū. 7 predicatū solū vnū. s.
 formale. 7 vtrūqz psonaliter supponit.
 Sed si dī. ppō ē nomen. subm hz vtrūqz
 significatū. 7 predicatū solū formale. 7 tñ
 subiectū supponit mālīt. qz aliter nō so
 ret ppō vera. **C** Itē si dī. ppō. ē terminū
 incomplerus. vtrūqz extremū hz vtrūqz
 significatū. 7 tamen subiectū suppoit ma
 terialiter. qz alt. ppō esset falsa. **C** Sexta
 regula ē ista. Cuiuscūqz ppōnis p dicatū
 ē terminus prime intentionis vel impo
 nis. 7 subiectū secūde deducto ipedimen
 to signi mālītatis. tā subiectum qz predi
 catū supponit psonalit. vt spēs ē bō aliq
 genus ē aīal. **C** Septima regula est ista.
 Cuiuscūqz ppōnis subiectū ē terminū pri
 me intentionis vel impositiōis nō signifi
 cans formaliter se. 7 predicatū secūde de
 ducto impedimento signi limitātis. subz
 supponit mālīt. 7 p dicatū psonaliter vt
 bō ē nomen. petrus est notariū casus. Et
 notanter dicitur. nō significās formaliter
 se. qz si terminū aliqz significaret se forma
 liter. psonalit supponeret p primā regu
 lā vt ens ē terminus transcendēs. **C** Itē
 dī. sine impedimēto signi limitātis. qz si
 gnū vte vel particulare eiusdē gñis limi
 tat ad suppositionē psonalez. vt aliqz bō
 ē spēs. vel nullū aīal ē genus. tā ly bō. qz
 ly animal: stat psonaliter propter limi

tationē signi. Ex qua sequit q subalterna
 illi. bō est spēs. non est illa. omnis bō est
 species. nec particularis ē illa. aliqz bō ē
 spēs. sed ista. aliquod bō est spēs. nec sin
 gularis eius ē aliqua istaz. i. c bō ē spēs.
 ista bō est spēs. s. ista hoc bō ē spēs. **C** Itē
 dī. dī. dī. illi. bō ē spēs. nō ē illud nībil
 qd est bō ē spēs. aut nullū bō ē spēs. qz tūc
 duo dī. dī. dī. forēt simul vera. s. istud.
 nullū bō ē spēs. nec subcōtrariū ei. Aliqz
 bō nō est spēs. seu aliqd qd ē bō nō ē spēs.
 s. istud. aliquod bō nō est spēs. Ratio at
 quare aliqz istaz situātur in figura 7 ali
 que n. est qz in aliqbz seruat eadē supposi
 tio 7 in aliqbz nō. vñ oēs ppōnes existē
 tes i figura debēt habere p similitē gñalez
 supponē. Et si dicīf q suppo materialis
 requit signa neutri generis? Dicitur q iō
 qz oīs terminus materialiter supponēs ē
 neutri generis 7 ideclīabile nomē s. grā
 maticos. Ex vltia 7 penultima regulis se
 quit q nō est bona puerfio. homo est spe
 cies. spēs est homo. qz ly homo in prima
 supponit materialiter. 7 i scda psonaliter.
 sed sic cōuertitur simpliciter. species ē ly
 homo. nec illa est bona cōuerfio per acci
 dēs nullū nomē est homo. ergo homo si
 est nomē. sed sequitur igitur aliquid qd ē
 bō non est nomen. **Cap. 3^m.**

Materialis suppositio plures cōtis
 net diuisiones. quaz prima ē ista.
 Supponū materialū alia discre
 ta. alia cōis. Suppo materialis discreta
 ē acceptio termini mālīt. supponentis
 cū pnoie demonstratiuo. vt hoc homo est
 spēs. ille terminū. aīal ē genus. Supposi
 tio materialis cōis ē acceptio termini ma
 terialiter supponētis sine pnoie demon
 stratiuo. vt bō. est notū casus. **C** Petrus est
 nomē ppriū: vñ ly. **C** Petrus psonalit sam
 ptū ē terminū discretū 7 nomen propriū.
 sed materialiter est terminū cōis p dicabi
 lis de pluribz vñ de illo termino. **C** Petrus
 imēte 7 de ista i scripto 7 de illo i voce. si
 militer dicēdo. tu ē pnomē demonstratiū
 subz huius nō est pnomē. sed nomē inde
 clinabili sūptū bās. s. plura supposita.

C2^a diuisio ē ista. Supponū māliū cōiū
 alia definita alia p̄fusa. Suppō mālis
 definita ē acceptio t̄mini māli suppo
 nētis. sub q̄ p̄tingit descendere ad oīa ei⁹
 supposita. diūctiōe. vt bō ē termin⁹ cōis
 ⁊ isti sūt oēs termini: bō: g: hoc: bō: ē ter
 min⁹ cōis vel b. bō. ē termin⁹ cōis: vel sic
 de singulis. Et q̄ seq̄t q̄ ista ppō ē vera.
 Hō ē nōiatiui casus sic ista. Hō ē nōi
 tiui casus. qz sūt due indefinite sub̄ie i
 q̄ p̄ma verificat subm. p̄ illo t̄mio. bō q̄
 ē oī vel acti casus māli sup̄to. ⁊ in alia p̄
 fili q̄ est noti casus. Et ita p̄cedit q̄ amo
 est v̄bū. ⁊ q̄ amo nō est v̄bū. Legēs est
 participiū ⁊ legens nō est participiū.
 Tu: est pronomen demonstratiuū. ⁊ Tu:
 nō ē p̄nomē demonstratiuū. Nec sunt
 iste p̄dictorie sed sub̄ie. iō nō cōcedo q̄
 amo est v̄bū: ⁊ nullū amo ē v̄bz. Tu es
 p̄nomē: ⁊ nullū tu ē p̄nomē: qz sūt p̄dī
 ctorie. Suppō mālis p̄fusa ē acceptio ter
 mini māliter cōiter supponētis sub q̄ nō
 p̄tingit descendere ad oīa sua supponētia
 diūctiue. vt t̄m bō ē nomē. ⁊ isti sūt oēs
 termini. bō. g. t̄m hoc. bō ē nomē vel t̄m
 b bō ē nomē. vel sic de singulis. qz i casa
 aīis est ver⁹ ⁊ p̄ns est falsū. **C3^a** diuisio ē
 ista. Supponū māliū p̄fusa: q̄dā ē cōfu
 sa t̄m. ⁊ q̄dā cōfusa distributina. **C4^a** di
 uisio est ista. Supponū māliū cōfusarū
 t̄m q̄dā ē mobilis: ⁊ q̄dā immobilis. Sup
 positio mālis cōfusa t̄m mobilis ē accep
 ptio termini māliter supponētis. sub quo
 cōtingit descendere ad oīa sua supposita
 diūcti. vt t̄m bō est nomē. ⁊ b sūt oīa ly
 bō. ergo t̄m b bō vel hoc. bō vel sic de sin
 gulis ē nomen. Suppō mālis cōfusa t̄m
 notabilis ē acceptio termini māliter cōif
 supponētis. sub quo nō cōtingit descēde
 re. sed si p̄tingeret descēdere diūctiū.
 vt nēcio bō ē species. ly. bō stat cōfusa t̄m
 immobiliter. qz nō licet descendere. vñ nō se
 quit̄. nēcio bō ē spēs. ⁊ isti sūt oēs termi
 ni. bō. ergo necessario hoc. homo vel b.
 homo. vel sic de singulis est species. aīis
 enī ē verū. ⁊ p̄ns falsū. tamen si cōtin
 geret descendere descenderet inō dicto.

C5^a diuisio ē ista. Supponū māliū distri
 butiuū q̄dā ē mobilis. ⁊ q̄dā immobilis: ⁊
 Suppō mālis distributina mobilis est ac
 ceptio t̄mini materialiter cōmuniter sup
 ponentis. sub quo cōtingit descendere ad
 oīa sua supposita copulatiue. vt omne bō
 ē termin⁹. ⁊ isti sūt oēs termini. homo. er
 go hoc. homo est terminus ⁊ hoc. homo.
 est terminus. ⁊ sic de singulis. Supposi
 tio mālis distributina immobilis ē acce
 ptio termini materialiter cōmuniter sup
 ponentis sub quo cōtingit descendere. s̄
 si p̄tingeret. descenderetur copulatiue. vt
 necessario omne bō ē species ly homo.
 stat māliter distributina immobiliter. quia
 nō licet descendere cū nō sequat̄. necessa
 rio oē bō ē spēs. ⁊ isti sūt oēs t̄mini bō.
 ergo necessario hoc homo est species. et
 necessario hoc est species. ⁊ sic de singu
 lis. aīis. n. est verū ⁊ p̄sequens falsum. ve
 rūtāmē si p̄tingeret descendere descēde
 retur illo modo. **C7^a** Propter predicta ē
 notandū q̄ ista coniunctio. ⁊ aliquando
 tenet̄ copulati. ⁊ aliq̄ copulatiue. tenet̄
 copulatiū q̄ copulat terminos. vt sor. ⁊
 pla. currūt. Tenet̄ copulatiue q̄ coniu
 git ppōnes. vt sor. currit ⁊ pla. mouet̄ cō
 similiter nota diūctiōis aliq̄ tenetur
 diūctiū aliquādo diūctiue. Tenetur
 diūctiū quando diūgit terminos. vt
 sor. vel pla. currit. Et tenetur diūctiue
 quando diūgit ppōnes. vt deus est vel
 homo est asinus.

Cap. 4.
 Consequēter sequit̄ diūctiōes po
 nere supponis personalis māi
 p̄cernentes. Quarū p̄ia est ista.
 Supponū personalitū alia discreta alia
 cōis. Suppō personalis discreta est acce
 ptio termini singularis vel cōis cū p̄no
 mine demonstratiuo singularis nūeri p̄so
 naliter supponētis. vt sor. currit. ille bō di
 sputat. Et illa diūctiōe sequit̄ ista regula.
 Dis termin⁹ discret⁹ vel cōis cum p̄noie
 demonstratiuo singularis numeri exis
 ps ppōnis. discrete supponit siue p̄cesse
 rit signū distributiū siue n. vñ ita stat di
 crete ly. tu. in illa. nullus asinus es tu. si

cut i sta . tu es hō. Suppō psonalis cōi
 ē acceptio tmini cōis psonali supponētis
 sine pnoie demonstratiuo singlaris nūeri.
 vt hō currit. **C²** diuisio ē ista. supponūz
 psonaliū cōiūz qdā est determinata 7 qdā
 pfusa. Suppō psonalis determinata ē ac
 ceptio termini psonali supponentis : sub q
 ptigit descendere ad oīa ei singlaria disti
 ctue. vt hō currit. 7 isti sūt oēs hoies. q il
 le hō currit vel iste hō currit. vel sic d sin
 gul. **C³** Juxta quā supponē sit h p^a regla.
 Cuiuslibet p^aicularis vel idefinite subie
 ctū supponit determinate: tñ affirmatiue q
 negatiue: tñ suppone mali q p^aali. **C⁴**
 regula est ista. ois termin⁹ cōis quē nullū
 signū pcedit nisi signū p^aiculare supponit
 determinate. vñ h⁹ p^aonīs. hō est aīal: taz
 subiectū q p^adicatū supponit determinate.
 7 si alicui istoz adderet signū p^aiculare.
 nō p^apt h⁹ ipediret supponē ista. Suppō cō
 fusa est acceptio termini cōit psonali sup
 ponētis sub quo nō ptigit descendere dis
 iunctiue. vt tñ hō est rībilis. ly. hō stat
 pfuse: 7 nō d⁹ distiūctiue descendit: vt pate
 bit. **C⁵** diuisio est ista. Supponū psona
 liū pfusaz qdā ē pfusa tñ: 7 qdam pfusa
 distributiua. **C⁶** diuisio est ista. Suppō
 nū psonaliū pfusaz tñ qdā est mobilis 7
 quedā immobilis. Suppō psonalis cōfusa
 tñ mobilis est acceptio termini cōis pso
 naliter supponētis: sub quo ptigit descē
 dere ad oīa sua supposita distiūctiz. vt ois
 hō est aīal. 7 hec sunt oīa aīalia. q ois hō
 est hoc aīal vel hoc aīal: vel sic de singul.
C⁷ Juxta quā supponē sit hec p^ama regla.
 Cuiuslibet v^alis affirmatiue p^adicatū si fue
 rit t^amin⁹ cōis dducto oī ipedimēto stat cō
 fuse tñ mobilē. vt ois hō ē aīal. ly. aīal stat
 pfuse tñ mobilē. dico si fuerit t^amin⁹ cōis
 qz si fuerit t^amin⁹ discret⁹ statet discrete. et
 dico sine ipedimēto: ad excludēdū alia si q
 vñ dicendo ois hō oē aīal est. ly. aīal est p
 dicatū v^alis affirmatiue 7 terminus cōis :
 7 tñ non stat pfuse tñ: sed distributiue: vt
 patebit. **C⁸** regula. Cuiuslibet exclusiue
 p^aimi ordinis: cui⁹ nota exclusionis nō ne
 gatur subiectū si fuerit termin⁹ cōis de

ducto oī alio impedimēto stat pfuse tñ
 mobiliter: vt tantū hō currit tñ hō non
 currit. vtrobicq supponit ly. hō. cōfuse tā
 tum mobiliter. Suppō psonalis cōfusa
 tñ immobilis est acceptio termini persona
 liter cōiter supponētis: sub quo nō cōtin
 git descendere. sed si ptingeret descendere
 distiūctim. vt necessario hō est aīal. suppo
 nit ly. hō. isto mō. qz cū nllō med⁹ seq^r.
 ergo necessario. iste hō vel ista hō. vel sic
 de singulis est aīal. qz aīis est verū. 7 p^ais
 falsū. tñ si contingeret descendere: descē
 deret isto mō. hūic supponē anectū ē re
 gula. **C⁹** Prima est ista. Cuiuslibet p^aditōa
 lis affirmatiue de termin⁹ cōib⁹ deducto i
 pedimēto alteri⁹ signi: qlibet illoz suppo
 nit pfuse tantū immobiliter. vt si hō est aīal ē
 tam ly. hō. qz ly. aīal: stat pfuse tantū imo
 biliter. **C¹⁰** regula. Cuiuslibet replicati
 ue affirmatiue p^adicatū si fuerit capax cō
 fusionis: 7 nō habuerit aliūde impedimē
 tum: stat pfuse tñ immobiliter vt for. iquā
 tum hō est aīa ly. aīal stat illo mō. **C¹¹** re
 gula. Cuiuslibet modalis i sensu pposito
 habentis terminū cōem nō distributum:
 supponit ille termin⁹ pfuse tantū mobili
 ter. vt necessario hō est aīal. Impossibile
 est hoīem nō esse. qz nō licet descendere:
 vt p^az. **C¹²** diuisio est ista. Supponū per
 sonaliū distributiua tñ quedam ē mobil⁹:
 7 quedā immobilis. Suppō psonalis di
 stributiua mobilis est acceptio termini p
 sonali cōiter supponētis sub quo ptigit
 descendere ad oīa sua supposita copula
 tiue. vt ois hō currit. 7 isti sunt oēs homi
 nes. ergo iste hō currit 7 iste hō currit: 7
 sic d singulis. quare pcludit q ly. hō stat
 cōfuse distributiue mobiliter. Isti suppo
 ni sunt anere iste regule. **C¹³** Prima ē ista.
 Cuiuslibet p^aonīs vniuersalis affirmati
 ue subiectū stat pfuse distributiue mobili
 ter. vt ois hō currit: quilibet hō disputat.
 quodlibet aīal mouet. tam ly. hō. qz ly. aīal
 stat distributiue mobiliter. **C¹⁴** regu
 la. Cuiuslibet v^alis negative de pfueto mō
 loquēdi tam subiectū q p^adicatū: si fue
 rit termin⁹ cōis nō ipedit⁹: supponit cōfuse

distributive mobiliter. vt nullus bō ē aī
nus: tā ly. bō q̄ ly. aī nō stat p̄fufe distri-
butiue mobili. dico de p̄fuetō mō loquē-
di. qz b̄ v̄līs negatiue. oīs bō aīal nō est.
nō stat ly. aīal. qd̄ est p̄dicatū distributi-
ue sed cōfufe tñi. C3^a regula. Cuiuslibet
p̄ticularis vel indefinite aut singularis ne-
gatiue de p̄fuetō mō loquēdi. p̄dicatū si
fuerit terminū cōis. deducto ipedimento
alteri signi: stat p̄fufe distributiue mobi-
liter. vt aliq̄s bō nō ē aī nō est las-
pis. fortes nō ē capra. In his oib̄ p̄dica-
ta stant p̄fufe distributiue mobiliter. ad-
ueniēte tñ ipedimēto alteri signi n̄ sic sta-
rent. Tñ dicēdo for. nō est oīs bō. nō sup-
ponit ly. bō p̄fufe distributiue: sed deter-
minate vt ostendit. C4^a regula. Cuiusli-
bet exclusiue affirmatiue p̄mi ordinis p̄-
dicatū si fuerit terminū cōis deducto i-
pedimēto alteri signi: supponit p̄fufe di-
tributiue mobiliter. vt tātū aīal ē bō. ly.
bō. supponit illo mō. Suppō p̄sonalis di-
tributiua immobilis ē acceptio tmini cōis
p̄sonaliter supponētis sub quo nō p̄tigit
descendere: sed si p̄tingeret descēderetur
copulatiue. vt necessario oīs bō est aīal.
ly. bō sic supponit. qm̄ nō sequit̄ cū debi-
to medio: ergo necessariū ē bō est aīal:
7 sic de singulis. qz q̄is est verū 7 p̄is fal-
sum. C Juxta supponē istā sit prima hec
regula. Cuiuslibet p̄ditionalis de termino
distributo: supponit terminū p̄fufe distri-
butiue immobiliter: i ordine ad totā condi-
tionalē: vt si oē aīal currit oīs bō currit.
tam ly. bō. q̄ ly. aīal. stat distributiue im-
mobili. qz nō licet descēdere. 7 hoc i ordi-
ne ad totā p̄ditionalē. C2^a regula. Cuius-
libet exceptiue p̄prie. tā affirmatiue q̄ ne-
gatiue. illud a quo fit exceptio stat cōfufe
distributiue immobili. vt oīs bō p̄ter for.
currit. Nullū aīal p̄ter boiem est rōnale.
tam ly. bō. q̄ ly. aīal. stat distributiue im-
mobili. qz nō licet descēdere. C3^a regla.
Cuiuslibet modalis in sensu p̄posito b̄is
tū terminū distributū disponit terminus
ille p̄fufe distributiue immobili vt necessa-
rio oīs bō est aīal. oēm boiem esse aīal est

scitū a me. qz nō licet descēdere. verū tñ si
aliq̄n possit descendi. hoc erit ḡa m̄ae.
qz forte oppositū consequentis repugna-
bit antecedenti.

Cap. 5.

Ro maiori euidentia dictorū po-
nende sūt aliq̄ regule terminorū
vim p̄fundēdi habentiū. Quarū
prima est ista. Omne signū vniuersale af-
firmatiū terminū sequentē se immedia-
te p̄fundit. cōfufe distributiue mobiliter
7 mediate sequentē. si fuerit terminū ca-
par sue p̄fusiōis. cōfundit cōfufe tantū.
similiter deducto ipedimento alterius si-
gni. vt oīs bō est animal. aut oīs bō aīal
non est vtrōiqz sup̄pōit ly. homo. distri-
butiue 7 ly. aīal cōfufe tantū. Et notan-
ter dī. si fuerit capax cōfusiōis. primo p̄-
pter terminos singulares qui nō p̄t cōi-
ter supponere. 2° p̄pter tales proposi-
tiones. videns oēm hominem est animal
afinus cuiuslibet hominis currit. nec ly.
animal. nec ly. currens. cōfunditur. qz nō
graditur virtus signi v̄lq̄ ad p̄dicatū
ex quo est pars subiecti. Dicitur secundo.
deducto impedimento alterius signi. qz
in ista p̄pōne. non oīs homo est aīal non
supponit ly. bō. distributiue. sed determi-
nate per vñā regulā p̄tinentē ad hāc ma-
teriā. v3. Quicqd̄ immobilitat immobilitatū
immobilitat mobilitatū. i. qd̄ signū b̄is
vim distribuendi aliquem terminū si ip̄s
reperit non distributum facit ipsū stare
distributiue. 7 si ipsū reperit distributū
facit eum stare non distributiue. i. deter-
minate vel cōfufe tantū. Exemplū pri-
mi subiectū huius. homo currit. stat non
distributiue. iō adueniēte signo v̄l stabit
distributiue dicendo. oīs bō currit. Et qz
tam stat distributiue. iō adueniēte alio si-
gno congrue. stabit nō distributiue. vide-
licet nō oīs bō currit. C Jē notādū q̄ si
duo signa affirmatiua cadūt sup̄ eundē
terminū faciē illū stare determinate. vt
tu differs ab oī homine. Et si vñū fuerit
affirmatiū 7 reliquū negatiū itē faci-
unt ip̄s stare determinate. vel tu nō differs
ab boie. nō quilibet bō currit. et si ambo

signū utā affir-
māto eius 3° qm̄ i signū de p̄dēt ab eo qm̄ p̄ q̄s aī nō ē currit li hōi distribuit. v̄l i
oī aīal albi currit si illū distribuit. v̄l i hōi ē 2° illū ē distributū. li illū distribuit. p̄p̄tū v̄l i subio
quodammodo p̄ p̄tū.

Quare duo signa alia non equantur nisi per negationem. Item duo signa negantia equantur
vni affirmationi vnde patet per panem. Item duo signa affirmantia equantur
vni negationi vnde patet per panem. Item duo signa affirmantia equantur
vni negationi vnde patet per panem.

sint negatiua. et immediate cadat sup eade
faciunt illu stare determinate. vt nonnulli ho
currit. Si aut immediate cadat ita q medi
et terminu distribui. faciunt illu stare pfu
se tantu. v. nullus ho no currit. p. q ly.
curres stat pfuse tantu. qz illa ppo equiua
let isti. quilibet ho currit. vbi ly. currens
stat confuse tantu. Similiter dicendo no
aliquis homo no est animal. supponit ly.
animal pfuse tantu. vt p. per suam equi
ualentem. v. quilibet homo est animal.
vbi ly. aial stat pfuse tantu. C. 2. regula e
ista. Omnia signa negatiua non impedi
ta confundunt confuse distributiue mobi
liter tam terminum sequentem mediate.
q immediate. dummodo fuerit capax sue co
fusiōis. ver. g. non homo currit nullus
ho disputat. tam subm q predicatu stat
pfuse distributiue mobilit. S. i ista. a
nus nullius hois est aial. ly. aial. no stat
distributiue. qz no capit pfusiōe a signo
pp limitatione facta a subo cui est pars.
C. 3. regula est ista. Ois pparatiuus gra
dus et superlatiu. ita sicut ta et q est. ali
nd. et no ide. et ista verba. careo. et idigeo.
pfundunt distributiue mobilit terminu se
quentem immediate capace istius pfusiōis. et
oi alio ipedimeto deducto. vt tu es forti
or hoie. tu es fortissimus hois. tu es ita
fortis sicut aliqs ho. tu differs ab hoie. tu
es aliqd ab hoie. vel no ide ho. ego careo
vel idigeo pecunia. In oibus istis stat di
tributiue mobilit terminu sequens signa
noiata. Sed notandu est q copparatiuus
gradus confundit pfuse distributiue mo
biliter terminu a se rectu ex na compara
tionis. ablatiuu aut rectum ex natura ex
cessus confundit confuse tantu. vt ego su
maior te longitudine vnus brachij. sup
ponit ly. logitudine. pfuse tantu. Itē nul
lus hor terminorum confundit distribu
tiue nisi terminu a se rectu a parte post.
vñ dicēdo. hoie est fortior equ. vel ab ho
mine differt asinus. no supponit ly. equ.
nec ly. asinus distributiue. sed solu deter
minate. C. 4. regula. Dictio exclusiua co
fundit confuse tantu mobilit terminus

eodem immediate sequentem et mediate se
quentem. pfuse distributiue mobilit. vt tū
ho est aial. ly. ho. supponit pfuse tū mo
biliter. et ly. aial distributiue mobilit. C. 5.
regula. Dictio exceptiua pfundit suū ca
suale si est terminu cōis pfuse tū mobilit.
vt nullum aial pter hoem currit. oīe
aial pter hoem currit. ly. hoem. stat pfu
se tū mobilit. C. 6. regula. Dictio redu
plicative suū casuale confundit pfuse tū
mobilit. p. dicatu pfuse tū mobilit. vt for. in
quantu homo est aial. ly. ho. stat confuse
tantum mobilit. et ly. aial mobilit. quia
sub primo contingit disfunctionem descēde
re et non sub secdo. C. 7. regula termini cō
cernentes actum mētis. vt scire. credere.
dubitare. et b. i confundunt confuse tantu
mobilit. Exemplum. Ego scio aliquas
ppōnem. ly. propositionē. stat confuse tū
mobilit. qz bene sequit. Ego scio aliq
ppōnem. et ille sūt oēs ppōnes. ergo scio
illas vel illam. vel sic et singulis. C. Octa
ua regula. Omnia aduerbia numerabilia.
bis. ter. quater. et b. i. pfundunt pfuse tantu
mobilit terminu sequentem se. vt bis comes
di panē. ter potasti vinu. supponit ly. pa
nē. et ly. vinu. pfuse tū mobilit. Itā sic il
la vice. et il a vice cum interruptiōe tps co
medi panē. ita illū vel illū panes. C. 9. re
gula. termini modales noialiter et aduer
bialiter sumpti in sensu pposito pfundunt
confuse tū mobilit oēs terminos cōes si
distributos vel sequant vel precedāt. vt
necessario ho est aial. et hoem esse aial ē
necessariu. C. 10. regula. ista verba icipit.
et definit. pfundunt terminu sequentem cōes
no distributu pfuse tū mobilit. et ly. i
mediate. in eis inclusu mobilit. vt tu inci
pis vel definis scire aliquā ppōnem. ly. p
pōnem stat pfuse tū mobilit. qz non licet de
scēdere. et ly. ppōnem. i illa immediate añ. b
sciuisti aliquā ppōnem. stat pfuse tū mo
biliter. Sed b clare intelligēt viso tracta
tu de pbationib terminor. C. Undecima
regula. ista verba. pmitto. debeo. obli
gor. pfundunt pfuse tū mobilit. vt pmitto
tibi denariū. ly. denariū stat mobilit.

qz nō lz descēdere. **C** Duodecima regula ē ista. Nota qd dñs rōis oēs suos ter mios cōes nō distributos pfundūt pfuse tñ imobilr. 7 hoc i ordie ad hypotibeticā vt si hō ē aial ē. hō currit. ergo aial currit. **C** Nota adū pmo: qz licet nullus terminus distributiu⁹ habeat vī supza terminū pce dētē. tñ bñ bz vīz supza illū termin⁹ pfusi uns pfuse tñ. nō tñ qlibz sz solū ille qz pif ferēter ante se 7 post se determinat pponē verbalē. vñ illi termi. oīs null⁹ 7 bñdī nō pfundūt aliquē terminū pcedētē. qz i qli bz itaz. aliqs hō oē aial ē. aliqs hō nullū aial ē. suppoit ly. hō dterminatē. Similit̄ nec ista vei ba. icipit: vel definit: vel pmit to: qz dñdo hō icipit eē. aut dñariū pmit to. tā ly. hō qz ly. dñariū. stat dterminatē. sz dicēdo. hoies eē aial ē scitum a me aut hoies n̄ eē ē ipossibile vī hō ē aial neōio. supponūt oēs illi termi cōes pfuse tñ: lz pcedāt. 7 hoc iō qz illi termi faciētes sēfū ppositū vī diuifuz: ita determinant pponē an se sic post se. 7 ita pñr dicat de nota rō nis 7 dñiōis: qz pfundūt an se. **C** Scdo notādū qz termin⁹ hñs solū vī pfundēdi pfuse tñ nō ipedit distributiōz terminū: lz i terdū ipediat ei⁹ descēfuz. ver. gfa. dñdo. oīs hō ē aial. ly. hō stat distributiue. 7 ita stat dicēdo neōio. oīs hō ē aial. sz ē dñia. qz in pma stat mobilr 7 i scda imobilr pp aduētū termi modal. Dico igr qz oēs ter mini hñtes solā vī pfundēdi terminū imo bilr ipediūt descēfuz: 7 ita imobilrāt. sz alij hñtes solā vī pfundēdi pfuse tñ mo bilr n̄ ipediūt descēfuz: 7 ita n̄ imobilrāt. vñ seqt. Scio oēs pponē: 7 ite sē oēs p pōnes. g. scio istā 7 scio illā. 7 sic d singul. **C** Tercio notādū: qz si duo signa distri butiua cadūt sup aliquē terminū quoz n̄ qd lz p se sūptū caderet distributiue sup eūdē terminū: nullū illoz ipedit reliquū. ver. g. oīs hō oē aial ē. ly. aial. stat distri butiue n̄ obñte qz pcedāt duo signa distri butiua. qz p mū p se sūptū n̄ distribueret ly. aial. sz facēt ipz stare pfuse tñ. sili oīs hō nō aial ē. 7 ita dñdo a sorte differt oīs homo. supponit ly. homo distributiue.

nō obñte qz pcedāt duo signa. qz p mūz sūptū sine secūdo n̄ distribueret ly. hō. dicēdo a sorte differt hō. qz ly. differt. n̄ distribuit nisi terminū rectū a pte post. vt dictū est. Ad dñ p simili dico i ista. tu es for tior qz hō. qz ly. homo. stat distributiue nec p mū signū ipedit: qz p se sūptū nō distribuit aliquē rectū: vt declaratū ē su pza. sz dñdo null⁹ hō nō ē aial. tu differt ab oi hoie vī tu es albi⁹ oi albo. impedi tur distributio termini vltimi. qz pcedūt duo signa: quoz quodlibet sine altero di stribueret terminū illū. qre. 7c. Cap. 6. **E** suppositōe relatiuoz sequit̄ p d tractare. vbi qdā diuifōes sūt p mittēde. **C** Prima est ista. Relatiuoz qdā sunt relatiua sube. vt: q: que: qd. Et qdā accidētis: vt aliqs: qlis: tātus: quāt⁹: 7 similia. **C** Secūda diuifio ē ista. Relatiuoz sube qdā sunt idēitat̄. vt q. iste. ille. hic 7 is. Et qdā diuersitat̄. vel ali⁹. alter. reliqu⁹. 7 bñdī. **C** Tercia diui fio ē ista. Relatiuoz idēitat̄ qdā sunt reciproca. vt sui. me⁹. tu⁹. su⁹. Quēdā n̄ re ciproca. vt ille. ipe. 7 bñdī. **C** Quarta di uifio ē ista. Relatiuoz reciprocoz qdam sunt possessiua. vt tu⁹. suus. Et qdā n̄ pos sessiua. vt se. **C** Quinta diuifio ē ista. Re lati uoz accidētis qdā ē idēitat̄. vt ta lis. 7 tātus. quodā diuersitat̄. vt ali⁹. modi. **C** Adis diuifio m̄ pmissis sit b p ma regula. Relatiuū diuersitatis sube 7 relatiuū possessionis nō supponūt p illo pro quo suū aī. ex. p mū. Duorū p dī ctoziū vnū est verū 7 reliquū est falsū. pa tet qz pro alio supponit ly. vnū. a. pro alio ly. reliquū. Exēplū secūdi aliqs hō currit 7 suus asinus iacet. suppoit aī. p boie. 7 relatiuū pro asino. **C** Secūda regula ē ista. Relatiuū idēitat̄ sube nō posses siuū semper supponit p eo p quo suū aī in cōparatiōe tamē ad alterū extre mōū. Exēplū de relatiuo idēitat̄ sube nō reciproco. vt aliqs hō currit 7 ille dis putat. supponit ly. ille. nō absolute p ali quo homine. sz pro aliquo homine currē re. ideo non significat secūda pars absolu

te qd aliquis bō disputat. sed qd aliq bō
currēs disputat. Silt h^o copulatiue aliq
bō est latro 7 tu es ille. nō significat scōa
ps pēise q tu es aliquis bō. qz tūc illa co
pulatina gisset vera. sed q tu es aliq bō
qui ex latro. Ex quo seqt q bec ē falsa. ali
quis bō est aial 7 asin⁹ est ill⁹. qz scōa ps
significat assertiue q asinus ē aial qd est
aliq bō. 7 p idē b ē falsa. aliq bō ē sor.
7 pla. ē iste. sed b est vera. aliq bō ē sor
tes 7 pla. nō ē ille. qz pla. aliquis bō ē q
sortes nō est. ēt ista ē vera. aliq bō nō est
sor. 7 pla. nō est ille. qz plato cicero nō ē 7
cicero est aliq bō q nō est sor. C³ Itē pce
ditur q aliquis bō nō est sor. 7 pla. ē ille.
qz pla. aliquis bō q nō ē sor. qm
pla. est ipsemet q nō est sor. Exēplū de re
latiue idētitatis sube reciproco vt ois bō
videt se. supponit ly se p boie nō absolute
sic intelligēdo. ois bō videt oēm boiez: sed
referēdo singula singulis. vt iste bō videt
se: 7 ille bō videt se: 7 sic de singulis. Si
militer dicat de illa ois bō hñs filiū dili
git illū. C³ regula est ista. Relatiuū idē
titatis accidētis semp supponit p fili: vel
equali illi. p quo supponit suū añs. ver. g.
sor. est alb⁹ 7 talis ē plato. vel sor. est alb⁹
qñs est plato: supponit relatiuū nō p sor.
sed p fili sor. Silt in illa sor. ē bicubitus 7
tantus ē pla. supponit relatiuū p eqli sor.
C⁴ regula est ista. Relatiuū diuersitatis
accidētis semp supponit p dissimili illi. p q
supponit suū antecedēs. vt cign⁹ est alb⁹ et
aliusmodi est coru⁹. Ex quib⁹ duab⁹ regul
sequit qnta. v3 q relatiua accidētū tā idē
titatis q diuersitatis supponit p alio sup
posito sui antecedētis. patet regula ex ex
emplis. Cap. 7.

X quo patuit p quib⁹ relatiua sup
ponit restat ostēdere eorū dē mo
dos supponēdi. Sit g bec pñma
regula. Relatiuū diuersitatis sube nō se
per supponit eodē mō sicut suū antecedēs
sed sūm exigentiā sui signi vel situs. Un
aliqñ supponit eodē mō. vt vnus bō cur
rit 7 alius disputat. Ois ppō vera ē neces
saria: 7 ois alia est impossibilis. In pñma

anecedens 7 relatiuū supponunt determi
nate: 7 i secūda pñse distributiue. Aliqñ
anecedens supponit magis pñse q suū re
latiuū. vt ois pñditionalis vera est necessa
ria 7 alia est impossibilis. supponit añs di
tributiue 7 relatiuū determinate. aliquā
do ecōuerso. relatiuū diuersitatis substa
tie supponit pñsi q suū añs. vt aliq bō
est niger 7 nullus ali⁹ ē alb⁹ añs. supponit
determinate 7 relatiuū distributiue. Silt
aliquis bō legit 7 tñm alius disputat: re
latiuū pñse tñm 7 añs determinate. C² re
gula est ista. Oē relatiuū idētitatis sube
eadē cathegorica sui ancedētis semp sup
ponit eodē mō sic suū añs. pbat iductiue.
vt ois bō qui currit mouet relatiuū sup
ponit cōfuse distributiue. 7 i ista ois bō ē
aial qd est rōnale: supponit pñse tñm. 7 in
ista. bō q disputat legit supponit determi
nate. 7 i ista. sor. qui currit nō sedet: sup
ponit relatiuū discrete. C³ Idē est iudiciū
de reciprocis tā possessiuis q nō posses
siuis. vt ois bō videt se. ly. se. stat pñse di
tributiue. Et i ista. aliquis bō diligit filiū
suū. ly. suū stat determinate. Et i ista. pater
sor. vocauit illū. ly. illum. stat discrete. Ex
ista regula sequit ista pñclusio. q aliq ē p
pō vñs affirmatiua hñs pñse vñū signū:
cui pñdicatū stat pñse distributiue. vt qñ
bet bō ē ipsemet. C² pñclusio est ista. Si
gnū vñs affirmatiuū ita bz vim distribuē
di a parte pñdicati sic a pte subiecti. C³
pñclusio. Aliqui duo sūt termini cōdes sequē
tes signū vñs affirmatiuū nō impeditur p
aliud signū: quoz remotiorē distribuit: 7
nō pñpinqiorē. p3. vt ois bō ē videns se.
vbi ly se stat pñse tñm. 7 ly videns cōfuse
tantū. Et si pñstas pñclusiones adducātur
regule quinti capituli b⁹ tractat⁹. s. p ma
iori euidētia. Dicat q ille regule intelli
gant extra mām relatiuoz. Contra istam
regulā arguit. qñ dato q ly se distribu
tur i dicta. ppōne: sequit istā pñaz fore bo
nam. Ois bō videt se. ergo ois bō videt
oēm boiem. Dī q stat distributiue nō ab
solute: sed referēdo singula singulis. v3
iste bō videt se. 7 ille bō videt se. 7 sic d fin
b 3

distributiue

oñ non videt se

gulis. Ex quo infero istā pñam non vale-
 re tātū. scz. videt se. ergo oē videns se est
 soz. qz ly. se in prima supponit discrete: 7 i
 scda distributue: sed bene sequit: g oē vi-
 dens soz. est soz. C3^a regula est ista. Oē re-
 latiuū idētitatis sube hypothetice relatiū
 ad suū añs supponēs pñse tantū nō sup-
 ponit eodē mō sed determinate: bñdo re-
 spectū qd totā pñōez sui añcedentis. vt
 ois bō est aial: 7 istud ē rōnale. relatiuum
 stat determinate. 7 iō secūda ps est falsa: 7
 significat assertiue q aial. qd ē ois bō est
 rōnale. qd est falsū. qz nullū est aial qd est
 ois homo. Sillr ista est falsa. Ego idigeo
 oculo ad videndū: 7 illo idigeo. qz nullo
 oculo indigeo ad videndū. vbi ē aduertē-
 dū q ly. indigeo. cum suo gerundio: pñfun-
 dit pñse tm. 7 sine illo pfundit pñse dis-
 tributue. C4^a regula est ista. Oē relati-
 uum idētitatis sube hypothetice relatum
 ad suū añcedens supponēs discrete dter-
 minate: vel distributue: supponit eodem
 mō sicut suū añs bñdo respectū ad totā
 pñōez sui añtis. vel ad altex extremoz.
 iō. pcedit qlibet istaz. aliquis bō ē 7 tu es
 ille 7 aliquis bō ē 7 nō tu es ille. scda non
 significat q tu nō es aliquis bō qui ē. sed
 q tu aliquis bō qui ē nō es. 7 hoc ē verū.
 vñ nō semp ē licitū loco relatiui ponere su-
 um añs nisi seruet eadē suppo. C5^a Itēz
 sequit q ista ē ffa. aliquis bō ē 7 quilibet
 bō ē ille. qz ex q ly. ille. stat determinate. scda
 ps significat q aliquis bō ē qz bō. sed pce-
 dit q qz bō ē aial. 7 idē est risibilis: qz rela-
 tiuū distributiuū nō refert i ppatōe ad to-
 tā pñōez. sed solū ad altex extremoz: n
 distributū vō bñ refert añs bñdo respe-
 ctū ad totā pñōē. Ex ista regula seqt p-
 mo pma pñclūio: q aliq ē vñs affirmati-
 ua bñs solū vñū signū cui pñdicatū ē ter-
 minus cōis: 7 nō stat pñse tm sed determin-
 nate. p3 de pñdicato scde pris bui copula-
 tiue. aliquis bō ē 7 qlibz bō ē ille. C2^a pñclū-
 sio. Signū vñs affirmatiuū non ipediū p
 aliud signū nō pfundit pñse tm tmīnuz
 cōem mediate sequētē i eadē cathegorica
 Nec b ē icōueniēs. qz b nō est rōe signi:

sed relatiui nō potētis recipe pñfusiōē ill-
 lam pp dependentiā quā bz ad suū añs.
 7 ita nulla istaz pñclūsiōnū aut pñcedentiū
 est 3ª regulas qnti cap. li. qz aut ipedit si-
 gnū: aut terminus nō est capax confusio-
 nis. C5^a regula est ista. Relatiuum acci-
 dentis siue idētitatis siue diuersitatis n
 semper supponit eodem modo sicut suū
 añs: sed fm exigentiā sui signi vel sit. vñ
 de aliqñ supponit eodē mō vt aliqs homo
 ē alb? 7 tal ē equ?. ois bō alb? legit 7 nul-
 lus talis disputat. aliquādo supponit an-
 tecedēs magis pñse. vt omne albū cur-
 rit. 7 tale disputat. aliqñ econuerso relū
 supponit pñfusi. vt aliquis homo est alb?
 7 nullus cornus est talis. aliqs homo est
 niger: 7 qlibet etbiops ē talis. in qualibz
 istarum supponit antecedens determina-
 te 7 relū i vna distributue: 7 in alia cōfu-
 se tm. idem est iudiciū de relatiuo diuersi-
 tatis accidētis. supponit enī interdū cō-
 fusius q suū antecedens. vt aliqs homo
 ē niger. 7 nō buiusmodi est cornus. C6^a
 7 vltima regula generalis est ista. Omne
 relatiuū mundi supponit eodē modo sic
 suū antecedens. intelligendo de modo
 supponendi vñ. ita q si antecedēs suppo-
 nit materialiter 7 relū similiter. si perso-
 naliter 7 relatiuum similiter. ver. gra. ho-
 mo est species 7 istud est nomen. tam re-
 latiuū q antecedens supponit materia-
 liter. sed dicendo. homo est animal 7 ille
 est risibilis. tam relatiuum q antecedēs
 supponit personaliter. Regule ergo su-
 periores de modo supponendi relatiuoz
 debent intelligi quo ad modos supponē-
 di spāles pertinētes ad supponē discre-
 tā. determinatā confusa tm. aut distributi-
 uam. 7 b pro mā relatiuoz dicta suffi-
 ciant. quare 72. Cap. 8.

Am de suppositiōe q sit respectu
 i diuersoz tempoz penes amplia-
 tiōē 7 appellatiōez expedit p
 tractare. vñ ampliatio est acceptio termi-
 ni temporaliter sūpti vltra pñfusiōē
 verbi principalis vel participij eiusdem.
 C1^a pro cuius diffōnis declaratiōe pñia

regula sit bec. **O**is terminus supponens respectu verbi de pterito vel picipij sui a pte ante. ampliatur ad supponendum p eo qd est vel fuit. ver. g. albu fuit nigrum. n supponit ly albu: pro eo qd fuit albu precise. aut so lum p eo qd est album. sed disticti pro eo quod est album vel fuit album. Ex quo sequitur veritas istarum propositionum. **C** Prima. Virgo fuit pregnans: p. q. que est aut fuit virgo: fuit pregnans. **C** 2. ppositio. Puer fuit senex. non quidem quando fuit puer. s. post qd fuit puer. **C** 3. ppositio. Album fuit quando nullam habuit albedinem. p. q. id quod est vel fuit albu. fuit quando nullam habuit albedinem. dato qd nunc aliquid sit albu quod continue ante hoc fuit nigrum. Cosimiliter est dicendum si fuerit participium predicatum respectu buius verbi est. vt aliqs homo est mortuus. p. q. ly homo supponit pro homine qui est vel fuit: et significat illa ppositio qd aliquis homo qui est vel fuit est mortuus. Et conceditur vt prius qd virgo est corrupta. qd istoq est vel fuit virgo est corrupta. **C** Secunda regula est ista. Omnis terminus supponens a parte ante respectu verbi de futuro vel sui participij. supponit pro eo qd est vel erit. verbi gratia. homo generabitur supponit subiectum pro homine qui est vel erit. ideo significat ista ppositio qd qui est vel qui erit homo generabitur. Ex ista regula sequitur veritas istarum ppositio num. **C** Prima. Senex erit puer. pater. q. q est vel qui erit senex: erit puer. **C** Secunda. Corrupta erit virgo. q. que est vel q erit corrupta: erit virgo. **C** Tertia ppositio. Decapitatus cantabit. q. qui est vel q erit decapitatus: cantabit. Idem est iudicium de suppositione respectu sui participij. vt homo est generandus. significat. n. ista ppositio qd qui est vel qui erit homo est generandus. **C** Tertia regula est ista. Ois terminus supponens a parte ante vel a parte post respectu buius verbi: contingit: vt sui participij. supponit pro eo quod est vel contingit esse. vt album ptingit esse nigrum. denotat qd id qd est vel contingit esse al-

bum contingit esse nigrum. et ita dicat de ista sedentem ptingens est currere. **C** 4. regula est ista. Omnis terminus supponens a parte ante vel a parte post respectu buius verbi. pot. vel sui participij: aut termini obalis desinentis i bilis. vel in bile. supponit p eo qd est vel pot esse vt albu pot esse nigrum de notat. qd illud qd est vel pot esse albu pot esse nigrum. Ex ista regula sequuntur aliquae ppositiones. **C** Prima. Creandus pot esse deus. dato qd deus non creet. q. qd est vel potest esse creandus potest esse deus. **C** 2. ppositio. Calidissimu pot esse calidi. q. qd est vel pot esse calidissimu pot esse calidi. **C** Tertia ppo. Infimu pot esse inferius. q. qd est vel pot esse infimu: pot esse inferius. Idem est iudicium de participijs et termino verbali. id pcedit qd genitum est generabile et corruptum est corruptibile. **C** Prima significat qd illud qd est vel pot esse genitum est generabile. 2. significat qd illud qd est vel pot esse corruptum est corruptibile. **C** 5. regula est ista. Ois terminus supponens a parte ante vel a parte post respectu horum verborum. incipit. vel desinit. aut suorum participiorum. supponit p eo qd est aut incipit vel desinit esse. vt albu incipit vel desinit esse denotat qd illud qd est aut incipit vel desinit esse album incipit vel desinit esse. et ita de participio dicat. **C** Sexta regula est ista. Ois terminus supponens a parte ante vel a parte post respectu verbi vel participij hntis nam transeundi indifferenter ad possibile et imaginabile supponit indifferenter p eo qd est vel potest esse imaginabile sicut sunt ista verba. cognosco. intelligo. et huius. Cum ergo dicitur rosam intelligo. aut cognosco. denotat qd rosam que est vel que pot esse vel est imaginabilis ego intelligo. vel cognosco. An ita intelligit vel cognoscit illud qd non pot esse. sicut illud qd potest esse. Intelligo namq chimera vel montem aureum quorum nullum pot esse. Et intelligitur bec regula de termino recto a parte post a verbo actiuo. vel de recto a parte ante a verbo passiuo. siue preponatur vel postponatur. **C** Ex predictis regulis sequitur pri-

mo. q. a tertio adiacete. scdm adiacēs cū
predicato principio ampliatio. nō valet ar
gumētū. vñ nō sequit. Adā est mortuus.
ergo adā est. antichristus est futurus. er
go antichristus est. **C**Secūdo sequit. q.
ista nō est. bona cōuersio. antichristus est
futurus. ergo aliquod futurū est antichri
stus. qz in antecedente supponit ly. anti
christus. ampliatiue. 7 in cōsequēte. nō iō
deberet sic cōnecti. aliquod futurū est vel
erit antichristus. **C**Tertio sequit. q. iste
syllā non valet. Omne futurū est antichri
stus. futurus est. ergo antichristus est. qz
in cōclusionē nō supponit ly. antichristus.
ampliatiue. vt i minori. ppterca mior deat
cē talis antichristus. ē aliquod futurū. vbi ly.
futurū tenet: nō aliter. sicut in maiori 7 n
pripaliter. quare 7c. **Cap. 9.**

Appellatio est acceptio termini i
ppōne bātis respectū ad naturā
verbi vel participij eiusdē. vt ali
quis homo ē. ly. homo supponit pro boie.
7 non p quolibet homine indifferēter. s3
solum p homine q est. Et ergo clarius in
telligat hec diffinitio. notādū q appella
tio sic diuidit. quoniā aliq vocat appella
tio rē pōnē aliquā ampliatiōis 7 ter
tia forme. Appellatio tps est acceptio ter
mini in ppositione p aliquo vel pro aliq
bus secundū solā cōsignificatiōē verbi.
vel picipij eiusdē. vt albū fuit nigrū. l3 ly
albū supponat pro eo quod ē vel fuit al
bum tñ ly. nigrū. nō supponit nisi pro eo
qō fuit nigrū 7 verbū eiusdē cōsignificat
solumō pteritiue. ideo ly. nigrū appellat
solum tēpus pteritū. **C**Prima regula.
Ois terminus supponēs respectu vbi de
phti nō ampliatiui. nec distracti p partici
piū ampliatiū appellat tps ptesens. vt
bō est animal. vel sor. currit. qlibet illoz
terminoz. iā a pte subiecti 7 a pte p dīca
ti. supponit solumō p eo qō ē. **C**Secūda re
gula ē ista. Omnis terminus sequēs vbum
ampliatiū pteriti tps vel futuri appellat
tps pteriti aut futurū. vt hoc fuit albū vt
erit nigrū. supponit ly albū i pma pro
positione p cise p eo qō fuit albū. 7 in se

cūda p cise p eo qō erit nigrū. **A**ppellatio
ampliatiōis est acceptio termini amplia
tiue supri limitati p terminū ampliatiū
precedētem. vt hoc pōt esse albū supponit
ly. albū ampliatiue a pte post: sicut a pte
an. s3 a pte an nō appellat. a pte vō p ap
pellat in pple: ampliatiōē. **C**Prima regula
ē ista. Ois terminus sequēs aliqō istoz ver
boz: incipit: vel definit: vel aliqūd suoz
participioz appellat ampliatiōē. ver.
g. sor. incipit esse albū supponit ly. album.
pro eo quod est vel incipit esse albū. l3 po
situm a pte ante nō appellat. a parte vero
post appellat propter limitatiōē termin
ni ampliatiui precedentis. **C**Secūda re
gula. Omnis terminus sequens aliquod
istoz verboz. pōt. cōtingit. aut aliqō suo
rū picipioz appellat ampliatiōē ipsoz.
vt hoc pōt vel stringit esse albū. amplia
tur ly. albū. ita a parte post sicut a parte
ante. 7 a parte post appellat ampliatiōē
istoz vboz ppter limitatiōē ipsoz: quā
non appellat a parte ante: ex quo non li
mitat. **A**ppellatio forme est acceptio ter
mini in ppositione limitati p terminū
precedentē concernentē actum mentis. vt
intelligo hominē. ly. hominē. appellat suā
formā: qz significat suū significatū sub ra
tione eiusdem. ppter limitatiōē factam
a termino concernente actū mētis. ideo p
illā denotat: q ego intelligo aliqd sub ra
tione qua bō. Et p dicta diffinitio sequit
veritas trium cōclusionū. **C**Prima cō
clusio est ista. Patrem meū cognosco: 7
tamen nō cognosco patrem meū. proba
tur. 7 pono q sor. sit pater meus quem be
ne cognosco. nesciam tamen an sit pater
meus vel nō: imo pono q nō p fiderem d
patre meo: vtrūz talem habeam vel nō.
Isto posito. patrem meū cognosco. qz il
lud quod est pater meus cognosco. nō tñ
cognosco patrē meū: quia non cognosco
aliquid sub rōne qua pater meus. **C**Se
cūda conclusio. Sortē volo videre: 7 tñ
nolo videre sor. pbat. pono q sor. sit in
imicus meus. ita q nollē videre ipsum. 7
pla. sit amicus meū similis sor. existēti co

appellatio
ampliatiōis

appellatio
forme

Appellatio forme

ra me que creda e pla. Iſto poſito. ſoz.
volo videre. qz buc q eſt ſoz. volo videre.
ex eo q puto ipz eſſe pla. 7 tñ nolo videre
ſoz. qz nolo videre aliqd ſub rōne q e ſoz.

Tertia cluſio. Propōne hypotheti-
cā ſcis. 7 tñ neſcis aliqñ ppōne hypothe-
ticā. pbat. 7 pono q credas firmiter nul-
lā eē ppōne hypotheticā. ſit tñ aliqua hy-
pothetica quā credas eē cathegoricā ſciē-
do 7 pſiderādo de ſignificato eius. Iſto
poſito aliquā ppōne hypotheticā ſcis. qz
illud quod eſt ppō hypothetica ſcis. 7 tñ
nō ſcis aliquam propoſitionē hypotheti-
cam. quia non ſcis aliquid ſub ratiōe qua
eſt ppoſitio hypothetica. Et conſequēter
conceditur. qz propōnem affirmatiuā cre-
do. 7 tñ nō credo ppōnez affirmatiuam. 7
ita de infinitis. quarum quelibet ex prio-
ribus poteſt virificari.

Et ſic eſt finis ſecūdi tractatus qui ſup
poſitionū intitlatur. Et ſcipt tractatus
pñtiarū q e in ordine terti. Cap. 1.

Conſequētiarū e illatio pñtis ex
ante. vt bō currit. ergo aīal cur-
rit. aīis voco ppōne pcedēte nō
tā rōnis. vt bō currit. pñs ve-

ro illam que ſequit. vt aīal currit. 7 notas
rōnis nomino. ly ergo. 7 ly igit. **P**ro
huius diffinitōis declaratiōe ſit b prima
diuiſio pñarū alia bona. alia mala. pñā
bōa e iſta. cuius oppoſitū pñtis repugnat
aīti. vt tu eſ bō. ergo tu eſ aīal. nam hec
duo repugnant. tu eſ homo. 7 tu non eſ
aīal. iō iſta pñā ſuit bōa. **C**onſequētia ma-
la e iſta. cuius dīctoriū pñtis ſtat cū ante.
vt tu eſ homo. ergo tu ſedes. nā hec bñ
ſtant ſimul. tu eſ bō 7 tu nō ſedes. iō illa
pñtia nō valuit. **S**ecūda diuiſio e iſta.
pñtiarū bonarū alia formalis. alia mā-
lis. pñtia bōa 7 formalis e illa cuius con-
tradictoriū conſequentis formaliter repu-
gnat aīti. vt tu curris. ergo tu moueris.
Loco illa formaliter repugnare. que nō
ſunt imaginabilia ſtare ſimul abſqz con-
tradictiōe vt tu curris 7 tu non moueris.
Conſequētia bona 7 materialis eſt illa. cuius
conſequentis contradictoriū conſequentis materia-

liter repugnat antecedēti. vt deus nō eſt.
ergo nullus bō e. illa dicuntur materialiter
repugnare q non pñt ſtare ſimul. ſunt tñ
imagabilia ſtare ſimul abſqz pñdictiō-
ne. vt deus nō eſt 7 aliquis bō eſt. Iſta
enim nō poſſint ſimul ſtare pp impoſſibi-
litatē illius. deus nō eſt. tñ ſunt imagina-
bilia ſtare ſimul abſqz aliq dīctiōe. qz q
deus ſi ſit 7 aliq bō ſit. nō videt igitatio
cōtradictiōis. **J**uxta iſtā diffinitōne po-
nuntur due regule. **P**rima. Ex impoſſibi-
li ſegitur quodlibet. **S**ecūda neceſſariū ſe-
quit ad quodlibet. Et intelligit iſte due re-
gule. q illa pñtia eſt bona 7 mālis in qua
aīis e impoſſibile. vel pñs neceſſariū. ſub
ductis alijs modis qbus pñā ſoret bona
7 formalis. **T**ertia diuiſio e iſta. **C**ōſe-
quētiarū bonarū qdā e bona de forma. 7
qdā e bona de mā. pñā bona de forma e
illa cuius qlibet pñtis ſimilis in forma. e bōa. vt
albedo videt. ergo color videt. Ille pñtis
ſunt ſimiliſ forme q habet pñtis modū
arguedi pñtis formalis de quibus modis
dicet poſtea. 7 cum hoc aītia 7 pñā ſint
ſimilia in forma. **N**otādū q ille cathe-
gorice ſunt ſimiles forme q ſic ſe habent
q ſi vna eſt affirmatiua. de ſecūdo adiacet
te vel de tertio. 7 alia ſimilit. Et ſi vna eſt
pticularis indefinita. vel ſingularis. 7 alia
ſimilit. **I**te ſi vna e exclusiua. excepti-
ua. reduplicatiua vel modalis in ſenſu cō-
poſito vel diuiſo. 7 alia ſimilit. **I**te ſi
vna e d termino ſimplici vel compoſito.
copulato. diſiuncto. vel pñditionato. 7 alia
ſimilit. 7 iō iſte nō ſūt ſimiles i forma. bō
vel aīn currit. 7 bō currit. qz vna e de ter-
mino ſimplici. 7 alia de ppoſito. **S**imilit
iſte nō ſunt ſimiles i forma. quibz bō cur-
rit. 7 aliquis aīnus mouetur. qz vna eſt
vñs. 7 alia pticularis. ſi iſte ſūt ſimiles in
forma. bō e aīn. 7 bō e aīal. nō obſtante
q vna ſit neceſſaria 7 alia ipoſſibilis. qz ba-
bet oēs pñtōes aſſignatas. **E**x q ſeqt q
iſte pñtis ſunt ſiles i forma. bō currit. er-
go aīal currit. albedo videt. ergo color vi-
det. quia habet cōſimilem modū arguen-
di pñtis formalis. vtrobiz enim ar-

da
da

formalis 3 diuiſio

cathe re ſites form

diuiſio
bona

mala

ſcda

guitur ab inferiori ad suū superius affir-
matue. Cōsequentia bona de materia est
illa q̄ ē bona 7 nō quēz sibi p̄similis i for-
ma. ē bona. vt tu nō es hō. ḡ tu nō es aīal.
Ista p̄na ē bona. qz dīctoriū p̄ntis repu-
gnat aīti. Ex p̄dictis seq̄t q̄ alīq̄ ē p̄na bōa
7 formalis q̄ nō ē bona de forma sicut p̄-
dicta 7 q̄libet istay. tū p̄ est. ergo nō tū
p̄ est. tu scis te ēē lapidē. ḡ tu n̄ scis te ēē
lapidē 7 sic d̄ alijs tu credis p̄cise q̄ aliq̄
bō decipit. ḡ aliq̄ bō decipit. Cap. 2.
Omnalis p̄ne q̄dā sūt regule v̄les
ponēde ipsi iñuātes notitiā. q̄
rū p̄ma ē ista. Si alicui p̄ne ex dī-
ctorio p̄ntis seq̄t dīctoriū aītis ista
p̄na est bona. vt ista. hō currit. ergo aīal
currit. qz bene seq̄t. nullū animal currit.
ergo nullus hō currit. v̄l nībil qd̄ est hō
mo currit. Ex ista regula seq̄it alia. v̄z si
alicui p̄ne dīctoriū p̄ntis nō est illatiū
dīctorij aītis. illa p̄na nō valet. v̄n nō se-
q̄tur. tu loqueris. ḡ tu disputas. qz nō se-
q̄tur. tu n̄ disputas. ḡ tu nō loq̄ris. C Se-
cūda regula ē ista. Si alicui p̄ne aīis ē ve-
rū 7 p̄ns similiter. qz ex falsis verū ex ve-
ris nīl nīf verū vt dicit Arist. p̄rio hōy.
Ex ista seq̄ntur regule. C P̄na. Si ali-
cui p̄ne bone p̄ns ē falsū 7 aīis fīl. C Se-
cūda si alicui p̄ne aīis ē verū 7 p̄ns falsū.
Ista p̄na nō valet. Id nō seq̄tur chimera
q̄ currit nō mouet. ergo chimera currit.
qz aīis ē verū. 7 p̄ns falsus. C 3^a. regula ē
ista. Si alicui p̄ne bōe aīis ē neciū. 7 p̄ns
fīl. ē neciū ex qua seq̄it q̄ si antecedēs
est neciū 7 p̄ns p̄tingēs q̄ ista p̄na nō va-
let. vt oīs hō est aīal. ḡ tu es aīal. C Quar-
ta regula ē ista. Si alicui p̄ne bone aīis ē
possibile p̄ns similis ē possibile. Ex qua se-
q̄it q̄ si aīis ē possibile 7 p̄sequēs ipossi-
bile q̄ ista p̄sequētia nō valet. v̄nde nō se-
q̄it. oē currēs est hō. ergo hoc currēs ē
hō. demonstrādo aīnū. qz aīis ē posse 7 cō-
sequēs ipossibile. C Quinta regula ē ista.
Si aliq̄ ē p̄na. 7 aliq̄d seq̄it ad p̄ns. illd̄
īdez seq̄tur ad aīis. v̄n bñ seq̄t. hō currit.
ergo aīal currit. ad qd̄ seq̄t. ergo corpus
currit id̄ bñ seq̄t ad aīis. hō currit. ḡ cor-

pus currit. C Ex ista regula seq̄ntur due
regule. C P̄na q̄cqd̄ aīcedit ad aīis an-
tecedit ad p̄ns. v̄nde qz h̄ p̄na ē bona. hō
currit. ergo aīal currit. 7 bec. tu curris. aī-
cedit ad istā. hō currit. id̄ aīcedit ad istā.
aīal currit. C Secūda regula. a p̄mo aīte
ad vltimū p̄sequēs. qñ oēs p̄ne interme-
die sunt bone 7 formales 7 nō variate. t ē
p̄na est bona 7 formalis. ver. g. hō ē. ergo
animal ē. aīal ē. ergo corpus ē. corpus ē.
ergo substantia ē. 7 sic a p̄mo ad vltimā se-
q̄ntur formaliter. hō est. ergo suba ē. Cō-
sequētie intermedie nō sūt variate. qñ p̄ns
p̄me p̄ne ē aīis posterioris p̄ne. sicut i crē-
plo. Nullū t̄ps est. ergo dies nō est. dies
nō ē. 7 aliq̄ bora est. ergo nox est. nox est.
ergo aliq̄d tēpus est. 7 tū nō seq̄tur a p̄rio
ad vltimū. nullus t̄ps est. ergo aliq̄d t̄ps
est. pp̄ variationē factā. qz p̄me p̄ne fuit
p̄ns. dies nō est. 7 nō fuit aīis secūde. sed
illa copulativa. dies nō est 7 aliqua bora
est. C Sexta regula est ista. Si aliqua est
p̄na bona. 7 aliquid stat cū aīte. illd̄ īdez
stat cū p̄sequēte. ver. g. seq̄tur oīs hō cur-
rit. ergo hō currit. 7 cū aīte stat q̄ oē aīal
currat 7 q̄ nullus aīnus moueat. 7 sic d̄
alijs. id̄ q̄libet iītarū stat cū p̄sequēte. Ex
ista rela seq̄t alia. v̄z. q̄cqd̄ repugnat p̄ns
ti sp̄pugnat aīti. p̄z ista regula discurrendo
p̄ omnia. C Septima regula. Si aliq̄ est
cōsequētia bōa scita a te esse bōa. 7 aīis est
concedendū a te. 7 p̄ns eiusdē ē p̄cedēdū
a te. C Ex qua seq̄ntur due alie. C P̄na
Si p̄ns est a te negandū 7 antecedēs fīl.
C Secūda. Si aīis ē cōcedēdū a te 7 cō-
sequēs negādū. ista cōsequētia nō valet.
ver. g. oīs hō ē. ergo antip̄s ē. C Octaua
regula. Si aliqua est cōsequētia bona scita
a te ē bōa. 7 aīis ē scitū a te p̄sequēte eiusdē
ē scitū a te. vt tu es hō. ḡ tu es aīal. Et no-
tanter dicitur. scita a te esse bona. qz ista
consequentia est bona. b̄nnellus est aī-
nus. ergo b̄nnellus est rudibilis. 7 ante-
cedens est scitum ab aliquo. a quo tamē
non est scitum consequens. quia forte ne
scit consequentiā illam esse bonā qua
re. 7c. Cap. 3.

¶ Hinc sequuntur particulares regule
 cōsequētia formal' penes supius 2
 inferi' māz p̄cernētes. q̄rū p̄ma ē
 ista. Ab inferiori ad suū superi' affirmatiue. 7
 sine distributiōe. 7 sine signo p̄fusiōis im
 pediēte. ē bōa cōsequētia. vt bō currit. ergo
 aīal currit. **¶** Secūda regula ē ista. Ab
 inferiori ad suū superi' distributiue vel cō
 fūse t̄m̄ immobiliter. nō valet p̄sequētia. q̄a
 non sequitur oīs bō currit. ergo oē aīal cur
 rit. nec sequitur. nullus homo currit. ergo
 nullū aīal currit. Et notāter dicit̄. vel con
 fūse t̄m̄ immobiliter. q̄ nō sequitur. si bō ē asin'
 bō ē rudibilis. ergo si bō ē animal: bō est
 rudibilis. S; arguēdo p̄fūse t̄m̄ immobiliter.
 est bonū argumētū. ver. g. oīs bō ē aīal.
 ergo oīs bō ē substantia. **¶** Tertia regula
 est ista. Ab inferiori ad suū superi' negatiue
 p̄posita 7 cū debito medio. est bonum
 argumētū. ver. g. tu nō curris 7 tu es bō.
 ergo bō nō currit. Et notāter dicitur. cū
 debito medio. q̄ sine isto nō valet argu
 mētū. vnde nō sequit̄. tu nō es aīal. ergo
 bō nō ē aīal. q̄a asin' ē possibile 7 p̄ns ipossi
 bile. **¶** Quarta regula ē ista. A superiori
 ad suū inferius affirmatiue 7 sine distri
 butiōe. nō valet argumētū. q̄ nō sequitur.
 aīal currit. ergo bō currit. **¶** Quinta regu
 la ē ista. A superiori ad suū inferi' affirma
 tiue distributiue nō valz argumētū nisi
 cū debito medio. q̄ nō sequitur. oē aīal cur
 rit. ergo oīs bō currit. Tu differs ab asin'
 no. ergo tu differs a brunello. s; cū debi
 to medio ē bonū argumētū. vt tu d̄s ab
 asino. brunellus est asinus. ergo tu d̄s a
 brunello. **¶** Sexta regula ē ista. A superiori
 ad suū inferi' negatiue p̄posita ē bōa; u;
 argumētū. vnde bene sequit̄. nullum aīal
 currit. ergo nullus bō currit. Et intelligit̄
 ista regula de negatiōe distribuēte superi
 us. q̄ si nō distribueret. nō valeret argu
 mētū. vñ nō sequitur. nō nullū aīal currit.
 ergo non nullus bō currit. nec seq̄t̄. nō oē
 aīal currit. ergo nō oīs bō currit. p̄z. n. q̄
 cuiuslibet istarum contradictoriū con
 sequentiā stat cum antecedente. quare.
 7 cetera.

Cap. 4.

r
 Regulas aliquas tangentes quan
 titatē p̄positionū seriatis p̄pono.
 quarū p̄ma ē ista. Ab vniuersali
 ad suā particulare vel indefinitā q̄ vocat̄
 sibi subalterna. est bonū argumētū. ver.
 g. oē aīal currit. ergo aliquod aīal currit.
 nullū aīal currit. ergo aīal nō currit. **¶** Se
 cūda regula est ista. A particulari vñ inde
 finita ad suā vniuersalē nō valet argumē
 tū. nisi forte gratia materie. vnde nōn seq
 tur. aliquis bō currit. ergo quilibet bō cur
 rit. nec sequit̄ aīal nō currit. ergo nullum
 animal currit. sed aliquādo. tenet gratia
 materie. aut q̄ p̄sequēs est necessariū vel
 antecedēs impossibile. aut q̄ p̄dictoriū
 p̄sequētis repugnat antecedenti. vnde bñ
 sequit̄. aliquis homo ē. ergo oīs bō ē. aliq̄s
 homo non est. ergo nullus bō est. **¶** Ter
 tia regula ē ista. Ab vniuersali affirmati
 ua ad omnes suas singulares tā collecti
 ue & diuisiue sumptas. cum debito me
 dio. est bonum argumētū. 7 eōuerso col
 lectiue. ver. g. collectiue. oē animal cur
 rit. 7 bec sunt oīa animalia. ergo hoc ani
 mal currit. 7 hoc animal currit. 7 sic d̄ sin
 gulis. Exēplūz diuisiue. vt omne animal
 currit 7 hoc ē aīal. ergo hoc animal cur
 rit. Similiter sequit̄ eōuerso. hoc ani
 mal currit. 7 hoc animal currit. 7 sic d̄ sin
 gulis. 7 bec sunt oīa animalia. ergo om
 ne animal currit. Et notāter dicitur cum
 debito medio. quia sine illo nō valeret ar
 gumētū nisi gratia materie. vnde nō seq̄
 tur. oīs homo est animal. ergo iste homo
 est aīal. 7 iste homo est animal. 7 sic de sin
 gulis. q̄ antecedens ē necessariū 7 conse
 quens cōtingens. quia ē vna copulatiua.
 cuius quelibet pars ē cōtingens 7 nulla
 alteri repugnat. tamen sequit̄. r aliquan
 do gratia materie. vt omnis homo ē asi
 nus. ergo iste homo est asinus. 7 omnis
 sol lucet. ergo iste sol lucet. quia ī p̄ma an
 tecedens ē impossibile. 7 in secunda cōse
 quēs ē necessariū. **¶** Quarta regula est
 ista. Ab vniuersali negatiua ad quālibet
 suam singularem. ē bona consequentiā. si
 ue arguatur cū debito medio siue non. s;

econuerso nō tenet. nisi cū debito medio.
 ver. g. null⁹ hō currit. g. iste hō nō currit. et
 iste hō nō currit. et sic de singulis. s. econuer
 so non sequitur. nec iste homo currit. nec
 ille hō currit. et sic de singulis. ergo nul
 lus homo currit. quia post mille annos
 erit antecedens verum et cōsequens fal
 sum. sed bene se queretur dicēdo. et isti sūt
 omnes homines masculi. **C** Quinta re
 gula est ista. A particulari ad suam inde
 finitam et econuerso. tam affirmatiue q̃
 negatiue. est bona consequentia. ver. gra.
 animal non currit. ergo aliquod animal
 non currit. et econuerso. Similiter aliq̃
 asinus mouetur. ergo asinus mouetur. et
 econuerso. **C** Sexta regula est ista. A par
 ticulari vel indefinita ad omnes suas sin
 gulares disunctiue sumptas cū debito
 medio. est bonum argumentū. vt homo
 currit. et isti sunt omnes homines. ergo
 iste homo currit. vel ista homo currit. et
 sic de singulis. Et notanter dicitur. cum
 debito medio. quia sine illo non valet ar
 gumentum. vt homo ē animal. ergo iste
 hō ē aial. vel ista hō ē aial. et sic de singu
 lis. qz antecedens ē necessariū. et p̃ns con
 tingens. quia ē vna disunctiua. cui⁹ que
 libet pars ē contingens. nec vna alteri re
 pugnat. nec suū p̃dictoriū est impossibi
 le. quare rē. **Cap. 4.**

E propōnibus non quantis sicut
 sunt exclusiue et exceptiue. sit hec
 prima regula. Ab exclusiua ad su
 am vniuersalem de terminis transpositū.
 est bona consequentia. et econuerso. vt tā
 tum hō currit. ergo omne currens ē hō.
 Similiter econuerso. omne animal moue
 tur. ergo tñ. quod mouet ē aial. **C** Scda
 regula est ista. Ab exceptiua negatiua ad
 exclusiua sibi correspondētē ē bona p̃na.
 vt nihil p̃ter sor. currit. ergo tñ sor. cur
 rit. et econuerso. vt tñ hō est risibilis. ergo
 nihil p̃ter hoīem ē risibile. **C** Tertia re
 gula ē ista. Ab inferiori ad suū superius a
 pte subiecti dictiōe exclusiua addita eidē
 ē bona p̃sequentia. vñ bñ sequit̃. tātū hō
 currit. ergo tantum animal currit. qz ar

guitur ab inferiori ad suū superius cōsu
 se tātū mobiliter. **C** Quarta regula ē ista
 Ab inferiori ad suū superius a parte p̃
 dicati dictiōe exclusiua addita subiecti.
 non valet argumentū. vnde nō sequitur.
 tantum homo ē homo. ergo tantum ho
 mo ē animal. quia arguitur distributiue.
 sed econuerso bene sequit̃ cū debito me
 dio. vt tñ homo ē risibilis. sortes ē hō. er
 go tñ hō ē sortes. **C** Quinta regula se
 quens correlarie ex p̃dictis ē ista. q̃ a ter
 mino stante confuse tantum. vel determi
 nate ad eūdē stātē cōfuse distributiue. nō
 valz argu^m. vt hō ē aial. g. tñ hō ē aial. tu
 differs ab oī hoīe. g. tu differs ab hoīe.
C 6ª regula ē ista. A termino stante p̃fuse
 distributiue ad eūdē stātē determinate. est
 bonū argu^m. vt tñ hō est aial. g. hō ē aial.
 tu es aliud ab aiali. g. tu es aliud ab oī
 aiali. **C** 7ª regula ē. A termino stante p̃fuse
 tñ ad eūdē stātē determinate f̃spectu eius
 dē sincatbegorematis vel distributiōis. nō
 valet arg^m. vt tātū hō est aial. g. hō ē omne
 aial oīs hō est aial. ergo aial est oīs hō.
 quare rē. **Cap. 5.**

Onde sūt regule p̃tinentiū atqz
 p̃ imp̃tinentiū terminor. qz p̃ia est
 ista. Ab affirmatiua vni⁹ despera
 ti ad negatiua alteri⁹. ē bonū argu^m. vt tu
 es hō. g. tu nō es asin⁹. tu curris. g. tu non
 sedes. tu es alb⁹. ergo tu nō es niger. S.
 econuerso nō sequitur. qz ex negatiua non
 sequit̃ affirmatiua. **C** Secūda regula est
 ista. Quādoqz sūt aliq̃ue due ppōnes.
 quarū subiecta p̃uertuntur atqz predica
 ta. manente cōsimili denominatione. ab
 vna ad reliqua. est bona p̃sequentia. vt tu
 es hō. ergo tu es animal rationale. et econ
 uerso. Et notanter dicit̃ manente consi
 mili denominatione. qz si vna esset affir
 matiua et alia negatiua nō conuerterent̃.
 vt tu es homo. et tu non es homo. **C** Itē
 si vna esset q̃nta vna quātitate. et alia alia
 quātitate vel nulla. nō oporteret istas cō
 uerti. vt oē animal est homo. aliquod ani
 mal est homo. et tantum animal ē homo.
C Tertia regula est ista. Ab vno p̃uertis

bili ad reliquū ē bona cōsequētia. vt tu es
homo. ergo tu es risibilis. ⁊ eōuerso. bru
nellus est rudibilis. ergo brunellus ē as
inus. **Quarta** regula ē ista. Ab vno cor
relatiuoz ad reliquū. ppōnibus existi
bus de secūdo adiacēte. ē bonū argumen
tū. vt duplū est. ergo dimidiū est. ⁊ eon
uerso. Et notāter dicitur. de secūdo adia
cēte. quia nō sequit. a. est duplū. ergo. a.
ēst dimidiū. pater est barbatus. ergo fili
ē barbar⁹. **Quinta** regula ē ista. A ter
mino puatiuo ad terminū infinitū. ē bōa
psequētia. s. nō eōuerso. vt tu es iniust⁹.
ergo tu es nō iustus. s. nō sequit. eōuer
so. lapis ē nō iustus. ergo lapis ē iustus.
antecedens enim ē verū. ⁊ psequēs falsū.
vt patet. q. q. quid est iniustū pp eē iustū.
s. lapis nō pōt esse iustus. ergo nec pōt
eē iniustus. **Sexta** regula. Ab affirma
tiua de predicato puatiuo. vel infinito
ad negatiuam de predicato finito. est bo
na cōsequētia. vt tu es cecus. ergo tu non
es videns. tu es nō bō. ergo tu nō es bō.
s. eōuerso. nō valet argumentū. quia ex
negatiua nō sequit affirmatiua. **Septi
ma** regula ē ista. A negatiua de predica
to finito. cū rebito medio. ad affirmati
uā de predicato infinito est bona psequē
tia. vt tu nō es asinus ⁊ tu es. ergo tu es
non asinus. ⁊c. **Cap. 6.**

Quespondēter ad p̄dicta alie re
gule inseruntur. q̄ruz p̄ma ē ista.
Ab oibus exponētib⁹ simul sum
ptis ad suū expōitū. est bona psequētia.
⁊ eōuerso. Et est regula ista vniuersalis
quibuscunqz ppōnibus exponibilibus.
vt vniuersalibus. exclusiuis. exceptiuis. ⁊
hīndi. vñ bene sequitur. bō currit ⁊ nihil
est bō quin illud currat. ergo omnis bō
currit. ⁊ eōuerso. Similiter bō currit ⁊
nihil nō homo currit. s. tñ bō currit. ⁊ eō
tra. **Secūda** regula ē ista. Ab oī expōi
bili ad quālibet suap exponētū. ē bōa cō
sequētia. s. nō eōuerso. nisi grā materie.
ver. g. oīs homo currit. ergo nihil est bō
quin illud currat. sed nō eōuerso. q. ex
negatiua nō sequitur affirmatiua. Aliquā

do tñ tenet gratia materie. vt bō ē asin⁹.
ergo tñtū bō est asinus. q. asis ē imposs
bile. **Tertia** regula est ista. Ex cuiuslibz
exponētis p̄dictorio sequit p̄dictoriū ex
positū. s. nō eōuerso. vñ bene sequit ali
quid nō homo currit. ergo nō tñ bō cur
rit. s. nō eōuerso. quia ex negatiua nō se
quitur affirmatiua. **Quarta** regula est
ista. A resoluētib⁹ ad resoluū ē psequē
tia bōa. s. nō eōuerso. vt hoc currit. ⁊ hoc
est homo. ergo bō currit. nō tñ sequit. bō
currit ergo hoc currit ⁊ hoc ē bō. q. post
mille annos erit asis verū. ⁊ p̄is falsum.
Quinta regula. Ab officiātib⁹ ad offi
ciatū est psequētia bona. sed non eōn
uerso. vt ista propositio ē vera. bō est ani
mal. q. adequate significat hominem esse
animal. ergo verū est hoīem esse animal
sed nō eōuerso. quia antecedens foret
necessariū. ⁊ psequens cōtingens. **Sex
ta** regula est ista. A descriptōe ad descri
ptum est consequentia bona. ⁊ eōuerso.
vt intelligo aliqd sub ratione qua homo.
ergo intelligo. hominē. ⁊ eōuerso intelli
go hominē. ergo intelligo aliquid sub rā
tione qua bō. **Septima** regula. A sen
su cōposito ad sensum diuisū. ⁊ eōnuer
so. nō valet argumentū. vt necessariū bō ē
animal. ergo homo necessario ē animal.
antecedens enī est verū ⁊ consequens
falsum. Etā non sequitur. album possibi
le ē esse nigrū. ergo possibile est albū es
se nigrū. **Octaua** regula ē ista. Ab vna
cā veritatis ad propositionem habentē
illā causam est bona consequentia. sed nō
eōuerso. vt dū homo currit risibile cur
rit. ergo homie currēte. risibile currit. ista
cōsequētia est bona. sed non eōnuer
so. homine currēte risibile currit. quia p̄ osit
q. nihil currat. est tñ consequens falsus.
cū asserat hominē currere. ⁊ tamē ante
cedēs est verū. quia concluditur ei⁹ ve
ritas per aliam causā veritatis. vt si ho
mo currit risibile currit. ergo hoīe curren
te risibile currit. Dicatur ergo q. p̄positō
denominata ab ablatiua cōsequētie ha
bet tres causas veritatis. s. cōditionales.

temporalē: et casualē: a quartū quelibet valz
psequētia ad ppositionē habētem illas
causas. sed nō ecōuerso. **C** Tercia regula
est ista. Ab actiua ad suā passiua ē psequē
tia bōa. et ecōuerso. vt for. amat platonē.
ergo pla. amat a for. et ecōuerso. **C** Deci
ma regula ē ista. A tercio adiacēte ad se
cūdū adiacēs affirmatiue: sine termino
distrabēte. ē pna bona. vt tu es homo. er
go tu es. **N**otāter dicit: affirmatiue: qz
nō sequit: tu nō es asinus. ergo tu nō es.
dicit etia sine termino distrabēte. qz non
sequit antichristus est futurus. ergo anti
christus est. quare. et. **Cap. 7.**

Primo de ppositiōibz hypothe
ticiis ē dōm mō pōri regulas affi
gnādo. Quartū prima est ista. A
copulatiua affirmatiua ad alterā ei par
tē principalē ē bōa pna. et nō ecōuerso. ni
si gratia materie. vt tu curris. et tu dispu
tas. ergo tu disputas. s; nō seqt tu dispu
tas. ergo tu curris et tu disputas. aliqñ tñ
tenet grā materie siue terminor. s. qñ co
pulatiua fit ex duabus ptribz. qñ vna an
cedit ad aliā. tñc ab ista pte q ancedit ad
totā copulatiua est bōa pna. vt tu es bō.
g tu es bō et tu es aīal. tu curris. ergo tu
curris et tu moueris. Et notāter dixi. affir
matiua. qz copulatiua negatiua ad alte
rā pte. nō valz pna. ver. g. nō tu es bō et tu
asinus. ergo tu es asinus. qz anis est verū. et
pns falsus. Et ista regula seqtur. q a toto
copulato ad alterā pte ē pna bōa vt for. et
pla. currūt. ergo. for. currit. **C** Secūda regu
la ē ista. A pte pncipali disūctiue affirma
tiue ad totā disūctiua. est bonū argumē
tū. s; nō ecōuerso. vt tu curris. ergo tu cur
ris vltu es asinus. s; ecōuerso nō seqtur
qz nō seqtur. tu curris vltu es asinus. er
go tu es asinus. Aliqñ tñ tenet grā mate
rie. s. quādo disūctiua fit ex duabz pti
tibz. quarū vna seqt ad reliquā. tē a disū
ctiua ad istā pte q seqtur. ē bonū argumē
tū. vt tu es bō vltu es aīal. g tu es aīal.
tu es alb vltu es colorat. g tu es colora
t. Et ista regula seqt q a pte disūcti ad
totū disūctū ē bōa pna. vt bō currit. g bo

mo vltu asinus currit. **C** Tercia regula ē ista.
A disūctiua affirmatiua cū destructiōe
vni pti ad alterā pte. ē bōa psequētia.
vt tu curris vltu sedes. s; tu nō curris. er
go tu sedes. **C** Quarta regula ē ista. A co
pulatiua negatiua ad disūctiua affirma
tiua factā de ptribz pdictorijs copulati
ue affirmatiue. ē bōa cōsequētia. vt non
tu es bō et tu es asinus. ergo tu nō es bō
vel tu nō es asinus et ecōuerso. **C** Et nota
q copulatiua affirmatiua habet duo pdi
ctoria. quoz vna ē copulatiua negatiua i
qua pponit negatio. et reliquā ē vna dis
iunctiua facta de ptribz oppositis ipi copu
latiue. quare o; q copulatiua negatiua et
disūctiua affirmatiua inuicē cōuertantur.
ver. gra. tu es homo et tu es asinus. habz
duo pdictoria. quoz vnū ē boc. nō tu es
bō et tu es asinus. scdm vero est illud. tu
nō es homo vel tu nō es asinus. **C** Quin
ta regula est ista. A disūctiua negatiua
ad copulatiua affirmatiua factā de ptribz
oppositis disūctiue affirmatiue. ē bonum
argumētū. et ecōuerso. vt nō tu curris vel
tu sedes. ergo tu nō curris et tu nō sedes.
et ecōuerso. Et ratio quia ois disūctiua
affirmatiua bēt pdictoriū p negationē p
positā toti. et p copulatiua factā de ptribz
oppositis. vt tu curris vel tu sedes. hūc
pdictor qlibet istaz. nō tu curris vltu sedes
vel tu nō sedes. **C** Sexta regula ē ista. A
pditionali affirmatiua cū suo ancedente
ad psequēs eiusdē. ē bona pna. vt si tu es
homo tu es animal. sed tu es homo. ergo
tu es animal. **C** Septima regula est ista.
A conditionali affirmatiua cū cōtradicto
rio consequēs ad contradictoriū ante
cedēs. est bona cōsequētia. vt si antixps
est albus antichristus est coloratus. sed
antichristus non est coloratus. ergo anti
christus non est albus. Et notanter dixi
in ambabus regulis affirmatiue. qz de ne
gatiua nō tenent huiusmodi regule.

C Explicet tertius tractatus. qui conse
quentiarū intitulat. Et incipit quartus. q
de terminorum probationibus tractat.

regula aut enula nō qd pnm dicit

Cap.

q. Valiter propositiones probetur
illatiue. presenti doctrina digno-
scit satis plene. 7 pmo nāq; a resolutione
est inchoandū. quia indefinite p̄ticularēs
7 singulares de subiecto nō p̄nomine de
mōstratiuo resolubiliter inferūt. Queli-
bet ergo talis est taliter inferēda. vt pro
aīcedēte sumat̄ duo demonstratiua. in q̄
rū pmo p̄dicet̄ p̄dicatū resoluēde. 7 in se-
cūdo subiectū. ver. gra. hō currit. sic resolu-
it̄. Hoc currit 7 h̄ ē hō. g. hō currit. Exē-
plum in obliquo. vt hominis est asinus.
huius ē asin⁹ 7 h̄ ē homo. g. 7c. Et ita in
alijs casib⁹ singularib⁹ numeri dicat̄. Exē-
plū in nūero plurali. vt boies currūt. hec
currūt 7 hec sunt boies. ergo 7c. Exēplū
in obliquo. vt aliquorū p̄dictorū aliter ē
ver. Hōrū alterū ē verū. 7 hec sunt p̄di-
ctōna. ergo 7c. Et ita dicatur in alijs cas-
bus. ita q̄ temp̄ p̄ma dīmōstratiua sit eius-
dem casus cū resoluēda. secūda vero pri-
mū in recto sumat̄. Sed p̄positiones de
vbo ampliatiuo eodē mō. p̄bāt. excepto
hoc. q̄ secūda dīmōstratiua v̄t ē de ver-
bo diiuncto. verbi substantiue de p̄nti. 7
eiusdē de p̄terito vel futuro aut alterius.
ver. g. homo currebat. sic resoluūt. Hoc
currebat 7 hoc est vel erat homo. ergo 7c.
C̄ Item hō disputabit. Hoc disputabit 7
hoc est vel erit homo. ergo. 7c. ita q̄ v̄bz
substantiū sumptū secūdo loco sit semper
p̄similis t̄pis cū vbo resoluēde p̄positiois.
S̄z q̄n p̄positiois resoluēde verbum p̄n-
cipale est. ly. potest. contingit. incipit. vel
desinit. secūda p̄positio erit de secūdo
verbo consimili. vt homo pōt esse albus.
Hoc potest esse albū 7 hoc est vel potest
esse homo. ergo. 7c. C̄ Item albū incipit es-
se nigrū. hoc incipit esse nigrū 7 hoc ē vt
incipit esse albam. ergo. 7c. Et ita dicatur
in plurali vt prius. Adodus cōsimilis est
tenēdus in p̄positionib⁹ de extremo
copulato vel diiuncto. vt homo vel asin⁹
currit. si totū diiunctum est subiectum re-
soluatur sic. hoc currit 7 hoc est hō vt asi-
nus. ergo. 7c. Si autē prima pars fuerit

subiectū sic resoluūt. hoc vel asinus currit
7 hoc ē hō. ergo. 7c. Et ita dicēdū ē i illis
de copulato. 7 p̄ditionato subiecto. vt hō
7 asinus currit. p̄positio si ē impossibilis
est falsa. Idē ē dicēdū de p̄ticulari 7 sin-
gulari resolubili affirmatiua sicut de ide
finita. vt aliq; hō disputat for. currit. S̄z
p̄ticularis vt indefinita negatiua bēt du-
plicē modū p̄bādi. Prim⁹ dicens ē. vt
hoc nō currit 7 h̄ est hō. ergo hō nō currit.
vbi at̄ videat̄ q̄ iste modus nō deseruiat
sumat̄ p̄dictorū illi⁹. vt chymera nō cur-
rit. hec indefinita p̄bati nō potest p̄ uno
dīmōstratiua. q̄ semper secūda esset fal-
sa scilicet ista. hoc est chymera. iō ad v̄ta-
tē vidēdas istius sumat̄ eius contradicto-
riū. s. ois chymera currit. 7 q̄ h̄ ē falsa iō
illa est vera. Consimiliter est dicēdū in ad-
uerbijs vbi subiectū fuerit aduerbium ba-
bens terminū infra se. vt aliquādo tu es.
nunc tu es 7 nunc ē aliquando. ergo. 7c.
C̄ Item heri tu fuisti. tunc tu fuisti. 7 tūc
ē vel fuit heri. ergo. 7c. C̄ Item ante. a. tu
disputabis. tunc tu disputabis 7 tūc ē vel
erit ante. a. ergo. 7c. C̄ Item alicubi tu es.
ibi tu es 7 ibi ē alicubi. ergo. 7c. Et ita de
p̄terito 7 futuro dicat̄. vt dictū ē de p̄se-
nti. C̄ Ex p̄dictis infero q̄ etiam proban-
de sunt p̄positiones indefinite 7 particu-
lares de vbo substantiui presentis tēporis
7 p̄dicato p̄cipio sic. p̄positiones de
vbo p̄ncipali illi⁹ p̄cipij. volo dicē q̄ ita
p̄bāda ē h̄ resolubiliter. Adā ē p̄teritus:
sicut illa. Adā fuit. 7 ista antirps ē futur⁹.
sicut illa antirps erit. vt h̄ ē futur⁹ 7 h̄ est
vel erit antirps. ergo antirps est futurus.
Aliquis homo est intersectus. hoc est in-
tersectum 7 hoc ē vel fuit aliquis homo.
ergo. 7c. C̄ Item. for. ē potens esse hoc ē
potē esse. 7 hoc ē vel pōt esse for. ergo.
7c. C̄ Iuxta p̄dicta sequit̄ veritas mul-
tarū p̄positionū. prima ē ista. Senex
erit puer. probat̄. hoc erit puer. 7 h̄ ē vel
erit senex. ergo. 7c. demonstrando vnū q̄
est puer 7 erit senex. C̄ Secūda p̄positio.
Puer fuit senex. p̄batur. hoc fuit senex. 7

ergo ꝛc. Cap. 2.
vniuersalis ppō affirmatiua ex
ponibiliter probat p suā piacētes
ꝛ vniuersalē negatiuā sibi corꝛē
dentē. vt oīs hō currit. erponit sic. homo
currit. ꝛ nihil ē hō quin istud currat. ergo
ꝛc. Exēplū in numero plurali. vt oīs
homines currunt. ¶ Boies currūt. ꝛ nulla
sunt boies quin illa currant. ꝛc. ¶ Cēsi
militer in obliquis casibꝫpter hoc q ꝛ ne
gatiua exposite ponat subiectū vniuersalē

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di
Firenze.
Magl. F.6.3 (I)

p suum dictionum. v. g. nullus hō ē cbi
 mera. pbat sic. p̄dico mō nec iste hō ē cbi
 mera nec ille hō ē chimēa. 7 sic d̄ singul. g.
 7ē. 2° pbat sic. Ista ppō ē f̄. aliq̄s hō
 est chimera: 7 ista d̄icit isti. nullus hō ē
 chimera. ergo bec ē vera. Et cōter i oib⁹
 alijs talis modus seruet. Et p̄dicto mō
 pbandi ppōnes v̄les affirmatinas ifero
 aliquas ppōnes. C¹ p̄dico ē ista. Oē qd
 fuit est. pbat. Aliquid qd fuit ē. 7 nihil ē
 qd fuit quin illud sit. ergo 7ē. Adiaoz est
 manifesta: 7 similit̄ mīnor. qz suū d̄i
 ctiozū est falsū. v. s. aliquid ē qd fuit qd nō
 est. hec nāqz ē implicatio d̄ictiois. 7 ita
 pcedit qd oē qd erit 7 oē qd pōt esse est. 7
 ēt omne qd ē itelligibile aut imagiabile ē
 p. q̄libet istaz ex suis expōnētib⁹: in q̄rū
 negatiua nō d̄z poni verbū disunctū. qz
 verbū p̄ncipale ipsius v̄lis est solūmō d̄i
 bum de p̄nti absqz participio subsequen
 tia alicuius verbī ampliatiui. C² ppō.
 Oē qd nō fuit est. pbat. Aliquid qd nō fu
 it est. sicut instās. p̄sens. 7 nihil est qd nō
 fuit quin illud sit. ergo 7ē. secūda expōnēs
 iterū est vera. qz suū d̄ictiozū implicat
 d̄ictionē. v. s. aliquid ē qd nō fuit qd non
 est. Et p̄ter pcedit qd oē qd nō erit est. 7
 oē qd nō potuit nec poterit esse ē. C³ p
 pō. Quolibet maiori te 7 quolibet mīori
 te tu es mīnor. pbat. Aliquo maiori te 7
 quolibet mīori te tu es mīnor. vt pbatū
 est i alio cap̄lo. 7 nihil est maius te 7 quo
 libet mīori quin illo tu sis mīnor. g. 7ē.
 mīnor p. qz suū d̄ictiozū est falsū. C⁴
 ppō. Quolibet mīori te: 7 quolibet ma
 iori te tu es maior. pbat. Aliquo mīori
 te: 7 quolibet maiori te tu es maior. 7 ni
 bil est minus te 7 quolibet maiori te qn
 illo tu sis maior. ergo 7ē. p. p̄na cū ma
 iori ex alio cap̄itulo. mīnor pbat p suum
 d̄ictiozū. qd est falsū. v. s. aliquid ē mī
 nus te 7 quolibet maiori te: quo tu nō es
 maior. quare 7ē. Cap. 3.

Ropō officiabilis ē illa cuius di
 ctum vel oratio infinitiua determi
 nat aliquo termino modali vel cō
 cernēte actū mentis. termini modales s̄

isti. verum. falsum. necium. p̄tingens. pos
 sibile. impossibile. Termini v̄o p̄cernen
 tes actum mētis dicunt̄ isti. Scio. dubi
 to. credo. volo. nolo. intelligo. cognosco.
 7 siles. ac ēt ipsoz participia. Adiusmōi
 at termini aliq̄n faciunt sensum p̄positū
 aliq̄n diuisum. faciunt sensū p̄positū qn p̄
 cedunt totaliter dictū vel orōnē infinitiua.
 aut finaliter subsequūt. vt possibile. for.
 currere. For. currere ē p̄rigēs. tu scis deū
 esse deū ēē est scitū a te. sed qn aliq̄s isto
 rum terminoz mediat iter actūm casuz 7
 verbū infinitiui modi. tunc p̄stituere d̄z s̄
 sum diuisū. vt deum necesse est ēē boiem
 scis. esse aial. 7 ita de alijs. Et h̄i ppō de
 sensū diuiso pbanda est fin exigentiā ter
 mini p̄cedentis simpli. 7 nō rōne termini
 modalis. aut rōe alicuius alterius termi
 ni p̄cernentis actum mētis. v. g. oēm bo
 minē possibile est currere. b nō est officiā
 da. sed expōnēda iuxta doctrinā traditaz
 i secundo capitulo de pbatōe v̄lium. ppō
 nam. isto mō. Boiem possibile est curre
 re. 7 nihil est vel possibile ēē boiem qn il
 lud possibile sit currere. g. 7ē. C¹ Itē bec ē
 resoluenda. A. scio esse v̄p̄ isto mō. Hoc
 scio ēē v̄p̄. 7 hoc est. a. ergo 7ē. C² p̄dico
 p̄o de sensū p̄posito officiabilē pbat.
 vt possibile est for. currere. Hec ppō ē pos
 sibilis. for. currit. que adēquate significat
 fortein currere. ergo 7ē. Item necesse est
 deum esse. Hec ppō est necessāria. de⁹ est
 que adēquate significat deum ē. ergo 7ē.
 Cōsist. pbat̄ iste. Tu scis for. currere tu
 dubitas regem sedere. p̄na nāqz sic offi
 ciat. Hec ppō est scita a te. for. currit. que
 adēquate significat for. currere. g. 7ē. Et ita
 p̄sist. dicat ad infinitas p̄similes iuxta con
 sonantiam termini facientis sensum p̄po
 situm. Et p̄dictis ifero aliq̄s p̄clusiones.
 C¹ p̄dico est ista. Albū possibile est esse
 nigrum. 7 tñ impossibile est albū ēē nigrū.
 p̄dico pars p. qn hoc possibile est esse
 nigrum te demonstrato. 7 hoc est vel pos
 sibile est esse albū. ergo 7ē. patet p̄na a re
 soluentibus ad resolutum. Et secunda p̄
 pbat̄. Nam bec ppō est impossibilis.

Album est nigrum. que adequate significat album esse nigrum. ergo 7c. p3 pñā ab officiātib⁹ ad officiātū. Et ita pbat̃ ista conclusio. sedentē possibile ē currere. 7 tñ ī possibile ē sedentē currere. C 2ª conclusio. Omne hominē ptingens est esse. 7 tamē necesse est omne hominē esse. ¶ 2ª pars pbat̃. qm̃ boiez cōtigēs ē esse. 7 nihil est vel ptingens est esse hominē. qui illō cōtingens sit esse. ergo 7c. p3 psequētia ab exponētib⁹ ad expōitū. secūda pars pbat̃. Nā bec ppō ē necessaria. omnis bō est. que adequate significat omne hominē esse. ergo 7c. patet cōsequētia vt prius. C Tertia conclusio. Tu scis alterū istorū esse verū. demonstratis istis cōtra dictorib⁹. rex sedet. nullus rex sedet. 7 tamen nullū istorū scis esse vex. prima pars patet. qz bec ppō est scita a te. alterū istorū est vex. que adequate significat alterū istorū esse vex. ergo secūda pars pbat̃. qz nec hoc istorū scis esse vex. demonstrando affirmatiuā. nec hoc istorū scis ēē vex. demonstrando negatiuā. 7 non sunt plura istorū. ergo 7c. patet psequētia a singulārib⁹ sufficienter enumeratis ad suā vniuersalē. C Quarta conclusio. Tu dubitas a esse vex. 7 tñ nullum. a. dubitas esse vex. pbat̃. 7 pono q omne. a. sit illa. de^o est. qm̃ scias esse verū. s3 dubites an ista sit a. scias tñ q. a. sit aliqua ppō. isto posito prima pars patet. qm̃ bec est tibi dubia. a. est verum. que adequate significat. a. esse verum. ergo 7c. Secūda pars pbat̃ sic. arguendo nullam talem. deus est. dubitas esse verum. sed omne. a. est aliq̃ tal. ergo nullum. a. dubitas esse vex. patet cōsequētia. qz est syllogisim⁹ in secūdo p me figure. 7 antecedens est manifestum ex casu. C Quinta conclusio. volo tibi dare equum meum 7 tamen nullum equū meum volo tibi dare. pbat̃. 7 pono q tibi pmitat equum meum quem credā ēē in stabulo: sit tñ coram me quez putē esse platonis: ita q nō meum: ob quā causā istum equum quē video nō velim tibi dare. isto posito prima pars patet. offician^o

do 7 officiatur sic. Nec ppositio est volitā a me. do tibi equum meum: per casus: que adeq̃e significat me dare tibi equum meum. ergo 7c. patet cōsequētia ab officiātib⁹ ad officiātū. secūda partem pbo sic. nullū equum quē credo esse platonis volo tibi dare. sed omne meū equū credo esse platonis. ergo nullum equum meum volo tibi dare. patet cōsequētia vt prius. quia est in secundo prime figure. ergo 7c. C Sexta conclusio. Percipio sor. loqui. 7 tñ nullū sor. percipio loqui. pbat̃. 7 pono q sint a longe sor. 7 pla. ita q nesciam distinguere quis sit sor. vel pla. loquit̃ tamē sor. cuius vocē bñ cognoscā q est soris. 7 tamē nō loquitur pla. isto posito. patet prima pars per casum. quia sequitur percipio vocem sor. ergo percipio sor. loqui. 7 secūda pars pbat̃. quoniam sequitur. nullum istorū percipio loqui. sed omnis sor. est aliquis istorū. ergo nullum sor. percipio loqui. patet cōsequētia. quia est syllogisim⁹ in secundo prime figure. C 7^a dic est notand⁹ q iste ppōnes cōcesse in capitulo resoluibilium. s. verum est q mundus nunq̃ fuit. 7 necessarium est q deus nunq̃ erit. ¶ Possibile ē q nihil fuit: 7 q nihil erit. nō sunt vere officia biliter pbandō. nec sunt similes in significando dum resoluuntur 7 dum officiantur. quodiam officia biliter tenetur ly. q cōiunctiue: 7 resoluibiliter tenet ly. q relatiue. quare 7c. Cap. 4.

Propositio descriptibilis est illa in qua termin⁹ cōcernēs actū mentis in cōplexum determinat nullo termino precedente mediato vt ego cognosco sortem. bec uanq̃ sic describitur. Ego cognosco aliquid sub ratiōe qua sor. Tu intelligis hominem. tu intelligis aliquid sub ratiōe qua bō. Sed termini cōcernentes actum mentis. qui si cadunt super in cōplexum illud necessarius est significatum cōpleri. aliter sunt describendi. si cut scire. credere. dubitare. 7 huiusmodi. Et tu scis. a. propōnez sic describitur. tu scis adequatum significatus. a. propōnis.

quod scis adequate significari per .a. propo-
 pōnem. ergo 12. Tu credis .a. propositio-
 nem. tu credis adequatum significatum
 a. propositionis quod credis adequate
 significari per .a. propositionem. ergo 12.
 Item tu dubitas .a. 2. b. propositiones
 tu dubitas adequata significata .a. 2. b. p-
 positionum. que scis vel credis adequa-
 te significari per .a. 2. b. propositiones. er-
 go 12. **¶** Moranter dicebatur. nullo ter-
 mino mediato precedente. quia si prece-
 deret aliquis terminus mediatu ratio-
 ne illius deberet ista propo. probari. qd
 patet per istas regulas. A primo termino
 mediato sp. e. inchoada. ppōnis. pbatio. ut
 ois bō intelligit se. bec ē exponēda isto mō
 bō intelligit se 2. nihil bō quin illud intelli-
 gat se. g. 12. **¶** Itē homines cognoscūt fu-
 tura: bec ē sic resoluēda. bec cognoscūt fu-
 tura: 2. bec sunt homines. ergo 12. **¶** Cir-
 ca predicta in hoc capitulo 2. prioribus ē
 notanda diuersitas pbatiorum precedē-
 tium quarūcūq. ppōnum. quoniam pro-
 positio descriptibilis conuertitur cuz sua
 descriptione: 2. propositio vniuersalis af-
 firmatiua seu quēcūq. alia exponibilis. si
 militer pueritur cū suis exponentibus si-
 mul sumptis. Unde bñ sequitur. cognos-
 sco hoīes: ergo cognosco aliquid sub rōne
 qua homo. 2. e conuerso. **¶** Item omnis
 homo currit. ergo homo currit 2. nihil est
 homo quin illud currat 2. e conuerso. Sed
 propositio resolubilis non conuertit cuz
 suis resoluentibus: nec officialibus cū su-
 is officiantibus. Unde licet sequat. Hoc
 est animal: 2. hoc est homo. ergo homo ē
 animal. non tamen sequitur e conuerso. bō
 est animal. ergo hoc est animal: 2. hoc est
 bō: quia antecedens est necessarium 2. cō-
 sequens ptingens. etiā post mille annos
 erit ita: sicut primarie 2. adequate: signifi-
 catur per antecedens: 2. tamen nō erit ita
 sicut primarie 2. adequate significat per
 consequens. **¶** Item sequitur: bec propo-
 sitio est necessaria deus est. que adequa-
 te significat deum esse. ergo necesse ē de-
 um esse. 2. tamen nō sequitur e conuerso ne-

cesse est deum esse. ergo bec propositio ē
 necessaria. deus est. que adequate signi-
 ficat deum esse. qz antecedens est necessa-
 riū 2. cōsequens ptingens. Similiter si nul-
 la ppō foret: ita esset sicut primarie 2. ade-
 quate: significatur per antecedēs. 2. tamē
 nō ita esset sicut primarie 2. adequate: si-
 gnificat per cōsequens. Ex predictis inse-
 ro aliquas cōclusiones. **¶** Prima est ista:
 venientē cognosco. 2. tñ nō cognosco ve-
 nientē. pbat. 2. pono q. for. sit a lōge qui
 veniat versus me: quē sciā eē for. s. credā
 ipsū nō moueri: 2. nihil aliud picipias. isto
 posito p3 pars pria. qm b cognosco 2. b ē
 venientē. g. 12. 2. pars ēt patet. qz nō cogno-
 sco aliquid sub ratiōe qua veniens. **¶** Se-
 cunda conclusio est ista. Deum trinum 2.
 vnum cognouit Aristotiles. 2. tamen Ari-
 stotiles nō cognouit deum trinum 2. vñ.
 prima pars patet. quoniam hoc cognouit
 Arist. demonstrando deum. 2. hoc est deus
 trinus 2. vnus. ergo 12. secunda pars etiā
 patet. quoniam Arist. non cognouit ali-
 quid sub ratione qua deus trinus 2. vnus.
 ergo 12. patet cōsequentia a descriptione
 ad descriptū. **¶** Tertia cōclusio. A. pro-
 pōnem scio. 2. tamen nō scio. a. propōnez.
 probatur. 2. pono q. a. sit illa. deus ē. quā
 sciā 2. credam q. nō sit aliquod. a. in mū-
 do isto posito. scio. a. propōnem. qz bec
 scio demonstrando istam deus est. 2. hoc ē
 a. propositio. ergo 12. 2. tamen nō scio. a.
 propōnem qz nō scio aliquid sub ratione
 qua. a. ppō ex quo nō scio. a. esse. **¶** Quar-
 ta cōclusio. Sor. percipis. 2. tamen nō per-
 cipis sor. probatur. 2. pono q. sor. loquat
 coram te. cuius vocem audias. credas tu
 tamen q. nō sit aliquis sor. in mundo isto
 posito sor. percipis. quia hoc percipis et
 hoc est sor. ergo 12. 2. tamen non percipis
 sor. quia non percipis aliquis sub ratiōe
 qua sor. quare 12. **Cap. 5.**

¶ Predictis p3 q. necessariū 2. cō-
 tingēs dupliciter sumunt. s. reso-
 lubiliter 2. officialiter. sed ipsorū
 aduerbia. s. necessario. 2. cōtingenter: expo-
 nibiliter pbatantur. ut necessario de ē est. sic

exponit. deus est. et non potest esse quin deus
 sit. ergo. et. Item necessario mundus fuit mun-
 dus fuit et non potuit esse qui mundus fue-
 rit. Item necessario aliquid erit. aliquid
 erit. et non poterit esse quin aliquid erit.
 ergo. et. ita quod verbum principale secun-
 de exponentis sit eiusdem temporis cum
 verbo principali exponende. Opposito
 modo exponitur. contingenter. ut con-
 tingenter tu es. exponitur. sic. tu es. et potest
 esse quod tu non sis. ergo. et. Item contingenter
 tu eris. tu eris. et poterit esse quod tu non eris.
 ergo. et. et ita de preterito dicat. **Hic**
 sunt duo notabilia. primum est. quod necessa-
 rio et contingenter. sumuntur aliquando.
 in sensu diuiso: et aliquando in sensu compo-
 sito: sicut necessarium et contingens. In sensu co-
 posito quando totaliter precedunt: aut fina-
 liter subsequuntur. ut necessario bonum est aial.
 tu curris contingenter. scilicet in sensu diuiso qua-
 do mediat inter subiectum et verbum: aut in-
 ter verbum et predicatum. Exemplum primum: bonum ne-
 cessario est aial. Exemplum secundum. scilicet est contin-
 genter currens. **Secundum** notabile est illud.
 Qualitercumque in sensu composito sumantur
 eodem modo exponitur: ut dictum est. Sed quoniam
 in sensu diuiso sumuntur: precedente alio ter-
 mino mediato. non exponitur: sed propter pro-
 banda est sum erigenda termini precedentis per
 regulam superius assignatam: a primo termino
 mediato. et. ut bonum necessario est aial. bene non
 exponenda neque probanda ratione illius termini:
 necessario: sed resoluenda ratione istius ter-
 mini: bonum: ut hoc necessario est aial: et hoc est
 bonum. ergo. et. quo facto prima resoluens est
 exponenda sic. est hoc aial. et hoc non potest non
 esse aial. ergo. et. ita quod ly. potest. sequatur subie-
 ctum: sicut ly. necessario: vel contingenter. Et quod
 sequitur est quod ista verbum potest sumi aliquan-
 do in sensu composito: aliquando in sensu
 diuiso: In sensu composito quando
 precedit totaliter seu impersonaliter tene-
 tur. ut potest esse quod tu curris. In sen-
 su diuiso quando personaliter sumitur. ut anti-
 christus potest esse. Ex predictis infero aliquas
 conclusiones. **Prima** est ista. **Necessario** ali-
 quid est quod contingenter est. probatur. aliquid est quod con-

tingenter est. et non potest esse quin aliquid
 sit quod contingenter est. ergo. et. **Secunda**
 conclusio: Aia tua necessario est. et in contin-
 ger aia tua est. prima pars probatur resolu-
 rie. ut hoc necessario est: et hoc est anima
 tua. ergo. et. secunda pars probatur exponibi-
 liter. sic aia tua est. et potest esse quod non aia tua sit.
 ergo. et. **Ita** sequitur. oppositum. et potest esse ita
 sicut adequate significat per animam. ergo potest
 esse ita sic adequate significat per animam. **Ter-**
 tia conclusio. **Necessario** est te fuisse. et tamen contin-
 genter tu fuisti. prima pars probatur. quoniam hec est
 necessaria tu fuisti quod adequate significat te
 fuisse. ergo. et. secunda pars probatur. nam tu
 fuisti et potuit esse quod non fuisti. ergo contin-
 genter tu fuisti. **Quarta** conclusio. **Potest** esse
 quod antichristus sit bonum quod est: et tamen antichristus non potest
 esse bonum quod est. prima pars probatur: quoniam hec est
 possibilis. antichristus est bonum quod est: quod adequate si-
 gnificat quod antichristus est bonum quod est. ergo. et. unde
 ly. potest impersonaliter sumptum est terminus officia-
 bilis sicut ly. possibile. secunda pars probatur: quo-
 niam datur oppositum. vel antichristus potest esse bonum
 qui est. et ex isto sequitur quod antichristus potest esse bonum:
 et ille est. consequens est falsus. ergo et antece-
 des. et pater consequentia. quod ly. potest sumptus
 personaliter est terminus immediatus et rela-
 tiuum: qui: que: quod: est resolvable generaliter in.
 et ille illa: illud ex quo non impeditur
 per aliquod signum precedens. **Hic** est no-
 tandum quod ly. necessario: dupliciter sumitur.
 Uno modo nominaliter in datiuo vel abla-
 tiuo casu. Alio modo adverbialiter. ut dictum
 est. primo modo non exponitur: sed resolu-
 tur. ut necessario tu es: isto in es: et hoc est ne-
 cessarium. ergo. et. ex quo sequitur: quod necessa-
 rio tu es bonum. et tamen contingenter tu es bonum. tenen-
 do ly. necessario. nominaliter in ablatiuo
 casu. quia isto tu es bonum: demonstrando deum:
 et hoc est necessarium. ergo. et. sumendo ta-
 men ly. necessario. adverbialiter: foret ista
 propositio impossibilis propter impossi-
 bilitatem exponentium. **Item** conceditur
 quod scilicet necessario obedit. et idem scilicet. contin-
 genter obedit: sumendo ly. necessario in da-
 tiuo casu. quod scilicet. huic obedit: demonstrando
 deum: et hoc est necessarium. ergo. et. secunda

pars et p3: exponēdo sic. for. obedit et p3,
nō obedire. ergo cōtingenter for. obedit
quare rē.

Cap. 6.

Am gradus p3: nōis restat expōe
re. et pmo positiuū p3: abilitat sū
ptim: vt tu es ita fortis sic aliq
bō mūdi. expōit sic. tu es fortis: et aliq
bō mūdi est fortis et nō aliqis bō mūn
di est fortior te. ergo rē. C Item tu fuisti
ita fortis sicut aliqis homo tu fuisti for
tis: et aliqis homo fuit fortis: et non ali
quis bō fuit fortior te. ergo rē. et ita de su
turo suo dicat. Sed nōndū qd si fiat p3:
spectu finini cōis a pte post: nō distribu
ti: nō d3 sumi ille finini sub distributiōe
in aliq exponentiā. vt tu es ita albus sicut
ois bō: nō d3 dici in secūda exponēte. ois
bō est albus: qz est falsa et exposita vera.
Sequit. n. tu es ita alb⁹ sicut ille bō. er
go tu es ita alb⁹ sicut ois bō. patet p3: ab
inferiori ad suū superi⁹ affirmatiue sine di
tributiōe et sine signo inmediate. ideo d3
sic exponi tu es alb⁹: et bō est alb⁹ et nō ois
bō ē albior te. g rē. C Ex predicto mō ex
ponēdi infero aliq cōclusiōes. P3: prima
est ista. Tu es ita fortis sicut ois bō mūn
di: et tñ nō es ita fortis sicut aliq bō mūn
di. prima pars p3: qz tu es fortis: et homo
mūdi est fortis: et nō ois bō mūdi est for
tior te. g rē. secūda ps sūt patet. qm suū
p3: dictoriū est falsū. v3. tu es ita fortis sicut
aliqis bō mūdi. qz ex ipsa sequit tertia
sua exponēs. v3 nō aliqis bō mūdi ē for
tior te. qd est falsum. C 2^a conclusio. Aial
qd nō est ita forte sicut leo: est ita forte sic
oē aial mūdi. pbat. equus est ita fortis si
cut oē aial mūdi: et idem equ⁹ ē aial qd nō
est ita forte sicut leo. ergo rē. patet p3: a. q
si a resoluentib⁹ ad resolutū. antecedēs at
patet exponēdo et resoluēdo. C 3^a p3: clusio
Ego sum ita sapiēs sicut tu et de⁹: et tamē
ego nō sum ita sapiēs sicut de⁹. scdā ps
est de se manifesta. et pbat prima. nā ego
sum sapiēs et tu et deus estis sapientes.
et nō tu et deus estis sapientiores me. er
go rē. patet p3: ab exponētib⁹ ad expo
nitū. et p3: prima ac secūda pars sūt manife

ste. tertia vō probat. qz si nō detur oppo
situm. Tu et deus estis sapientiores me:
ergo tu es sapientior me. p3: falsū. vt ego
suppono. C Quarta cōclusio. Tu eris ita
senex sicut tu eris. et tñ in nullo instanti tu
eris ita senex sicut tu eris. prima ps patet
p exponētes. tu eris senex: et nūqz eris
senior qz tu eris. ergo rē. secūda pars p3:
bat. qm quocūqz instanti dato in quo tu
eris senex. in isto instanti nō eris ita senex
sicut tu eris. quia post istud eris senior. q
in nullo instāti tu eris ita senex sic tu eris.
patet p3: a. qz p3: dictoriū cōsequentis repu
gnat antecedenti: propter distributionē
istius termini sicut. supra verbum substā
tium.

Cap. 7.

Comparatiuus gradus exponit si
militer per tres exponētes. vt for.
est fortior platone. for. est fortis et
plato est fortis: et nō plato ē ita fortis sic
for. ergo rē. C Itē tu es fortior aliq boie
tu es fortis et aliqis bō est fortis: et si ali
quis bō ē ita fortis sicut tu. ergo rē. s3 hu
ius. tu es albior oī homine. secūda expo
nēs nō debet esse ista. omnis bō est albus:
qm tunc exposita esset vera: et vna expo
nens falsa: qd nō est cōcedendū in logica:
sed debet sic exponi ista. Tu es alb⁹ et bō
est alb⁹: et nō omnis bō est ita albus sicut
tu. ergo rē. Ex predicto mō exponēdi in
fero aliquas p3: clusiones. C 1^a p3: clusio. Tu
es albior omni homine et tñ tu nō es al
bior aliquo homine. prima pars patet p
exponētes: et secūda similiter: qz suū cō
tradictoriū est falsum. s. tu es albior aliq
homine. qz tertia eius exponens est falsa.
v3 nō aliqis bō ē ita albus sicut tu. quia
tu ipse es ita alb⁹ sicut tu. vel quilibet qui
est albior te: ē ita alb⁹ sicut tu: s3 nō preci
se. C Secūda cōclusio. Sor. qui nō ē me
lior deo est melior omni ente mūdi. patz.
qm for. nō est melior deo: vt satis liquet.
et tamen est melior omni ente mūdi: quia
ipse est bonus. et aliquid ens mūdi ē bo
num: et nō omne ens mūdi est ita bonum
sicut for. ergo rē. C Tertia cōclusio. Ego
sum scientior te et deo et tñ nō sū scientior

deo. 2^a ps ps de se. 7 pila pbat p exponē
tes. nā ego suz sciēs: 7 tu 7 ds estis scien
tes 7 si tu 7 ds estis sciēs sicut ego. ista ps.
qm̄ def oppo^m. s. tu 7 ds estis ita sciēs
sicut ego. q̄ tu es ita sciēs sicut ego. p̄ns falsū.
vt ego suppono. **Quarta cōclusio.** Tu
eris senior q̄ tu eris in aliquo istāti. 7 tñ
in nullo istāti tu eris senior q̄ tu eris i
aliquo istāti. p̄ia ps pbat. qm̄ tu eris se
ner: 7 in aliquo istāti eris sener: 7 nō in
aliquo istāti eris ita sener sicut tu eris.
q̄ tu eris senior q̄ tu eris in aliquo istāti
p̄ia tenet ab exponētib⁹ ad expositū. 7 ter
tia pars aīcedēs p̄bata ē i alio capō in
q̄rta cōclusiōe. Sed scda pars cōclusiōis
p̄batur. qz si nō detur oppositum. s. q̄ in
aliquo instanti tu eris senior q̄ tu eris in
aliquo instanti. 7 sit illud. a. 7 patet q̄ ista
est falsa. in. a. instanti tu eris senior q̄ tu
eris in aliquo instanti. quia vna exponēs
est falsa scilicet non in aliquo instanti tu
eris ita sener sicut tu eris in. a. istāti. quia
in. a. istāti tu eris ita sener sicut tu eris i
a. instanti. Et i infinitis instantibus vltra.
quare 7c. **Notandum** q̄ quēadmodum
exponitur comparatiuus gradus: ita ex
ponitur magis: 7 q̄. vt ego sum magis va
lēs q̄ tu. sic exponitur. ego sum valens 7
tu es valēs. 7 nō tu es ita valēs sicut ego.
ergo 7c. Et cōsimiles cōclusiones possūt
inferi. vnde cōceditur q̄ animal quod est
magis debile q̄ sit musca: est magis for
te q̄ sit omne animal mundi. Et homo q̄
est magis sapiēs q̄ omnis homo: est mi
nus sapiēs q̄ omnis hō. 7 ita de infinitis
alijs. quare 7c. **Cap. 8.**

Superlatiuis gradus expōit per
tres exponētes: nisi vna istarū cū
altera coīcidat. vt tu es fortissim⁹
istorum. potest dupliciter exponi. aut per
comparatiuum: aut per positium com
parabiliter sumptum. Exemplum primi.
vt tu es fortis: 7 isti sunt fortes: 7 nō ali
quis istorum est fortior te. q̄ 7c. Exemplum
scdi. tu es fortis 7 isti sūt fortes: 7 nō ali
quis istorum ē ita fortis sicut tu. ergo 7c.
Item tu es fortissim⁹ omnium hominū

num sic expōit. Tu es fortis. homines sūt
fortes: 7 nō omnes homines sūt fortiores
te. ergo 7c. vel non oīs homo est fortior
te. **Secundo** mō sic exponitur. Tu es
fortis: 7 homines sūt fortes: 7 nō oēs ho
mines sūt ita fortes sicut tu. vel nō omnis
hō est ita fortis sicut tu. ergo 7c. Et ita de
alijs de p̄terito 7 de futuro suo mō dicat^r
Ex predictis ifero aliquas p̄clusiones.
Prima est ista. Tu es fortissimus istorū
7 debilissimus istorum. probatur. 7 pono
q̄ tu 7 for. 7 pla. sitis eque fortes. 7 p̄ ly.
istorum demonstro vos tres. isto p̄feto
patet prima pars: quoniam tu es fortis 7
isti sūt fortes: 7 nō aliquis istorum est for
tior te. ergo 7c. Etiam secūda pars est ve
ra: quia tu es debilis: 7 isti sunt debiles 7
nō aliquis istorū est debilior te. ergo 7c.
Nec tamen cōclusio nō esset vera exponē
do eam secundo mō. vtputa per ly. ita si
cut. quare 7c. **Secunda p̄clusio.** Tu es
sapiētissimus omnium. 7 tamen tu non
es sapientissimus aliquorum hominum.
prima pars patet per exponētes. vt tu es
sapiēs 7 homines sunt sapiētes: 7 nō om
nes homines sūt sapiētiōres te. ergo 7c.
secūda pars probatur. quoniam suum cō
tradictorium est falsum. v3 tu es sapiētis
simus aliquorum hominum: p̄pter terti
am exponētem falsam. s. nō aliquis homo
est sapiētior te. 7 hec similiter nō aliquis
homo est ita sapiēs sicut tu. quia timet ef
ita sapiens sicut tu. ergo 7c. **Tertia cō
clusio.** Tu fuisti calidissim⁹ omnium ho
minum: 7 frigidissim⁹ omnium hominū.
prima pars patet. quia tu fuisti calidus 7
homines fuerūt calidi: 7 nō omnis homo
fuit calidior te: etiam nō omnis homo fu
it ita calidus sicut tu. secūda pars etiam
eodem mō probatur: quonias tu fuisti fri
gidus 7 homines fuerūt frigidi: 7 nō om
nis hō fuit frigidior te. etiam non omnis
hō fuit ita frigidus sicut tu. ergo 7 cetera.
Quarta cōclusio. Aliquod est maximū
istorū qd nō est maximū istorum exponē
do comparabiliter. probatur. 7 pono q̄ a.
sit magnū. 7 b. maius. c. vō mai⁹ q̄. a. et

mal⁹ q⁹. b. isto posito. b. est maximu⁹ isto
rum quod nō est maximu⁹ istorum. pro
batur. quoniam. b. est magnu⁹: et aliquod
istorum q⁹ nō est maximu⁹ istorum est
magnu⁹ et nullu⁹ istorum quod non est
maximu⁹ istorum est mai⁹. b. ergo. b. est
maximu⁹ istorum. q⁹ nō est maximu⁹ isto
rum. patet p⁹ia ab exponētibus ad exposi
tum. quare rē. **Cap. 9.**

Afferat ali⁹: et nō idem: eodem mō
exponitur per tres exponētes. vt
tu differs ab homine. tu es. et ho
mo est. et tu nō es homo. ergo rē. **I**tem
tu differs ab omni homine. tu es. et hō ē.
et tu nō es omnis homo. ergo rē. Est ta
mē aliquālis diuersitas i⁹ preterito et futu
ro. hec. n. tu differs ab antichristo nō sic
exponitur. tu eris et antichristus erit: et tu
nō eris antichristus. quoniam exponētes
sūt vere et exposita falsa. sequitur. n. tu dif
fers ab antichristo. ergo simul eris cū an
tichristo. cōsequens est falsu⁹. vt suppo
no. sed sic exponitur. tu eris et antichrist⁹
erit quādo tu eris: et tu nō eris antichri
stus. ergo rē. et ita de preterito dicat. q⁹re
rē. **E**t predictis ifero aliquas cōclusio
nes. quarum prima est ista. Tu differs ab
omni hoīe: et tamē tu nō differs ab aliquo
homine. prima pars patet per exponētes.
quoniam tu es. et homo est: et tu nō es om
nis homo. ergo rē. secunda pars ēt pro
batur. quia si nō detur opposituz. s. tu dif
fers ab aliq⁹ homine. sed hec est falsa. quia
tertia eius exponēs est falsa. s. tu nō es ali
quis hō. ergo rē. **S**ecunda cōclusio. tu
differs ab omni ente quod est et quod fu
it. et quod erit. et tamē tu nō differs ab ali
quo ente quod est. quod fuit: et q⁹ erit. p⁹
ma pars patet. quoniam tu es: et oē ens q⁹
est. q⁹ fuit. et quod erit est. vt patuit in pri
ma propositione secundi capituli bui⁹ tra
ctatus. et tu nō es omne ens quod est. q⁹
fuit. et quod erit. ergo rē. secunda pars ēt
patet. q⁹ suu⁹ contradictoriu⁹ est falsu⁹:
cum vna eius exponens sit falsa. s. tu non
es aliquid q⁹ est. quod fuit. et quod erit.
Tertia cōclusio. ego differo a te et a me

et tamē nō differo a me. prima pars patet
p⁹ exponētes. Nam ego sum: et tu et ego
sum: et ego non sum tu et ego. ergo rē. se
cūda vō pars patet de se. et ita posset p⁹
bari q⁹ tu differs ab hoīe et ab asino. et tū
nō differs ab homine. **Q**uarta cōclu
sio. Tu differs ab asino. et tū tu nō differs
ab homine vel ab asino. prima pars p⁹ p⁹
exponētes. et secūda similiter. quia detur
oppositu⁹. tu differs ab homine vel ab
asino. hec est falsa: q⁹ tertia eius exponēs
est falsa. s. tu nō es hō vel asin⁹. quia ei⁹ cō
tradictoriu⁹ est veru⁹. v⁹. tu es hō v⁹ as
inus. Quēcūq⁹ dicta sunt de hoc vōo dis
fert. quo ad exponētes et cōclusiones pāt
applicari istis terminis. aliud. et nō idem:
quare rē. **Cap. 10.**

Exclusiuarū quedā sūt primi ordi
nis. quedam secūdi. et quedā ter
tij. Exclusiua p⁹mi ordinis est illa
cui⁹ dictio exclusiua. tū. solūmodo. aut p⁹
cise: precedit subiectu⁹. vt tantū hō cur
rit. sic exponitur. hō currit et nihil nō ho
mo currit. ergo rē. ita q⁹ semp⁹ prima ex
ponēs est piacēs exclusiue. secūda vō est
v⁹is negatiua de sub⁹ exclusiue infinitato.
Et p⁹similis expositio est de p⁹terito et futu
ro. vt tū sor. fuit. sor. fuit. et nihil nō sor. fuit
Item tū antip⁹s disputabit: sic expōit.
antichrist⁹ disputabit. et nihil nō antichri
stus disputabit. **N**otandū q⁹ exclusiua
p⁹mi ordinis cōuertit⁹ cum v⁹is de terminis
transpositis. ita q⁹ si vna est vera: et reliq⁹
similiter: et cōuerso. vnde si hec esset ve
ra tū hō est aīal. hec esset vera. omne ani
mal est hō. sed quia exclusiua est falsa: iō
v⁹is est falsa. Exclusiua secūdi ordinis ē
illa i⁹ qua dictio exclusiua mediat iter sub
iectu⁹ et predicatu⁹ siue p⁹ponatur siue
postponatur copule. vt sor. et tū est hō aut
sor. est tū hō. et exponitur quelibet istarū
sic sor. est hō. et sor. non est non homo. et
ita de preterito et futuro dicatur. Exclusi
ua t⁹ij ordinis est illa cuius dictio exclu
siua ponitur inter partes predicati. vt. a.
prop⁹ significat precise sicut ē. que sic ex
ponitur. a. prop⁹ significat sicut est. et

a. propositio nō significat nō sicut est. Ita
 q̄ semp negatio infinitas cadat super eū
 dem terminū super quem in exposita ca
 dit dictio exclusiua. vt patz i cūscūqz or
 dinis exclusiuis. **C** Motāduz q̄ si dictio
 nem exclusiua alicuius ordinis precedat
 alter terminus p̄babilis: nō debet illa p̄
 positio p̄bari rōne dictiōis exclusiue: sed
 sūm exigētiā termini p̄cedētis. Exēplū oīz
 ordiū. vt: Necessario tūm hō est hō. Ois
 homo tūm ē aīal. Aliqua propositio signi
 ficat p̄cise sicut ē. p̄ma ē exponibilis rōne
 istius termini: necessario: secūda rōe illi
 signi: omnis: tertia vero ē resoluibilis: quia
 p̄ticularis affirmatiua. **C** Opposita harū
 exclusiuarū assignantur per negationē p̄
 positā toti exclusiue. vt huius. Tātū homo
 currit: contradictoriū est h. Nō tantū hō
 currit: 7 bēt duas causas veritatē opposi
 tas exponētibus: exclusiue affirmatiue. vt
 nihil qd est hō currit. v̄l aliqd non homo
 currit. 7 si vna harū causarū ex vera exclu
 siua. negatiua est vera. 7 si ambe sunt fal
 se ipsa est falsa: sicut exclusiua affirmatiua
 est vera si ambe exponētes sunt vere: 7 fal
 sa si vna est falsa. Exclusiua vero negatiua
 in qua negatio segtur notā exclusiōis. ē
 exponibilis ē. vt: Tātū hō nō currit. sic
 exponit. hō nō currit: 7 quodlibet non hō
 currit. 7 ita exponit q̄libet talis p̄mī ordi
 nis. **C** Itē secūdi ordiis. vt tu tantū nō es
 asinus sic exponit. tu nō es asinus 7 tu es
 quodlibet nō asinus. Exclusiua vero nega
 tiua tertij ordiis exponibilis non dat. qz
 l3 ista sit negatiua. s. a. propositio non est
 p̄cise significans sicut ē. nō tamen ē ex
 ponibilis sed est probanda per suū contra
 dictoriū. qz talis negatio semper sequitur
 verbum p̄ncipale: sicut 7 dictio exclusiua.
 vt. a. p̄positio significat p̄cise sicut nō ē.
 Opposita harū exclusiuarū negatiuarū
 dātur. similiter per negationē p̄cedētes
 totam propositionē. vt huius. tūm homo
 non currit. contradictoriū est illud. Non
 tantū hō nō currit. quod habet duas cau
 sas veritatis oppositas exponētibus ex
 clusiue. negatiue assignādas per disuncti

uā. v3. oīs hō currit. vel aliqd nō hō non
 currit: quarū si vna est vera exclusiua: ista
 est vera sicut prius dictū est de opposito
 exclusiue affirmatiue. **C** Ex predictis ise
 ro aliqs p̄clusiōes: quarū p̄ma ē ista. Tūm
 hō est hō. 7 tū nō tantū hō ē aīal. p̄ma p̄
 p̄z p̄ exponētes: 7 vniuersale de terminis
 trāsp̄positis. Secūda p̄z patet similr: qm̄
 vna suarū causarū ē vera scilicet aliquid
 non hō ē aīal. nā h ē animal: demōstrādo
 asinū: 7 hoc ē aliqd nō hō. ergo 7c. **C** 2^a
 cōclusio. Tu tātū es animal. 7 non tan
 tum tu es animal. p̄ma pars p̄z. nāz tu es
 animal: 7 tu non es non animal. ergo 7c.
 Secūda pars conclusionis patet ēt simi
 liter. quia vna causarū est vera. s. aliqd nō
 tu es animal. **C** Tertia cōclusio. A. pro
 positio est p̄cise significans sicut est. 7 tū
 a. propositio non est significans p̄cise si
 cut est. probat. 7 pono q. a. sit ista: hō est
 asinus. isto posito: patet prima pars: quo
 niam. a. est significans sicut est: 7. a. nō est
 nō significans sicut est. probatur. quia de
 tūr oppositum. s. a. est nō significans sicut
 est ergo. a. nō est significans. sicut est conse
 quēs falsus: immo. a. est significans sicut
 est. quia est significans hominem esse. secū
 da pars etiā patet. quia sui cōradictoriū
 vna exponens est falsa. v3. a. propositio si
 est significans nō sicut est: ex quo significat
 hominem esse asinū. **C** Quarta conclusio
 A. propositio p̄cise significat falsū 7 im
 possibile. 7 tamē. a. propositio p̄cise signi
 ficat verū 7 necessarium. p̄ma pars pa
 ter p̄ exponētes. Nam. a. significat falsū
 7 impossibile. 7. a. nō ē nō significans falsū 7
 impossibile p̄bat. qz deē oppositū. s. a. ē non
 significans falsū impossibile: ergo. a. non
 est significans falsū 7 impossibile. quod nō
 est verum: immo. a. significat falsū 7 im
 possibile. quia significat hominē esse asi
 nū. qnare 7c. secūda pars ēt eodem mo
 do probat. nam est. a. significans verū 7
 necessarium: quia significat hominem esse
 7. a. non est nō significans verū 7 neces
 sarium. probat. qz deē oppositum. a. est
 nō significans verum 7 necessarium. ergo

a. non est significans verū 7 necessariū. cō
sequēs falsus. immo. a. significat verū 7
necessariū: quia significat hominē eē qd ē
verū 7 necessariū. 7 p3 pñā cū pñibus si
milibus p istā regulā. Ab affirmatiua de
pñicato infinito ad negatiuā de pñicato
finito ē bona pñā. quare 7c. Cap. 11.

Actiones exceptiue sunt iste. pter:

a pter q3: 7 nisi. 7 differūt eo: q3 p
ter: 7 pter q3 idifferēter excipiūt tā
in vniuersali affirmatiua q3 negatiua sed
nisi: nō excipit nisi in vniuersali negatiua.
vnde ita cōgrue dicitur nullus homo p
ter sortē currit: sic ois bō pter sor. currit.
non tamen cōgrue dicitur. omnis homo
nisi sor. currit. vbi cōgrue diceret. nullus
homo nisi sor. currit. Exceptiua igitur af
firmatiua exponitur per duas exponētes
tes in quarum prima negatur predicatus
a parte extracapta. in secunda vero affir
matur predicatū vniuersaliter de subie
cto sumpto cum parte extracapta infinita.
vt omnis homo pter sor. currit. sic expo
nitur sor. nō currit. 7 omnis homo nō sor.
currit. ergo 7c. Exceptiua vero negatiua fi
militer exponitur per duas exponētes. in
quarum prima affirmatur predicatus de
pte extracapta. in secunda vero negat vlr
a subo sumpto cū parte extracapta infini
ta. vt nullus bō pter sor. currit. sic expo
nitur. sor. currit. 7 null⁹ bō si sor. currit. g. 7c.
C Notādam q3 aliqua est exceptiua ppa
aliq ē impropria. Ad exceptiuam ppiā
duo requiruntur principaliter. 1. Primum:
q3 id a quo fit exceptio. iter pñse distribu
tiue. Ex quo sequit⁹ q3 ista est impropria.
Aliquis homo pter sor. currit. Secundo:
q3 pars extracapta sit terminus inferior
ad illud a quo fit exceptio. Ex quo sequit⁹
q3 bec est impropria. Omnis homo pter
hominē currit s3 bec est propria. Omnis
homo pter sor. currit. q3 bene habet istas
duas cōditiones vt patet. 2. Diuterea ē no
tandū. q3 quelibet exceptiua negatiua con
uertitur cū exclusiua affirmatiua cuius su
biectū est pars extracapta: 7 predicatus ē
terminus compositus ex predicato 7 sub

iecto exceptiue sic precise supponēte. vn
de bene sequitur. nihil pter sor. currit. ergo
tñ sor. currit. 7 cōuerso. Et notāter dici
tur. pñicatū ē terminus ppositus ex pñi
cato 7 subiecto exceptiue. qm nō sequitur.
nullū aīal pter hominē intelligit. ergo tñ
bō intelligit. aīis enim ē verū. 7 pñis falsū.
s3 bñ legē. ergo tāttū bō ē aīal intelligens.
dicebat ē sic precise supponēte. quis nō se
quit⁹ nullus bō pter sor. currit. ergo tan
tū sor. ē bō currēs. s3 solū sequitur. ergo tñ
sor. ē aliquis bō currēs. Dato enim q3 de
specie hūana nō curreret aliq masculus
nisi solus sor. s3 cū hoc mltē mulieres cur
rerēt. tñc bec eēt vera. nullus bō pter sor.
currit. 7 bec similiter tñ. sor. est aliq bō
currēs. s3 bec eēt falsa tñ sor. est bō cur
rēs. C Ex his infero aliq cōclusiones:
quarū prima ē ista. Nec consequentia nō
valet. Omnis homo pter sor. currit. er
go omnis homo pter hominem currit.
quia antecedēs est vna exceptiua ppiā:
7 consequens nō. C Secunda conclusio.
Omne animal pter antichristum est ani
mal. 7 tamē nō omne animal pter ho
minē est animal. prima pars patet per ex
ponētes. quoniā antichristus nō est ani
mal. 7 omne aīal non antichristus est ani
mal. ergo 7c. secunda pars etiā probat⁹.
quia si nō detur oppositū omne animal
pter hominē est animal. 7 patet. q3 pri
ma exponens est falsa. v3 homo nō ē ani
mal. 7 per consequēs exceptiua cuius est
exponēs est falsa. Ex qua conclusione ses
quitur: q3 nō omnis exceptiua propria re
pugnat suq pñiacētī: cuius oppositū cō
muniter dicitur. 7 hoc patet. quoniā que
libet istarū est vera. omne animal est ani
mal. 7 omne animal pter antichristū est
animal. C Tertia conclusio. Tu non differs
nisi ab asino: 7 tamē tu differs a capra. se
cūda ps ē manifesta: 7 prima pbat⁹. tu
differs ab asino 7 nō differs ab alio ab as
no. qd sic pbat⁹. qm deē oppositū. tu dī
ab alio ab asino. 7 aliud ab asino. patet
pñā. ab expōita ad vnam suarū exponē
tiū. C Quarta conclusio. Tu vides omnes

homines qui sunt in ista domo preter sor.
 et tu non vides aliquem nec aliquos ho-
 mines. probatur: et probatur secundam partes
 conclusionis cum hoc quod in domo ista sunt
 decem homines: novem mulieres. et unus
 masculus. quem non videas: sed bene omnes mu-
 lieres. isto posito: pater secunda pars co-
 clusionis: et prima similiter. assignando hanc
 regulam exceptionum: quod omnis propositio affir-
 mativa que est in parte vera et in parte falsa: potest
 verificari per exceptionem partem false. isto pre-
 supposito. hec est falsa. tu vides omnes homines
 qui sunt in ista domo precise. per sorte quod potest
 verificari per exceptionem sor. sic dicendo.
 tu vides omnes homines qui sunt in ista
 domo preter sor. quare etc. Cap. 12.

Reduplicativa exponitur per tres ex-
 ponentes: quarum prima predica-
 tur affirmative terminus redupli-
 catus de subiecto. In secunda predicatur
 de eodem subiecto. In tertia vero
 predicatur idem predicatum conditionali-
 ter de termino reduplicato per terminum transceden-
 tem. ut sor. in quantum homo est animal. sic exponitur. sor.
 est homo. et sor. est animal. et si aliquid est homo illud est
 animal. ergo etc. et ita cum termino vult aut inde
 finite tento. ut omnis homo in quantum animal
 est suba sic exponitur. omnis homo est animal: et omnis
 homo est substantia. et si aliquid est animal illud
 est substantia. ergo etc. Reduplicativa ne-
 gativa: cuius negatio sequitur notam redup-
 licationis est similiter exponibilis. ut sor.
 in quantum homo non est asinus. exponitur sic. sor. est
 homo: et sor. non est asinus: et si aliquid est
 homo. istud non est asinus. ergo etc. et ita dica-
 tur de quibuscumque alijs. negativa vero re-
 duplicativa: cuius negatio precedit notam re-
 duplicationis non est exponenda sed proban-
 da per suum contradictorium: ut sepe dictum est.
 Ex predictis infero aliquas conclusio-
 nes: quarum prima est ista. Aliqua in quantum pue-
 nit differunt. probatur. aliqua pueniunt et aliquid
 differunt et si aliquid pueniunt illa differunt. ergo etc.
 per prima ab exponendis ad expositam. et ter-
 tia parte antecedentis probatur quoniam si ali-
 qua conveniunt illa sunt: et illa sunt: sunt di-
 stincta. et si sunt distincta differunt. ergo a

primo ad ultimum si aliquid pueniunt illa dif-
 ferunt. **C** Secunda conclusio. Quilibet homo
 in quantum homo est risibilis. et tamen non
 quilibet homo in quantum animal est risi-
 bilis. prima pars per exponentes. quoniam
 nam quilibet homo est homo. et quilibet ho-
 mo est risibilis. et si aliquid est homo illud est
 risibile. ergo etc. secunda pars etiam patet.
 quia si non: datur oppositum. scilicet quod quilibet ho-
 mo in quantum animal est risibilis. et certum
 est quod hec est falsa. quia tertia exponens est
 falsa. scilicet si aliquid est animal illud est risibi-
 le. **C** Tertia conclusio. Sor. in quantum homo
 est animal. et tamen sor. non in quantum ho-
 mo est sor. prima pars per exponentes.
 et secunda similiter. quia si non: datur oppo-
 situm. scilicet sor. in quantum homo est sor. et per
 quod ista est falsa. quia eius tertia exponens est
 falsa. scilicet si aliquid est homo illud est sor. **C** 4.
 conclusio. Tu in quantum homo non es asinus.
 et tu non in quantum animal non es asinus.
 prima pars per. quia tu es homo: et tu non es
 asinus. et si aliquid est homo illud non est asi-
 nus. ergo etc. secunda pars etiam probatur.
 quia si non. datur oppositum. tu in quantum
 animal non es asinus? et patet quod tertia eius
 exponens est falsa. scilicet si aliquid est animal illud non
 est asinus. Et ita dicatur si ly. de quanto. et per quoniam
 to: faceret propositum reduplicativum. Ca. 13.

Immediate duas in se continet ex-
 ponentes: quarum prima est preiacens.
 et secunda negativa sibi correspon-
 dens secundum exigentiam sui verbi. ut imme-
 diate ante. a. tu fuisti. exponitur sic. ante.
 a. tu fuisti. et nullum fuit instans ante. a. quin
 inter illud et a. tu fuisti. ergo etc. **C** Itē im-
 mediate post. b. tu eris. sic exponitur. per. b.
 tu eris. et nullum erit instans per. b. quoniam inter il-
 lud. et b. tu eris. ergo etc. **C** Adodo consimili ex-
 ponitur negativa: cuius negatio subsequi-
 tur ly. immediate: ut immediate ante hoc tu
 non fuisti albus. sic exponitur ante hoc. tu
 non fuisti albus. et nullum fuit instans. ante
 hoc: quoniam inter illud: et hoc tu non fuisti alb.
 ergo etc. **C** Itē immediate post instans per
 sens tu non curre. sic exponitur. per instans
 presens tu non curre: et nullum erit instans

post instans presens: quin inter illud et in
stas presens tu non curres. ergo etc. **C**o
posita barri propoñunt dantur per negatio
nem precedentem ly. immediate. et non proba
tur talis propo nisi per assignationem co
tradictoriorum. **E**x predictis infero aliquas
conclusiones: quarum prima est ista. Imme
diate ante hoc tu fuisti albus: et immedia
te ante hoc tu fuisti niger. probatur. et po
no. quod in qualibet parte pari bore preterite
fueris albus. et in qualibet parte impari fue
ris niger. alio posito arguitur sic. immedia
te hoc fuit aliqua pars par. ergo immedia
te ante hoc tu fuisti albus. Prequentia te
net. et antecedens probatur. nam ante hoc fu
it aliqua pars par. et nullum fuit instans ante
hoc: quin iter illud et hoc fuerit aliqua pars
par. ergo etc. similiter probatur alia pars con
clusionis. nam immediate ante hoc fuit aliquis
pars impar. ergo immediate ante hoc tu fui
sti niger. **S**ecunda pars et alia. ut prius probatur. nam
ante hoc fuit aliqua pars impar: et nullum fuit
instans ante hoc: quin iter illud et hoc fue
rit aliquis pars impar. ergo etc. Eadem conclusio
potest verificari de futuro. **S**ecunda con
clusio. Duo contradictoria inter se contradicentia
immediate ante hoc fuerunt vera. et immedia
te ante hoc fuerunt falsa. et tamen non fue
runt simul vera neque simul falsa. probatur.
et pono quod a. sit illa. tu es albus. et b. ista
tu non es albus isto posito p3: quod a. immediate
ante hoc fuit verum. **N**am quoadcunque
fuit aliquis pars par. a. fuit verum. sed imme
diate ante hoc fuit aliqua pars par. ergo im
mediate ante hoc. a. fuit verum: et immedia
te ante. a. fuit falsum. quia quoadcunque
fuit aliqua pars impar. a. fuit falsum: sed im
mediate ante hoc fuit aliqua pars impar
ergo immediate ante hoc. a. fuit falsum. Eodem
modo potest probari quod b. immediate ante hoc
fuit verum et falsum. Quod autem. a. et b. non
fuerint simul vera nec simul falsa. hoc pa
tet. quia in quocunque instanti. a. fuit verum
b. fuit falsum: et e converso. Ex quibus sequitur
quod immediate ante hoc fuisti albus. et im
mediate ante hoc tu non fuisti albus. prima pars
patet: et secunda probatur. nam quoadcunque

quod tu fuisti niger: tu non fuisti albus. sed im
mediate ante hoc tu fuisti niger. ergo immedia
te ante hoc tu non fuisti albus. et ita procedit
quod a. propositio immediate ante hoc fuit ve
ra. et immediate ante hoc non fuit vera. probatur
est prima pars: et secunda probatur. nam quoadcunque a.
propositio fuit falsa ipsa non fuit vera. sed imme
diate ante hoc. a. propositio fuit falsa. ergo im
mediate ante hoc. a. propositio non fuit vera. **T**er
tia conclusio. Immediate post hoc erit instans:
quod non immediate post hoc erit. probatur. nam post hoc
erit instans: quod non immediate post hoc erit. et nul
lum erit instans post hoc quoniam iter illud et hoc erit
instans: quod non immediate post hoc erit. quia quo
cumque instanti dato: quod erit post hoc: iter illud
et hoc erit infinita instantia: quorum nullum im
mediate post hoc erit. Ex qua conclusio se
quitur quod immediate post hoc erit aliquid: quod
non immediate post hoc erit. **Q**uarta conclu
sio. **P**ost. a. instans tu curres. et nullum erit
instans post. a. quin ante illud tu curres. et tamen
non immediate post. a. tu curres. probatur. et po
no quod curres hodie: sed non cras. et pono quod
a. erit instans mediu crastine dici: post quod di
ez tu iterum curres aliquando. isto posito p3
quod non immediate post. a. tu curres: et tamen post
a. tu curres. ut ponit casus. et quia ante. a.
curres. quia isto puncti die. ideo nullum erit in
stans post. a. quin ante illud tu curres. quic
quid enim curret ante. a. curret etiam ante
quodlibet instans quod erit post. a. **N**otan
dum quod ly immediate. dupliciter sumitur. scilicet
adverbialiter et nominaliter. primo modo
sumitur hic locutus. scilicet adverbialiter. sed secundo
modo sumitur ut hic: immediate sunt partes
in continuo. id est sine medio: et sic non sumi
tur in proposito. quare etc. **C**ap. 14.

Incipit dupliciter exponitur. uno modo per
i ponitur de presenti et remotione de
preterito. Alio modo per remotione
de presenti et ponitur de futuro. ver. g. for. in
cipit esse albus. primo modo exponitur sic for.
nunc est albus. et non immediate ante instans
quod est prius fuit albus. secundo modo exponitur
sic for. nunc non est albus et immediate post in
stans quod est prius erit albus. ergo etc. **D**efi
nit vero exponitur modo opposito: antem tu

phiciter. p. mō p remotionē de pñti: 7 pñ-
nem de pñti. vt for. nūc nō ē alb⁹. 7 im-
mediate añ instās qđ ē pñs for. fuit alb⁹.
ergo for. definit esse alb⁹. 2. mō p pñez
de pñti: 7 remotionē de futuro: vt for. nō
est alb⁹: 7 nō immediate post istās qđ ē pre-
sens erit alb⁹: ergo for. definit esse albus.
C Et predictis infero aliq̄s pñsiones. q̄
rū pñi ē ista. Tu incipis esse alb⁹: 7 tñ tu
nō incipis esse colorat⁹. pbat. 7 pono q̄
nūc tu sis alb⁹: 7 cōtinue añ hoc fueris ni-
ger. isto posito. tu nūc es alb⁹: 7 nō ime-
diate añ instās qđ ē pñs tu fuisti alb⁹. er-
go tu incipis esse alb⁹. 7 tu nō incipis esse
colorat⁹: qz nūc es colorat⁹: 7 immediate
añ instās qđ ē pñs fuisti coloratus. 7 ime-
diate post instās qđ ē pñs eris colorat⁹:
ergo nō incipis esse colorat⁹. **C** 2. cōclu-
sio. Deus incipit esse in h̄ instāti: 7 tñ nō in-
cipit esse in aliquo instāti. pñi ps pbat.
Nam deus ē i h̄ instāti. deus ē in hoc in-
stanti: 7 nō immediate añ instans qđ ē pñs
fuit in hoc instāti. ergo deus incipit esse i
hoc instāti. secūda pars ē pñ. nam deus
ē in aliquo instāti: 7 immediate añ instans
qđ ē pñs fuit in aliquo instāti: 7 imedia-
te post instās qđ ē pñs erit in aliquo in-
stanti. ergo 7c. **C** Tertia conclusio. Incipit
esse omne qđ ē: 7 tamen nō incipit esse ali-
quid quod ē. pñi pars pbat. qñ nūc ē
oē qđ ē 7 nō immediate añ instans qđ ē pñ-
sens: fuit omne qđ ē: qz instās pñs. ergo
7c. secūda pars pbat. nam nūc ē aliquid
qđ ē. 7 immediate ante instās qđ ē pñs. fu-
it aliquid qđ ē: 7 immediate post instās qđ
ēit presens. erit aliquid quod est. ergo 7c.
C Quarta conclusio. Tu incipis videre quē-
libet hoīem: 7 tamen non incipis videre
aliquem hominem. immo nullum homi-
nem incipis videre. probat. 7 pono q̄ cō-
tinue ante hoc nō fuerint nisi. x. homines:
quorū nouem videris videas: 7 videbis.
sed decimū nō videris. qui iam nunc pri-
mo desinat esse per remotionē de presen-
ti. isto posito. tu incipis videre quēlibet
hominem: 7 non immediate ante instās

qđ est presens vidisti quēlibet homines:
quia non istum decimum. ergo 7c. Et ta-
mē tu nō incipis videre aliquem homi-
nem: quia tu nunc vides aliquem homi-
nem: 7 immediate ante instans qđ ē pñs vi-
disti aliquem hominē. ergo 7c. Etia nūc
lum hominē incipis videre. qz quocunqz
dato quem iam vides: istum immediate añ
hoc vidisti: 7 immediate post hoc videbis.
vt ponit casus. ergo 7c. Et illa pñsione
sequitur qđ tu incipis scire. x. ppones: 7
tñ nō incipis scire aliquā. ppones. dato q̄
nunc scias. x. pñsiones: 7 immediate añ
hoc instans quod est presens non sciebat
nisi nouem. Consimiles conclusiones cō-
ceduntur in materia de hoc verbo desi-
nit: vt q̄ tu desinis currere: 7 tamē nō de-
sinis moueri. dato q̄ nūc mouearis: 7 nō
curras. sed immediate ante instās qđ ē pre-
sens currebas. **C** Secūda cōclusio. De-
finit esse in hoc instanti presenti: 7 ta-
men nō definit esse in aliquo instāti. **C** 3.
conclusio. Definit esse omne quod ē. 7 ta-
mē nō definit esse aliquid qđ est. **C** Quar-
ta conclusio. Tu desinis videre quēlibz ho-
minē: 7 tamen nō desinis videre aliquē
hominem immo nullum hominem desi-
nis videre. dato q̄ pñue ante hoc istās
qđ est presens videbas omnes homines
quos iam vides 7 generetur nunc primo
vnus de nouo quē non videas. Et ita cō-
ceditur q̄ tu desinis scire. x. ppones. 7 ta-
men nō desinis scire aliquā. ppōnem: da-
to q̄ nūc scias. x. 7 pñue post h̄ solūmō
nouē. quare 7c. **Cap. 15.**

Orus pñtibit: idem ē q̄ quēli-
bet pars: qñ sincathegorematicē
tenet. vt totus for. est minor for.
7 tunc sic exponit. aliqua pars for. est mi-
nor for. 7 nulla ē pars for. quin illa sit mi-
nor for. 7c. Sed qñ cathegorematicē te-
netur: tunc totū idē est quod ens pñctus
ex oibus suis partibus. vt for. ē totus hō
idest for. ē pñct⁹ homo ex omnibus suis
partibus. Et cōmuniter quando precedit
totam ppōnem sincathegorematicē te-
netur: quādo vō mediat inter partes su-

blecti: aut ponit a pte p'dicati: cathegore
matica tenet. ut totus sor. est aliquid ho
minis ly. totus tenet sine cathegorematica
sed dicendo. ens totu animal mouet. aut
tu es totus ho. ly. totu tenet cathegore
matica. Ex quibus infero aliquas conclu
siones. quaru pma est ista. Totus sor. est
aliquid sor. et tñ nō totus sor. est minor. pri
ma pars. pbat. quia quelibet pars sor. est
aliquid sor. secūda ē. pbat. qā nō qlibz ps
sor. est minor sor. sicut corp⁹ totale sor. aut
aia eius: q nō ē qta nō sunt minor a sor.

CSecūda conclusio. Totus sor. ē ps sor. et
tñ nō totus homo ē ps sor. prima ps pz.
qz qlibz ps sor. ē ps sor. scda ps ē pz. qm
nō quelibet ps hominis ē pars sor. nam
est aliq pars pla. q nō ē pars sor. **C**Ter
tia conclusio. In oculo tuo est totu quod ē
in mūdo. et tñ nō totus quod est in mūdo
est in oculo tuo. prima ps pbat. nā in oculo
tuo est ens pfectum ex suis partib⁹. qz pu
pilla oculi tui. secūda pars ē pz. quia nō
quelibet ps mūdi ē i oculo tuo. **C**Quar
ta conclusio corollarie ex piori. In bursa
tua ē tota pecunia mūdi. et in aia tua est to
ta scientia possibilis. prima pars proba
tur. quoniam in bursa tua est ens perfectu
ex suis partib⁹. quod est pecunia mūdi: da
to quod habeas vnum denariu in bursa
tua. secūda pars etiaz patet ex piori. eo
q in anima tua est ens perfectum ex suis
partib⁹ quod ē scientia possibilis. Ex qui
bus sequitur. q hec propositio est falsa. q ta
men cōter. cōceditur. s. Anima intellectiua
est tota in toto et tota in qualibet parte. nā
si est tota. ergo est ens habēs partes. pñs
falsum. quare. **Cap. 16.**

Semper cōuertit cum ly. omni tē
pore sūm exigitiaz verbi cui addi
tur. ita q idē est dicere semper fu
it homo. et omni tēpore pterito fuit ho
mo. Et exponit sic. aliquando fuit homo.
et non fuit aliquando qn tunc fuerit homo.
ergo. **C**Itē de futuro. semper erit ali
quid. exponit sic. aliquando erit aliquid: et nō
erit aliquando qn tūc erit aliquid. ergo. **C**
Et p'dictis infero aliquas conclusiones:

quaru prima ē ista. Semper fuit aliquid. qd
nō semper fuit. pbat. aliquando fuit aliquid
qd nō semper fuit. et nō fuit aliquando: quin
tūc fuerat aliquid qd nō semper fuit. ergo. **et.**

CSecunda conclusio. Semper erit aliq
homo: qui nō semper erit. pbat. quia aliqñ
erit aliquis ho: qui nō semper erit: et nō erit
aliqñ quin tūc erit aliq ho qui nō semper
erit. ergo. **C**Tertia conclusio. Semper ē
hoc instans p'sens. pbat. aliqñ est b in
stans p'sens. et nō ē aliqñ: quin tunc sit b
instans p'sis. ergo. patet. etiā ex sua pueri
bili. s. oī tpe pñti est hoc instans p'sis. Ex ea
dē conclusio sequitur corollarie vniū semper
est. et qd currit vel mouet semper se bz eo
dē mō licet nō semper se habuerit: aut sem
per se habebit eodē mō. **C**Notandū q nō
absq causa dicit: semper cōuertit cū ly. oī tē
pore. sūm exigitiaz sui verbi. qz si absolute
cōverteret cū ly. omni tpe. hec esset falsa.
semper deus fuit: aut mundus semper erit:
qz nō omni tpe deus fuit: pbat. nam si
omni tempore deus fuit: et pñs tēpus est
tēpus. ergo tēpore pñti deus fuit patz pñā.
qz in tertio pñe ex q ly. tpe. ampliatur ad
supponendū pro eo qd est vel fuit. et pñs
ē falsus. qz tps p'sens nūq fuit. Eodem
mō ostendit falsitas huius. mundus sem
per erit. qz nō erit in tēpore p'senti. verū
tñ eligat rñdens responsionem sibi ma
gis cōformem. quia harū quelibet susten
tabilis est. Ex illo secūdo modo sequit: q
aliquando deus nō fuit: et aliquando ce
lum nō erit. qz tunc deus nō fuit demon
strando instans p'sens: et tūc est vel fuit
aliquando ergo. **et.** Cōsimiliter. aliquando
celū non erit: qz tūc nō erit: demonstan
do instans p'sens: et tūc est vel erit ali
quando. ergo. **et.** **Cap. 17.**

Beterno dupliciter sumit. vno
a mō nominaliter cū determinatio
ne p'pōnis. a. vel ab. et tūc resol
uitur. ut ab eterno fuit. a. ab hoc fuit. et b
est vlt fuit eternū. ergo ab eterno fuit. a. ita
q ab eterno nōialiter sumēdo p'ueritur
cum. ly. ab aliquo eterno. Aliter sumit ab
eterno. s. aduerbialit: et p'uerit cū ly. eter

naliter. et significat idē qđ ante omne tem-
 pus finitū: aut omne instās: vť post omne
 tps finitū. vť post omne instās. et exponit
 sic. vt ab eterno fuit deus ante aliqđ tps
 finitū: fuit deus et nullum fuit deus fini-
 tum: quin ante illud fuerit deus. ergo
 2c. Similiter de futuro. vt ab eterno vel
 eternaliter erit aliqđ. sic exponit. post ali-
 quod tps finitū erit aliqđ. et nō ē vel erit
 tps finitū: quin post illud erit aliqđ ergo
 2c. Vel sic post aliqđ instās erit aliqđ: et
 nō est vel erit aliqđ instans quin post illud
 erit aliqđ. ergo 2c. Et notāter dico fini-
 tū. qđ aliqđ fuit tps ante qđ deus nō fuit
 s. tps infinitū a parte ante. similr aliquod
 erit tēpus post qđ nihil erit. vť. tps infini-
 tū a pte post. **C** Et p̄dictis ifero aliqs cō-
 clusiones. quarū p̄ma est ista. Ab eterno
 tu fuisti: et tñ nō eternaliter tu fuisti. secun-
 da pars est de se manifesta. quoniā ante
 tēpus mille annoꝝ tu nō fuisti. sed secun-
 da ps pbat. nā ab isto tu fuisti demonstrā-
 do deū. et hoc ē vel fuit eternū. ergo patet
 p̄na tenēdo ly. ab eterno. nō aliter **C** Se-
 cūda conclusio. Ab eterno tu eris. et tñ non
 ab eterno tu eris. p̄ ista conclusio sumēdo
 ly. ab eterno i p̄ma pte nō aliter: et in secū-
 da aduerbialiter. nec sūt dīctoria ex quo
 illi termini nō vniformit sumunt. **C** Ter-
 tia conclusio. Ab eterno siue eternalr fuit ali-
 qđ qđ nō ab eterno siue eternaliter fuit.
 pbat. nā ante aliqđ tps finitū fuit ali-
 quid qđ nō ab eterno: siue eternalr fuit. et
 nō est vel fuit tps finitū qn ante illud fue-
 rit aliqđ qđ nō ab eterno: siue eternaliter
 fuit. g 2c. **C** Quarta conclusio. Eternaliter.
 siue ab eterno erit aliquis hō q non erit
 eternaliter: siue ab eterno. pbat. nā post
 aliquod tēpus finitū erit aliquis hō qui
 nō erit eternaliter: siue ab eterno et nō est
 vť erit tps finitū quin p̄ illud erit aliqs hō
 qui nō eternalr. siue ab eterno erit. g 2c.
 Quēcūq; dicta sūt de ly. ab eterno. et eter-
 nāl. possunt dici de istis terminis: ppetuo:
 et in eternū: q possunt duplr sumi. s. nomi-
 naliter et aduerbialiter: sicut i p̄oribus exē-
 plicatū est. quare. et cetera. Cap. 18.

Infinitum dupliciter sumit. s. ca-
 thegorematice: et syncategore-
 matice. Cathegorematice enī idē
 est qđ sine fine: et sine p̄ncipio. vť. a. est. infi-
 nitū. i. a. ē sine p̄ncipio et sine fine. et sic cō-
 ter sumitur quando ponit a parte p̄dica-
 ti: vt exēplificatū est. aut quando limitat in
 subiecto: vt dicēdo: aliqđ infinitū est. b. i.
 autē limitatio fit quando adiectiue vel s̄-
 stantiue tenet. Sic autē sumēdo. ly. infini-
 tū. solet dici qđ nihil est infinitū. nec aliq
 sunt infinita. quia nihil est sine fine nec aliq
 sūt sine fine. Sumēdo autē ly. infinitū syn-
 categorematice exponit p̄ duas exponē-
 tes: s̄ exigentiā termini cui addit: aut s̄
 p̄p̄iā nām singularis vť pluralis nūme-
 ri. vt infinitū corpus est. sic exponit. Ali-
 qđ corpus est. et nō est corpus finitū: qn
 isto maius sit. ergo 2c. Itē infinitū corp⁹
 fuit: sic exponit. aliquātum corpus fuit: et
 nō est: vel fuit corpus finitū quin illo ma-
 ius fuerit. ergo 2c. In plurali autē nūme-
 ro nō exponit. per ly. maius. s̄ per ly. plu-
 ra. vt infinita corpora sunt. sic exponitur.
 Aliquot corpora sunt. et nō sunt corpora fi-
 nita qn plura illa sint. ergo. 2c. **C** Itē de
 p̄terito. infiniti homines fuerūt. sic expōi-
 tur. aliqđ homines fuerunt: et nō sunt vel
 fuerunt homines infiniti qn p̄les illis fue-
 rint. ergo 2c. Et similiter de futuro. vt in
 finita instātia erūt. sic exponit. Aliqđ in-
 stantia erūt et nō sunt vel erunt instātia
 finita qn illis plura erunt. ergo 2c. Est tñ
 alter modus exponēdi: qui cōter sustinet
 sapiens quodāmodo naturā singulariū: vt
 infinitū corpus est. sic exponit. Aliquātū
 corpus est. et duplr ad illud. et triplz ad
 illud: et sic infinitū. ergo. 2c. **C** Itē in plu-
 rali numero: vt infinita sunt. sic exponit.
 duo sunt. et tria sunt et sic in infinitū. ergo
 2c. Quilibz istoz modoz bon⁹ ē ad p̄ns.
 verūtamē p̄im⁹ ē formalior l̄ forte secū-
 dus sit intelligibilior. **C** Et p̄dictis infe-
 ro aliqs conclusiones: quarū p̄ma est ista.
 Infinitū corpus deus p̄t pducere: non
 tamen potest producere corpus infinitū.
 p̄ma pars pbat. Nam aliquantum

corpus deus potest pducere. 7 nō est vel potest eē corpus finitū: quā maius illo deus potest pducere. ergo 7c. Vel aliter. Aliquantum corpus deus potest pducere: 7 duplū ad illud: 7 triplū ad illud: 7 sic in infinitū. ergo 7c. secūda vero pars p3 de se. quoniam deus nō pōt pducere corpus sine fine: eo enī qd aliquid ē corpus ipsum ē figuratū. ergo termino vel terminus clausam. 7 per pns finitum. ergo 7c. **C**Secunda conclusio. Infinitū tps ē elapsū. 7 tñ nullū tps elapsū. fuit infinitū. pma ps pbat. quoniam aliquid tps pus est elapsū. 7 duplū ad illud: 7 triplū ad illud: 7 sic in infinitū. ergo 7c. secūda pars ēt pbat ex hoc. quia nullū tempus elapsū fuit sine fine. quodlibet nāq terminabat ad aliquid instans. **C**S3 bic dubitatur. Nā in altero capitulo dictum est qd aliquid fuit tps infinitum a parte āte. ergo aliquid tps elapsū fuit infinitū. Dicitur: qd ibi locutus sum de infinito secundū quid quod nō habet principii: sed finem: sicut tps infinitum pteritū: nūc aut loquor de infinito simpliciter qd nō habet principii neq finē. **C**Tertia conclusio. Infinitus numerus est finitus. 7 tamē nullus numerus infinitus est finitus. prima pars p3. quoniam aliquātus numerus est numerus finitus. 7 nō est numerus finitus quā illud sit numerus finitus. ergo 7c. secūda pars p3. quoniam nullus numerus finitus est sine fine. ergo 7c. **C**Quarta conclusio. Infinita sunt finita 7 tamen nulla finita sunt infinita. prima pars pbat. quia duo sunt finita: 7 tria sunt finita: 7 sic in infinitū. ergo secūda pars p3 de se. qd nulla finita sunt entia sine fine. **C**Quinta conclusio. Infinitis finitū sunt plura. 7 tñ nulla finita sunt plura infinitis. pma ps p3. quoniam duobus finitū sunt plura. 7 tribus finitū sunt plura. 7 sic in infinitū secūda pars p3 de se. qd suū opus positū includit in se manifeste pditionē. **C**Sexta conclusio. Infiniti erūt dies. 7 in finiti erunt anni: dato secūdū Aristotile: qd mundus sit perpetuus 7 eternus. ista con-

clusio patet: qualitercūq exponat ptes. Ex qua cōclusionē sequitur qd nō ples fuerit dies 7 anni: nec erūt: qd infiniti utrobīq. **C**Explicit tractatus de terminorum probationib. Et incipit tractatus obligatorie artis.

Lap.

Obligatio ē oratio pposita ex si quis obligatōis 7 obligato. ut pono tibi istā. tu es rome. tota hō vocat obligatō. Signa aut obligatōis sūt iste dictōes. pono tibi istā. depono tibi istā. obligatū vō ē illa oratio tu es rome. due igi sūt species obligatōis. v3. positio. 7 depositio. in quarū prima est primitus instandum quasdam generales regulas pponēdo: quarū prima est ista. **C**Oē possibile tibi positū ē a te ad mittēdū. ver. g. Sipo tibi istā. tu es: ad mittēda est etiā si ponatur suū pdictoriū. tu nō es. 7 ita de ceteris possibilibus ppositionibus: **C**Secunda regula. Omne tibi positum 7 a te admissum infra tempus obligationis propositū est a te concedēdū. ver. gra. pono. tibi istā. tu es rome. qd admissa: qd possibilis. quotiescūq proponitur durante tempore obligatōis est concedenda. Et notāter dicitur: durā te tempore obligationis. qd ipso cessante nō amplius obligat respondens ipsum concedere. Et durat tempus obligationis ab instanti admissōis quousq dicatur cedat tempus obligatōis: vlt quousq opponens trāsserat se ad aliam materiam vel penitus dimitrat disputationē. **C**Tertia regula. oē sequēs exposito 7 admissio p se aut exposito cū pcesso: vlt cū pcessis: infra tps obligatōis ppositū ē pcedēdū. Exemplū pmi. pono tibi istā: tu es rome. qua admissa ppono. tu nō es parisius cōcedēda est: qd sequēs exposito p se. nam bene sequit. tu es rome: ergo tu nō es parisius. Exemplū secūdi. pono tibi istam. omnis homo est rome. qua admissa propono. tu es homo: concedēda est: qd vera 7 impertrinēs. deinde tu es rome. iterū est concedēda. quia sequens exposito cum concessio: sequitur cui omnis homo est rome. tu

es hō. ergo tu es rome. Exemplū tertij. pono tibi istam. ois hō disputās ē parisi us. qua posita ⁊ admissa ppono tibi. tu es hō disputans. pcedenda ē. qz qlibet istaz est vera ⁊ impertinēs. Deinde tu es parisi us o3 pcedere. qz seqt exposito cū duob⁹ cōcessis. Sequit. n. ois hō disputans. est parisius tu es hō ⁊ tu es disputans. g tu es parisius. C4^a regula est ista. Oē repu gnans posito cum cōcessō vel cū cōcessis collectivē vel divisiue est negandū. p3. qz duo dīctoria nō sunt pcedenda ab eodē i eodem tpe. sed cuiuslibet talis repugnā tis est oppositū pcedendū. qz sequens. vt dicit tertia regula. ergo quolibet tale repugnans est negandū. ver. g. posita ⁊ ad missa ista. ois hō currit. ⁊ pcessa ista tu es hō. d3 illa negari. tu nō curris. ex quo suū dīctoriū sequitur. ⁊ est pcedendum. s. tu curris. C5^a regula est ista. Oē sequēs ex posito cum opposito bñ negati. vel cū op positis bñ negatorum infra tps obligatio nis ppositum ē pcedendū. Exemplū pri mi. pono tibi istā. ois hō currit. q admissa ppono. tu curris. neganda est. qz falsa. ⁊ nō sequens. deinde. tu nō es hō. pcedē da est. qz sequēs exposito cū opposito bñ negati. vt ois hō currit. tu nō curris. g tu nō es hō. Exemplū secūdi. pono tibi istā. antirps est aliquo colore colorat⁹ qua ad missa ppono tibi istā. antirps est alb⁹ vel antirps est niger neganda est qlibet illarum. qz falsa nō sequens. deinde ppono. antirps est medio colore coloratus. cōce denda est. qz sequit exposito ⁊ oppositis bñ negatorū. vt antirps est aliquo colore coloratus ⁊ non est albus nec niger. g est medio colore coloratus. C6^a regula est ista. Oē repugnans posito. ⁊ opposi to bñ negati. vel oppositis bñ negatorū infra tps obligationis ppositus est negan dum vt si in pmo exemplo pposit⁹ tertio loco. tu es hō. neganda est. qz suum dīctō rium sequit. Silt. si in secundo exēplo pposit⁹ tertio loco. antirps nō est medio colore coloratus. neganda est pp eandē cām. s. qz suum dīctoriū sequit. C7^a

regula est ista. Ad oē impertinens rñden dum est fm sui qualitatem. i. si est verū. pcedendū est. si falsum. negandū. si dubi um. dubitandū. Impertinēs voco qd nō sequitur nec repugnat. vñ qlibet istarum. tu es hō. tu curris. est impertinēs isti. ois hō currit. qz nō sequit. nec repugnat. iō si imēdiate post istā. ois hō currit. pponit. tu es hō. cōcedenda est. qz vera ⁊ imperti nēs. ⁊ si pposit⁹. tu curris. negāda ē. pper tinens ē duplex. s. sequēs ⁊ repugnās. vñ concessis istis. Ois hō currit. tu es hō. tu curris. est ptinens sequēs. ⁊ tu nō curris. est pertinēs repugnās. Ex ista regula se quitur correlarie. q oē falsum nō sequēs est negādū. ⁊ oē verū nō repugnās est cō cedendū. Prima ps. pbat. Nā si illud ē falsum nō sequēs. ergo est impertinēs. vel re pugnans. ⁊ p pñs negandū. Secunda ps silt pbat. Nam si illud est verū nō repug nans. ergo sequēs vel impertinens. ⁊ per consequens iuxta regulas dictas est cō cedendum. C8^a regula est ista. ppter possibile positū nō est impossibile cōceden dum. nec necessariū negandū. qz nullum repugnās est pcedendū. nec aliq⁹ seqns negandū. sed oē impossibile. saltē p se est repugnās cuilibz. ⁊ oē necessariū ē seqns. ergo impossibile nō est cōcedendū nec ne cessariū negandū quocūqz possibili posito. Cōcludo ergo q ista tps obligationis quatienscūqz ⁊ qñcūqz pponit aliq istaz deus est hō. ē asin⁹. Prima ē pcedenda. et secunda neganda. Notandū q duplex ē necessariū. s. p se ⁊ per accidens. necessari um p se est illud cui⁹ adequatū significatū nō pōt nec potuit. nec poterit ēē falsū vt deus est necessariū p accidens est illud cuius significatū adeqū nō pōt ēē falsū. sed potuit ēē falsū. vt tu fuisti. Nā solet regulariter dici q ois ppō vera de ptō cuius veritas nō depēdet a futuro in terminis simplicibus est necessaria. Silt ē duplex impossibile. v3 p se. ⁊ per acci dens. impossibile p se est illud cuius ade quātū significatū nō pōt. nec potuit ēē ve rum. nec poterit. vt nullus deus ē. ipossi

bile vo per añs est illud cui⁹ adequatū si
gnificatum nō pōt esse vex. sed bñ poruit
esse vex: vt tu nō fuisti. **¶** Si semp si vnus
dictorium est necessariū: aliud est ipse.
et cōtra. intelligit igitur regula ista de i
possibili et necessario p se. qz aliqñ ppter
possibile positum est pcedendū ipossibi
le: et negandū necessariū p accidēs. vt po
no tibi istam. bñ instās nō fuit. demonstran
do instās presens admittēda est. qz vera.
qua admissa certū est q illud instās pte
rit. et tñ si ppono eandē: pcedenda est. et
suū oppositum negandū. nō obstante q
sit factū impossibile p accidēs: et suū op
positum necessariū silt p accidens. **¶** Al
tima regula est ista. Qualibet parte copu
latiue pcessa cōcedēda ē copulatiua: cui⁹
illevē pñtes sunt ptes principales. et vna
parte disiunctiue pcessa pcedēda est dis
iunctiua cui⁹ illa est pars principal. pbat
b. nam sicut ad veritatē copulatiue req
rītur et sufficit quālibet ei⁹ ptem eē verā.
et ad veritatem disiunctiue sufficit q vna
sit vera. ita ad b q copulatiua sit pceden
da requirit. et sufficit quālibet ptes eē cō
cedendā. Et ad b q disiunctiua sit pcedē
da sufficit vnā partē principalē esse cōce
dendam. v. g. pono tibi istā. tu es rome.
qua admissa. si pponit. eadem cōcedēda
est. deinde. tu es bō. cōcedenda est. qz ve
ra et impertinens. **¶** Ultimo si pponitur ista
copulatiua. tu es rome. et tu es bō. cōce
denda est. qz partes sunt cōcessē. et ita de
disiunctiua suo mō dicat. qre 7ē. Cap. 2.

¶ T hax regularū veritas intensi⁹ i
notescat. cōtra quālibet illaz vnā
formabo obligationē. **¶** Cōtra igit
primam regulam arguitur. pono tibi oē
possibile si nō admittis arguo sic. Ego po
no tibi oē pōse. et nō admittis oē possibili
le: bene respōdēdo: ergo nō oē possibile ē
a te admittendū. q est h regulam. Si aut
admittis ppono tibi ista duo. tu es. et tu n
es. si pcedis. tu pcedis duo dictoria. er
go male respōdes. Si negas aliquā istarū.
et quelibet istarū est tibi posita et a
te admissa. qz possibilis. ex quo posui tibi

omne possibile. ergo tu negas tibi positi
et a te admissū. et per pñs male respōdes. p
pñā per secundā regulam. **¶** Rñdē nō ad
mittendo positum. et tūc argumentū. po
no tibi oē possibile. et nō admittis oē pos
sibile. ergo nō oē possibile est a te admit
tendum. nego argumentū. sicut nō seqt.
pono tibi vtrūqz istorū dictoriorū. tu
es. et nō es. et nō admittis vtrūqz istorū.
ergo nō vtrūqz istorū dictoriorū ē a te
admittendū. sed solū sequit q nō est ad
mittendū vtrūqz istorū. ita i priori pñā se
quit. q nō est admittendū oē pōse: et b est
vex: cum quo stat q oē pōse est admitten
dū. **¶** Cōtra scōdaz regulā arguit sic. et po
no tibi istā. Tu es rome. est tibi positi et
a te admissū: q admissa. ppono tibi. Tu
es rome. negāda est. qz falsa et impertinens.
tunc arguit sic. ista ppo est a te neganda.
et eadē est tibi posita et a te bñ admissa. g
tibi positi et a te admissū est negandū. t
pñā. qz est sylls resolutori⁹. et maior ē cō
cessa. minor vo est positum. **¶** Rñdetur
admittēdo positi. et cum pponit. tu es ro
me. negat. et tūc ad argumentū. nego ma
iorem. et eo q repugnat posito. nā sequit
tu es rome. est tibi positi et a te admissū.
ergo tu es rome. est a te pcedendū: qd re
pugnat huic tu es rome est a te. negādū.
Quotienscūqz ergo pponit ista negat. et
cum dī. ista est a te negāda. itex negat. et
cōcedit q est pcedēda. et si arguit sic. ista
est a te pcedenda: et tu negas eam. g ma
le respōdes. negatur pñā. sicut nō sequit.
tu pcedis a pponem: et a ppo est falsa. er
go tu male respōdes. dato q a sit vnū fal
sum sequēs. sed in qlibet illaz pñarū ad
dendum est in ante: tu nō es obligat⁹: qd
negat tāqz falsum et impertinēs. **¶** Contra
tertiā regulaz arguitur sic. pono tibi istā.
tu curris. et tu nō curris est a te pcedendū
casus est possibilis. qz pōse est q tu curras
et q ista tu non curris sit tibi posita et a te
admissa: et pñter pcedenda. admissū ergo
casu arguo sic. tu curris: nō est a te pcedē
dum. et tu curris sequit erposito et admis
so tāqz a copulatiua ad alterā ptem. g nō
d

quolibet sequens exposito et admissio est pcedendū. pñā tenet. et p^o pñā aītis pbat. nā tu nō curris est a te pcedendū ppositū: sed tu nō curris p̄dicat istū. tu curris. g tu curris nō est a te pcedendū. pñā tenet. qz si vñū p̄dictoriorum est pcedendū: reliquū ē negā dū. **C** Rñdet admittendo positū: et tūc ad arg^m nego istā. tu curris. nō est a te pcedendū. et ad pbatōnē nego minores. v3 tu curris p̄dicat istū. tu nō curris. nō tā qz falsā: sed tā qz repugnātē duob^o cōcesis. sequit. n. tu curris est a te pcedendū: et tu nō curris est a te pcedendum. ergo tu curris et tu nō curris non sunt p̄dictoria. Si tñ fieret casus isto mō. pono tibi istā. tu curris et tu non curris: eius p̄dictoriorum est a te pcedendū. admitto casum: et cōcedo illā. tu curris quotienscūqz pponit. et nego qz sit a me pcedēda tā qz repugnās secūde pti copulative posite. nā sequit. tu nō curris. p̄dictorium ei^o ē a te pcedendū. ergo tu curris nō est a te pcedendū. et si arguit sic. tu curris non est a te concedēda: et concedis eā. ergo male respondes. nego pñā. sicut nō sequit. tu negas a. pponem. et ipsa est vera. ergo male rñdes. sed o3 addere in aīte: et tu nō es obligat^o: et s negat tā qz falsū. **C** Contra quartā regulā arguitur probādo qz repugnās posito est a te concedendū. et pono tibi istā. nihil est tibi positum: q̄ admissā qz possibilis. propono tibi istā. aliquid est tibi positū si concedis: et bñ respondes. ergo habeo intentū: qz illa repugnat posito. Si negas? p̄. ego posui tibi istā. nihil est tibi positū. et ipsa est aliquid. ergo aliquid est tibi positum. **R**espondet negādo istā: aliqd est tibi positū. et tūc ad argumētū. nego maiore. v3. ego posui tibi istā. nihil est tibi positum tā qz repugnātē. b. n. repugnāt: nihil ē tibi positū. et posui tibi istā. Et si arguit p̄t repugnat tibi posito. g aliqd est tibi positū: neget aīte. qz repugnās: et q̄libet alia. ppositio ad quā sequitur aliqd esse tibi positū. **C**onsiliū rñdet si ponat te nō esse admittēdo et pcedēdo idē. et si dicit. tu concedis istā. vel rñdes nego quālibet

talē: qz ad ipsā sequit. te esse qd est oppositū positi. **C** Contra quartā regulā arguit. nā data veritate isti^o sequit qz admissio q̄cūqz p̄tingētī falso sit quolibet aliud continens falsum concedendum. probatur. et pono tibi istā. tu es rome. qua posita et admissa. ppono tibi istā. tu es rome. et baculus stat i angulo. patet qz ista est negāda. qz falsa nō sequens. deinde pponitur. nullus baculus stat i angulo. si negas hēo intentum p̄ regulam. quia sequitur exposito cum opposito bene negati. sequitur. n. tu nō es rome vel nullus baculus stat in angulo. sed tu es rome per positū. ergo nullus baculus stat in angulo. si ergo cōceditur ista nullus baculus stat i angulo: habeo p̄clusionem principaliter probandā. qz sicut deducitur ista: ita et quolibet alia. dum mō suum oppositum coniungat copulative cum posito. que copulativa imediate post positum pponatur. **C** Respōdetur pcedendo cōclusionem adductam. imo potest idem falsum et quodcūqz deduci dūmodo ponatur disunctiue cum opposito positi. verbi grā. pono tibi istā. tu curris: qua admissa propono tibi. tu nō curris vel baculus stat i angulo. aut aliquā talē. tu es papa vel epus. cōcedenda est. qz vera et impertinens. deinde proponitur. baculus stat in angulo. o3 concedere: quia sequitur exposito et vno cōcesso. sequitur enim tu nō curris vel baculus stat in angulo. sed tu curris per positum: ergo baculus stat in angulo. **C** Contra sextā regulam arguitur sic. et pono tibi istā. disunctiua tu curris vel rex sedet. q̄ posita et admissa ppono istam. nullus rex sedet. et patet qz est dubitāda. qz dubia et impertinens. deinde propono. tu curris. negāda est. qz falsa et impertinens. deinde ppono iterum illam. nullus rex sedet. si negas vel concedis eam et prius dubitasti. ergo male respondes. tenet pñā per vnam regulam obligationum. quia omnes respōsiones infra tempus obligationis sūt retorquende ad idem instās. si ergo dubitas istā et bene respondes: illa non est a te

negāda: et tamen repugnat posito et oppo-
sito bene negati. **M**a bene sequit. talcur-
ris vel rex sedet: sed tu nō curris. ergo rex
sedet. **R**espondetur admitendo posi-
tum. et cum proponitur ista. nullus rex se-
det. dubitatur et illa negatur. tu curris. et
cum iterum pponitur. nullus rex sedet. ne-
gatur. qz repugnat posito et opposito be-
ne negati. Et cum dicitur. prius dubita-
sti eam et nō negas. ergo male respōdes.
non valet argumentum. et ad regulā. dico
q intelligit de responsonibus repugnā-
ribus. sicut est concedere: et negare. **C** Itē
conceditur in simili casu q aliqua propo-
sicio in vno loco est dubitāda: et in alio lo-
co est concedenda. vt pono tibi istā. tu
curris vel rex sedet. qua admissa. propo-
sio rex sedet. dubitāda est. qz dubia et im-
pertinēs. deinde tu curris. negāda est. qz
falsa et impertinēs. Iterum propono. rex
sedet. et p q est concedenda. qz sequens
ex posito et opposito bene negati. vt tu cur-
ris vel rex sedet. sed tu nō curris. ergo rex
sedet. **C** Contra septimam regulam ar-
guitur probando: q nō ad omne imperti-
nēs est respondendum fm sui qualitate:
et pono tibi istā. tu es rome. qua admissa
et concessa: propono. tu es rome in hoc in-
stanti. demonstrando instās presens. si cō-
cedis habeo licentiam. qz ista est falsa et im-
pertinens cum nō sequatur nec repugnet
si vero negetur. contra. omne quod est ro-
me est rome in hoc instanti. sed tu es rome
ergo tu es rome in hoc instanti. maior p-
batur. nam omne quod est rome est rome
in instanti presenti. sed nullum est instās
presens nisi hoc. ergo omne quod est ro-
me est rome in hoc instanti. **R**espōdet ad-
mittendo positum. et cum proponitur. tu
es rome in hoc instanti. negetur. et ad eius
probationem nego maiorem. qz repug-
nat posito et opposito bene negati. sequi-
tur. tu es rome et tu nō es rome in hoc in-
stanti. ergo nō omne quod est rome est ro-
me in hoc instanti. Et ad pbationem illius
maioris. cōcedo. q omne qd est rome: est
rome in instanti presenti. et nego minorem. s.

q nullum sit instās presens nisi hoc. quo-
niam ex vno concessio et opposito bene ne-
gati: sequitur oppositum illius exceptiue.
sequitur enim. omne quod est rome. ē ro-
me in instanti presenti. et nō omne quod ē
rome. est rome in hoc instanti. ergo aliqd
est instās qd nō ē hoc qd repugnat illi ex-
ceptiue. Et si dicatur. qd est illud instās.
dicitur q stat q sit. a. vel. b. nec est pter-
minanda nisi disiunctiue talis qd. **C** Con-
tra octauam regulam arguitur sic. et pono
tibi istā. homo est asinus. est tibi positum
et a te admissum: q admissa et cōcessa. quia
possibilis: ppono. hō est asinus. vel cōce-
dis. vel negas. Si pcedis. et bene rñdes:
hō intentū. s. q ppter pole positū pcedē-
dum est impole p se. Si at negas. **C**ōtra.
oē tibi positum et a te admissū est a te cō-
cedēdum: sed nō est asinus: est tibi positū
et a te admissum. ergo hō est asinus. ē a te
pcedēdum. tenet p̄ha cum maiori: qz ē re-
gula. et minor patet. qz est positum: tūc ar-
guīt sic. hō est asinus. est a te pcedēdū: et
hō est asinus est impole p se. ergo impole
p se est a te pcedēdum. et p̄ter necessariū
p se est a te negādum: qz suum dīctoriū
est necessariū p se. s. nihil qd est hō est asi-
nus. **R**ñdetur admittēdo positum: et cum
pponitur. hō est asinus. negatur. et tūc ad
argumētum. pcedo q hō est asinus: est a
te pcedēdum: et nego q hō est asinus: sit
impossibile p se tāq repugnās vni pces-
so. sequitur. n. hō est asinus: est a te pcedē-
dum. ergo hō est asinus. nō est impole p
se. et si arguitur sic. hō est asinus: ē a te cō-
cedēdum: et tu negas ipsam. ergo tu male
respōdes. nego argumētum. sed o3 ad dere
et tu nō es obligatus. **C** **C**ōtra vltimā re-
gulā arguit. et pono tibi istā. tu es rome:
qua admissa et pcessa. ppono tibi istā copu-
latiua. tu es rome: et tu es alb. b. copu-
latiua ē falsa et impertinēs. ergo negāda.
et tñ qlibet pars eius est cōcedēda. ergo si
qualibet parte copulatiue cōcessa est cōce-
dēda copulatiua: qd est cōtra regulā. sed
pbatur q qlibet pars copulatiue sit cōce-
dēda. qz pma pars ē pcedēda. qz posita et

admissa. et scda similis: qz vera et impertinens. g. 7c. Rndetur admittendo positum: et cum pponit copulativa. nego ea. nego qd qd libet ei pars sit pcedenda: eo qd scda est neganda et cu di qd e vera et ipertines: concedo qd e vera: sed no e ipertines: imo est repugnans: qz suu ddictoriu sequit exposto et opposito bene negati. na sequit tu n es rome vel tu no es alb. s. tu es rome per positum. ergo tu no es alb. Si aut inmediate post positum pponeret. tu es alb. concederet ista copulativam. tu es rome et tu es alb: tanq sequent ex suis partibus concessis. Item arguo contra eandem regulam. et pono tibi ista. ois homo est rome qd admissa ppono tu es ho: et tu es rome h copulativa est neganda. qz falsa et impertines. deinde ppono. tu es ho. ista est concedenda: qz vera et impertines. Alterius ppono altera parte tu es rome. et pz qd bec similis est concedenda. qz sequens exposto et vno pcesso. ver. g. Ois ho est rome. tu es homo. ergo tu es rome. et ita habeo intetum: qd copulativa est neganda: et tu quelibet ei pars est concedenda. Respondetur: admittendo positum et negando copulativa. et cu proponitur. tu es homo. nego. qz repugnat. posito cu opposito bn negati. qz suum contradictorium sequitur. Na sequit ois ho est rome. et tu no es ho vel tu n es rome. ergo tu q es ho. pz pna. qz psequens sequitur ex posito et qlibet parte distincte. ergo sequitur ex posito et tota distinctiva. patet consequentia et ans. similiter patet intuenti. quare 7c. Cap. 3.

Na materia convertibilitatis pponit nū pponit h sopbissima. pono tibi ista. ds e. et ho est asinus: conuertuntur. quia admissa. qz possibilis ppono deus e: pcedat. qz necessariū p se. deinde ppono: ho e asinus: vel concedis v negas. si concedis. Contra. cedat tps obligationis et ostendo tibi qd tu concessisti impossibile p se in tpe obligationis. ergo male rndes vñ extra tps obligationis semper rei veritas e fatenda. qz p huc modū apparet si

respondes bn vel male rndebat in tpe obligationis. Si at in tpe obligationis negetur illa. ho est asinus. Contra. deus est. et homo est asinus. conuertuntur. et bec e concedenda. deus e. ergo bec e concedenda ho e asinus. et tu negas ea. ergo male respondes. Item admissio isto casu ppono. bec est vera. de est: debet concedi. qz verum et impertines. deinde bec est vera. ho e asinus. bec e concedenda. qz sequens. Na sequit ille conuertunt: et pma est vera. ergo et scda. et tuc sic. ista est vera. ho est asinus: que adequate significat boiem ee asinum. ergo boies esse asinum est verū. et per pns homo est asinus. Ad pmtu respondet admittendo casus: et cu pponit deus e: concedo: et nego ista. ho e asinus. et tuc ad argumētū: pcedo qd ho est asinus: e a me pcedendum: et ad argumētū improbas nego pna. s. oz addere qd tu no es obligatus: qd nego. Et si arguit. ho est asinus: e a te concedendum. et ho est asinus: est p se impossibile. ergo per se impossibile e a te pcedendum. nego minore tanq repugnare maiori pcesse. Eodem mo respondetur si pmo loco pponatur ista. ho est asinus. est a te pcedendum. qd concederet et pnr dicere. qd ista. deus e. est a te neganda: et negaret qd eet necessaria per se. qz repugnat pcesso. Sequitur. n. deus e: est a te neganda ergo no est necessaria p se. Ad scdm concedo qd illa est vera. homo est asinus et nego qd ipa significet adequate hominem esse asinum. quia repugnat maiori concessio. sequit enis illa est vera. ho e asinus. ergo non significat adequate hominem esse asinum. Vbi autem primo loco preponeretur ista. homo e asinus. e falsa: pcederet. qz verū et impertines. deinde deus est. est falsa. pcedit: qz sequens. et negatur tanq repugnans: qd significet adequate deus esse. Et si diceretur. Qualiter adequate significat: Ad determinat hic aliqua talis questio. Adnotandū: qd si poneret pueri. deus est. et homo est asinus. sic adequate significando vt prius: no ds admittit casus. et eo admissio sequit inconueniens. vel contradictio. probatur. nam admissio

Mo: ppono. bec e vera. vens est. vel cōcedis: vel negas. Si negas. ptra. ista nō est vera. deus ē. que adeq̃te significat deū ē. ergo deū esse nō ē vey. qd̃ est impoſe. Si aut pcedit. deinde ppono: bec ē vera. hō ē asinus. oꝝ pcedere tāq̃ sequēs: tunc arguit sic. ista ē vera. hō ē asinus: q̃ adeq̃te significat hōem ēē asinū. q̃ vey ē hōiem ēē asinū. pñs aut est impoſe. C² Pro ali quali ergo rñsīde i bac mā. pono aliquas regulas. q̃rū prima ē ista. Qñcūq; ponit duas pponēs ouertī adeq̃te significādo quāp vna ē necessaria: ⁊ alia impossibilis nō admittitur casus iste. qz tūc ex necessario sequeret impoſe: vt deus est. ergo hō ē asin⁹. ⁊ demonstrato p ly. sic adequate significādo: significata pñsūera. C² regula ē ista. Qñcūq; ponit duas pponēs ouertī sic adeq̃te significādo. q̃rū vna ē possibilis ⁊ alia impossibilis nō admittit casus iste. vt si ponatur istas ouertī sic adeq̃te significādo. tu es hō: ⁊ hō ē asinus: nō admittatur. qz tūc ex possibili sequit impoſibile. pbat. ⁊ pono casum illū: q̃ admissio: facio istā pñam. tu es hō. ergo hō ē asinus. nā bona. añs est possibile. ⁊ pñs in possibile. nā poſe est te esse hōies. ⁊ bec ppo. tu es hō: sic adeq̃te significat. q̃ ipsa ē possibilis. ⁊ est añs. ergo añs ē possibile. Sicut hōiem esse asinum esse impoſibile. ⁊ ista ppo. hō est asin⁹. sic adeq̃te significat: ergo ipsa ē impossibilis: ⁊ ē pñs. ergo rē. C³ regula ē ista. Qñcūq; pōitur duas pponēs cōuertī sic adeq̃te significādo. q̃rū vna ē necessaria. ⁊ altera cōtingens. non admittit iste casus. vt si ponit istas cōuertī. deus ē. ⁊ antīp̃s est futur⁹. sic adeq̃te significādo. qz tunc ex necessario sequeret cōtingens. pbat. qz si non admittat casus iste: ⁊ facio istā pñaz. de⁹ est. ergo antīp̃s est futurus. ista pñā ē bona. qz arguit ab vno conuertibili ad reliq̃. qñ. ⁊ añs ē necessarium: ⁊ pñs ptingēs. s. pbat q̃ añs sit necessarium: nā deū ēē necessariū: ⁊ añs sic adeq̃te significat. ergo añs ē necessariū. Sicut antīp̃m ēē futurum ē ptingens. ⁊ pñs sic adeq̃te signifi

cat. ergo pñs ē ptingēs. C⁴ regula ē ista. Qñcūq; ponitur duas pponēs ptingentes ouertī sic adeq̃te significādo. q̃p vna pdictorie alteri repugnat nō admittit casus iste. vt si ponat istas ouertī sic adeq̃te significādo tu es: ⁊ tu nō es. qz tunc ex vno oppositoꝝ sequit reliquū: q̃rū qd̃libz foret ptingēs: imo sequitur q̃ duo pdictoria foret simul vera aut simul falsa: qd̃ nō est possibile. Et notāter dico pdictorie qz si repugnaret pñe deberet admitti casus ⁊ dici quālibet istarum ēē falsā. vt tu curris: ⁊ tu nō moueris. be. n. sic adeq̃te significādo nō pñt esse simul vere: sed bñ siml false. Voco enim pdictorie illa repugnare: que nō pñt esse simul vera nec sil falsa: sic adeq̃te significādo. Et pñe repugnare voco illa q̃ bñ pñt esse simul falsa: sed non simul vera. C⁵ regula est ista. Quādocūq; ponit duas pponēs ptingētes cōuertī sic adeq̃te significādo: quāp nulla alteri repugnat: admittatur casus ille: ⁊ ad p m. i. ppositā respōdeatur sicut ad impertinēs. C⁶ Ad secūdā vero sicut ad pñes sequēs. s. g. pono tibi istā. tu es hō: ⁊ tu curris ouertitū sic adequate significādo admittatur: ⁊ si pponitur. tu es hō: cōcedatur tāq̃ verum nō repugnās. ⁊ pñs q̃ illa est vera. tu curris tāq̃ sequēs. C⁷ Item si variatur ordo: ita q̃ primo loco ppoat. tu curris. ⁊ negatur. qz falsa ⁊ impertinēs ⁊ pñter negāda est illa: tu es hō. Et si dicat ista est falsa. tu curris. pcedatur. ⁊ pñter q̃ ista est falsa. tu es hō. C⁸ Sexta regula est ista. Quādocūq; pōitur duas pponēs cōuertī. siue sint cōtingentes: siue nō cōtingentes nō faciēdo mentionē de adequato significato admittatur casus. ⁊ ipse ppositis quo ad pcedere vel negare respondatur itus sicut extra. sed si prima pceditur esse vera vel necessaria: ⁊ secūda similiter. Si autem falsa: vel impossibilis. ⁊ secūda similiter. verbi g̃a. si pōitur ista. deus est. ⁊ homo est asinus. Respōdeatur sicut respōsum est i principio. sed si pono tibi istam. tu es hō: ⁊ tu curris. cōuertitū: admittatur. quā admissa. propono. tu es

hō. cōcedatur. deinde. tu curris. negatur.
Sed si dicitur prima est vera. cōcedatur.
ergo secunda est vera. concedo. sed tunc
nego q̄ secūda significet adequate te cur
rere tāq̄ repugnans vni cōcessio 7 oppo
sito bñ negari. sequitur enim. tu nō curris
7 ista tu curris est vera. ergo nō significat
adequate te currere. Et si arguitur sic. ista
p̄ia est bona. tu es homo. ergo tu curris.
7 antecēdes est cōcedēdum a te. ḡ 7 conse
quēs cōcedo. tunc vltra. p̄is est cōcedē
dū a te: 7 tu negas ipsum: ḡ male rñdes.
Respondes q̄ nō valet cōsequētia. sed
o3 addere in antecedente. 7 tu non es ob
ligatus. ¶ Notandum q̄ quotiēscūq; p
ponitur aliqua istarum consequentiarū i
casu conuertibilitatis deus est. ergo ho
mo est asinus. tu es homo: ergo tu curris
semper negetur quelibet istarū. qz in rei
veritate quelibet istarum est impossibilis
sed ad impossibile respondendum est in
tra tempus obligatiōis sicut extra. tamē
dicatur quālibet illarum esse bonas. sicut
semper. negatur ista. homo ē asinus. 7 ta
men aliquando conceditur istam eē verā
vnde ista homo est asinus: est impossibi
lis. sed ipsam esse veram non est impo
se. Similiter quelibet istarum consequētiarū
est impossibilis. sed quālibet illarū
eē bonā nō est impo. q̄re 2ē. Cap. 4.
E similibus 7 dissimilibus ppo
d sitionibus est dicendū. Sit ḡ rei
veritas q̄ sis parisius. 7 pono tibi
bi istam. tu es parisius: 7 tu es rome. sūt
similia. Et intelligo per propositiones eē
similes ipsas esse similes in veritate vel
falsitate. qua admissa propono tibi istas.
tu es parisius. bec ē concedēda. quia ve
ra 7 impertinēs vt patet intuitū. Deinde
propono. tu es rome. si negas. 7 concessi
sti alterum similiū. ergo male rñdes. Si
concedis propono tibi istam copulatiuā
tu es parisius. 7 tu es rome. Si negas eā
7 concessisti vtrāq; partem. ergo male re
spondes. t3 cōsequētia per regulam p̄mi
capituli. Si cōcedis eam. cedat temp⁹ ob
ligationis. 7 arguo q̄ concessisti impossi

bile. videlz tu es parisius. 7 tu es rome fa
cta obligatione possibili: ergo male respō
disti. ¶ Respondetur admittendo poli
tum 7 cum proponitur. tu es parisius. cō
cedo. 7 nego istam. tu es rome. Et cu3 dī
tu cōcessisti vnum similiū. 7 alterū ne
gas. ergo male respondes. nego cōsequē
tiam. sicut nō sequitur. tu cōcessisti vnum
cōuertibilium. 7 alterum negas. ergo ma
le respondes. Sed bñ sequitur. tu cōcessi
sti vnum similiū eē verum. 7 alterū ne
gas esse verum. ergo male respondes. p
pterea si in principio p̄pōitur bec est ve
ra: tu es parisius. cōcedatur. 7 p̄sequēter
q̄ est vera. tu es rome. 7 quia p̄mit⁹ ne
gassim istam. tu es rome. ideo nego con
sequēter q̄ illa. tu es rome. significet ade
quate te esse rome. Nam sequitur tu non
es rome. 7 ista. tu es rome. est vera. ergo
nō significat adequate te esse rome. ¶ Jō
p̄evidentia huius m̄ae. pono aliquas re
gulas. ¶ Prima est ista. Quādocūq; ponit
tur due propositiones esse similes nō fa
ciendo mentionem de adequato signifi
cato. respōdetur ad easdem concedendo:
negando: vel dubitādo: infra tempus ob
ligationis sicut extra. vt si pōitur istas eē
similes. deus est. homo est asinus. tu se
des: 7 tu curris. semper concedatur p̄ia.
7 negatur secunda. ¶ Secunda regula ē
ista. Quādocūq; ponuntur due proposi
tiōes esse similes nō faciendo mentionē
de adequato significato. Ad primā pro
positionem esse veram vel falsam. Respō
deatur intra tempus sicut extra. 7 ad secū
dam consequenter 7 antichristus est. sunt
similes. si proponitur primo bec est ve
ra. tu es ho. concedatur. 7 cōsequenter q̄
ista est vera. antichristus est. Si antez pri
mo proponitur. bec est falsa. antichristus
est. concedatur. 7 consequenter q̄ ista est
falsa. tu es homo. ¶ Tercia regula ē ista.
Quādocūq; ponuntur due propositiones
esse similes sic adequate significādo: qua
rum vna alteri contradictorie repugnat:
nō admittendus est casus ille. vt si pona
tur tales esse similes. deus est. 7 homo est

afinus. si adequate significādo. rex sedet.
7 nullus rex sedet. probatur: quia si nō ad
mittatur. ergo casus. 7 quero. vtrum illa
sit vera vel falsa. deus est. Et si dicatur q
illa sit falsa. 7 ipsa adequate significat de
um esse. ergo deum esse est falsum. Si di
catur q ipsa sit vera. ergo hec est vera. ho
mo est afinus. 7 ipsa adequate significat
hominem esse afinum. ergo hominē esse
afinum est verum. consequens inconueni
ens. 7 ita arguitur de cōtradictorijs pro
bādo duo contradictoria esse simul vera
vel falsa. **Quarta regula** est ista. Quan
docūq; ponuntur due propositiones esse
similes sic adequate significādo: quaruz
vna vel quelibet sequitur ad contradicto
rium alterius: ille sunt similes in verita
te. 7 vbiūq; 7 quādocūq; proponitur
sunt cōcedende. vt posito q ponatur ta
les esse similes sic adequate significādo.
tibi concluditur. 7 tu nescis tibi cōcludi.
tu nō curris. 7 tu moueris. probatur. **Itā**
admisso isto casu. quero vtrum iste sint si
miles vere: vel similes false. Si vere. bēo
intentum. si false. ergo oppositum secūde
est verum. v. g. tu scis tibi concludi. tunc sic
tu scis tibi concludi. ergo tibi concludit.
illa consequētia est bona. 7 antecedens ē
verum. ergo 7 consequens est verum. er
go nō est falsum. cuius oppositum concesi
sti. Et ita de alijs duabus dicat. **Qui**
ta regula est ista. Quādocūq; ponuntur
due propositiones esse similes sic adeq
te significando. ex quarum vna sequit op
positum alterius: ille sunt similes in falsi
tate. 7 quecūq; sit proposita: semper ē ne
ganda: 7 posito q iste essent siles: sic ade
quate significādo. tibi non concluditur. 7
tu scis tibi concludi. tu es albus. 7 tu non
es coloratus quo admisso. propono. iste
sunt false. si cōcedis bēo intentum. si dici
tur q sint vere: arguo sic. tu es alb. 7 tu
es coloratus. ista pñā est bona. antecede
s est verum. per te. ergo 7 consequēs. 7 ita
duo contradictoria sunt simul vera. qd nō
admittit imaginatio. **Sexta regula** est
ista. Quādocūq; ponuntur due ppositio

nes: eē similes: sic adequate significādo:
quarum quelibet ē alteri impertinēs: tūc
possunt eē similes in veritate. 7 in falsita
te pcedēde. 7 negāde. ver. gr. pono q iste
sint: siles sic adequate significando. tu es
albus. 7 tu curris. Si pmo ppositur. tu es
albus. pcedatur ista. 7 dicat q est vera. 7
pñr concedat ista. tu curris 7 dicatur ip
sam esse veram. Si autē proponit pñmo
loco. tu curris. negatur illa. 7 concedatur
ipsam eē falsam. 7 consequenter eodē mo
do respondetur ad illam. tu es homo. q
re 7 cetera.

Cap. 5.

Propositiones dicuntur eē dissimi
les qñ vna est vera 7 reliq falsa.

Pro cuius mae declaratione sit
hec prima regula. Quādocūq; ponitur
duas propositiones esse dissimiles nō fa
ciēdo mētionem de adequato significato
ad quālibet ppositā concedendo vel ne
gādo. respondeatur infra tempus sic ex
tra. v. g. pono q iste sint dissimiles. tu es
homo: 7 tu es albus. isto posito cōcedat
qlibet illarum. **C2^a regula.** Quādocūq;
ponitur duas propositiones eē dissimiles nō
faciēdo mētionem de adequato significa
to ad pñmo propositā eē verā vel falsā:
Rñdeatur infra temp⁹ sicut extra. 7 ad ali
am dissimiliter. v. g. pono q iste sunt dis
similes. tu es homo. 7 tu es alal. quo ad
misso: propono: hec est vera. tu es homo.
concedatur. 7 pñter q ista est falsa. tu es
animal. **C3^a regula.** Quādocūq; po
nitur duas propositiōes eē dissimiles sic
adequate significādo: quarum quelibz cū
altera conuertit. nō admittēdus ē casus.
vt pñma cā est 7 deus est vel homo cur
rit. 7 risibile currit. **Itā** si conceditur illā
esse veram. pñma cā est. oportet concede
re istā esse falsā. deus est. 7 sic ab vno con
uertibili ad reliquū nō valet argumētuz.
C4^a regula est ista. Quādocūq; ponunt
due propositiones eē dissimiles sic adeq
te significando. quaruz vna est necessaria
7 altera impossibilis: vel contingens. tūc
necessaria semper ē concedenda: 7 altera
neganda. vt deus est. 7 homo est afinus.

d 4

dens est. 7 tu es. **Quinta regula.** Si ponunt due ppositiōes ptingentes esse dissimiles sic adequate significando: quarum una antecedit ad reliquā, 7 nō ecōtra. añs ubi cūq; pponit semper est negandū: 7 consequens concedendū. vt tu curris. 7 tu moueris. Si enim pcederetur antecēdes oportet cōcedere cōsequens: 7 pñr dicere quālibet illarū esse verā. qđ est p casum. **Sexta regula.** Si ponūt due pponēs esse dissimiles sic adequate significando. quarū q̄libet est alteri imptinēs ad pmo ppositā rñdeat intus sicut extra: 7 ad aliam dissimiliter. vt posito q̄ iste sint dissimiles sic adequate significando: tu curris. 7 tu es pñs. qñq; illaz pponat pmo debet negari. 7 alia pcedi. 7 ita dicat si ambe extra tēpus cēnt vere. vt homo currit. 7 tu vides. quare 7c. **Cap. 6.**

Regulas alias oppositē spēi: q̄ de ppositio nūcupat sequit assignare. **Quartū** prima est ista. Oē depositū 7 admissum infra tps obligatiōis ppositū semper ē negādū. vt si deponat ista. aliquis homo est rome. qua admissa: 7 pposita semp est negāda. **Ex** ista regula sequit: q̄ nūq; est admittēdus necessariū per se in depōne. Sz bñ quodlibet impossibile. vel ptingens. vnde negare. impossibile: vel ptingēs nō est incōueniens: sz incōueniens foret negare necessariū per se. **Secūda** regula est ista. Omne p se añs ad depositū: aut cū pcesso vel cū pcessis: opposito bñ negati: vel oppositis bene negatoz: semp est negādū. ver. g. deponita 7 admissa ista. hō currit. si pponeret. ille hō currit. negāda foret. qz añcedit ad depositū. Itā bñ sequit. iste hō currit. g hō currit. **Itē** si deponat 7 admittat ista. aliq; hō nō currit. 7 pponitur. tu non curris. pcedat: qz vera 7 impertinēs. sz pposita in secūdo loco. tu es hō: negāda est. qz cū vno pcesso antecedit ad depositū. Itā sequit. tu nō curris. 7 tu es aliquis hō. ergo aliq; hō nō currit. **Tertia** regula est ista. Omne repugnās deposito: 7 omne sequēs ex illo repugnāte: per se: aut cū con

cesso: vel cū pcessis: opposito bene negati vel oppositis bene negatoz: est cōcedendū. ver. g. depono tibi istā. aliqđ aial non currit. qua deponita 7 admissa: ppono ei pdictoriū. s. omne aial currit. hoc ē pcedēdū. 7 hoc similiter oē aial mouet. qz seq̄ ex pdictorio depositi. Deinde si pponit. tu es aial. cōcedat. qz verū 7 ipertinēs. 7 vltērius illa. tu curris. qz sequit ex contra dictorio depositi cū pcesso. sequit. n. omne aial currit. tu es animal. ergo tu curris. **Quarta** regula est ista. Oē repugnans pdictorio depositi: p se aut cū cōcesso: vel cū cōcessis: cū opposito bñ negati: vel cū oppositis bene negatoz. est negādū: vt in casu prior. Si pponeret ista. aliquod aial nō mouet. aut ista. tu nō curris: negatur pma. qz repugnat pdictorio depositi p se. secūda vero repugnat eidē cū vno cōcesso. **Ultia** regula ē ista. Ad oē sequēs ad depositū 7 ad oē impertinēs responddēdū est sz sui qualitātē. ver. g. depono tibi istā. tu es albus. qua admissa: ppono: tu es coloratus: cōcedat. qz vera: 7 sequēs ad depositū. vnde nō est incōueniens negare antecēdes: 7 pcedere pñs. **Item** si proponitur ista. tu es calidus: cōcedenda est. qz vera 7 ipertinēs: tam deposito: qz ptradictorio depositi. vnde proprie ipertinens in hac spē obligatiōis dicitur illud quod nō sequit nec antecedit ad depositū. nec idem repugnat. nec est sequens ad oppositū depositi. nec idem repugnat p se: vel cū alio vel cum aliquibus: vt dictū est. Ideo si deponit: 7 admittitur illa sor. currit. 7 proponat pla. currit. respondeat intus sicut extra. qz est ppositio impertinens cum non se habeat aliquo dictorum modorum. **Cap. 7.**

Opbisuata aliqua sunt ponēda: vt depōnis regule magis pateant veritati. Depono ergo tibi primo istam. tu es hō. vel tu es rome: qua pposita 7 admissa: ppono. tu es hō: si negas. tu negas verū 7 impertinens. ergo male si cōcedis 7 illud ē añs ad depositū. ergo añs ad depositū ē pcedēdū. **Respōdet** ad

mittēdo depositū. et cū pponit. tu es hō.
nego. qz aīcedit ad depositū tanq̃ a pte
disiunctiue ad totā disiunctiuā. **C**Secun
do depono tibi istā. alique propōnes non
sunt vere: qua admissa ppono. iste sunt p
pōnes: tu curris. tu nō curris. pcedendū
est. qz verū et impertinēs. Deinde propo
no duo ptradictoria sunt vera: si negatur
ptra. oēs ppōues sunt vere. s; iste sunt p
positiones. ergo iste sunt vere. et iste mu
tuo ptradiciunt. ergo duo contradictoria
sunt vera. **C**Respondet negādo q̃ ista sint
ptradictoria. qz antecedit ad depositum.
Nā sequitur illa sunt contradictoria. ergo
alique propositiones nō sunt vere. **C**Ter
tio depono tibi istā. antixps nō est albus
vel antixps est coloratus. Si non admittis
p. illa est vna disiunctiua cōtingens. qz q̃
libet pars est contingēs: et nulla alteri re
pugnat. ergo est admittēda patet cōsequē
tia per p̃mā regulā. qua admissa: ppono
tibi antixps est coloratus. si pcedis: tu cō
cedis aīis ad depositum. ergo male res
pondes. Nā sequit. antixps est colorat?
ergo antichristus nō est alb⁹. vel antixps
est coloratus. p; psequētia a parte disun
ctiue ad totam disiunctiuam. Si vero
negas. tu negas sequēs ex cōtradictorio
depositi. ergo male respondes. aīis. pbat.
Nā sequitur antixps est albus: et antixps
non est coloratus. ergo antichristus est al
bus. patet cōsequētia a tota copulatiua
ad alterā eius partē: et vltra antichristus
est albus. ergo antichristus ē colorat⁹. p;
p̃na ab inferiori ad suū superius sine ipe
dimēto. g a p̃mo ad vltimū antixps est al
bus: et antixps nō est coloratus. ergo anti
christus ē coloratus. **C**Respondet nō ad
mittēdo positū. qz est vna disiunctiua ne
cessaria: eo q̃ suū contradictorium est im
possibile. v; antichristus ē albus: et antichri
stus nō ē colorat⁹. **C**Et tunc ad argumē
tum. quelibet eius pars est ptingēs. et nul
la alteri repugnat: ergo illa disiunctiua ē
ptingēs. nego p̃nam: s; o; addere in ante
cedēte: q̃ nec cōtradictoria illarū partiū
inuiçē repugnāt. et hoc ē falsū. qz iste res

pugnāt inuiçē. antixps ē albus. et antixps
nō ē coloratus: que sunt ptradictoria p̃mū
disiunctiue. **C**Quarto depono tibi istā. tu
es. et oē tibi depositū est a te negādum. q̃
admissio et negatio: ppono omne tibi dpo
sitū est a te negādū. Si pcedit. ppono tibi
illā. tu es et p; q̃ est negāda: ex q̃ copu
latiua ē negāda et altera pars est cōceden
da. Deinde ppono. nullū tibi depositū est
a te negādū: si pcedis tu pcedis opposi
tū regule et vni⁹ pcessi. ergo male. aīis. p;
bat. nā sequitur. tu nō es. ergo nullū tibi
depositū ē a te negādū. p; p̃na. qz cōtradi
ctoriū p̃ns repugnat aīti: ex quo asserit te
esse. **C**Respondet negando: q̃ oē tibi de
positū. sit a te negādū. qz aīcedit ad de
positū. sequit. n. omne tibi depositū ē a te
negādū. ergo tu es. et omne tibi depositū
est a te negādū. p; p̃na a pte copulatiue
ad totam copulatiuā: cui⁹ aīis aīcedit ad
alterā partem. Et si dicitur tu negas regu
lā. dicat q̃ illa nō ē regula: sed ista. Oē
depositū admissum est negādū. Vel as
serit. q̃ quelibet regula est contingens. qz
ad placitū facte sunt ille regule. ergo q̃li
bet talis est deponēda et admittēda in de
positione. vel neganda. qua negata. dī q̃
illa nō ē regula. nō tāq̃ verū. sed tanq̃ re
pugnās. sequit. n. nō omne tibi depositū
ē a te negādū. g illa nō ē regula. Oē tibi
depositū est a te negādum. quare rē.

CExplicit tractat⁹ q̃ntus obligatorie ar
tis. Et incipit sextus qui insolubiliū nun
cupatur. Cap. 1.

Insolubile ē ppō se esse falsam
asseritiue significās. vt b ē falsū
seipsa demonstrata. Insolubili
bus tñ est dīa quo ad signifi
care seipsū esse falsū. qm̃ ali
qđ insolubile significat immediate se ipm̃ cē
falsū. vt b ē falsū. seipsa demonstrata. Aliqđ
āt mediate. qz erigit mediu ad inferēdū
se cē falsū. vt oīs ppō ē falsa. qz nō seq̃t i;
mediate. g ista ppō ē falsa demonstrando
illā vniuersalē. sed bñ sequitur cū tali me
dio. et illa est ppositio. Similiter dicēdo.
hoc nō est verū. ista nō asserit immediate

se esse falsum. quia non sequitur. hoc non est verū. ergo hoc est falsū. demonstrando autē: qz ex negativa nō sequitur affirmatiua. tñ bñ sequit cū tali medio 7 bec est. ppō. ¶ Pro declaratione p̄dicte diffinitionis pō nō duas diuisiones. quarū p̄ma ē ista. In solubiliū aliqđ oriē ex actu nfo. Aliqđ vero ex pprietate vocis. Insolubilia oriū habē ex actu nfo sunt ista. sor. dicit falsum. ego nō dico verū. Ite hō intelligit falsū: Tu nō intelligis verū. Insolubilia vero oriū habētia ex pprietate vocis sunt ista. Ois ppō ē falsū. Nulla ppō ē vera. B ē falsū. Hoc ē verū. C 2^a. diuisio ē illa. Insolubiliū aliqđ ē insolubile simplr. aliqđ vō s; qđ. Insolubile simplr ē illd cui anē cū casus: q̄ admissio seqt̄ d̄dictio. ver. g. pono q̄ ista ppō. nulla ppō ē vā: q̄ sit. a. si gnificet p̄cise sic termini p̄tēdūt. videlicet q̄ nulla propositio sit vera. 7 sit ois ppō. Ito posito quero vtrū. a. sit verū vel falsū. Si verū. ergo significat p̄cise sicut ē. sed. a. significat p̄cise: q̄ nulla ppō ē vera. ergo nulla propō est vera. ergo. a. nō ē verū. 7 prius dixisti q̄ erat verū. ergo d̄dictio. Si dicūt q̄. a. est falsū. ergo. a. significat alit̄ q̄ ē. s; a. significat p̄cise q̄ nulla ppō ē vā. g. si ē ita q̄ nulla ppō ē vā. g. ali q̄ ppō ē vā. 7 a. ē ois ppō. g. a. ē verū. Et p̄ us dixisti q̄ erat falsū. g. d̄dictio. Insolubile scōz qđ ē illd cui anectit̄ casus: q̄ admissio nō seqt̄ d̄dictio: vt ponēdo q̄ ista ppō. nulla ppō ē vā: sit. a. 7 sit ois ppō. 7 significet sicut termini p̄tēdūt: nō ponēdo ly. p̄cise isto posito d̄r q̄. a. ē falsū. qz significat se cē falsū. Et si arguat̄ sic. a. ē falsū. g. a. significat aliter q̄ ē. sed. a. significat q̄ nulla ppō est vera. ergo nō ē ita q̄ nulla propō ē vera. Nego p̄māz. qz debuit addi in ante dictio. exclusiua v̄ exceptiua. v3. a. si significat p̄cise q̄ nulla ppō ē vera: vel. a. nō significat nisi q̄ nulla ppō est vera. 7 hōc negatur tanq̄ repugnās. qz si poneret̄ cū casu. nō admitterē illū casū. C 3^a. diuisio p̄mis sis diuisionib; pono aliquas regulas: q̄ rum p̄ma est ista. Omne insolubile singulare. sine pronomine demonstratiuo oriēs

ex actu nostro ad hoc q̄ sit insolubile simpliciter exigit tres p̄ditiones. C 1^a. p̄ia: q̄ vna talis sit ois talis. C 2^a. Secunda: q̄ dicat vel intelligat talē p̄positionē: 7 nullāz aliā. C 3^a. Tertia: q̄ illa significet p̄cise sicut termini p̄tēdūt. ver. g. sor. dicit falsum sit insolubile simplr isto mō: ponēdo q̄ vn⁹ sor. sit ois sor. q̄ dicat istā p̄positionē 7 nullam aliā. Sor. dicit falsū: q̄ significet sic p̄cise q̄ sor. dicit falsum. probat̄ hoc. nam admissio casu. Sit insolubile. a. Et q̄ ro vtrū. a. sit vtrū vel falsum. si dicūt q̄ verū. g. significat p̄cise sic ē. s; a. significat p̄cise q̄ sor. dicit falsū. g. ita ē q̄ sor. dicit falsū. s; sor. si dicit nisi. a. g. a. ē falsū: qđ ē oppositū cōcessi. Si d̄r q̄. a. sit falsū. g. significat alit̄ q̄ ē. s; a. significat p̄cise q̄ sor. dicit falsū. g. nō ē ita q̄ sor. dicit falsū. 7 sor. dicit solū. a. ergo. a. nō ē falsū. ergo d̄dictio. C 1^a. p̄ma particula ponit̄. quia si non poneret̄: staret q̄ essent duo sor. quorū vnus diceret. a. 7 alter q̄ hō ē asinus. 7 tunc. a. esset verum. C 2^a. Secunda particula ponit̄. qz alit̄ staret q̄ idē sor. diceret. a. 7 istā. hō est asinus. 7 tūc. a. esset verū. C 3^a. ponit̄. qz si nō poneret̄: staret q̄. a. significaret solūmodo q̄ homo est asinus. 7 sic. a. cēt falsum. aut q̄ significaret solūmodo q̄ hō est aial. 7 sic. a. esset. verū. 7 nullo istorū modorum esset insolubile. C 2^a. Secunda regula est ista. Oē insolubile singulare: sine pronomine demonstratiuo: oriens ex actu nostro ad hoc q̄ fiat insolubile fm qđ exigit easdē conditiones: p̄ter dictionē exclusiua. vt posito q̄ vnus sor. sit omnis sor. 7 dicā istam p̄positionem. que sit. a. sor. dicit falsum 7 nullam aliāz. 7 significet sicut termini p̄tēdunt: non ponēdo p̄cise. isto posito conceditur. a. 7 dicūt q̄ est falsum. quia significat copulatiue sicut 7 quodlibet insolubile. videlicet q̄ sortes dicit falsū. 7 q̄. a. ē verū: nō ergo dicūt. a. falsum. ratione p̄mī significati: sed ratione secundi. Et si arguitur sic. a. est falsū. ergo significat aliter q̄ ē. cōcedo p̄mā: 7 nego istāz a. significat aliter q̄ est. s; a. significat q̄ sor. dicit falsum. ergo non est ita q̄ sor. dicit

cit falsum. qz debuit addi in antecedente
dictio exclusiua: vel exceptiua. **T**ertia
regula ē ista. Omne insolubile nō singula
re. seu singulare cum pronomine demon
stratiuo: oriens ex actu nostro: ad hoc q
fit insolubile simpliciter: requiruntur due
conditiones solū modo. vel bī gratia. ad
hoc q ista propositio ego dico falsum: si
at insolubile simpliciter: non oportet po
nere primam particulā: videlicet q vnus
ego sit omnis ego. sed quod ego dicam
illam 7 nullam aliam: sic significando pre
cise. Et si debet fieri insolubile secundum
quid: requiruntur 7 sufficiunt eodem con
ditiones dempta dictione exclusiua. Exē
plum de insolubili non singulari. vt fal
sum dicitur. **N**on oportet ponere se
cundam particulam. videlicet. q aliquis
dicat illam 7 nullam aliam. sed iussit po
nere q ista sit omnis propositio que signi
ficet precise sicut termini pretendunt. 7 tē
est insolubile simpliciter. fiet autem inso
lubile secundum quid: remouendo dictio
nem exclusiuas. **Q**uarta regula est ista.
Omne insolubile oriens ex proprietate
vocis erigit duas conditiones solummo
do: vel tantum vnam: volo dicere q inso
lubile oriens ex proprietate vocis: erigit
duas cōditiones solummodo: 7 aliquod
tantum vnam. Exemplum primi. aliqua
propositio est falsa. ad hoc q fiat inso
lubile simpliciter: oportet ponere q illa sit
omnis propositio: 7 q sic significet preci
se: 7 remota dictione exclusiua fiet inso
lubile secundū quid. Exemplus secundi. hoc
est falsus: seipso demonstrato: ponendo so
luminodo q sic significet precise: sit inso
lubile simpliciter. 7 fin quid remouendo
dictionem exclusiuam. Eodem modo dici
tur de ista hoc nō est verū seipso demon
strato. **3^a** regula ē ista. Qē insolubile q nō
ē insolubile sine casu: dimissa aliq condi
tione requisita: ē penitus dubitabile. ver.
g. positis omnibus particulis preter pri
mā buic. for. dicit falsus. q sit. a. dubitatur
a. 7 etiam an sit verū. vel. a. sit falsus. **I**stā
stat cū casu q sit verū: dato q vnus for.

diceret illā scz. a. 7 alius: q dens ē. **S**ta
t ē q si sit falsus: dato q vn⁹ for. dicat. a. 7
quilibet alius for. q dens ē. Eodē modo
si dimitteretur scda vel tertia particula.
qz staret. a. ē verū. 7. a. ē falsus. vt exēplū
casū ē supra. Et notāter dixi oē insolubile
quod nō ē insolubile sine casu. quia aliq
est insolubile cū cāu: 7 aliquod sine casu.
Exēplum primi. omnis propō ē falsa. nul
la ppō ē vera: quarū quālibz dico tē fal
sam: 7 insolubile nullo casu posito. Exē
plū secundi. for. dicit falsus. tu intelligis
falsum. nulla istarū nuncupāda ē insolubi
lis sine casu. **N**ō in casu insolubiliū defici
ente aliqua particula necia: dubitat vtrū
esset vera vel vtrū in sit falsa. qz cum casu
staret q esset vera. 7 cū eodē casu staret q
esset falsa. vt p3 inuenti. **E**x predictis re
gulis sequuntur: due cōclusiones. quarū
prima ē ista. Nunquam admittendus est
casus a quo trahit originē insolubile sim
pliciter. vt si poneretur q illa ois. ppō est
falsa. esset omnis propositio sic precise si
gnificās. nō ē admittendus casus. qz seq^r cō
tradictio. pbatur. nam sit insolubile. a. 7 q
ro si. a. sit verum: si dē q sic. ergo signifi
cat precise sicut est. sed. a. significat precise
q ois propō est falsa. ergo ita ē q ois. p
pō ē falsa. Sed. a. ē ppō. ergo. a. est falsū.
Si autē conceditur q. a. est falsus. ergo. a.
significat aliter q ē. Sed a significat p^rc
se q ois. ppō ē falsa. ergo nō ē ita q ois. p
pō ē falsa. 7 aliqua. ppō est. ergo aliqua p
positio ē vera. sed. a. est ois. ppō. ergo. a. ē
verū. qō est dⁱdictio. **C**2ª conclusio. Ois
casus ex quo originat insolubile sim qd. est
admittendus 7 cōcedit insolubile propo
sitū. dñdo ipm ē falsū. vt ponēdo q nta. p
positio. hoc ē falsum. seipso demonstrato.
significet sicut termini pretendunt. que sit.
a. tūc admittat casus. 7 pcedat. a. 7 dē q
a. ē falsū. Et si arguit. a. ē falsū. ergo signi
ficat aliter q est. sed. a. non significat nisi
q hoc est falsus. g non est ita q hoc ē fal
sum. nego minorem. 7 si dicitur. Quid er
go aliud significat? Dicit q significat. a. ef
se v⁹ rōne cui⁹ a. est falsus. vnde dictum

est q^d quodlibet insolubile fin quid signi-
ficat copulatiue. s. sicut termini p^red^runt: et
q^d ipm est vex. q^re 7^e. Cap. 2.

Contra p^rdicta obijciā 7 solnā: vt i
solubiliū difficultates meli⁹ mē-
ti inotescāt. ¶ Dono ergo p^rimo q^d
vna sor. sit ois sor. 7 dicat istā 7 nullam
aliā: q^d sit. a. sor. dicit falsū. que significet
sicut termini p^red^runt: nō ponēdo p^rise:
casus nō admitteretur. isto posito: quero
de. a. vtrum sit vex vel falsum: 7 rñsuz est
q^d est falsū. q^r significat significatū falsuz.
v³ q^d sor. dicit falsū. 7 q^d a. est vex. cui⁹ si-
gnificatiōis secūda ps est falsa. sed p^rba^r
q^d ipsum. a. sit verū. 7 probō sic. omne di-
cens. a. dicit falsum. sor. dicit. a. ergo sor.
dicit falsum. ista p^ria est bona. q^r est syllo-
gismus i tertio p^rime figure. 7 antecēdēs
verum: ergo 7 cōsequens est verum: 7 cō-
sequens est. a. ergo. a. est verum. ¶ Secū-
do arguitur sic. falsum dicitur a sor. q^d sor.
dicit falsuz. tenet cōsequētia a passua ad
suam actiua. 7 a^ris est verum. ergo 7 p^ris
est vex: 7 p^ris est. a. q^d a. est verum. q^d an-
tecedens sit verum. p^rbatur. nā hoc dicit^r
a sorte demonstrādo. a. 7 hoc est falsum. er-
go falsum dicitur a sor. p^r p^ria a resoluēti-
bus ad resolutū. ¶ Tertio arguit^r sic. Cō-
tradictoriū. a. est falsū. ergo. a. est vex. te-
net p^ria. 7 a^ris p^rbatur. ¶ Itā h⁹ est falsū. sor.
nō dicit falsum. 7 hoc est cōtradictoriū
a. q^d cōtradictoriū. a. ē falsum. t³ p^ria cū
minori. 7 maiore p^rbo. nā sor. dicit falsū. 7
hec sor. nō dicit falsum significat p^rise q^d
sor. nō dicit falsum. q^d ipsa est falsa. p^r p^ria
a simili. ¶ Itāz sequitur. tu curris: 7 hec tu
nō curris: significat p^recise q^d tu nō curris
ergo ipsa est falsa. ¶ Ad p^rimum respon-
detur cū p^rponitur. a. cōcedo. 7 d^r q^d ē fal-
sum. 7 tūc ad ratiōem. cōcedo p^ria 7 p^ris
7 nego q^d p^ris sit. a. sed est vnum s^rite. a. et
si ponitur q^d p^ris sit. a. vel cōuertibile cū
a. dico tūc q^d p^ria nō valet: nec est syls in
tertio p^rime figure. q^r syls i tertio p^rime fi-
gure conclusio d^r solūmō cathegozice signi-
ficare. sed ista cōclusio significat hypothe-
tice. q^r est. p^ro insolubil. ¶ Ad scdū cū d^r.

falsum d^r a sor. ergo sor. dicit falsū. cōce-
do p^riam 7 p^ris: dicēdo q^d est vex. s^r nō ē
a. nec secū p^ruertibile. si tñ hoc ponatur in
casu: cōcedo itē p^riam: 7 dico q^d nō valz.
7 tunc ad rōnem. a passua ad suā actiua
valet argumētum: d^r q^d verum est. s^r ista
nō est sua actiua. q^r passua significat solū
mō cathegozice: 7 actiua hypothetice. Et
si queritur. q^d ē sua actiua? dico q^d ista sor.
dicit falsum. plata a te vel a me: q^d nō est
p^ruertibilis cū. a. sed solū s^rite a. ¶ Ad ter-
tium. d^r q^d d^rictoriū. a. est vex. sed nō ē
istud sor. nō dicit falsum. sed illud. n⁹ sor.
dicit falsum. q^d est veruz. q^r significat d^ri-
funtine q^d sor. nō dicit falsum. vel q^d a. n⁹
est verū: cuius significatū scda ps est vera
7 p^ris totū significatū d^rifunctū. q^r 7 p^ro
dicta est vera. cuius illud est significatū.
Et si d^r: q^d in singularibus nō refert p^ro-
nere negationē v^l postponere d^r: q^d i mā
insolubilium multum refert. 7 in mā qua
rūcūq³ hypothetice significantiuz. Eadē
est retinenda sententia in insolubilib⁹ sin-
gularibus hñtibus originem ex prop^ries-
tate vocis. vt hoc est falsum. hoc nō ē ve-
rum: dicēdo p^rim⁹ d^rictoriū nō est illud
hoc non est falsum. sed illud nō hoc ē fal-
sum. ¶ Itā p^rimū insolubile significat: q^d b⁹ ē
falsum: 7 hoc est vex. demonstrādo idē i
solubile. ideo d^rictoriū significat d^rifun-
ctiue. q^d hoc nō est falsum: vel hoc nō ē ve-
rum. Similiter cōtradictoriū secūdi i
solubilis nō est illud. hoc est vex. sed illū
nō hoc: nō est vex. ita q^d semper p^repona-
tur negatio. sicut contradictoriū istius
tū tu nō es hō. non est illud tantuz tu es
homo. sed illud: nō tātz tu nō es homo.
quare 7^e. Cap. 3.

¶ Icto de insolubili singulari: nūc d^r
d^r particulari vel indefinito dicēdum
restat. ¶ Dono q^d q^d hec sit ois p^ro-
pō particularis aliqua. p^ro particularis
est falsa. que sit. a. que significet sicut ter-
mini p^red^runt: nō ponēdo p^recise: q^r nō
admitteret casus. isto posito. a. est falsū.
vt p^r ex dictis. S^r d^r hoc arguit^r sic. Ois
propositio particularis est falsa. q^d aliqua

ppō particularis est falsa. illā pñā est bona
ab vniuersali ad suā sūbalternā. 7 añs ē ve
rū. 7 cōsequēs. sed pñs est. a. ergo. a. est
verū. q. añs sit verū. pbat. Itā ppō parti
cularis est falsa. 7 nulla ē ppō particularis:
quin illa sit falsa. ergo ois ppō particularis
est falsa. tenet pñā ab exponētibus ad ex
positū. 7 añs ē verū. 7 pñs. CSecūdo
arguit sic. ¶ Propositio particularis ē falsa.
ergo aliqua ppō particularis ē falsa. t3 con
sequentia ab indefinita ad suā particularē:
7 añs ē verū. ergo 7 pñs. Et psequēs ē. a.
ergo. a. est verū. q. añs sit verū. p3. q2 suū
cōtradicōrium est falsum. v3 nulla ppō
particularis est falsa. q2 tā cōcessus est. q.
a. ppō particularis est falsa. C Tercio ar
guit sic. Hoc est falsū demonstrando. a.
7 b est aliqua ppō particularis. ergo aliqua
ppō particularis est falsa. pñā t3 a resolu
tū ad resolutū. 7 añs est verū. ergo 7
pñs qd est. a. C Ad pñā rñdetur cōcedē
do istā psequētā. ois ppō particularis ē fal
sa. ergo aliqua ppō particularis ē falsa. q2
añ casum pcessisse eā. tñ dico q nō valet.
nec arguit ab vñ ad suā subalternā: vel
suā particularē: q2 vñs solūmodo cathe
gorice significat: 7 particularis ista significat
hypothetice. v3. q aliqua ppō particularis
ē falsa: 7 q. a. est verū. Et si diceret. q ē ei?
particularis: dicit q nō b3 aliquā ex q posi
tū est q illa sit ois particularis: verū ista
eadem foret eius particularis: dato q nō
esset insolubilis. C Ad secūdā rationē rñ
deo similiter cōcedēdo pñas: 7 negādo ip
sas eē bonā. 7 tñc ad argumētū dico q ista
nō ē particularis isti? indefinite. q2 particularis
est insolubilis hypothetice significās. inde
finita vero nō est binōi eiusdē tñ foret parti
cularis si nentra earū foret insolubilis:
C Ad tertiā rōnem cōceditur pñā. 7 nega
tur ipas valere: nec arguit a resolutūbus
ad resolutū. q2 particularis vñ indefinita in
solubilis: nō est resolubilis. q2 significat
hypothetice. s3 probanda est isto inō suū
principale significatū est verū. ergo ipsa ē
vera: 7 p3 q añs est falsū. Et si arguit sic.
Ista ppō particularis est falsa. ergo aliq

qua ppō particularis ē falsa. tenet pñā ab
inferiori ad suū superi? affirmatiue 7 sine
aliquo signo ipediēte. Dicit q pñā nō va
let ab inferiori ad suū superius: nisi ppō in
ferioris 7 ppō superioris vniiformiter signi
ficet. v3. cathegorice. q̄liter nō ē in pposito.
vñ si bec ppō. bō est aial. significaret pñā
cipaliter q bō ē animal 7 q bō ē asin? tē
nō valeret aliq istar pñtiarū. hoc aial.
7 hoc ē bō. 7 bō ē aial. Iste bō ē animal.
ergo bō est animal. 7 hoc ideo. quia pñs
significaret copulatiue. 7 añtis nulla pars
sic significaret. 7 si allegaret aliqua dicta
rū regularū respondet vt dictū ē. 7 dī ē
vt in alio capitulo q contradictoriū istū?
aliqua ppō particularis ē falsa. nō ē illud.
nulla ppō particularis ē falsa. s3 illud. nō
aliqua ppō particularis ē falsa. Et si dicit
tur q ille equalēt pp negationē ppositū.
Dicitur q illa regula habet veritatē in so
lis cathegoricis: cathegorice solūmodo
significatib?: qualiter nō ē i pposito. Idē
est iudiciū de istis aliqua ppō particularis
nō ē vñ. Aliq ppō particularis significat ali
q est: ac ē ita de infinitis vt ppositio inde
finita est falsa: ppositio indefinita est
non vera. quare rē. Cap. 4.

¶ Tunc indesolubili vñ est dōm: po
nendo q bec omnis ppō vñs est
falsa. sit ois ppō vñs: q significet
sicut terminū pretendūt: q sit. a. nō ponen
do precise: q2 casus nō admitteret. isto po
sito dicit q. a. est falsū: q2 falsificat seip3.
Cōtra hoc arguit. Aliq ppō vñs ē falsa. 7
nulla ē ppō vñs quin illa sit falsa. 7 ois
ppō vñs est falsa. t3 pñā ab exponētibus
ad expositū. 7 añs est verū. ergo 7 pñs.
C Secūdo arguit tñ falsū est ppō vñs.
ergo ois ppō vñs est falsa. t3 pñā ab ex
clusiua ad suā vñem de terminis trāsposi
tis: 7 añs est verū. ergo 7 pñs: qd est. a.
q añs sit verū pbat. Itā falsū est ppō
vñs: 7 nullū nō falsū est ppō vñs: ergo
tñ falsū ē ppō vñs. t3 pñā ab exponē
tibus ad expositū. 7 añs est verū. ergo 7
pñs. C Tercio arguit. bec ē falsū demo
strato. a. 7 bec est ois ppō vñs. 7 ois ppō

vltis ē falsa. ista p̄na est bona. ⁊ añs est ve
 rū. ergo ⁊ p̄ns q̄ p̄na sit bōa p̄ a simili. h̄
 currit. ⁊ hec est ois bō. ergo ois bō currit.
 Cōfirmat: destrūdo primū casus ⁊ ponē
 do q̄ ille sint oēs propōnes vltis. Omnis
 p̄positio vltis ē falsa. ⁊ ois bō est asinus:
 sic significādo. isto posito arguit sic. Ista
 propō vltis est falsa: demonstrando p̄mā:
 ⁊ ista propō vltis est falsa. demonstrādo se
 cūda. ⁊ iste sunt oēs propōnes vniuersa
 les: ergo ois p̄pō vniuersalis est falsa. ⁊
 cōsequētia a singularibus sufficiēter enu
 meratis ad suā vniuersalē. ⁊ añs est verū.
 ergo ⁊ p̄ns. Ad hec respondet. ⁊ p̄mo
 ad primū. concedo insolubile. ⁊ nego ip̄s
 esse verū. ⁊ tūc ad rōnem: concedo: conse
 quētia: ⁊ nego ipsas esse bonā. ⁊ tūc ad ar
 gumētū. ibi arguit ab exponētibus ad ex
 positū. nego: quia. a. nō est p̄positio ex
 ponibilis. nisi significaret cathegorice so
 lum. vnde si ista. ois bō est animal signifi
 caret p̄ncipaliter q̄ omnis bō est animal:
 ⁊ q̄ tu es asinus. tunc patet q̄ ista p̄na nō
 valeret bō est animal. ⁊ nihil ē bō: q̄n istō
 sit aial. ergo ois bō est aial. q̄ añs ē vep.
 ⁊ cōsequēs falsus. Et tūc si allegaret regu
 la: ois dicere q̄ p̄ns nō ē expōibile p̄ cau
 sam dictā. sed p̄baretur vel improbare
 p̄ suū significatū copulatū sicut ⁊ p̄pō in
 solubili quēcūq̄. Ad scdm p̄cedo p̄nas
 ⁊ nego ipsam esse bonā. nec arguit ab ex
 clusiva ad suā vniuersalē. ex quo exclusiva
 cathegorice significat: ⁊ vniuersalis hy
 potbetice. Et si dicat. que ē exclusiva ei?
 dicat q̄ nullā h̄. vnde si hec omnis bō ē
 aial significaret hypothetice verū ⁊ falsus
 ⁊ hoc tūc animal est bō: mō cōsuetō: dice
 re tunc vltim illā nō esse vltim istius exclu
 siue nec cōuerso. ita in p̄posito est dōm.
 Ad tertiu argumētū: dico sūt q̄ nō va
 let p̄na. ⁊ cū dicitur: q̄ a simili bñ valet: di
 co q̄ nō est similitudo. q̄ p̄ns vni? p̄ne si
 significat cathegorice solū: ⁊ aliō hypothe
 tice. vñ si hec. omnis homo currit: signifi
 caret q̄ omnis homo currit: ⁊ q̄ deus nō
 est. ista p̄na tūc nō valeret. hoc currit. ⁊ b
 est ois bō. ergo omnis homo currit p̄p̄ eā

dictam. q̄ p̄ns significaret hypothetice.
 Ad p̄firmationē admissō casu vt p̄nus
 dico q̄ p̄na nō valet. ⁊ ad regulā a singu
 larib? sufficiēter enumeratis ad suā vni
 uersalē: dico q̄ non arguit cū debito me
 dio q̄ deberet esse tale. iste sunt oēs pro
 positiones vniuersales. ⁊ a. ē verū: quod
 certe negatur. vnde nec ista p̄na valeret.
 iste homo currit: ⁊ ille homo currit. ⁊ isti
 sunt omnes homines. ergo omnis homo
 currit: dato q̄ p̄ns significaret hypotheti
 ce vt p̄ns. s̄ ois addere alterā p̄tē signifi
 cati. vñ ⁊ nullus deus est quo adito p̄na ē
 bona s̄ añs est falsus. ⁊ si queratur de p̄
dictoria: dī q̄ est hec non ois p̄positio
 vniuersalis est falsa significans disuncti
 ue mō opposito de. a. Eodē mō est dōm
 de istis vniuersalib?. Ois propō vltis signi
 ficat aliter q̄ ē. Nulla p̄positio vniuer
 salis est vera. ⁊ nulla p̄positio vniuersa
 lis est concedenda. Cap. 5.

Exclusiva insolubilis p̄similes cō
 tinet difficultates. vt pono q̄ sor.
 ⁊ tu sitis omnes loquētes. ⁊ dicat
 sor. deus est. ⁊ tu dicas. tñ sor. dicit vep.
 ⁊ sit. a. ⁊ nullā aliā. ⁊ significet sicut termi
 ni p̄tendūt. precise. Isto posito quero. vñ
 a. sit verū vel falsum? si verū. ergo signifi
 cat precise sicut est. sed. a. significat p̄cise
 q̄ tantū sor. dicit verū. ergo tu non dicis
 verū. ⁊ tu dicis. a. ergo. a. non est verū. Si
 dicitur q̄. a. est falsus. ergo significat aliē
 q̄ est. sed. a. significat p̄cise q̄ tantū sor.
 dicit verū. ergo non ista q̄ tantum sor. di
 cit verū. sed tu ⁊ sor. estis oēs loquētes.
 ergo tu dicis verū: ⁊ nō dicis nisi. a. ergo
 a. est verū: ⁊ ita habetur p̄dictio. Res
 pōdetur non admittēdo casus. q̄ ex eo ori
 ginat insolubile simpliciter: si tamen nō
 ponitur precise: admitto casum ⁊ dico. a.
 esse falsus. ⁊ tunc ad argumētum. a. signifi
 cat aliter: quā est cōcedēdo. sed. a. signifi
 cat precise q̄ tantū sor. dicit verū. ergo rē.
 nego minorē. q̄ repugnat casui. Et si dici
 tur. qd ḡ q̄ aliō significat? Dico q̄. a. signi
 ficat q̄ tñ sor. dicit vep. ⁊ q̄. a. ē vep. nec rō
 ne p̄mi significati ē. a. falsū. q̄ vep est tñ

for. dicere falsum. sed rōe secundi significa
 ti: quia cōceditur. a. esse falsum. **C**ontra
 responsionem arguitur. Omne dicens ve
 rum est fortes. ergo tñ for. dicit verum:
 ista cōsequentia est bona ab vniuersali ad
 suā exclusiuam de terminis trāspōitis. 7
 añs est verū. ergo 7 consequens. 7 pñs ē.
 a. ergo. a. est verū: q añs sit verum. proba
 tur. nam dices verū est for. 7 nihil est di
 cens verū quin illud sit for. ergo omne di
 cens verū est for. p3 consequentia ab ex
 ponētibus ad expōitū. **S**ecundo ar
 guif. nihil preter for. dicit verū ergo tñ
 for. dicit verum: ista pñā ē bona: 7 añs est
 verū. ergo 7 cōsequens. q antecedens sit
 ver. p3 perponētes. **T**ertio arguit. for.
 dicit verū. 7 nihil nō for. dicit verū. ergo
 tñ for. dicit verū. ista pñā est bona. ab ex
 ponētibus ad expōitū. 7 añs est. verū. er
 go 7 pñs. s3 psequēs. est. a. ergo. a. est ver
 ū. **A**d hec omnia potest simul respon
 deri q nūq̄ cōsequens illatū est. a. nec cō
 uertibile. cū. a. sed solū simile. a. sed si po
 natur cū toto casu q sit. a. vel cōuertibile
 cū. a. tunc respondet pcedēdo oēs pñas
 factas. negando tamē illas. esse bonas.
Ad pñā ergo cū dicit q ibi arguit ab
 vniuersali ad suā exclusiuā. nego. quia vni
 uersalis significat cathegoricē: et exclusi
 ua hypotheticē. quia ē insolubilis. Et si q
 ritur de sua exclusiuā dicat q est vna simi
 lis illi. plata a for. que non ē insolubilis. vi
 delicet. tantū fortes dicit verus. **E**t ad
 aliā dicit q ē nō valet: nec illa ē exclusi
 ua dicte exceptiue. s3 illa quam nominavi
 mō. **E**t ad tertiā dī: q n arguit ab expo
 nētibus ad expōitū. q ista exclusiuā nō ē
 expōibil' erq̄ hypotheticē significat. vñ si
 ista. tñ homo ē risibilis significaret paci
 past q tñ hō ē risibilis: 7 q nullus de? ē
 tunc nō valeret aliq̄ ista pñarum. **O**ē ri
 sibile ē hō. ergo tātum hō ē risibilis. **N**il
 bil preter hoīem ē risibile. ergo tñ hō est
 risibilis. **I**tē: hō est risibilis: 7 nihil nō hō
 est risibile. q tñ hō ē risibilis. **E**odez mō
 est dō. ad istas exclusiuas: tñ exclusiuā ē
 falsa. tñ exclusiuā si est vera. dato q vna

istarū sit oīs exclusiuā. qd bñ admittitur.
 qz nō ponit precise. 7 ita respondet vt pri
 us ad argumēta pbātia aliq̄ istarū esse
 verā. De exceptiuis vero idē est indicium
 vt in casu pñori. **N**ihil preter for. dicit ve
 rū. **N**ulla pñō pter exceptiuā est falsa.
 Omnis exceptiua preter istā ē vera: de mō
 strata seipsa. quare rē. **C**ap. 6.

Equitur dicere de insolubili hypo
 thetico. Et pmo de copulatiua. p
 cuius declaratōe pono aliq̄ res
 gulas. **C**1^a ē ista. Insolubile copulatiū
 cui vna ps ē necessaria p se si eidē in casu
 additur oēs pditiones cū nota exclusionis:
 fit insolubile simpliciter: 7 nō admittēdus ē
 casus. ver. g. pono q illa copulatiua de?
 est. 7 nulla copulatiua ē vera. que sit. a. sit
 oīs copulatiua significans pñse sicut termi
 ni pretēdūt isto posito 7 admisso. quero
 vtrum. a. sit verū. si dī q sic. ergo secūda
 ps est vera. sed secūda pars significat pre
 cise q nulla copulatiua ē vera. ergo nulla
 copulatiua est vera. ergo. a. non est verū.
 Si dī q. a. est falsū: ergo altera pars ē fal
 sa. sed nō pñā. ergo. scda. tē sic. scda ps ē
 falsa. ergo significat aliter q ē. s3 ipsa si
 gnificat pñse: q nulla copulatiua ē vera.
 q si ē ita q nulla copulatiua est vera. 7. a. ē
 oīs copulatiua. ergo. a. est verū. **S**ecun
 da regula est ista. Insolubile copulatiū:
 cuius vna pars est impossibilis vel con
 tingens addēdo eidem omnes conditio
 nes cum nota exclusionis fit insolubile s3
 quid. 7 admittēdus: est casus. ver. gra.
 pono q ista copulatiua tu es homo. 7 nul
 la copulatiua est vera. que sit. a. sit omnis
 propositio copulatiua significans preci
 se sicut termini pretendunt. isto posito 7
 admisso: quero vtrum. a. sit verum: si dī
 citur q sic. ergo secūda pars est vera: 7
 ipsa significat precise q nulla copulati
 ua est vera. ergo ita est q nulla copula
 tiua est vera. ergo. a. non est verum. **S**i
 dicitur: q. a. est falsum. ergo altera pars
 est falsa: 7 non pñā. ergo secūda. tunc
 arguitur sic. Secūda pars est falsa. er
 go significat aliter quam est. sed ipsa si

significat p̄cise: q̄ nulla copulatiua est vera
 ergo nō ita est q̄ nulla copulatiua ē vera
 ⁊ a est oīs copulatiua. ergo a est verus. Et
 ita videt̄ sequi ꝑdictio i isto casu sic i po
 ri: ⁊ per p̄ns q̄ scda regula nō ē vera. Re
 spōdet̄ admittendo positiū. ⁊ dī q̄ a ē fal
 sum. ⁊ tunc p̄nter oīs dicere q̄ p̄ma pars ē
 falsa: ⁊ scda vera. ⁊ si arguit̄ sic. tu es bō.
 ⁊ p̄ma ps sic p̄cise significat. ergo ipsa
 est vera. negat̄ p̄ma ps asitis. q̄ repuḡt
 casui ⁊ vni casui cōcessio. Sequit̄. n. p̄ma
 ps est falsa. ⁊ ipsa significat p̄cise te ēē
 hominē. ergo tu nō es bō. Eodē mō rīde
 tur si vna ps esset impossibilis: vt bō est
 asinus. ⁊ ista copulatiua est falsa. **C** Ter
 tia regula est ista. Oīs insolubile copula
 tiuum fit insolubile s̄m quid addēdo eis
 dem oēs ꝑditiones p̄ter notā exclusionis.
 ⁊ admittendus est casus: vt pono q̄ ista
 sit oīs copulatiua. deus est. ⁊ nulla copu
 latiua est vera significās. sicut termini p̄
 tendūt q̄ sit a isto posito: dī q̄. a. est falsū.
 nō quidē p̄ p̄ma pte: sed p̄ scda. ⁊ si ar
 guitur sic. scda ps est falsa. ergo significat
 aliter q̄ est. ꝑcedo. sed ipa significat p̄ci
 se q̄ nulla copulatiua est vera. ergo nō est
 ita q̄ nulla copulatiua est vera. nego mī
 nozem. ex eo q̄ illa scda ps significat co
 pulatiue: q̄ nulla copulatiua est vera. ⁊ q̄
 a. est vex: ⁊ p̄pterea. a. significat tria signi
 ficata copulatiue. v̄z q̄ deus est: ⁊ q̄ nulla
 copulatiua est vera. ⁊ q̄. a. est vex. Et nō
 dī. a. falsum pp̄ p̄mum significatū adt̄ se
 cū dū: sed pp̄ tertiū. Eodē mō dī ad illō
 insolubile. tu es. ⁊ ista copulatiua nō ē ve
 ra ponendo casū p̄orez. **C** Ex p̄ regula se
 quit̄: q̄ si ponitur hanc. deus est. vel quā
 cūq; aliā: esse omnem pp̄onem: ⁊ signifi
 care p̄cise deum esse: vel q̄cūq; p̄ se ne
 cessariū. ⁊ q̄ hoc est falsū: demonstrādo il
 lā pp̄onem. nō admittēdus est casus: q̄a
 sequit̄ ꝑdictio. **C** Ex scda regula seq̄t̄: q̄
 si ponit̄ istā. deus est. vel quācūq; aliā: ēē
 oīm pp̄onē. ⁊ significare p̄cise boiem esse
 asinū vel te ēē. ⁊ q̄ b̄ est falsū demonstrā
 do eādē pp̄onē admittēdus est casus. ⁊ dī
 illā ēē falsā. deus est. **C** Ex 3^a regula seq̄t̄

q̄ si ponit̄ istā. deus est. vel quācūq; aliā
 ēē oīm pp̄onē. ⁊ significare sic placet. ⁊ q̄
 hoc est falsum: nō ponendo p̄cise: admit
 tendus est casus. ⁊ dicitur istā esse falsā.
 quare ⁊ ē. **Cap. 7.**

Estat dicere p̄nter de insolubili di
 functiuo. p̄ cuius insolubilis de
 claratiōe. sit h̄ p̄ regula. Insolu
 bile difunctiuū: cuius vna ps est impossibil
 p̄ se: fit insolubile simplr. si eidē i casu ad
 dunt̄ oēs ꝑditiones cum nota exclusionis.
 v̄. g. posito q̄ illa difunctiua q̄ sit. a. null?
 deus. est. vel nulla difunctiua est v̄a. sit oīs
 difunctiua significās p̄cise sicut termini p̄
 tendūt. isto posito ⁊ admissō. q̄ro vtrū. a.
 sit. vex: si dī q̄ sic: ergo altera ps ē vera.
 ⁊ nō p̄: ergo scda. tunc arguit̄ sic. secūda
 ps est vera. ergo significat p̄cise ⁊ p̄ncip
 palr sicut est. sed secūda ps significat p̄ci
 se q̄ nulla difunctiua est vera. ergo ita est
 q̄ nulla difunctiua ē v̄a. ⁊ p̄ p̄ns. a. nō ē
 vex. Si dī q̄. a. est falsū. ergo 2^a ps ē fal
 sa. sed ipsa significat p̄cise q̄ nulla difun
 ctiua ē vera: ergo nō est ita: q̄ nulla difun
 ctiua est vera. ⁊. a. est oīs difunctiua. ergo
 a. est vex. **C** p̄terea dī q̄. a. i casu isto
 est insolubile simplr: iō nō admittēdus ē
 casus: q̄ implicat ꝑditionē. **C** 2^a regula
 est ista. Insolubile difunctiuū apparens.
 cuius vna ps est p̄tingens flā: fit insolubi
 le s̄m quid: eidē addēdo in casu oēs ꝑdi
 tiōes cum nota exclusiōis. v̄. g. pono tibi
 istā. tu nō es bō. vel nulla difunctiua ē v̄a.
 que sit. a. ⁊ sic oīs difunctiua: significās p̄
 cise sicut termini p̄tendūt. isto posito ⁊ ad
 missō. quero vtrū. a. sit vex: si dicit̄ q̄ sic
 ergo vna ps est vera: nō p̄ma. ergo 2^a.
 tunc arguit̄ sic. 2^a ps est vera. ergo signifi
 cat p̄cise sicut est. s̄ ipsa significat p̄cise q̄
 nulla difunctiua est vera. ergo ita ē q̄ nul
 la difunctiua est vera. ergo a nō est verus.
 Si dī q̄ a est falsum. ḡ 2^a ps est falsa. sed
 ipsa significat p̄cise q̄ nulla difunctiua est
 vera. ergo nō est ita q̄ nulla difunctiua est
 vera. ergo aliq̄ difunctiua est vera. ⁊. a. ē
 oīs difunctiua. ergo a est verum. ⁊ ita vt
 apparet sequit̄ ꝑdictio in isto casu sicut i

in casu nō ponit dictio exclusiua: admitto casum 7 dico q tu nō hēbis denariū. 7 q a. nō est vez. sed tūc ad arg^m. a. nō est vez sed. a. significat p̄cise q tu nō hēbis denariū. g nō est ita q tu nō hēbis denariū. ne go minorē: qm̄. a. significat q tu nō hēbis denariū. 7 q. a. est vez. 7 nō rōne p̄mi si gnificati. a est falsū: sed rōne scōi. Verū tñ si ficut p̄na nō ponēdo p̄cise i minori: ne garē p̄nam. **E**odē mō rñdet ad casū de ponte q qñ ponit q oē dicēs verū p̄trāsi bit pontē. 7 solū tale. 7 sor. q sit oīs sor. di cat illā p̄ponem 7 nullā aliā sor. nō p̄trāsi bit pontē. significatē p̄cise sicut terminū p̄ tendūt: nō admittit casus. Si tñ remoue ret dictio exclusiua: admittat. 7 dicat con sequenter q sor. nō p̄trāsi bit pontem. 7 q. a. est falsum. **C**ontra istā respōsiones arguit sic. nullū dicens falsum p̄trāsi bit pontē. sed sor. dicit falsū. ergo sor. nō p̄trāsi bit pontē. p̄sequentia bona. qz est syls in quarto prime figure. 7 antecēdēs verum. ergo 7 p̄sequens. 7 consequens ē a. ergo. a. est verum. **S**ecundo arguit sic. **C**ontradictorium. a. est falsum. ergo. a. est verum. antecēdēs probatur. qm̄ hoc est falsum. sor. p̄trāsi bit pontē. 7 hoc ē contradictoriū eius. ergo rē. prima pars antecēdētis probatur. nam sor. dicit falsū ergo non p̄trāsi bit pontē. 7 ista p̄positio sor. p̄trāsi bit pontem. significat p̄cise q sor. p̄trāsi bit pontem. ergo est falsa. **A**d primū respondet concedēdo cōse quētiā 7 negādo ipsam esse bonā. nec ē syllogismus in quarto prime figure. qz cō sequens significat hypothetice copulati ue. 7 h̄ supposito q conclusio sit. a. vel cō uertibilis cū. a. **A**d secundū dī q affi g tum non est p̄dictorium. a. sed istud n̄ sor. non p̄trāsi bit pontē significans disū criue modo opposito ad. a. sicut sepius est recitatum. **I**am arguo contra totū fundamentū insolubilium. pbādo q nō quodlibet insolubile s̄m quid significat co pulatiue mō dicto. qz tunc quodlibet in solubile foret impossibile simpliciter. con sequens falsum. qz insolubile est p̄cedēdus

i casu. vt patuit. 7 nullum impossibile sim pliciter est p̄cedendū infra tps obligatio nis. ergo rē. **E**t q illō sequat. pbat. **I**am quodlibet tale insolubile significat copula tiue impossibile simpli: 7 hoc p̄cise 7 p̄nci paliter. ergo quodlibet insolubile s̄m qd: est impossibile simpliciter. p̄sequentia t3. 7 añs probō: sumendo hoc insolubile. hoc ē falsum. significat enī q hoc est falsū: 7 q hoc est verum: sed q hoc sit falsum 7 hoc sit verum est impossibile simpliciter. ergo rē. **H**oc argumētū est difficile valde. sed tñ breuiter soluere nūq̄ concedēdo iso lubile: sicut alias nō concedebā ipsū. 7 tē dicebam q quodlibet insolubile est p̄pō impossibilis simpliciter. 7 ita non p̄ceder et argumētū. Verū tamē qz concessi iso lubile propositum. 7 negaui ipsum esse verum: nō posset dicere bene respondēdo ipsum esse impossibile simpliciter: sed solū possibile. **E**t tunc ad argumētū. suum si gnificatum principale est impossibile. ergo insolubile est impossibile: nō valet argumētum. **P**ro quo est notandum q insolubile habet duo significata. vnum adequatum. 7 aliud p̄ncipale. Adequatum significatū est significatum categoricum s̄le dicto i solubilis. **U**nde significatum adequatum illius sor. dicit falsum. est istud sor. dice re falsum: vel q sor. dicit falsum. **P**̄nci pale aut significatū est significatū hypo theticū vt sor. dicere falsum. 7 istā propo sitiones esse verā. **D**ico ergo q penes ali nd attenditur possibilitas insolubilis: 7 pe nes aliud sua falsitas. **P**̄possibilitas nāqz attenditur penes possibilitatē significati adeq̄ti: 7 ipsius falsitas penes falsitatē si gnificati principalis. hec ergo est possibi lis. **O**mnis propositio est falsa. qz possibi le est omnē propositionem esse falsam. s̄ ipsa est falsa. qz suum significatū p̄ncipa le est falsū. s̄ oēm propositionē esse falsā. 7 illā esse verā. **A**men extra materiā iso lubilium penes idem attenditur possibili tas: veritas: vel falsitas propositionis. qz penes significatū adequatū. **N**otā dū q non quacūqz hic locutus sum: seu in ce

teris tractatibus: ea dicitur h3 intentione pro
prium: sed partim et fin intentione alio
rum doctorum: ut iuvenes incipientes fa
cilis introducantur.

ExPLICIT sextus tractatus q3 insolubilium in am
trinet. Et incipit tractatus objectionum q3 pri
mum tractatum.

Cap. 1.

Sumularum notitia ad memo
riam reducat ponende sunt
quedam obiectiones contra q3
dam regulas vel diffinitiones:
quibus solutis reluctance habeatur. **I**tem
mo nanq3 arguitur contra diffinitionem
propositionis i qua dicebatur. **P**roposi
tio est oratio indicativa verum vel falsum
significans. contra quam diffinitiones sic
arguitur. hec oratio: antirps esset alb: est
propositio. et tamen non est oratio indicati
ua. ergo diffinitio propositionis non est suf
ficiens. consequentia tenet cum minori: et
maiores probat. **N**am quodlibet antece
dens alicuius conditionalis est propositio
sed antirps esset albus. est antecedens ali
cuius conditionalis. ergo est propositio. p3
consequentia: q3 est syls i tertio prime fi
gure. et maior etiam patet. q3 conditiona
lis est illa i qua coniunguntur plures pro
positiones cathegorice mediante nota co
ditionis: et minorem probat. qm ams hui
pditionalis. si antirps esset alb: antirpus
esset coloratus. est illa oratio. antirps eet
alb. **R**espondet pcedendo diffonem
propositionis. et nego q3 ista o3o antirps
esset alb: sit propo. et tunc ad argumetu.
nego ista maiore. o3o antecedens alicui
conditionalis e3 propo. et qn h. pbat p diffonem
pditionalis d3do: q3 pditionalis est illa i
q3 p3iugit ples cathegorice. et. **D**icitur q3 ista
diffo est falsa. de virtute sermonis: s3 itelli
gitur sic. pditionalis e3 illa i q3 coniugunt
ples cathegorice. aut ples o3ones se habet
res per modum cathegorice. sed iam i pro
posito non coniugunt ples cathegorice i
illa conditionali. sed ples o3ones se habet
res p modum cathegorice. unde ista o3o.
antirps esset albus: non est cathegorica: s3
se habens p modum cathegorice: q3 h3 su

as ptes principales p modum subiecti: pdis
cati: et copule. **C**2o arguitur q3 regula ppo
nis v3is i qua d3: q3 propo v3is est illa i q3
subijcit terminus cois signo v3i determinat.
Nam ista propositio. non qlib3 h3 currit: non
est propo v3is. et tñ i ea subijcit terminus
cois signo v3i determinatus. ergo regula
falsa. pna t3. et pma ps antecedetis pbat.
qm ista non q3 h3 currit: equalet isti i figu
ra. aliq3 h3 non currit. q3 negatio pposita
facit eqpolere suo d3dictorio. s3 illa. aliq3
homo non currit non est ppo v3is. ergo nec
illa. non qlibet h3 currit. 2o ps antecedetis
probat. **N**am o3e adiectiuus alicuius s3stā
tini est determinatio ei: sed ly. qlibet est
adiectivum isti termini: h3 g3 e3 determina
tio ei. et p pns ly. h3 determinat signo v3i
q3 erat probadum. **R**espondet q3 argu
verbaliter pcludit. sed non i intellectu regule: q3
e3 iste. **P**ropo v3is est illa i qua subijcitur
terminus cois signo vniuersali distributi
ue mobiliter determinatus. Sed iam i p
posito subiectum propositionis assignate
determinat signo v3i non distributiue: s3
solum adiectiue: et ita ad argumetu non p
cedit. **T**ertio arguitur q3 regula ppo
nis p3icularis: i qua d3. **P**ropositio p3i
cularis e3 illa i qua subijcitur terminus cois
signo p3iculari determinat. nam ista. non ali
quis h3 non currit. non est propo p3icularis.
et tamen i ea subijcit terminus cois signo p3i
culari determinat. g3 regula falsa. psequen
tia t3 cu maiori. q3 equalet isti in figura: q3
libet h3 currit. que non est p3icularis. mi
nor pbat. nam o3e adiectiuum alicui s3stā
tini est determinatio eiusdē. sed ly. aliq3 e3
adiectivum illius termini h3. ergo est det
minatio ipsius. ergo ly. homo determina
tur signo p3iculari: q3 erat probadum.
Dicitur q3 non arguitur contra intellectum re
gule: q3 regula sic intelligitur. **P**ropo p3i
cularis est illa i q3 subijcitur terminus cois
solo signo p3iculari determinat. s3 iaz
i proposito subijcitur terminus cois d3er
minatus signo p3iculari adiectiue: et et d3i
tributiue. et p psequens non determinatur so
lo signo p3iculari. **Q**uarto arguitur

¶ regulā propōnis indefīnite q̄ erat talis
 ppō indefīnita est illa in qua subijciť ter-
 minus cōis sine signo. ¶ Dico enī q̄. a. sit
 piactis illi? v. s. ois homo currit. 7 arguo
 sic. a. est ppō indefīnita. 7 tñ i ea subijciť
 terminus cōis mediāte signo. ergo regu-
 la falsa. pñā tenet cū maiori: 7 minore p
 bo. ¶ Itā idē est subin. a. 7 sue vñs. s. subie-
 ctū. a. subijciť mediāte signo. ergo subz
 vñs. q. subijciť mediāte signo qđ erat p-
 bandū. Dī q̄ nō arguit̃ ī intellectū regle
 que sic intelligit̃. ppō indefīnita est illa i
 q̄ subijciť terminus cōis sine signo: qđ sit
 aliqd illi? mō ad ppositū. s. subz. a. subij-
 ciatur mediāte signo: nō tñ mediāte si-
 gno exīte aliqd illius. a. qñ signū vñ nō
 est ps sue piacentis. sed ppōnis vñs. cui?
 piactis est pars. ¶ S. arguit̃ ī regulā p-
 pōnis singularis que erat ista. ppō singu-
 laris est illa: i q̄ subijciť terminus discretus
 vel terminus cōis cū pnoie demonstratiuo.
 Cōtra. arguit̃ sic ista ppō: oēs isti currūt:
 non est ppō singularis. 7 tñ in ea subijciť
 terminus discretus. ergo pñā t3 cum maiori:
 q2 frustra adderet signū vñ. 7 minor pz.
 ¶ Itā oē pnoien demonstratiū ē terminus
 discretus. sed subin tertiē ppōnis assigna-
 te est pnoie demonstratiū. ergo ē termi-
 nus discretus. ¶ Rñdet̃ q̄ quilibet istarū
 Oēs isti currūt. Uterq3 istorum moneť ē
 ppō vñs: 7 nego q̄ ibi subijciat̃ terminus
 discretus. Et tunc ad argumentū. oē pro-
 nomē demonstratiū est terminus discre-
 tus: verū est singularis numeri: s. nō plu-
 ralis. vnde terminū discretū voco illū q
 nō potest simul cōpetere nisi vñ: vt iste.
 ista. istud. hic. bec. hoc. Et terminū cōem
 voco illū: qui simul pōt cōpetere plurib?
 vt ly. homo. ly. aial. 7 pnoia demonstrati-
 ua pluralis numeri. videt̃ isti. istoz. 7 h?
 ¶ Sexto arguit̃ ī regulas affirmatiue 7
 negatiue propositionū q̄ fuerūt iste. ppō
 affirmatiua est illa i q̄ verbū principale af-
 firmat. Et ppositio negatiua est illa i qua
 verbum principale negat. ¶ Itā pñāciens
 illius vñs negatiue. nullus homo currit ē
 affirmatiua: 7 tñ in ea verbum principale

negat. ergo regule false. pñā. t3 cū maiori
 qñ bec hō currit. 7 quilibet sibi cōsiliis: ē
 affirmatiua. 7 minorem pbo. ¶ Itā idē est
 verbū vtriusq3. s. vñs negatiue 7 sue pñā-
 iacentis. sed vñū principale vñs negati-
 ue negat. ergo verbū principale piacen-
 tis. negatur. Dī q̄ argumentū pcedit ver-
 baliter ī regulā. sed nō ī intellectū eius.
 Intelligit̃ nāq3 sic regula. ppōnis nega-
 tiue. ¶ Propositio negatiua est illa in qua
 verbū principale negat p negiue exīte ali-
 quid illius. mō s3 illius piacentis. verbū
 principale neget. nō tñ p negationē. exīte
 aliqd istius. hō currit. sed illius. nullus hō
 currit. quare 7ē.

Cap. 2.

¶ Itā equipollentiā. seu ppō
 i num exītiū i figura ponebant̃
 aliq̄ regule: q̄ p̄ prima erat ista.
 Duo p̄dictoria nō pōt simul esse vera. cō-
 tra quā regulā arguitur sic. Ista sūt siml
 vera. quilibet homo aial est. 7 quilibet ho-
 mo aial nō est. 7 bec sūt duo p̄ria. s. duo
 p̄ria sūt simul vera. t3 pñā. 7 pbat̃ prima
 pars aītis. ¶ Itā ista ē vera quilibet hō aial
 est. vt pz p suas exponentes. ¶ Et q̄ alte-
 ra sit vera. pbat̃. Iste homo aial nō ē. 7
 iste hō aial nō est. 7 sic de singulis. 7 isti
 sūt oēs hoies masculī. ergo quilibet homo
 aial nō est. t3 pñā a singularib? sufficiēter
 enumeratis ad suā vñem. 7 quilibet singula-
 ris aītis. pbat̃ isto mō. iste homo asinus
 nō est. 7 ois asinus ē aial. ergo iste hō aial nō
 est. t3 pñā ab inferiori ad suū superi? nega-
 tione postposita 7 cum debito medio. S3
 2^a ps aītis. pbat̃. ¶ Itā vñs affirmatiua
 7 vñs negatiua de cōsimilib? subiectis p
 dicatis 7 copulis supponentibus p̄cise p
 eodem vel pro eisdē. sūt p̄rie in figura.
 sed iste due vñs assignate sunt b?i. q̄ sūt
 p̄rie. t3 pñā cum minori. 7 maior est regn-
 la posita ibidē. ¶ Respondet̃ breuiter q̄
 quilibet illarū est vera. sed nō sūt p̄rie. 7
 tñc ad regulam dico q̄ o3 addere ī regu-
 la. q̄ terminus cōis nō distributus i vna
 distribuā in reliqua. sed iam i pposito. i
 vtrazq3 istaz. ly. aial stat consēse tantū. iō
 ista sūt p̄ria. quilibet hō aial est. 7 quilibet

homo nullum animal est. quarum secunda est falsa. Si ista sunt tria quilibet homo animal non est. et quilibet homo omne animal est. quorum 2^a est falsa. Si ista non est dicendum in obliquo casibus quod illa non sunt tria. Cuiuslibet hominis asinus currit: et cuiuslibet hominis asinus non currit ponendo regulam eodem: quod quando obliquum precedit rectum: et obliquum est subiectum: et rectus se tenet a preter dictum. ut in proposito: sed quando rectum precedit obliquum: quod est determinatio recti: uterque illorum ponitur in subiecto. ut ois asinus hominis currit. prime ergo utilis. et hec tria. cuiuslibet hominis nullus asinus currit et secunda est ista. cuiuslibet hominis ois asinus currit. Secunda regula erat ista. Duo contradictoria non possunt simul esse vera: neque simul falsa. Contra quam regulam arguitur sic. ista sunt simul vera. quilibet homo animal est. et aliquis homo animal non est. et hec sunt duo contradictoria ergo duo contradictoria sunt simul vera. tunc prima cum minori. quod utilis affirmativa et particularis negativa de subiectis predicatis et copulis supponitibus precise pro eodem vel pro eisdem sunt contradictorie in figura. sed iste sunt huius. ergo etc. Ad idem probatur. Nam quod illa sit vera. quilibet homo animal est. per se assumptum. et secunda probatur. tu animal non es: et tu es aliquis homo: ergo aliquis homo animal non est. tenet consequentia ab inferiori ad superius negatione postposita: et cum debito medio. prima per antecedentis probatur. tu capra non es. et ois capra est animal. ergo tu animal non es. per consequentiam per eandem regulam. De quod quilibet illud est vera. sed non sunt contradictorie: et tunc ad argumentum dico quod ultra predicta intelligitur: quod terminum non distribuitur in una distribuatur in alia. aliter non est in proposito: quod ly. animal in universali stat confuse terminum: et in particulari determinate. idem contradictorius istius: quilibet homo animal est. de esse tale. aliquis homo nullum animal est: et istius. aliquis homo animal non est: contradictorium est: quilibet homo ois animal est. Eodem modo de quod illa non sunt contradictoria. Cuiuslibet hominis asinus currit. et aliquis cuius hominis asinus non currit. sed prima contradictio isti. alicuius hominis nullus asinus currit.

rit. et haec isti cuiuslibet hominis omnis asinus currit. Tertia regula erat illa. duo contradictoria non possunt esse simul falsa: sed bene simul vera. Contra quam regulam arguitur sic. ista sunt simul falsa. aliquis homo omne animal est: et aliquis homo nullum animal est. et hec sunt contradictoria. ergo duo contradictoria sunt simul falsa. quod ante illa sint simul falsa. patet. quod quocumque boie demonstrato falsum est dicere: quod ipse omne animal est. ante ipse nullum animal est. sed quod iste sint contradictorie notum est. quod particularis affirmativa et particularis negativa de consimilibus subiectis predicatis et copulis supponitibus precise pro eodem vel pro eisdem sunt contradictorie in figura. sed iste sunt huius. ergo etc. Respondetur quod iste sunt simul false. sed non sunt inuicem contradictorie. et tunc ad argumentum regule. dicitur quod ultra illud quod asserit intelligitur quod terminus communis distributus in una non distribuitur in alia qualiter non est in proposito. quod ly. animal utrobique stat distributive. ideo iste sunt contradictorie. aliquis homo ois animal est. et aliquis homo animal non est. Et iste similiter. aliquis homo nullum animal est. et aliquis homo animal est. ita quod semper predicatum difformiter supponat. si in una distributive: in alia determinate. et e converso. de subiecto autem dicitur: quod semper debet stare determinate. Idem est iudicium de istis. alicuius hominis ois asinus currit. et alicuius hominis nullus asinus currit. aut de istis. alicuius hominis asinus currit. et alicuius hominis asinus non currit. Nam in primis ly. asinus continue distribuitur: et in alijs non. Idem sicut prime non sunt contradictorie nec scde: sed iste sunt contradictorie: alicuius hominis ois asinus currit. et alicuius hominis asinus non currit. Item alicuius hominis asinus currit. et alicuius hominis nullus asinus currit: sunt subcontrarie.

Cap. 3.

Quipollentiarum prima regula erat ista. Negatio preposita facit equipollere suo contradictorio. Contra quam regulam arguitur sic. Ista propositio: non aliquis boie currere: tu es asinus non equivalet isti:

nullo boie currēte tu es asin⁹. ergo regula falsa. p^{na} t³. 7 a^{ns} pbat^r. Itā p^{na} ē vera: 7 secūda est falsa. ergo nulla illaz alteri eq^u pollet. p^{na} tenet. 7 a^{ns} pbat^r. Primo q^d ista sit vera: nō aliquo homine currēte tu es asinus: q^d suū p^{dictoriū} est falsum. s. aliquo homine currēte. tu es asin⁹. probatur hoc. nam ista propositio bēt tres cās veritatis. s. q^d aliquis homo currit. tu es asinus. dū homo currit tu es asin⁹? si aliquis homo currit. tu es asin⁹. sed quelib³ istarū est falsa. vt bene p³. ergo 7 ista. s. aliquo homine corrente. tu es asin⁹. C² p³ batur q^d illa sit falsa. s. nullo homine corrente. tu es asinus. q^d quelibet suaz cāru³ est falsa. s. q^d nullus homo currit. tu es asinus. dum nullus homo currit. tu es asin⁹ si nullus homo currit tu es asinus. C³ Jo³ respondet negādo p^{ma} p^{nam}: q^d infer^r q^d illa regula est falsa. s³ deberet sic argui. nō aliquo boie corrente. tu es asin⁹. nō eq^u ualet isti. nullo boie corrente. tu es asinus 7 ista p^{tradicūt}. s. aliquo boie corrente. tu es asinus. 7 nullo homine corrente. tu es asinus. ergo regula falsa. 7 tūc nego mīno^rem. q^d sūt due p^{ponēs} affirmatiue. p^{ban} de per suas cās veritatis. q^d nulla est ali³ cuius quātitatis. Cōsimiliter non seq^r iste nō equalēt: nō q^{libet} bō aīal ē. 7 aliq³ bō aīal nō est. s³ regula falsa. q^d p^{ma} ē falsa. 7 secūda est vera. sed o³ addere i³ a^{nte}: q^d ista p^{dicūt}. q^{libet} bō aīal est: 7 aliq³ bō aīal nō est. q^d negat^r vt i³ altero cap. patuit. C² regula fuit ista. Negatio postposita facit equipollere suo p^{rio}. C³ Lōtra. arguitur sic. ista p^{na} nō valet. quilibet homo aīal nō ē. ergo nullus homo aīal est. tamē arguitur p^{regulā}. ergo regula falsa. p^{na} t³ cū mīno^ri. q^d arguit^r negatiōe postposita. 7 maiore³ probo. a^{ns} est vex. 7 p^{ns} falsū. s³ p^{na} nō valet. q^d a^{ns} sit vex. pbat^r est sup³ia. s³ q^d p^{ns} sit falsum. pbat^r. q^d suū p^{dictoriū} est vex. s. aliquis bō aīal est. C³ Rūdetur negando q^d arguatur p^{regulā}. Et tūc ad p^{bationē}: ibi arguit^r negatiōe postposita. ergo arguitur p^{regulam}. argumentū nō valet. sed o³ addere i³ a^{nte}: q^d illa sunt p³

ria. quilibet homo oē aīal est 7 nullus bō aīal est. q^d est falsū. q^d p^{dicatū} vtrobiq³ distribuit^r. D³ ergo q^d ista sūt p^{na}: q³ nō aīal est. 7 nullus bō aīal est. nō tñ negatio postposita p^{dicato} facit p^{ma} cū illa negatione equipollet sc³de. sed o³ negatiōe postponi subo³ 7 p^{poni} p^{dicato} d³do q³ bō nullus aīal est. ergo nullus bō aīal est. C³ Itē si negatio postponeret signo 7 nō subiecto: nō argueret^r p^{regulas} dicendo. nullus nō bō est grāmaticus. ergo q³ bō est grāmaticus. q^d p^{ns} est falsum. vt p³. 7 a^{ns} est vex. q^d suū p^{dictoriū} est falsum. s. aliquis nō bō est grāmaticus. o³ ergo negatiōe negatiue teneri 7 postponi subo³ d³do nullus bō nō est grāmaticus. ergo q³ bō est grāmaticus. nūc p^{na} est bona. sed a^{ns} est falsus. sicut 7 p^{ns}. C³ regula erat ista. Negatio p^{posita} 7 postposita facit equipollere suo subalterno. Lōtra. arguit^r sic illa p^{na} nō valet: nō q^{libet} chimera est nō bō. ergo aliqua chimera ē homo 7 tñ arguit^r p^{regulā}. ergo regula falsa. p^{se}quentia t³ cū mīno^ri. q^d arguit^r negatiue proposita 7 postposita. 7 maiore³ pbat^r. Itā a^{ns} est vex: 7 p^{ns} falsū. ergo p^{na} nō valet. q^d p^{ns} sit falsum manifestū est. sed q^d a^{ns} sit vex. probat^r. q^d suū p^{dictoriū} ē falsum. s. q^{libet} chimera est non bō. q^d ex isto sequitur q^d quelibet chimera est. a. tercio adiacente ad sc³m adiacens. 7 p^{ns} est falsum. ergo 7 a^{ns}. D³ q^d ista p^{na} nō val³. non quelibet chimera est non homo. ergo aliqua chimera est homo. s³m q^d pbat^r ar³gumentū. nec arguitur per regulam. 7 cū d³. q^d arguitur negatiōe proposita. 7 postposita. ergo arguitur p^{regulam}: nego cōsequentia: q^d non asserit regula q^d quali³ t³ cū p^{reponat} 7 postponat^r negatio faciat equipollere suo subalterno. sed opoz³ tet q^d p^{reponat} toti p^{repositioni}: 7 postponatur i³mediate subiecto. ita q^d precedat verbū p^{ncipale} q^{lter} non sit i³ p^{ropositi}o q^d negatio secūda postponit^r copule. p^{pterea} bñ sequitur: nō quelibet chimera nō est homo. ergo aliqua chimera est homo. cōsequentia iam bona est. sed antecedens

est falsum. qz suum p̄dictioxiū est v̄p. s. quilibet chimera nō ē homo. qz nulla cbi mera est bō. quare ⁊c. Cap. 4.

Ap̄tulum conuerſionū tres conti-
net diffinitiones. Quarū prima
est ista. Conuerſio ſimplex est trāſ-
poſitio ſubiecti i predicatum. ⁊ econuerſo
manente eadem qualitate ⁊ quātitate. Cō-
tra arguit ſic. aliqua propoſitio conuerſi-
tur ſimplr. ⁊ tamen inuatur quantitas. er-
go diffinitio falſa conſequentia tenet. ⁊ an-
tecedens probat. Itā hec propoſitio ſor. ē
aial. conuerſitur ſimpliciter in iſtam. ali-
quod aial est ſor. qz hec conuerſio non est
per accidens. cū nulla ſit vn̄uerſalis: nec
per contrapoſitionē propter carentiā ter-
mini iſiniti. ergo est conuerſio ſimplex. et
tamē inuatur quantitas. quoniam puer-
ſa est ſingularis ⁊ pueruens est particula-
ris. Eadē difficultas pōt fieri conuertēdo
iſtam. homo est aial in iſtam. aliquod aial
est homo. quarū prius est indefinita: ⁊ al-
tera est particularis. ergo inuatur quāti-
tas: ⁊ tamen est conuerſio ſimplex: qz non
videtur per accidens: nec per contrapōſi-
tionem. Ideo reſpondet q argumentum
procedit verbaliter contra diffinitionē ⁊
nō contra ſanum intellectus regule. dica-
tur ergo q quilibet illarum conuerſionū
est ſimplex. ⁊ cum dī q ibi inuatur quan-
titas. dicitur q verum est ſm̄ communē
modum ſumendi quantitatem. ſed nō h̄z
modū ſumendi regule. eo q caput ibi quā-
titatem pro ſuppoſitione. vt ita gloſet diſ-
ſinitio. conuerſio ſimplex est tranſpoſitio
ſubiecti in predicatum: ⁊ econuerſo. ma-
nente eadem quantitate. in ſuppoſitione.
ita q ſi in conuerſa aliquis terminus ſup-
poneret diſtributiue: determinate vel di-
ſcrete eodem modo in conuertente ſuppo-
nit. Et ſi dicitur q exēpla que ibi assignan-
tur ſonant q quantitas ſumatur pro vn̄-
uerſali: indefinita vel ſingulari: dicitur ſz
q ait Ariſtoteles primo priorum. Etenim
pla ponimus non vt ita ſit. ſed vt ſentiāt
adſcētes. **S**ecūda diffinitio ſuit iſta.
Conuerſio per accidens est tranſpoſitio

ſubiecti i predicatum. ⁊ econuerſo. manen-
te eadem qualitate. ſed mutata quantita-
te. Contra. arguit ſic. Iſta puerſio est per
accidens. omnis homo ē riſibilis. ergo oē
riſibile est homo. ⁊ tamen nō inuatur quā-
titas. ergo diffinitio inſufficiens. tenet cō-
ſequentia cum minori. qz q̄libet iſtarū est
vn̄uerſalis. ⁊ maior probat. nam ita ē cō-
uerſio. qz ſit de ſubiecto p̄dicatū. ⁊ econuer-
ſo. ⁊ nō ē puerſio ſimplex. qz v̄lis affirmā-
tina nō conuertit ſimpliciter. nec p̄pōſi-
tione. p̄p̄t carentiā terminor iſinitor. ergo ē
puerſio p accis. **C** R̄ndet q cōuerſio p̄-
dicta est p accidēs. ⁊ cū dī q nō inuatur
quātitas: nego ſumēdo quātitatē p ſup-
pōne. vn̄ in conuerſa ſupponit ly. bō diſtri-
butiue. ⁊ ly. riſibilis. ſ. cōfuſe tñ. In puer-
tēte at econuerſo ly. riſibile diſtributiue. ⁊
ly. bō p̄fuſe tñ. Gloſet ergo ſic diſſō. Cō-
uerſio p accis est tranſpoſitio extremorū.
manente eadē qualitate. ſed mutata quan-
titatē. i. ſuppoſitōe. **E**t iſta regula ſeq̄
p̄mo: q illa est puerſio p accidēs bō ē riſi-
bilis. ergo oē riſibile est bō. qz est puerſio
nō ſimplex: nec p̄p̄poſitionē. ergo p accis
dens. **S**ecūdo ſequitur q iſte verſus feci.
ſimplr ⁊c. non ponitur rōne veritatis. ſed
magis rōne exēpli. ex eo q nō ſolum v̄lis
pōt puerſi p accis. imo indefinita: ⁊ par-
ticularis. **T**ertio ſequit q ſicut in cōuer-
ſione p accidēs. puerſa ē falſa ⁊ pueruens
vera. ita ſit econuerſo. **P**robatur. ⁊ ſacio
duas cōuerſiones p accis. **P**rima est
iſta. Oē aial est homo. ergo homo est aial.
Secunda homo est aial. ergo oē aial ē
homo. patet q in prima conuerſa est falſa:
⁊ conuertens vera. ⁊ in ſecunda conuerſa
est vera: ⁊ cōuertens falſa. **T**ertia diſ-
ſinitio erat illa. Cōuerſio p̄p̄poſitionē est
tranſpō ſubi in predicatū ⁊ econuerſo: ma-
nēte eadē quātitate ⁊ q̄litate. ſed inuatur
terminis finitis i terminos iſinitos. Con-
tra arḡ ſic. ipſa implicat cōtradictionē.
ergo ipſa est iſpoſſibilis. t̄z p̄na: ⁊ aīz. p̄ba-
tur. Itā ſi i puerſa ſub̄i ⁊ p̄dicatū ſūt ter-
mini finiti. ⁊ i puerſe ſub̄z ⁊ p̄dicatū ſūt
termini iſiniti. ſequit q nulla ſit puerſio.

psequētia t3: qz terminus finitus nō p̄t eē
 termin⁹ infinitus. nec ecōuerso. ver. g. ois
 hō ē aīal. hēt p subo ly. hō. 7 p p̄dicato
 ly. aīal. s3 illa. oē nō aīal ē nō hoīno nō h3
 p subiecto neq3 pzo p̄dicato aliquē illo
 rum terminoy: nec sibi similiū. ergo nulla
 est cōuersio secūde cū3 p̄ma. ¶ Respō
 det negādo q p̄dicta diffinitio implicet
 p̄dictionē. 7 tūc ad argumentū negat con
 sequētia. qz nō v3 i diffinitōe q subiectū
 fiat p̄dicatū: aut ecōuerso. s3 q fiat trāspō
 terminoy vel extremoy. vnde p̄t trāspōi
 subm in p̄dicatū absq3 hoc q fiat p̄dica
 tū. 7 p̄dicatū pōt trāspōi in subm absq3
 hoc q fiat subm. vnde ad hoc q subm trā
 sponat in p̄dicatū. sufficit q fiat p̄dicatus
 aut pars p̄dicati: modo debito 7 regu
 lari: quāt fit in p̄posito. ¶ Ex p̄dictis se
 quit q nulla conuersio ē vlt psequētia for
 malis p̄ter cōuersionē simplicē. pbat. qz
 nō cōuersio p accidēs. qz aliquādo cōuer
 tens ē vera: 7 cōuersa falsa. 7 econtrario:
 vt ostēsum ē. nec ēt p̄uersio p p̄positionē.
 qz aliqñ p̄uertēs est vera: 7 p̄uersa falsa. 7
 ecōuerso. qd pbat sic. Illa est vera chime
 ra nō est animal. 7 sua p̄uertēs est falsa. s.
 aliqd nō animal nō est nō chimera. qz suū
 p̄radictoriū ē verū. s. oē nō animal est nō
 chimera vt p3 per exponentes. Similiter
 ista ē falsa. ois chimera ē animal. 7 tamen
 sua p̄uertēs est vera. s. omne nō animal ē
 nō chimera. vt patet per suas exponentes
 . s. aliquod non animal est nō chimera. 7
 nihil ē nō aīal. qñ illd fit nō chimera. ergo
 oē nō aīal ē nō chimera. qre 7c. Cap. 5.

7c2
 ¶ Istā materia hypotheticā iserebā
 i tur alique regule. quā p̄ma erat
 ista. Ad veritatē p̄ditionalis affir
 mativē requiritur q p̄dictoriū p̄ntis repu
 gnet aīti. ex qua iserebat alia q ad falsita
 tē eius requit. 7 sufficit q p̄dictoriū p̄se
 quentis stet cū aīte. Cōtra quas regulas
 arguitur sic. Aliqua ē p̄ditionalis vera af
 firmatiua cuius p̄dictoriū p̄ns stat cū aī
 cedēte. ergo regule falsē. p̄na tenet 7 aīis
 p̄batur. Cuiuscūq3 p̄ditionalis affirmati
 ue aīis est verū 7 p̄sequēs falsum: p̄dicto

riū p̄ntis stat cū aīte sed aliqua ē p̄ditio
 nalis affirmatiua vera. cui aīis est verus.
 7 p̄ns falsum. ergo aliqua est p̄ditionalis
 affirmatiua vera: cui p̄dictoriū p̄ntis stat
 cū aīte. t3 p̄na. qz ē sylls i tertio p̄me figu
 re. p̄batur maior. qñ si aīis illius p̄ditio
 nalis est verū 7 p̄ns falsus. tūc p̄radictio
 riū p̄ntis ē verū: 7 aīis similiter est verū. s3
 oia vera stat simul. ergo cuiuscūq3 talis cō
 ditiōnalis p̄dictoriū cōsequētis stabit cum
 antecedere minoz ego p̄bo. Istā bec con
 ditiōnalis est affirmatiua. nisi tu es aīal
 tu nō es hō. 7 p3 q aīis ē verū. s. tu es aīal
 7 p̄sequēs falsus. s. tu nō es homo. ¶ Res
 pōdetur: q regule date de veritate 7 falsi
 tate p̄ditionalis respiciūt solūmodo p̄ditō
 nalem denominatā a ly. si. 7 non aly. nisi.
 Ideo bene pbat: q aliqua ē cōditiōnalis
 vera 7 affirmatiua cuius p̄dictoriū p̄ntis
 stat cū aīcedere. s. cōditiōnalis denomina
 ta a ly. nisi. sed de tali nō est mētio ibidez
 imū de sola cōditiōnali dñomiata a ly.
 si. ¶ Secūda regula erat ista. Ad veritatē
 copulativē affirmativē requit q quelibet
 pars p̄ncipalis sit vera. Ex qua iserebat:
 q ad falsitatem eius sufficit vnam p̄tē eē
 falsā. Cōtra quas arguit sic. Aliqua ē co
 pulatiua affirmatiua vera cuius vna ps
 p̄ncipalis ē falsa. ergo regula falsa t3 cō
 sequētia. 7 aīis pbat. ista est copulatiua
 vera 7 affirmatiua. aliqd animal ē 7 si tu
 es illud tu es asinus. 7 secūda ps p̄ncipa
 lis est falsa. ergo 7c. p̄na t3. pbat. 7 p̄ma
 ps aītis. hoc animal est. 7 si tu es illd tu
 es asinus demonstrādo brunellū 7 hoc est
 aliqd animal. ergo aliqd aīal est. 7 si tu es
 illud tu es asinus. p̄na p3. qz non v3 alius
 modus p̄bādi illā copulatiuā: secūda ps
 aītis ēt pbat. Istā ista p̄pō: si tu es illud
 tu es asinus: nō videt assertivē significa
 re aliud: q3 q si tu es animal tu es asinus
 sed hoc significatū est falsus. q si tu es ani
 mal tu sis asinus. ergo secūda ps p̄ncipa
 lis est falsa. Dē q ista copulatiua ē vera. 7
 secūda pars est vera sicut 7 p̄ma 7 nego
 q significet modo dicto. s. q si tu es aīal
 i tu es asinus. qz tunc relatiū staret p̄fuse

tñ. 7 añs determinate: cuius oppositum
 dictū ē in materia relatiuoz. Dictū est ēt
 q̄ lictū est loco relatiuozū ponere añs:
 vbi seruetur eadē suppositio. s3 ly. animal
 in p̄ma pte stat determinate: 7 posituz lo
 co relatiui stat p̄fuso tñ: ideo inepte aliā
 gnat significatū secūde p̄tis. dicēdo ipam
 significare q̄ si tu es animal tu es asinus.
 debet ergo p̄uerti relatiuū in suū añs stās
 determinate. vñdo secundā p̄te significat.
 q̄ aliqd animal si tu es. tu es asinus. 7
 hoc est verū: qz hoc si tu es: demonstrando
 asinū. tu es asinus. 7 hoc est aliqd aial. g
 aliqd aial si tu es: tu es asinus. t3 p̄na re
 solubilitate. **C**3ª regula erat ista. Ad pos
 sibilitatē copulatiue requir̄ quālibet pte
 esse possem. 7 nullam alteri incōpossibile.
 ex qua inferebat q̄ ad impossibilitatē ei
 requiritur 7 sufficit vnā pte esse impossibile
 vel vnā alteri incōpossibile. Cōtra quas re
 gulas sic arguit. Aliqua ē copulatiua af
 firmatiua impossibilis: cuius quelibet ps
 est possibilis: 7 nulla alteri repugnat. ergo
 ambe regule false. p̄na t3. 7 añs. pbat. Itā
 ista copulatiua. est impossibilis: omnis
 hō currit: 7 tu es homo: 7 tu nō curris. qz
 ex duabus p̄mis p̄tibus sequit̄ d̄dictozū
 tertie in tercio p̄me figure. vt bene p3 intu
 enti. 7 tñ quelibet eius pars est possibilis
 vt patet. probat q̄ quelibet cuilibet est cō
 possibilis. Itā iste due sunt p̄possibiles.
 omnis homo currit: 7 tu es homo: 7 iste
 sunt cōpossibiles. tu es homo: 7 tu nō cur
 ris. ac ēt iste. 7 tu nō curris. 7 omnis homo
 currit. ergo quelibet cuilibet ē cōpossibi
 lis. Itō dicitur: q̄ iste due regule date non
 respiciūt nisi copulatiuā factā ex duabus
 partibus: qualiter nō est in p̄posito. qz af
 signatur copulatiua facta d̄ tribus p̄tib.
 Si ergo queratur regula generalis possi
 bilitatis copulatiue. dicitur q̄ ad possi
 bilitatē copulatiue requir̄ q̄ quelibet ps
 sit possibilis: 7 q̄ nulla alteri: vel alijs sit
 incōpossibilis. qualiter nō est in p̄posito.
 quia l3 istius copulatiue. quelibet ps cui
 bet sit cōpossibilis. nō tñ quibuscūbet. vn
 de ista. ois homo currit: nō ē cōpossibilis

istis. tu es homo. 7 tu nō curris similiter
 ista. tu nō curris. nō est cōpossibilis istis tu
 es homo. 7 ois hō currit. qz ex illis duas
 bus singularibus sequit̄ d̄dictozū vls.
 nā sequit̄. tu nō curris. 7 tu es homo: ergo
 nō ois hō currit. **C**4^a regula erat
 ista. Ad necessitatē copulatiue requiritur
 quālibet partē esse necessariā: ex qua inse
 rebat q̄ ad p̄tingētā ipsius sufficit vnā
 prem esse p̄tingētē: 7 nullā alteri incom
 possibile. Cōtra secundā regulam. p̄cedit
 argumētū factū iā. S3 p̄mā sic arguit.
 aliqua copulatiua est necessaria cui vna
 pars ē p̄tingēs. ergo regula falsa. p̄na t3:
 7 añs. pbat. Et capio istā copulatiuā non
 nullus de⁹ est: 7 tu es hō. ista est necia. qz
 suū oppositū ē impossibile. v3 nullus de⁹
 est: 7 tu es hō. qz nō veri⁹ dat̄ d̄dictozū
 q̄ p̄ponēdo negationē toti. q̄ aut̄ altera
 pars sit cōtingēs p3 de ista. tu es hō q̄ est
 secūda pars ei⁹. **C**5^a r̄ndet q̄ ista regula
 sicut 7 qualz alia data itelligit̄ de copula
 tiua affirmatiua: 7 nō de negatiua. fin q̄
 in illo cap. est exp̄sum. **C**5^a regula fuz
 it ista. Ad veritatē disiunctiue affirmatiue
 sufficit vnā partē esse verā. Ex qua infere
 bat q̄ ad falsitatē ei⁹ requiritur quālibet p
 tē esse falsam. Cōtra quas regulas argui
 tur sic. Aliqua disiunctiua est falsa. 7 tamē
 vna eius pars est vera: ergo ambe regule
 false. p̄na tenet. 7 añs. pbat. ista est vna
 disiunctiua falsa oēs hoies sunt asini: vel
 hoies 7 asini sunt asini: 7 tamē vna ei⁹ ps
 est vera. ergo regula falsa. p̄na t3. 7 añs. p
 bat. 7 p̄mo q̄ ista fit vna disiunctiua. qz in
 ea cōiūgūtur plures cathegorice p̄noctā
 disiunctionis. q̄ aut̄ ipsa fit falsa. p̄batur.
 Itā quelibet ei⁹ pars p̄ncipalis est falsa.
 ergo ipa est falsa. p̄na t3: 7 añs. probatur.
 quā ista est falsa. Oēs hoies sunt asini. 7
 ista similiter. hoies 7 asini sunt asini. 7 iste
 sunt partes p̄ncipales. vt p3 intuenti. er
 go r̄. q̄ aut̄ vna ei⁹ ps fit vera. p̄bat. que
 l3 istay ē vera. oēs hoies sunt asini vel ho
 mines: que est vna ei⁹ pars. 7 filr ista. asi
 ni sunt asini. ergo vna eius pars est vera.
C Respondetur cū proponitur. oēs ho /

۷۷۲

Лап. 6.

173

¶ Platonis ponētis celū eē aīal rōnale; cui⁹
opinionē negam⁹ ad pñs. **C**Secūda dif
finitio erat ista. **S**ñs gñalissimū ē qđ cuz
sit genus nō pōt esse spēs. Et qua infere
bat alia qđ gen⁹ subalternū ē illud: qđ cuz
sit gen⁹ pōt esse spēs. **C**ōtra istas diffinitio
nes sic arg⁹. ly. suba ē gen⁹ gñalissimūz. 7
pōt eē spēs. ergo diffinitioēs insufficiētes.
t3 pñā cū maiori: 7 minoriē pbo. **I**ñaz ly.
suba pōt pueri cū isto termino bō. g. pōt
eē spēs. pñā tenet. 7 añs similiter p nouā
ipōstioēz. **C**Rñdet qđ argumētū vbat^r
pcedit. 7 nō ē intellectū diffinitioū. pñā
nāq3 sic intelligit^r gen⁹ generalissimū est
illō qđ cū sit gen⁹ nō pōt eē spēs: sic adeq̄te
significādo. **I**ñc ad ppositū ly. sube. pōt
eē spēs. s3 nō sic adeq̄te significādo. s. suba3.
CTertia diffinitio pncipal^r fuit ista. Spe
cies ē termin⁹ vniucous nō sup^rmus: pdi
cabilis i qđ de pluribus. **C**ōtra arg⁹ sic ly.
suba: est terminus vniucous nō sup^rmus
pācabilis i qđ de pluribus. 7 tñ nō ē spēs
ergo diffinitio insufficiēs. tenet pñā cū mi
nori: 7 maiori pbat^r. **I**ñā qđ ly. suba p dice
tur de plurib⁹: in qđ pz. 7 qđ sit terminus
nō sup^rmus. pbat^r. **I**ñā aliq3 terminus est
supra eū. ergo nō ē sup^rmus. pñā t3 7 an
tecedēs pbat^r de isto termino ens: qui ē
supra istū terminū suba. qđ oīs suba ē ens
7 nō ecōtra. **C**Rñdet qđ quēadmodū ly.
suba ē gen⁹ gñalissimū: ita ē termin⁹ sup^re
m⁹. 7 cū dī. ly. ens ē supra eū. nego. qđ su
pioritas 7 inferioritas nō repit^r nisi i pācamē
to. 7 ly. ens. nō ē i pācamēto. gñ ē. s. nec in
fra. Et cū dī oīs suba ē ens. 7 nō ecōuerso.
ergo ly. ens. ē termin⁹ supior. nō valet cō
sequētia. s3 bene sequit^r. ergo ē terminus
cōior. vel pōr. sicut nō seqtur. oīs substan
tia est bō vel nō homo. 7 nō ecōuerso. er
go ly. homo vel nō bō. ē terminus supior.
nullus enī terminus ppositus ē supra vī
infra aliqū terminū pācamētalē. **C**4^a
diffinitio fuit ista. Spēs spālissima est ter
minus qđ cū sit spēs nō pōt eē gen⁹. Et qđ in
ferebat qđ species subalterna est termin⁹:
qđ cū sit species pōt eē genus. **C**ōtra ar
guīt sic iste termin⁹ homo ē species spe

cialissima. 7 pōt eē gen⁹. ergo neutra diffi
nitio sufficiēs. **C**sequētia tenet cū maiori.
7 minori pbat^r. qđ pōt pueri cū illo termino.
animal. **D**f qđ argumētū nō pcedit ē intel
lectū regule qđ ē iste. spēs specialissima est
terminus. qđ cū sit species nō pōt eē gen⁹.
sic adequate significādo. sicut ly. bō. s3 iā3
in pposito si ly. homo puererēt cū ly. ani
mal. nō adequate significaret hominem.
CQuinta diffinitio fuit ista. Differtia ē
terminus vniucous pācabilis i quale ef
fentiale. **C**ōtra arguīt sic ly. rōnale. ē dif
ferētia. 7 tamē nō est terminus vniucous.
ergo diffinitio insufficiēs tenet cōsequen
tia. 7 antecedēs pbat^r. nā significat boīes
sub rōne qua sensitium 7 intellectuum. 7
significat āgelū sub rōne intellectū solū
modo. ergo diuersis rōnibus. **C**Rñdet
qđ ly. rōnale. quod diuidit aīal: quādo dī
animaliū aliud rōnale. aliud irrōnale. non
significat nisi hominē. qđ nō significat nisi
animal rōnale. sed nullus angelus est aīal
rōnale. ergo nō significat angelū. 7 ita vñ
assumptū fuit falsū. **C**Sexta diffinitio fu
it ista. **I**dropriū est terminus vniucous p
dicabilis de pluribus in eo qđ qle accidēs
tale cōuertibiliter. vt resibile qđ predicat^r
de sor. 7 pla. accidētaliter cōuertibiliter.
Cōtra istā diffinitionē arguīt sic ly. risibi
le: est pprū. 7 tñ nō pācatur de plurib⁹
cōuertibiliter. ergo diffinitio insufficiēs.
t3 pñā cū maiori. 7 minori pbat^r. nā ly. risi
bile pācatur de sor. 7 pla. 7 nō pueribili.
qđ sor. 7 risibile nō cōuertit^r: vñ nō seqtur
risibile currit. ergo sor. currit. ergo 7c.
CDōm. qđ ly. pueribili i diffinitioē nō re
spicit ly. plurib⁹. s3 illō rōe cui⁹ de talib⁹
pācatur. v3. subm qđ ē iste termin⁹. bō. cuz
qđ puerit^r iste termin⁹. risibile. vñ ista pñā
nō v3 ly. risibile. pācatur d sor. 7 pla. 7 nō
puertit cū illis. g. nō puerit^r. arguīt. n. ab
inferiori ad suū supius negne pposita.
CSeptia diffinitio erat ista. accidēs est
termin⁹ vniucous pācabilis de pluribus
in qle accidētalē nō puerit^r. **C**ōtra istā
diffinitionem arguīt sic. nā iste terminus
b albedo. est accidēs: qđ est termin⁹ ac

cidētalī: et tñ nō est predicabilis de pñib⁹
qz est termin⁹ discret⁹: ergo diffinitio isuf-
ficiens. Soluit hoc argumētū p diffictio-
nē: dñdo q accidēs pōt sumi large p omni
terminō accītalī cōi vel discret⁹. et sic non
sumit in pposito. Alio mō p terminō acci-
dētalī cōi: et sic diffinit⁹ ad pñs. et fin istuz
modū p3 q iste termin⁹: s albedo non est
termin⁹ accītalī: nec ē plurib⁹ ppetēs ac-
cidētāter. C8^a diffinitio erat ista. pñe
dicatio directa ē illa in q supi⁹ pñcat de
suo iseriori. Indirecta aut ecōverso. Con-
tra istas diffōnes arguit sic. qz ex illis se-
q̃t q aliq̃ ē pñcatō q nec ē directa nec ī-
directa. vt hō ē hō. aīal ē aīal. qz nec supi⁹
nec iseri⁹ pñcat. Itē rñdēt pcedēdo pñdō-
nē. C^{Ultima} diffinitio fuit ista. pñe
catō eēntialis est illa i q supi⁹ pñcat de
suo iseriori: vel dñā de aliq̃ istoz aut ecō-
uerso. Cōtra istā diffōnē arguit sic. hō
nō ē aīal: nō ē pñcatō eēntialis: et tñ supi⁹
ns pñcat de suo iseriori. ergo diffō in suffi-
ciēs. et pñā cū minori. et maiorem pñbō. qz
ista pñcatō ē ipōis. Rñdēt q aliq̃ pñ-
catō eēntialis ē ipōis: Silt aliq̃ pñcatō
pñgēs ē pñcatō eēntialis. vt tu es hō. et
antīpēs ē aīal. C^{Itē} aliq̃ pñcatō necīa
ē pñcatō accītalī. vt hō ē rñsibilis. aīal ē
quātū: aut coloratū. qre. et. Cap. 7.

Ma mā sylloz est aliq̃r obijciēdū:
i vt q nō expresse ē platū ad lucē re-
ducāt. De pmo argf. pbādo isuffi-
cientiā figuraz sic. qttuoz sunt figure. er-
go dimīnute tres assignāt. pñā t3. et aīis p-
bat. nā iste ē optim⁹ syls. oīs hō ē aīal. oē
aīal est suba. ergo oīs hō ē suba. q ē syls
alicuius figure et nō prime: qz qd subijcīt
in pma nō pñcat i secūda: nec ē scōe fi-
gure. qz nō pñcat idē in vtraq3. nec ter-
tie. qz nō subijcīt idē i vtraq3. qz dare
qrtā figurā: in q illd qd pñcat i pma su-
bīciāt i scōa. Rñdēt q nō sūt pñs figur⁹
q tres. nec syls pñsit constituit qrtaz
figurā. qz est i pma figura. et in pmo mō.
nec dictū ē q nō pñstuat pñā figurā. qz ē
i p^a figura ali⁹ syls q ille cui⁹ subm pñe
ppōis ē pñcatū scōe. s3 dicebat. si sub3

pñe ē pñcatū se. sic resultat p^a figura. o-
cat q ille syls pñstuit pñā figurā: c^o
sub3 vñi pñisse ē pñcatū alteri. C² ar-
guīt isufficiētia modoz pñe figure sic syl-
logizādo. nullū aīal ē lapis. qz hō ē aīal.
q aliq̃ hō nō ē lapis. iste ē syls pñe figu-
re. et tñ nō ē i aliq̃ illoz nouē modoz. vt p3
discurrēdo p oēs. ergo pñs sūt q nouē.
C^{Itē} syllogizāt sic. Oē aīal est suba. oīs
hō ē aīal. ergo hō ē suba. iste syls ē pñe fi-
gure. et tñ nō ē i aliq̃ illoz nouē modoz. vt
p3 itūeti. nisi forte dicere q esset i bara-
liptō. nec ē euadit. qz baralipton pcludit
idirecte. et pñcat syls pcludit directe. q
et. Dicitur q primus syllogismus est i ce-
larent: nō imēdiatē: sed imēdiatē. qz ex pri-
mis premīssis cōcluditur in: celarent: nul-
lus homo est lapis. ex qua sequit formaliter:
q aliquis hō nō est lapis in figura de
i esse. Consimiliter est dicendū ad secūdū
syllm. q est i primo prime figure nō imē-
diatē: sed imēdiatē pcludendo istā pclusio-
nem i figura de in esse ex pñia pclusione.
vñ iste syls est imēdiatē i primo prime:
oē aīal est subātia. quilibet homo ē aīal.
ergo quilibet hō est suba. qz nō erigit aliq̃
imēdiū ad h q sit i pmo pñe figure. s3 ali-
us syls ē imēdiatē: qz nō seq̃ cōclo ista:
nisi imēdiatē ista subintellecta. s. quilibet hō
est suba tāq̃ ab vñ ad suā subalternā. Et
si ex his pcludere q: barbara: vñ celaret:
pcludit idirecte: vel idefinite: vel particu-
lariter: pcedo nō imēdiatē sed imēdiatē.
C^{Tertio} ostēdo isufficiētiā mōz se figu-
re sic arguendo. Nullus lapis ē aīal: qz
bet hō est aīal. ergo aliquis hō nō ē lapis.
Vel sic quilibet hō est aīal. nullus lapis ē
aīal. ergo nullus hō est lapis. quilibet istoz
sylloz est i secūda figura. et nō in aliquo il-
loz quattuor modoz. vt p3 discurrēdo p
singulos. Ma pñm syllogismus istozum
duoz: pñst ex duab⁹ vñib⁹ pcludētib⁹ p-
ticularē. et scōs pcludit idirecte: q̃liter non
reperit in aliquo illoz quattuor modoz.
Rēpondetur vt pri⁹: q pñus est imēdi-
atē i celare. qz ex pñia et imēdiata pclusiōe
eius sequitur pclusio adducta formaliter.

scds vo est i camestres et mediate. qz ex p
pria et imediata cōclusiōe eius seqt pclu
sio illi⁹ sylli p cōnersionē simplicem. C4^o
ōndo insufficientiā mōp⁹ tercie figure sic ar
guēdo. Ois hō est suba. ois hō ē aial. er
go qdā suba ē aial. vel sic. qlibet hō ē risi
bilis. aliqs hō est vn⁹ hō. ergo aliqd risibi
le est vn⁹ hō. isti sūt optimi sylli i tercia fi
gura: et nō in aliq mō. qz oēs modi tercie
figure cōcludūt directe. et pdicti sylli pclu
dūt indirecte. ergo et c. Id dī vt pri⁹: qz p
mus ē i. darapti. et scds i datisi nō imedia
te s; mediate: p cōnersionē simplicē imune
diatē pclusiōis. et ita nō ē icōueniēs qz mo
di tercie figure cōcludāt indirecte nō ime
diatē s; mediate solū. qre et c. Cap. 8.

¶ Rguē cōiter p figuraz mōs p
bando syllos factos in illis aliqli
ter nō tenere. Et pmo p primum
modū pme figure. nā iste syls nō valet.
ois hō vel asinus est asinus. oē risibile est hō
vel asinus. ergo oē risibile est asinus. Et po
nit in pmo pme figure. ergo mod⁹ iste in
sufficiens. pna t; cū maiori. qz oia requisita
ad primum prime insufficienter expmunt. qz
aut iste syls nō valeat. probat. pns ē fals
sum et aīs verū. probat. Nā minor ē ve
ra: vt p; ex suis exponentib; et maiore p
bo inductiue. Iste homo vel asinus ē asinus
et ille homo vel asinus ē asinus. et sic de sin
gnis. et isti sūt oēs hoies. ergo ois hō vel
asinus q asinus. p; pna a singularib; suffi
cienter enumeratis ad suā vlem. C11^o h
det querendo de subo distributiōis illius
vllis. ois homo vel asinus est asinus. quid di
stribuit. vtrū totū disunctū: vt prima ps
solūmodo. si totū disunctū. nego maiore
et ad pbatōnē adductā. dico qz qlibet sin
gularis in q demonstrat hō est falsa. ideo
ista est falsa. iste hō vel asinus est asinus. de
monstrādo hoies. qz significat qz hoc qd
est hō vel asinus. et hoc est falsū. Si autē
solūmō prima ps distribuit. nego pnam.
qz plus predicat in minori qz fuerit distri
butum i maiori. Unde nō o; qz subm to
rius. pponis maioris predicet in minori.
sed sufficit qz subm distributiōis ita qz p;

istam rāsiōnē vllis que est maior bz subm
distributiōis: qd est prima ps disuncti. et
bz subm. pponis. qd est totū disunctū. pri
mū subm expedit pdicari i minori: et non
secūdū. nec de tali intelligit regula pme
figure. C12^o tra secūdū modum arguitur
sic. iste syls nō valet. nulla cōclusio est ve
ra. sed ois cōclusio facta in celarent. ē cō
clusio. ergo nulla cōclusio facta in celarent
est vera. et tñ iste syls est in celarent. ergo
et c. Adinor p; qz sunt oia requisita. et ma
ior probat ponēdo qz syls factus sit. ois
syls. quo posito aīs illius syls est verus
pro qlibet pte. et pns falsū. qz falsificat se.
Ideo dī vt i mā insolubiliū: qz dicit⁹ syls
nō est i tercio prime. qz cōclusio est ppo iso
lubilis hypothetice significās qlis nō est
aliq pmissaz. C13^o Contra tertium prime figu
re arguit sic. iste syls non valet. cuiuslibz
hominis asinus currit. brunellus est hois
asinus: ergo brunellus currit. et tñ arguit
fm tertium modū. ergo modus insufficiens
pna t; cū minori. et maiorem probō. Et
pono qz quilibet homo hēat duos asinos
quorū vnus currat et alius nō. de qru nū
mero nō currentiū sit brunellus. nō posi
to aīs ē verū. vt p; et pns p casum. Ideo
dicitur qz argumētū nō valet: qz plus p
dicat i minori qz fuerit distributū i maio
ri. qz distributū i maiori fuit paise ly. ho
minis. et pdicatū minoris erat hoc totū ho
minis asinus. S; forte dicit⁹ qz adhuc fuit
argumētū sic arguēdo. Cuiuslibet hominis
asinus currit. brunellus ē hois. ergo bru
nellus currit. Dicit⁹ qz nōdum ē syls i ter
cio pme. qz in obliquis casib; o; subz ma
ioris pdicari i minori i recto sic dicendo.
brunellus ē hō. et hoc negat. ppter ea bene
sequit. cuiuslibz hominis asinus currit. for.
est hō. ergo for. asinus currit. C14^o Adtādum
circa illū modū qz si aliq pmissarum non
fuerit qz nō arguit tūc s; instū modū
vt necessariois hō est aial. for. ē hō. ergo
necio for. ē aial. C15^o Itē ois hō ē aial. sed tñ
risibile ē hō. ergo tñ risibile ē aial. i qua
libet. n. bay pna ē aīs verū. et pns falsū
nō ē. ergo aliqs istoz paralogismoz syl

logismus i vari. qz i pmo maior nō ē ali-
cuius q̄tatis. qz ē modalis de sensu cō-
posito: 7 i secūdo mior nō ē alicuius q̄ti-
tatis: qz ē exclusiua primi ordinis. Cōtra
quartū prime arguit sic. iste syls nō valz.
Oē aial si ē rudibile nō est hō. s3 tu es aial
si es rudibilis. ergo tu nō es hō. 7 tñ argū-
im istū modū. ergo ē insufficientis. p̄na t3. 7
aīns. **¶** Pat. nā cōsequēs ē falsus: vt p3 7 q̄l3
p̄missarū ē vera. s. t. scda q̄ p̄ia. vt p3 per
exponētes. **¶** Aī aliq̄ aial si ē rudibile nō
ē hō. 7 nullū ē aial qn illud si ē rudibile n̄
sit hō. p3 ēt ex oibus suis singularibus: q̄
rū quelz ē vera. **¶** Respondet. vt in primo q̄
si totū cōditionatus distribuit: negat ma-
ior. 7 tūc ad argumētū. dico q̄ non bene
exponit. **¶** Secūdo: qz ē vltis negatiua q̄ nō
exponit. **¶** Scdo: qz nō debire assignat scda
exponēs: q̄ deberet eē ista. 7 nihil ē aial si
ē rudibile. qn istud nō sit hō qd ē falsum.
qz aliq̄ ē aial si ē rudibile: qd ē hō. **¶** Aī
hoc est hō. demonstrādo hoies. 7 hoc est ani-
mal si ē rudibile. q̄ 7c. **¶** Item multe sin-
gulares sūt false. vt h aial si ē rudibile nō
ē hō. demonstrādo hoies. qz d3 sic resolui
hoc nō ē hō. 7 hoc ē aial si est rudibile: qua-
rū p̄ia est falsa. Si autē dicat in principio
q̄ distribuit solū prima pars cōditionati
tūc p3 q̄ p̄ia non valet: qz plus p̄dicat in
minori q̄ fuerit distributū i maiori. Ideo
debit sic argui. Oē aial si ē rudibile non
est hō. sed tu es animal. ergo tu si es rudi-
bilis non es homo. conceditur cōsequen-
tia 7 p̄ns. **¶** Notādū tñ q̄ in p̄dictis 7 in
ceteris modis: o3 mediū terminū sp̄ sup-
ponere p̄cise p̄ eodē vlt. p̄ eisdē. id nō va-
let iste syls. null⁹ hō ē mulier. berta ē hō.
ergo berta nō ē mulier. qz mior debuit eē
talīs. berta ē aliquis homo que negatur.
¶ Cōtra ceteros modos prime figure nō
arguo. qz ex p̄dictis p̄nt elici obiectiones
p̄ alios modos sufficiēter. **¶** Cōtra p̄mū
se figure arguit sic. ista p̄na nō valet. ois
de⁹ suba nō ē. ois prima cā suba ē. q̄ ois p̄
ma cā de⁹ nō est. qz aīns vey. 7 p̄ns falsus.
7 tamē ē syls i pmo se. **¶** Respondet q̄
talīs syls nō i pmo se. qz talīs d3 fieri ex

negatiuis d̄ p̄sucto mō loq̄ndi: 7 nō d̄ i cō-
sucto: q̄l̄r sit in p̄posito. qz oēs negatiue
sunt de i cōsucto mō loq̄ndi. ex q̄ p̄dicatū
p̄cedit negationē. s3 bene seq̄retur. ois d̄
nulla suba est. ois prima cā suba est. ergo
ois p̄ma cā de⁹ nō est. s3 maior est falsa si
cut 7 p̄clusio. hoc argumētum potest res-
duci ad oēs alios modos isti figure p̄ trā
spōnem p̄missarū: aut p̄ mutationē q̄ti-
tatis. **¶** Cōtra primū modū tertie figure ar-
guīt. **¶** Iste syllogismus nō valet. cuiusq̄ bo-
minis asin⁹ currit. cuiusq̄ boīs asin⁹ q̄scit.
ergo asin⁹ q̄scēs ē asin⁹ cui: res. qz in casu
supiori ē antecedēs vey: 7 p̄sequēs falsū. 7
tamē ē i pmo tertie figure. **¶** Dī q̄ nō ē i da-
rapti: qz sic p̄misit fuit ex recto 7 obliq̄ ita
p̄clusio d3 fieri. id d3 sic p̄cludi. ergo asin⁹
nūc q̄scēs ē alicui⁹: cuius ē asin⁹ currēs
vnde ly. asin⁹: nō ē ps subiecti i p̄missis. s3
ps p̄dicati. id d3 poni i cōclusionē. **¶** Con-
tra scdū modū t̄tie figure argū. **¶** Iste syls
nō valet. ois hō vel asinus nō ē hō: ois hō
vel asinus ē risibilis. q̄ risibilis nō ē hō. qz
ātecedēs ē vey: vt p3 ex suis exponētib⁹:
vel singularib⁹. 7 p̄sequēs ē falsus. **¶** Res-
pōdet q̄ si in q̄libet p̄missarū disjunctum
totū distribuit quelz illaz ē falsa. 7 h3 mī-
tas singulares falsas. **¶** Aī pmo vniuersal⁹
q̄l3 singularis ē falsa: in q̄ demonstrat hō:
7 secūde quelz singularis ē falsa i q̄ demo-
strat asin⁹. vt p3 ex suis resoluētib⁹. Si at
nō distribuit totū disjunctum. s3 prima ps
solūmodo: nō aguit tunc in secūdo tertie.
qz in tali mō o3 totū subiectū p̄pōnis d3
distribui: qualiter nō sit i p̄posito. **¶** Cōtra
alios modos hui⁹ figure sp̄āl̄r nō arguo.
¶ **¶** Dīo: qz he due obiectiones ad oēs alios
mōs possūt reduci. **¶** Scdo: vt vitē p̄l̄ritatē
scripture faciētis tediū in animo studētis.
¶ Et sic ē finis obiectionū p̄ sūmulas. Et
incipit vltim⁹ tractat⁹ hui⁹ op̄is q̄ de obie-
ctionib⁹ p̄ p̄sequentiaz regulas intulatur
eas fortificando. **Cap. 1.**
Ost sūmulaz obiectionū decla-
ratā notitiā: seq̄t vltio vt i initio
ē p̄missū p̄naz rōnib⁹ fortificat
mām. arguo igr p̄ primā 7 principalē re-

gulā q̄ fuit ista. Consequentia bona est illa
cui? dīctoriū p̄ntis repugnat aīti: ex qua
iferebat alia: q̄ p̄na mala ē illa cui? cōtra
dīctoriū p̄ntis stat cū aīte. Contra arguit
sic, aliqua est p̄na bona. 7 tñ dīctoriū p̄n
tis stat cū aīte. q̄ ambe regule false: p̄na t3
7 aīti pbat. ista p̄na est bona. Tu credis
p̄cise q̄ aliqs hō decipit. q̄ aliqs hō deci
pit: 7 tñ dīctoriū p̄ntis stat cū aīte. q̄ p̄i
ma ps aītis pbat. qm̄ seqtur. tu credis p̄
cise q̄ aliqs hō decipit. ergo tu credis p̄
cise vep. v̄t tu credis p̄cise falsū. Si tu cre
dis p̄cise verū. 7 tu credis p̄cise: q̄ aliqs
hō decipit. ergo aliquis homo decipi
tur. Si tu credis p̄cise falsum. ergo tu
deciperis. 7 tu es aliquis hō. ergo aliqs
hō decipit. Scda ps aītis pbat. 7 pono
antecedēs i cāu. cū h̄ q̄ nullus ali? a te de
cipiat. Istō posito tu credis p̄cise q̄ aliqs
hō decipit. 7 nullus hō decipit. q̄ dīcto
riū p̄sequentis stat cū aīte p̄nā p̄te conse
quēti pōit casus: 7 scda ps p̄bo. Itā nullus
alius te decipit p̄ casū. nec tu deciperis. er
go nullus hō decipit. minorē p̄bo. qz si n̄
deē oppositū. 7 arguit sic. tu credis p̄cise si
cut ē. ergo tu nō deciperis. p̄nas t3. 7 aīti
probat. nā tu credis p̄cise q̄ aliqs homo
decipit p̄ casū. 7 ita ē q̄ aliqs hō decipit.
qz tu deciperis per responiones. ergo tu
credis p̄cise sicut est. Respondetur q̄ ista
cōsequētia est bona. 7 q̄ oppositū p̄sequē
tis nō stat cū antecedēte: imo repugnat.
Et admisso casu p̄cedo istā. tu credis p̄ci
se q̄ aliqs hō decipitur. 7 nego istā. null?
homo decipitur. qz concedo q̄ tu decipe
ris tanq̄ sequēs. seqtur enī. aliqs homo
decipit: 7 nullus alius a te decipit. 7 tu
es homo. ergo tu deciperis. Alterius ad
argumētū nego istā. tu credis p̄cise sic ē.
Et ad eius p̄bationē nego consequentias
istā. si tu credis p̄cise q̄ aliqs homo decipi
tur. 7 ita est q̄ aliqs homo decipit. ergo
tu credis p̄cise sic ē. sic nō seqt̄ tu credis p̄
cise q̄ aliqs hō currit: 7 ita est q̄ aliqs hō
currit. q̄ tu credis p̄cise sic ē. v̄t posito q̄
for. currat. 7 plato nō currat. 7 credas p̄ci
se platōnē currere. isto posito ē aīti vep. 7

cōsequēs falsum. s3 bene seqt̄. tu credis p̄
cise q̄ aliqs homo currit. 7 ita est q̄ ille
quē p̄cise credis currere currit. ergo tu
credis p̄cise sicut est. sed minor est falsa in
isto casu. Ita sequit̄ in p̄posito. tu credis
p̄cise q̄ aliqs homo decipit. 7 ita ē q̄
ille quē tu credis decipi decipit. q̄ tu cre
dis p̄cise sicut est. p̄na est bona. s3 mīor
est falsa. quia in casu isto. tu credis aliqs a
te decipi. **C** Motandū q̄ sub secūda regu
la ponebant̄ due alie regule. v3. Ex impos
sibili sequit̄ quodlibet. Et necessariū seqt̄
ad quodlibet. Cōtra quas regulas arguit
sic. qz nō sequit̄. aliquis hō est asinus. er
go nullus hō est asinus. 7 arguit scda am
bas regulas. ergo ambe regule false. t3 cō
sequētia cū minori. 7 maior pbat. **P**rio:
qz ex vno opposito nō seqtur reliquum:
Secundo. quia dīctoriū cōsequētis stat
cū aīte. eo q̄ cōuertit̄ cū ipso. Ideo rñdēt̄
q̄ ista p̄na ē mālīs bona. 7 nō ē icōueniēs
ex vno opposito aliud inferri: dūmodo
iplū sit impossibile. nego tñ q̄ oppositū
p̄ntis stet cū antecedēte. Et nego illā p̄nā
oppositū cōsequētis p̄uertit̄ cū antecedēte.
ergo stat cū ipso. vnde dico q̄ quelz p̄pō
mūdi sequit̄ ex illa. tu es asin? 7 q̄l3 eidez
repugnat: imo repugnat sibiip̄si. qz isert
oppositū sibiip̄si? **C** Istā regula formal
p̄sequētie erat ista. Si alicui? p̄sequētie ex
dīctorio p̄sequētis seqt̄ dīctoriū antece
dētis: illa p̄na ē bona. Ex q̄ iferebat. q̄ si
alicui? p̄ne dīctoriū p̄ntis: nō ē illatiū dī
ctoriū aītis: illa p̄na nō val3. Cōtra am
bas regulas arguit sic. Aliq̄ p̄na ē bona. 7
tñ ex dīctorio p̄sequētis nō sequit̄ dī
ctoriū aītis. q̄ iste regule false. aīti pbat
ista p̄na est bona. tu credis p̄cise q̄ ois hō
decipit. q̄ tu decipis. 7 ex dīctorio conse
quētis nō sequit̄ dīctoriū antecedētis. q̄
7c. p̄ma ps antecēdētis pbat. qz sequit̄. tu
credis p̄cise q̄ ois hō decipit. q̄ tu credis
verū vel falsū: Si credis falsū. ergo tu de
cipis. si vep. 7 tu credis p̄cise q̄ ois hō de
cipit. ergo ita ē q̄ ois homo decipitur. er
go tu decipis. ista cōsequētia ē bona: 7 scda
ps antecēdētis p̄ncipalis probatur. qz nō

sequitur. tu non decipis. ergo tu non credis per
 cise quod omnis homo decipit. probatur. et pono quod tu
 credas per cise quod omnis homo decipiat isto posi-
 to. per se est falsum per casum: et alius verus.
 probatur. si non. deest oppositum. et arguitur
 sic. tu credis per cise quod omnis homo decipit. et
 ita est quod omnis homo decipit. quia omnis homo tu deci-
 pit per casum et tu deciperis per rationem. er-
 go tu credis per cise sicut est. si tu non decipis:
 quod erat probandum. **C** Respondendum est non ad-
 mittendo casum. quia non est possibile quod tu cre-
 dis per cise quod omnis homo decipit. nam sic sequitur quod
 tu deciperis: ut est ostensum: vel ergo decipis in
 credendo omnem hominem decipi: vel aliquid aliud
 ut quod homo est animus: vel aliquid falsum non. probamus.
 quia omnem hominem decipi est verum. ergo aliquid
 aliud. et per per se tu non credis per cise quod omnis
 homo decipit: quod est oppositum uni per cise ca-
 sus. Et eodem modo sequitur quod non est possibili-
 le quod tu credas per cise teipsum decipi. probatur.
 nam si credis per cise teipsum decipi. si deci-
 pis. vel si credendo teipsum decipi: vel aliquid
 aliud. non probamus. quia teipsum decipi est verum. er-
 go aliquid aliud. et per per se tu non credis per cise
 se teipsum decipi. **C** 2^a regula erat ista. Si
 alicuius per se bone alius est verum: et per se est verum
 et si alius est verum: et per se falsum: ista per se non
 valet. Contra. arguitur sic. Impossibile est quod
 aliquid per se sit bona: et alius sit verum et per se fal-
 sum: ergo regula falsa. per se 3^a. et alius proba-
 tur. Et pono quod ista per se. tu es homo. ergo
 tu non es homo. quertat cum bona per se: ante
 et per se significatibus ut prius. casus est pos-
 sibilis: quia per se distinguitur ab ante et per se si
 mul sumptis: quia eisdem superaddit notam
 per se. admissio ergo casus. ista per se est bona.
 tu es homo. ergo tu non es homo. quertat cum
 bona per se. et per se est verum: et per se falsum. quia
 significat omnimode sicut prius ex casu. er-
 go 7^a. **C** 3^a 7^a quod argumentum verbaliter pro-
 cedit per regulas. Et non per intellectum istarum.
 intelligitur sic namque prima. si alicuius per se bo-
 ne significantis per cise iuxta propositionem suarum
 partium. alius est verum: et per se falsum. per se non va-
 let. sed ita in casu. ista per se proposita est bona.
 non tamen significat iuxta propositionem suam partium:
 quia ponitur ipsam converti cum bona per se: ante

et per se significatibus ut prius omnimode. ut
 ergo arguatur per regulam. 7^a sumi per se alius
 possibile est quod aliqua per se sit bona: signifi-
 cans precise iuxta propositionem suam partium: et quod
 alius sit verum et per se falsum. Et hoc negatur
 tamquam impossibile. Istius modum intelligendi si
 gnificatide partium. et si non explicite. tamen implicite
 te asserit quod quod regula partium per se quod quali-
 bet potest verbaliter argui illo vel consili ar-
 gumeto: nisi glossa predicta cetera regle ve-
 rificent. **C** 3^a regula fuit ista. Si alicuius
 per se bone alius est necessarium et per se similiter
 est necessarium. ex quo inferbat quod si alius est ne-
 cessarium et per se est contingens. per se non valet.
 Contra istas regulas arguitur sic. aliquid per se
 bona: et alius est necessarium: et per se contingens
 ergo regule false. per se 3^a et alius probatur. Nam
 ista per se est bona. deus est. ergo bec est ve-
 ra. deus est. et alius est necessarium. et per se co-
 tingens. ergo 7^a. quod alius sit necessarium ma-
 nifestum est. et quod per se sit contingens. probatur.
 Nam ista. deus potest esse falsa. et ipsa est vera
 ergo ipsa esse vera est contingens: per se est no-
 ta cum minori. et maiori. probatur. ex hoc quod per
 converti cum falso. 7^a probatur per principalem
 per se esse bonam. quia si non. staret ergo opposi-
 tum per se cum ante. et arguitur sic. bec non
 est vera. deus est. et ipsa significat adequate
 deum esse. ergo deum esse non est verum. et per
 per se deus non est: quod est oppositum alteri per
 se. **C** Respondetur quod ista per se non valet deus est.
 ergo bec est vera. deus est. nisi adderet ista
 minor. et bec deus est. significat adequate
 deum esse. quod est contingens. et concedo quod
 oppositum per se stat cum ante. tunc cum po-
 nitur cum ante: admitto. et concedo ista. deus
 est. et bec non est vera. deus est. et tunc ad ar-
 gumentum bec non est vera. deus est. et ipsa
 adequate significat deum esse. ergo deus esse
 non est verum. nego minorem: quia repugnat duo-
 bus concessis. sequitur. n. deus est. et bec non
 est vera. deus est. ergo ipsa si significat ade-
 quate deum esse. unde in hoc argumento est
 obligatio et non apparet. cum. n. deus est. op-
 positum per se cum ante. bec est una positio
 implicite. ac si diceretur: pono tibi ista. deus
 est. et bec non vera. deus est. quod admittenda est

2 pñr respondēdū est vt pñr. C4^a regula
 fuit ista. Si alicui⁹ pñe bone antecede^s ē
 pole 2 pñs sili. Ex q̄ est illatū q̄ si alicui⁹
 pñe añs est pole 2 pñs ipole. psequētia ista
 nō valet. Cōtra istas regulas arg^r sic. ista
 pñā nō est bona. ois ppō est affirmatiua.
 ergo nulla ppō est negatiua 2 añs ē pole:
 2 pñs impole. ergo regule false. pñcia t3 2
 añs pbat p pñia pte. Itā oppositi pñs
 repugnat añti: ergo pñā bona: añs p3. nā
 ista repugnant: ois ppō est affirmatiua 2
 aliq̄ ppō est negatiua. q̄ aut añs sit pole.
 p3. q2 possibile ē q̄ hec tn es sit ois ppō.
 sed nūc pbat q̄ psequēs sit ipole. q2 ipsū
 nō pōt esse vex sic significādo. probat. nā
 si posset esse vex. vel ergo ipso existēte vel
 ipso nō existēte: nō ipso existente: q2 si ista
 propō nō eēt: nulla propō est negatiua. 2
 sic ipsa nō esset vā nec falsa nec ēt ipsa eri
 stēte: q2 q̄diu ista propō est aliq̄ ppō ne
 gatiua ē: 2 p psequēs semp falsū ē nullaz
 negatiua eē. C5^a dñm q̄ ista pñā est bona.
 Ois propō est affirmatiua. ergo nulla est
 negatiua 2 cōsequēs est pole sic añs. 2 tūc
 ad arg^m psequēs nō pōt eē vex sic signifi
 cādo. ergo ipm ē impossibile. nego psequēti
 am. vnde multe ppōnes sūt poles que nō
 pñt eē vere vt ois ppō est falsa nulla ppō
 est vera: h est falsū: h nō est vex seipso de
 monstrato: vt determinatū ē i mā insolū
 biliū. Etia extra mām insolubiliū habent
 h dca locū. vt h nō est de⁹ est i mente. aut
 h nō est demōstrando subm eiusdez ppōnis
 ad cui⁹ desitionē desineret eē ppō illa. q̄lz
 .n. illatū est possibilis 2 nulla ipsax sic si
 gnificās pōt esse vā. C5^a regula est ista.
 Quicqd seq^r ad añs sequit^r ad pñs. Ex q̄
 iferebant alie due. pñia. q̄quid añcedit
 ad añs. añcedit ad pñs fa. 2 p^o ad vlti^m
 qñ oēs psequētie itermedie sūt bone 2 for
 males 2 nō variatē: pñā est bona 2 forma
 lis. Cōtra istas regulas arg^r sic. Aliqua ē
 cōsequētia bona. 2 aliqd seq^r ad psequēs
 ipñ⁹ qd nō seq^r ad antecedens ipñ⁹. ergo
 iste tres regule false. pñā t3: 2 antecedens
 pbat. nā ista pñā est bōa. q̄ternari⁹ ē. ergo
 binari⁹ est. 2 aliqd sequit^r ad pñs: qd nō se

quit^r ad añs. ergo 2ē. pñā t3. q2 p̄dictorū
 pñtis formaliter repugnat añti. 2 minorē
 probo. Itā seq^r. binari⁹ ē. ergo ei⁹ medie
 tas est p̄cise vnitas. 2 tñ nō sequit^r a p^o ad
 vltimū. q̄ternari⁹ ē. ergo medietas ei⁹ p̄ci
 se est vnitas. q2 medietas q̄ternarij nō est
 vnitas. sed binari⁹. sile argu^m sit. q̄drupe
 dale est: ergo bipedale. le est. bipedale ē. er
 go ei⁹ medietas ē p̄cise pedale: 2 tñ nō se
 quit^r q̄drupedale ē. ergo medietas ei⁹ ē p̄
 cise pedale. q2 medietas q̄drupedalis nō
 ē pedale: sed bipedale. Dē q̄ regule iste te
 nēt extra mām relatiuoz: 2 hoc pp muta
 tionē significati vltimi pñtis rōne relati
 ui. qd variat significatū ad variationē an
 tecedentis. vnde aliud significat ista ppō
 illi⁹ medietas ē: vnitas cōiuncta cū hac. p
 pōne. binari⁹ est 2 aliō significat cū ista. q̄
 ternari⁹ est. Cū p^o. n. significat q̄ medie
 tas binarij est vnitas: qd ē vex. 2 cū fa si
 gificat q̄ medietas q̄ternarij ē vnitas. qd
 est falsū. intelligit^r ergo sic p^o regula. q̄
 qd sequit^r ad pñs sequit^r ad añs manēte
 p^o significatiōe. 2 q2 vltimū cōsequēs rōe
 relatiui nō pōt retinere p^o significatiōez
 iō nō est mix si nō seq^r ex p^o añte. ergo ei⁹
 ponat^r vna ppō significās idē p̄uertibilif
 sic arguēdo. q̄ternari⁹ ē. ergo binari⁹. ergo
 binari⁹ est. ergo ei⁹ medietas ē vnitas. er
 go a p^o ad vltimū q̄ternari⁹ ē. ergo medie
 ras binarij est vnitas. 2 ita i 2° arg^o debu
 it inferri q̄drupedale ē. ergo medietas bi
 pedalis est pedale. 2 h vex: 2 regula vā.
 C6^a regula fuit ista. Si aliq̄ psequētia est
 bona: 2 aliqd stat cū antecede^{te}. Ex q̄ seq
 tur alia. s. q̄qd repug^r antecede^{ti}. Contra
 istas regulas arg^r sic. ista cōsequētia est
 bona. lignū corrūpebat^r. ergo impole ē il
 lud esse. 2 tñ hec. aial est. stat cū anteceden
 te. 2 eadē nō stat cū pñte. ergo regule fal
 se. cōsequētia t3. 2 añs pbat. Itā q̄ illa cō
 sequētia sit bona. p3. q2 qd sel est corrup
 tū ampli⁹ eē nō pōt. q̄ aut ista. aial est. stet
 cū antecede^{te}. p3. qm bec sil stant: lignum
 corrūpebat^r. 2 aial ē. q2 q̄lz illaz ē vā. s3 iā
 pbat q̄ illa. aial est. nō stat cū cōsequente
 q2 ista copulatiua est ipolis: aial est. 2 im

possibile est illud esse. **C** Rñdet q̄ ista cōse-
quētia ē bona. lignū corrūpebat. ergo im-
pote est illud esse. et sicut ista. aial ē. stat cū
antecedēte: ita stat cū cōsequēte. Et cū dī.
ista copulatiua est ipolis. aial est. et ipossi-
bile est illud esse. verū est. ergo ista. aial ē. nō
stat cū cōsequēte. nego cōsequētiā. q̄ scda
ps hui⁹ copulatiue nō ē consequēs p̄me cō-
sequētiā: nec secū cōuertibile. q̄ relatiuū
bz aliud et aliud significatū pp̄ mutationē
antecedentis. Et si dī. quō ergo stat ista.
aial est. cū consequēte. dī q̄ non oī coniu-
gere ipsā copulatiue. sed sufficit q̄ q̄lī ista
ruin sit vera. vnde ista sūt simul. tu es hō
tu es alb⁹: lī ex eis non fiat copulatiua. et
si opponēs velit oīo vnā copulatiuā. def
ista. aial est. et lignū corrūpebat. et impote
est illud esse: referēdo semp ly. illud ad ly. li-
gnū. illa copulatiua est vā. ergo p̄ ps stat
cū vltima. **C** 7^a regula fuit ista. Si aliqua
cōsequētia est bona: scita a te esse bona. et an-
tecedēs ē a te cōcedendū. consequēs est a
te concedēdū. Et q̄ iserebat q̄ si aīis ē cō-
cedendū: et cōsequēs negādū nō valet con-
sequētia. Cōtra istas reglās argf sic. et po-
no q̄ isti⁹ cōsequētie. hō currit. ergo risibi-
le currit. aīis sit tibi positū et a te admissū.
p̄his vō sit tibi dpositū. et a te admissū isto
posito argf sic. ista cōsequētia est bōa: scī-
ta a te esse bona. hō currit ergo risibile cur-
rit. q̄ scis q̄ arguit ab vno cōuertibili ad
reliquū. et aīis est cōcedendū a te. q̄ tibi ē
positū et a te admissū. et p̄his negādū. q̄ ē
tibi depositū: et a te admissū. ergo regule
falsae. Jō dī admittendo casū. Et p̄cedo q̄
isti⁹ cōsequētie antecedēs ē cōcedēdum: et
p̄his negandū pp̄ arg^m factus. sed nego q̄
ista p̄na sit bona scita a me esse bona. qm̄
ex duob⁹ cōcessis sequit⁹ oppositū illi⁹. se-
quit⁹. n. antecedēs est cōcedēdū a te. et cō-
sequēs negādū. ergo ista p̄na nō est scita
a te esse bona. **C** Vltima regula fuit ista.
Si aliq̄ est cōsequētia bona scita a te esse
bona: et aīis est scitū a te: et consequēs eius
dē est scitū a te. Et q̄ sequebat q̄ si ante-
cedens est scitū a te: et consequēs nō ē sci-
tū non scit⁹ cōsequētiā esse bonā. **C** Cōtra

illas reglās argf sic. hec consequentia ē
scita a te esse bona. B est nescitū a te. ergo
hoc est nescitū a te demōstrando consequēs
p̄ vtrūq̄ B: et aīis est scitū a te et consequēs
nō. ergo. regule falsae. consequētia t3. et p̄
bat p̄ ps antecedētis. nā tu scis q̄ ibi ar-
guīt ab vno conuertibili ad reliquū. et q̄
oppositū consequētis repugnat antecedēti
ergo tu scis consequētiā illā esse bonā. et p̄
ps antecedētis pbat. nā consequēs ē nesci-
tū a te. et aīis scis significare adeq̄te: q̄ ip̄s
consequēs est nescitū a te. ergo aīis est sci-
tū a te. et consequēs nescitū. p3 p̄na. nā vel
consequēs est scitū a te: vel nescitū. si est
nescitū. bōo intentū. si scitū. et ipsū ade-
quate significat q̄ B est nescitū a te demō-
strando idē p̄his. ergo illud consequēs non
ē scitū a te. **C** Rñdet q̄ ista p̄na nō va-
let. B est nescitū a te. ḡ B ē nescitū a te. nec
argf ab vno conuertibili ad reliquū. nec
oppositū cōsequētis repugnat anteceden-
ti. q̄ antecedēs nō est insolubile. sed conse-
quēs est insolubile significās hypothetice
copulatiue qd̄ est nescitū a te: et q̄ B ē scitū
a te: cui⁹ dīctoriū nō est illud hoc non
est scitū a te: aut illud: hoc est scitū a te. s3
illud. non B est scitū a te significās disticti-
ue q̄ hoc ē scitū a te: vel q̄ non ē scitū a te
qd̄ est vex rōne scde p̄tis. Eodē mō dī ad
rōnē vel consequentiā predictam sicut ad
istā hoc est falsū. ergo B est falsū: demō-
strando consequēs semp: concedēdo tales con-
sequētiās: et dico eas non valere: q̄ conse-
quens est insolubile falsum: et aīis est p̄pō-
vera non insolubilis. q̄re et. Cap. 2.

Regulaz p̄ricularū prima erat ista
Ab inferiori ad suū supi⁹ affirmas-
tiue: et sine distributione. et sine fia-
gno confusionis ipediente est consequētia
bona. Contra istā regulā argf sic. ista con-
sequentia non v3. tu es appens asin⁹. et
go tu es aliq̄lis asin⁹. et tamē argf p̄ regu-
lā. ergo regula falsa. p̄na p3 cū minori. q̄
ly. appens. est termin⁹ inferior ad ly. ali-
q̄le. et maior p3. q̄ antecedens est pole: et
consequens impossibile. Nā possibile est q̄
tu appareas asin⁹. sed non est possibile q̄

tu sis aliqualis asinus. sicut non est possi-
bile q tu sis asinus. Respondet q non ar-
guitur fm intellectū regule qui est iste. Ab
inferiori ad suū superi⁹: rōne totius extre-
mi sine impedimento pcedente est bonū ar-
gumentū: sed nō argi^r i proposito rōne to-
tius extremi sed p^ris solūmō: q ly. appa-
rens asinus nō est termin⁹ inferior ad ly. ali-
qūlis asinus: sed bene ad ly. aliqūlis apparens
asinus sicut ly. apparens ad ly. aliqūle: vn-
de bene sequitur tu es apparens ergo tu
es aliqūlis: ita bene sequit^r: tu es apparens
asinus: ergo tu es aliqūlis apparens asinus.
vnde cōsiles cōsequentie i ceteris non va-
lēt: vt tu es p^ris for. g tu es aliqd for. tu es
domin⁹ pla. ergo tu es aliquid plat. C²
regula erat ista. Ab inferiori ad suū superi⁹
distributivē: nō valet argu^m. Contra istam
regulā argi^r sic. ista cōsequētia est bona:
nullus binari⁹ est: ergo nullus numer⁹ est
et argi^r p regulam. ergo regula falsa. t³ cō-
sequētia cū maiori: qz oppositū consequē-
tis repugnat antecedēti. s. nullus binari⁹ ē
et aliquis numerus est. non enim dat ali-
quis numerus quin iste sit binarius vel in-
cludens binarium. Eodē modo pōt argui
i simili. vt nulla propositio vera scitur. er-
go nulla propō scitur. consequētia est bōa
qz oppositum consequētis repugnat an-
tecedenti. et tamē arguitur distributivē ab
inferiori ad suum superius: qz ly. propo-
sitiō vera: est terminus inferior ad ly. ppō.
cū oīs propositio vera sit propositio et
non ecōverso: sicut oīs binarius est nume-
rus: et ecōverso. Ideo d^r q regula non di-
cit nūq valere consequētiā ab inferio-
ri ad suum superi⁹ distributivē: sed q plu-
rimum nō valet formaliter: et nūq p^redis-
cte cōsequētie sunt formales de forma: sūt
enim formales: qz cuiuslibet earū opposi-
tum cōsequentis formaliter repugnat ante-
cedenti: sed nō sunt bene de forma: qz con-
similes in forma non valent: qz nō sequit^r
nullus numerus trinari⁹: est ergo null⁹
numerus est nec sequitur: nulla propo-
sitiō vera videtur vt intelligitur: ergo nul-
la propositio v^r vel intelligitur. Si ergo

cōsequētie iste bone sunt. hoc est solū g^ra
māe. vnde p^rima est bona g^ria materie:
qz impossibile est numerū esse et nō ēē bi-
nariū. secunda similiter t³ gratia materie
vel terminorū: qz nihil scitur nisi v^r: nec
est possibile aliquā propositionē falsā sci-
ri. C³ regula fuit ista. Ab inferiori ad suū
superi⁹ negatione postposita: et cū de-
bito medio: est bonū argumentū. Contra
arguit^r sic. ista consequētia nō valet sciēs
propositionē non est aliquid demonstrā-
do istam. homo est asinus: et ista propō est
aliqua propō. ergo sciēs aliquā ppōnē nō
est aliquid: et tamē argi^r per regulam er-
go regula falsa. cōsequētia t³ cūz minori: et
maior probatur. nā antecedēs ē v^r. et cō-
sequēs falsū. g ista psequētia nō v³: qz ante-
cedens sit v^r. p³ pro secūda pte et pro p⁴
similiter. qz suum dictionū est falsū. s. oē
sciens istā propōnem est aliquid. C⁴ Res-
pondet q ista cōsequētia nō valet. nec ar-
guitur cum debito medio. qz subm p^rime
propōnis debuit esse subm secūde sic ar-
guendo. sciens istā nō est aliquid: et sciens
istā est sciēs aliquā propōnem. ergo et. et
tunc concedo cōsequētiā. sed negat^r minor.
C⁵ Notā dū circa hāc regulā q si arguere
tur ab inferiori ad suū superius distributivē
negatiōe postposita. nō argueret^r fm re-
gulam. vt p³ i exēplo isto. oīs hō nō currit
oīs homo est aial. ergo oē aial nō currit. i
telligitur. n. sic regula ab inferiori ad suū
superi⁹ nō distributū negatione postposi-
ta: est bona consequētia. C⁶ Quarta figu-
la erat ista. A superiori ad suum inferi⁹ affir-
mativē et sine distributione: nō valet argu-
mentum. Contra istā regulā pcedūt argu-
menta facta cōtra secūdā regulā pcedētē:
arguendo ex opposito consequētis ad op-
positum antecedētis. vt aliquis numerus
est. ergo binarius est. aliq⁹ propositio sciēs:
ergo propositio vera scitur. sed arguitur
spāliter sic. ista consequētia est bona. tu
es animal. ergo tu es homo. et tamen ar-
guitur a superiori ad suum inferius. affir-
mativē sine distributione. ergo et. t³ cōse-
quentia. et antecedēs probat^r. qz sequit^r tu

es aial. ergo tu es a tñio adiacete ad scdm
 adiacēs. tñcyltra. tu es ergo tu es tu. p3 cō
 sequētia. q2 oppositū pñtis formalr repu
 gnat añti. 7 tñc vltra. tu es tu. ergo tu es
 bō. t3 pñā p pñmā regulā. Ab inferiori ad
 suū supius affirmatiue. 7 sine ipedimēto.
 ergo a pñio ad vltimū. sequitur. tu es aial. g
 tu es bō. Ad hoc dñ vt pñus: q qñ istarū
 pñarū ē bona 7 formalis. nō tñ argf p
 regula iplicite asserēt q nulla tal sit bōa
 de forma. vñ pñmiles i forma nō tenēt. q
 nō sequit: aliqñ nñeris ē. ergo trinari est
 aliq. ppō intelligit. ergo ppō vñ intelligit
 nec seqt. hoc ē aial demonstrādo asinū. g
 hoc ē bō. *Quinta regula fuit ista.* A su
 pñio ad suū supius distributiue: affirma
 tiue: n v3 pñā nisi cū debito medio. Cōtra
 argf sic. ista pñā ē bōa. oē aial currit. g ois
 bō currit. 7 tñ arguit a supio ad suū inferi
 us distributiue affirmatiue sine debito me
 dio. g regula falsa. pñā t3 cū mīnozi. 7 ma
 iorē. pbo. pñdictoriū pñtis repugnat añti. g
 pñā bōa. añs pbat. qñ be repugnant. oē
 aial currit. 7 bō nō currit. q2 ex ipsis seqt
 ipole. v3. bō nō ē aial: i qñto mō se figure
 Dñm q illa pñā ē bōa: nō qō formal: nec
 de forma. *Istā formal.* q2 oppositū pñtis
 ē imaginabile cū añte absqz pñdictōe. neqz
 ē de forma. q2 aliq sibi pñmiles in foia n
 valet. vt oē aial currit. ergo qlibet bō cur
 rit. f3 ē bōa materialis: seu gratia materie
 q2 ipossibile ē hoiez nō eē. t3. n. p h mediū
 necius. ois bō ē aial. Similitr seqt gñā ma
 terie. oē aial ē. ergo ois bō ē. q2 pñs ē neci
 um. seqt ē. ois bō ē asin. ergo tu non es
 asin. q2 añs ē ipole simplr vñ nō est aliq
 regula p quā nō pcedit arguitū gñā ma
 terie. q2 aut añs ē ipole. aut. q2 pñs est
 necium vel gñā alicuius alteri mediū ne
 cessarij. 7 inuitabilis. vt in pñtibz pñtis
 dictū est. *Sexta regula fuit ista.* A su
 pñio ad suū inferi negne pñposita di
 stribuēte superius ē bonū argumētū. Con
 tra istā regulā argf sic: ista pñā nō v3. nō
 cōtingēt bō est aial. ergo nō cōtingenter
 tu es aial. 7 tñ arguitur p regulā. ergo re
 gula falsa. pñā t3: pbat pñma pars añti.

q2 añs est verū 7 pñs falsus. vt p3 assignā
 do suū pñdictoriū. bec. n. falsa ē. pñgētē
 bō est aial: 7 bec est vera. pñgētē tu es
 aial: 7 secūda ps añtis pbat. naz q hic
 arguatur a superiori ad suū inferi. vt p3.
 7 q negatione distribuēte manifestus est.
 q2 remota negatione ly. bō. nō staret di
 stributiue. ergo p aduentū ei? stat distri
 butiue. p3 pñā per istā regulā. Quicquid
 mobilitat imobilitat: imobilitat mobilia
 tū. *Rñdetur q terminus aliquādo stat*
distributiue imobilitat: quādo ipm nō pre
cedit nisi vñū signū distributiue. vt ois bō
est. Aliquando stat distributiue imobili
ter: qñ ipsuz pcedūt duo signa. quoz vñū
b3 v3 distribuēdi: 7 reliquū cōfundēdi cō
fuse tñ imobilitat: quapropter dico q nō
argf p intellectū regule: q est iste. A supio
ri ad suū inferi negatiōe pñposita distri
butiue imobilitat est bōa pñā. f3 iā in pñposi
to nō distribuitur superius mobilr pp im
pedimētū isti termini: pñgētē. q2 nō li
cet descēdere. vt argumētū aperte ostēdit
pp eādē cām nō sequitur. tu nō incipis esse
coloratus. ergo tu nō incipis esse alb. q2
ex opposito nō sequitur oppositū. vt i caplo
inceptōis patuit. 7 tñ argf distributiue ne
gatiue. Si ergo querit. quid impedit: di
co q illud verbū: incipit. q2 imobilitat est
dein terminū quē distribuit pcedens ne
gatio. quare id. *Cap. 3.*

Contra regulas quarti capituli sus
ciētē est argutū in materia inso
lubiliū. spāliozibus tñ medijs ar
guo p eadē. quaruz pñma fuit ista. Ab vñ
ad suā pñticulārē indefinitā. vel subalternā
est bona pñā. Cōtra quā regulā arguit sic.
Ista cōsequentia nō valet. Incipit oē ens
esse. ergo incipit aliq ens esse. 7 tñ argf p
regulā. ergo regula falsa. tenet pñā. 7 pñ
ma pars antecedētis pbat. nā añs ē v3.
7 consequens falsum. ergo pñsequentia nō
valet q antecedens sit verū. probatur. nā
omne ens est. 7 nō immediate ante istans
qō est pñs oē ens fuit q2 nūqz instans pre
sens fuit. ergo incipit omne ens esse. pa
tet consequentia ab exponētibus ad expō

fitū. q̄ aut̄ p̄ns sit falsū. p̄s. q̄ nūc i instāti
p̄senti aliqd̄ est. ⁊ imēdiatē site istās q̄d ē
p̄ns aliqd̄ fuit. ⁊ imēdiatē post istās q̄d est
p̄ns aliqd̄ erit. ḡ falsū est q̄ iā icipiat ali
qd̄ esse: seu aliqd̄ ens eē. q̄d idē est. sed s̄a
p̄s p̄ncipalis aūtis arḡ. nā b̄ est v̄lis inci
pit oē ens eē. q̄ i ea subijc̄it termin⁹ cōis
figno v̄li d̄terminat⁹ distributiue. ⁊ bec est
sua p̄ticularis. icipit aliqd̄ ens eē. q̄ i ea
subijc̄it termin⁹ cōis figno p̄ticulari d̄ter
minat⁹. ḡ arḡ p̄ relam. D̄m breuē q̄ nō
arḡ p̄ regulā. qm̄ nec aūs nec p̄ns ē alicu
tus quātitatis. ⁊ tē ad p̄bōnē. i ista p̄pōne
ic̄ipit oē ens eē. subijc̄it t̄min⁹ cōis figno
v̄li distributiue d̄terminat⁹. ḡ est v̄lis. ne
go p̄nam. ⁊ si allegaret̄ reglā. dico q̄ icelli
ḡit d̄ distributiue mobili: ⁊ nō imobili. s̄
iā ly. ens distributiue imobili. p̄p̄a sic glo
fēt relā. p̄p̄o v̄lis est illa i q̄ subijc̄itur
t̄min⁹ cōis figno v̄li distributiue mobili
d̄terminat⁹: ex̄te aliqd̄ ip̄i. q̄d dico p̄ p̄
iacēs illi. ois bō est aial i q̄ subijc̄it t̄min⁹
n⁹ cōis figno v̄li distributiue mobili d̄ter
minat⁹. s̄ illō signū nō est p̄s p̄iacētis: l̄ sit
p̄s v̄lis. De p̄ticulari aut̄ nō p̄cedit arḡ.
q̄ i regula addit̄ solo figno p̄ticulari d̄ter
minat⁹: sed iā v̄ltra signū d̄terminat̄ ly. ens
b̄ v̄bo ic̄ipit. ex̄ q̄ stat cōfute t̄m. Jō sit bec
regula. p̄p̄o p̄ticularis est illa i q̄ subij
c̄it t̄min⁹ cōis solo figno p̄ticulari d̄terminat⁹.
ex̄te aliqd̄ isti: q̄d dico s̄it p̄ p̄ia
cens p̄p̄onis p̄ticularis. C̄ 2^a relā fuit ista
p̄ticulari: vel id̄efinita ad suā v̄lem non
valet arḡ. Cōtra istā regulā arḡ sic. ista
p̄na est bona. aial est bō. ḡ oē aial est bō. ⁊
p̄ p̄ns q̄l̄ alia valet ab id̄efinita ad suā v̄ni
uersalē. p̄na t̄z. ⁊ aūs. p̄bat. bec p̄p̄o. aial ē
bō. significat oē aial esse boiem: sed ois p̄
p̄o significat q̄cqd̄ seq̄t ad eā. i ḡ ista p̄na
est bona. p̄na t̄z cū m̄iori. q̄ est relā. ⁊ ma
iorem. p̄bo. sub̄m isti. p̄p̄onis. aial est bō.
significat oē aial: ⁊ p̄dicatū boiem. ⁊ co
pula esse. ⁊ tota p̄p̄o significat iuxta p̄p̄o
nem suoz terminoz. ḡ ista p̄p̄ositio si
gnificat oē aial esse boiem. p̄na p̄z. q̄ isto
modo iueſtigat̄ significatū p̄p̄ositionis.
C̄ Respondet̄ negādo sc̄dam p̄naz. ⁊ ad

probationē cōcedo q̄ ista. aial est bō. signi
ficat oē aial esse boiem. nō adēq̄te p̄ma
rie neq̄z secūdarie. sed assertiue. ⁊ ad arḡ
nego istā p̄nam. ista p̄p̄o. aial est bō signi
ficat oē aial esse boiem. ⁊ ois p̄p̄o signifi
cat q̄cquid sequit̄ ad eā. ergo ista p̄na est
bona. q̄ l̄ ois p̄p̄o significat q̄cqd̄ seq̄t
ad eam. nō tamē q̄cqd̄ p̄p̄o significat: seq̄
tur ad eam. q̄ triplex est p̄p̄onis signifi
catum. p̄mariū ⁊ adequatū. q̄d est s̄it ois
nī cōtūctiue vel infinitiue sue. secūdarū
q̄d est significatū p̄mariū. p̄p̄onis seq̄n
tis ad eā si nō sit secū synonoma. Et repre
sentariū: q̄d ex terminis sue p̄p̄onis rep̄
sentat̄. iuxta q̄d solet magistraliter dici q̄
q̄l̄ p̄p̄o mundi significat infinitas falsita
tes. Verū t̄ bene sequit̄: ista aial est bō. si
gnificat adequate oē aial esse hominē. er
go ista cōsequentia fuit bona. sed negatur
antecedens. q̄ nulla p̄p̄ositio mūdi signi
ficat adeq̄te oē aial esse boiem: nisi aliqua
talis: oē aial est homo. C̄ 3^a reglā fuit ista
Ab v̄li affirmatiua ad oēs suas singulareſ
tām collectiue ⁊ diuīſiue ſumptas est bo
nū arḡ. cum debito medio. ⁊ econuerſo
collectiue. Cōtra istā regulā arguitur
sic. ista p̄na nō valet. necio ois bō ē aial. et
isti ſunt oēs boies. ergo necio esse homo
est aial. ⁊ necio iste bō est aial. ⁊ sic de ſin
gulis. ⁊ t̄n arguit̄ p̄ relam. ergo relā falſa.
p̄na t̄z cum m̄iori. ⁊ maior p̄z p̄ exponen
tes iſtius termini neceſſario. Ex eodē me
dio arguit̄ q̄ nō valet arḡ ab v̄li ad ſuas
ſingulareſ cū debito medio. ſic arguēdo
necio ois bō est. ſed tu es homo. ergo ne
ceſſario tu es. aūs. n. est vex: ⁊ p̄ns falſus:
Ex eodem etiā fundamēto arguit̄: q̄ non
valet arḡ a ſingularibus ſufficient̄ enu
meratis cum debito ad ſuū v̄lem: q̄ nō ſe
quit̄. p̄tingēt̄ iſte homo est. ⁊ p̄tingēt̄
iſte homo ē. ⁊ ſic de ſingularibus. ⁊ iſti ſūt oēs
boies. ergo cōtingēt̄ ois bō est. p̄z p̄ ex
pōnem iſtius termini p̄tingēt̄ q̄ aūs est
verum ⁊ p̄ns falſum. ⁊ p̄ p̄ns cōſequentia
nō valet. C̄ Jō breuiter reſpondeo: ⁊ dico
q̄ nullo modo arguit̄ p̄ regulā. q̄ nūll
la iſta ſit alicui⁹ quātitatis. ſ. necio ois

homo est aial. cōtingenter ois bō est aial.
 nēcio iste homo est aial. ptingenter iste bō
 est aial. ptime due nō sunt vles. qz ipsarū
 subiecta imobilitē distribuunt. alie due nō
 sunt singulares. qz subijcti termin⁹ cōis d
 terminat⁹ nō solummodo pnoie demfatiuo
 imo alio termino pbabili. v3. termino mo
 dali. Ideo sic intelligit diffinitio ppōnis
 singularis. ¶ Propō singularis est illa in q
 subijcti termin⁹ discret⁹: aut termin⁹ cōis
 cū pnoie demfatiuo: nullo signo pbabili
 pcedēte. Et q diffōne sequit⁹ q si pnoien
 pluralis numeri est termin⁹ discret⁹: ista nō
 est singularis: oēs isti currūt: qz subijctur
 termin⁹ cōis signo pbabili pcedēte. ¶ 4^a
 regula fuit ista. Ab vli negatiua ad quāz
 suay singulariū: est bonū arg^m. Contra ar
 guitur sic. ista pñā nō valet. nulla cbimera
 q currit mouet⁹. ergo ista cbimera q currit
 nō mouet⁹: 7 tñ arg^m p regulā. ergo reglā
 falsa. pñā t3 cum minori. 7 maiori. pbat⁹.
 añs. n. est vex: vt p3: 7 pñs falsum. ergo cō
 sequētia nō valet: q cōsequēs sit falsū. p
 batur. nā sequit⁹ ista cbimera q currit non
 mouet⁹. ergo ista cbimera currit: 7 illa mo
 uetur. pñā t3. qz relatiuū resoluitur i: 7: 7 il
 le illa illud. sed pñs est falsū: qz est vna co
 pulatiua affirmatiua: cui⁹ pñā ps ē falsa.
 ergo añs est falsū. qd erat pbandū. ¶ Re
 spondetur pcedēdo pñam pdictā. 7 cū dī
 añs est vex 7 psequens falsū. nego q pñs
 sit falsum: qz suū dīdictoriū est falsū. s. ista
 cbimera q currit mouet⁹. Et tunc ad pbōs
 nem falsitatis nego istam pñam. ista cbis
 mera q currit nō mouet⁹. ergo ista cbime
 ra currit 7 ista nō mouetur. 7 tūc ad regu
 lam relatiuū: q. que. qd. resoluitur i cōiun
 ctionē copulatiuā: 7 pnoien demfatiuū
 vex est i affirmatiuis sed nō in negatiuis.
 ppter ea bene seqt⁹. ista cbimera que cur
 rit mouet⁹: ergo ista cbimera currit. 7 ipsa
 mouet⁹. qz ergo ly. q i affirmatiua resoluit⁹
 in cōiunctionē copulatiue 7 pnoie demon
 stratiuū. id in negatiua dīdictoria d3 resol
 ut i cōiunctionē disiunctiua 7 pnoien de
 mofatiuū. sic dicēdo. ista cbimera currit vt
 ipsa nō mouet⁹. qz qd significat vñū dī

ctoriū copulatiue significat aliud disiū
 ctive. ¶ Notandū circa istā regulam. q si
 subiectū singularis supponit p aliquo p q
 nō supponit subiectū vli: arguendo tunc
 ab vli ad suā singularē nō arguit⁹ p res
 gulam: qz ista nō est ei⁹ singularis. ver. g.
 nullus homo currit. ergo ista bō nō currit
 nulla bō est aliq. bō. ergo iste bō non est
 aliq. bō. ¶ Prima. n. singularis nō est sin
 gularis b⁹. nullus bō currit. sed illi⁹. nul
 la homo currit. ¶ Secūda singularis nō est
 isti⁹. nulla bō est aliq. bō: sed isti⁹. nullus
 homo ē aliq. bō. ¶ 5ª regula fuit ista. A
 particulari ad suā indefinitā 7 econuerso: tā
 affirmatiue q negatiue: est bona pñā. Cō
 tra istā regulā arguitur sic. ista psequētia
 nō valet: aial est gen⁹. ergo aliq. aial ē ge
 nus: 7 tamē arg^m p regulā: ergo reglā fal
 sa. psequētia t3. 7 antecedēs pbāt⁹. nā añs
 cedēs est vex vt p3. 7 pñs falsū. g cōsequē
 tia nō valet. q cōsequēs sit falsū. pbāt⁹. qz su
 um dīdictoriū est vex. v3 nullū aial ē gen⁹
 qz nec hoc aial est gen⁹. nec hoc aial ē ge
 nus: 7 sic de singulis. ergo tē. 2^a ps pbāt⁹
 v3: q arguitur p regulā: qz aial stat vtrobi
 qz māliter: probāt⁹. nā si i aliq istay staret
 personaliter: hoc eēt pp limitationē istius
 signi: aliq. sed illud signū aliq. i aliis nō
 limitat ad supponē psonales. ergo nec in
 ista. cōsequentia t3 cū maiori. 7 minori p
 bo. nam i qualibet istay aliq. bō est spēs
 aliq. bō est nomē. supponit ly. bō māl⁹.
 ergo 7 in ista. aliq. aial est gen⁹. p3 pñā.
 qz sicut ly. aial est neutri generis. ita ly. bō
 materialiter sumptū. Respondet⁹ q nō ar
 guitur per regulā. qz in ista. aliq. aial est
 genus ly. aial. supponit personaliter pp li
 mitationē signi particularis. 7 cum dī in
 ista. aliq. homo est species: nō limitat ad
 supponē psonalem. ergo nec in ista non
 valet argumētū. qz ly. bō personāli sum
 ptum nō est neutri generis: 7 ly. aliq. est
 neutri generis. ideo sibi additū nō pōt li
 mitare ad supponē personalem. sicut si
 adderet aliquod signum eiusdem generis
 vt aliquis homo est species. aliqua homo
 nō est nomen. sed ly. animal personaliter

sumptū est neutri generis. Ideo sibi ad
ditum signū neutri generis limitat ipsum
ad supponem psonales: dicendo: aliquod
aial est genus. aut nullum aial est genus.

CSi ergo queritur indefinita istius par
ticularis. aliquod animal est genus. q̄ est:
dicat: q̄ est ista. animal viuens est genus
et istius indefinite. animal est genus. hec ē
particularis: aliqd ly. animal est genus.

CNotādū est q̄ o3 q̄ termini supponāt
precise pro codez: q̄re illius homo currit:
non est hec particularis. aliquis bō currit.
sed ista. aliqd qd̄ est homo currit: et isti. ali
quis homo currit. est hec indefinita. homo
masculus currit. et ita proportionabiliter i
negatiua dicatur. **C**Sexta regla fuit ista.
A particulari vel indefinita ad oēs suas sin
gulares diuisiue sup̄tas cum debito me
dio: est bonū argumentū. Contra istā re
gulam arguit sic. ista cōsequentia nō valz.
necessario homo est: et isti sunt oēs boies.
ergo necio iste homo est vñ necessario iste
bō est: et sic de singulis: et tñ arguit p regu
lam: ergo regula falsa. consequentia t3 cuz
maiori. qz antecedens est verū: et pñs fal
sum. et minor probatur. nam ista necessa
rio homo est. est propositio: et non hypo
thetica: ergo cathegorica. et per cōsequēs
quāta. cum ergo nō sit vñs: particularis:
vel singularis. ergo est indefinita: cui? sin
gulares nō videntē esse alie q̄ predictē. Itē
dicatur q̄ nō arguitur per regulā. qm̄ ista
non est indefinita: necessario homo est ani
mal ex quo subiicitur terminus cōmunis
in mediante signo. et tñc ad argumētuz. ista
est cathegorica. ergo quanta. nego conse
quentiam. Et si aliquis quo ad hoc alle
garetur probādo istā consequentiam esse
bonam. respondeo q̄ ego sili asserui op
positū. quare et.

Cap. 4.

Quintū capitulum quasdā regulas
preponebat: quarum prima fuit
ista. Ab exclusiua ad suam vñez de
terminis transpositis: et econuerso: est bo
na cōsequentia. Contra istam regulam ar
guitur sic. ista consequentia nō v3. tñ asin

nus est boies. ergo cuiuslibet boies asin^{us}. et
arguitur per regulā. q̄ regula falsa. t3 pñā
cum minori. et maior probatur. ponendo q̄
nō sit aliqua possessio boies nñ asin^{us}: tam
sit aliquis homo qui nō habeat asinum in
possessione. isto posito cōsequēs est falsus
vt p3: et asin^{us} est vñ. qz asinus est boies est.
et nihil nō asinus est boies. ergo et. **C**Se
cūdo arguit cōtra secundā regulā sic. ista
pñā nō valet. cuiuslibet boies est asinus. er
go tñ asinus est hominis. et tñ arguitur
per regulā. ergo regula falsa. pñā t3 cum
minori: et maior probat: ponēdo q̄ quili
bet homo habeat asinū et equum. quo po
sito asin^{us} est vñ p casū. et cōsequēs falsum.
nā aliqd nō asin^{us} est boies ergo nō tantus
asin^{us} est boies. t3 pñā ab vna cā vitatis ad
propōnē habentē illam. **C**Ad primā dī
q̄ nō arguit per regulam. qz ista nō ē vñs
istius exclusiue: sed ista. omne ens boies ē
asinus. et ratio: qz in ista: tñ asinus est ho
minis nō distribuitur ly. boies. pro oī boie
sed solum pro homine habente aliqd.

CAd 2^m dī sili q̄ ista nō est exclusiua istī
vniuersalis. sed ista. tantū habēs asinū est
homo. qz ista propositio cuiuslibet boies ē
asinus: equalet istī. oīs est habēs asinum
verūtāmē qz paucas et grossas habentes
cōsiderationes: vt se expedirent dicerēt re
gulas istas in obliquis nō tenere. Ideo i
recto arguā. primo contra primā. ista con
sequentia nō valet. tantū ens necessario ē
substātia. ergo omnis substātia necessa
rio est ens. et tamen arguitur per regulas.
ergo regula falsa. cōsequentia t3 cum mi
nori. et maior probatur. nam antecedēs ē
verum: et cōsequens falsum. vt patet p ex
ponentes. ergo consequentia non valet.

CSecundo arguitur contra secundā re
gulam. ista consequentia non valet. omnes
apostoli dei sunt duodecim. ergo tantus
duodecim sunt apostoli dei: tenēdo ly. om
nes collectivē. ergo regula falsa. cōsequē
tia t3. et antecedens probatur. antecedens
enim est verum vt supponit. et consequēs
falsum. quia secunda exponens est falsa. s.
nulla non duodecim sunt apostoli dei. qz

Petrus et Paulus sunt apostoli dei. et Petrus et Paulus sunt aliquid non duodecim: et ergo aliquid non duodecim sunt apostoli dei. Ad primum dicitur: quod ista non est veritas istius exclusiue. sed ista. omne ens necio substantia est ens. quod sicut in exclusiua ly. necio: non determinauit istum terminum: ens: sed solum ly. substantia. ita in veritate est. Ad 2^m dicitur: quod quando ly. omnes. tenet collectivam suam exclusiua non exponit per negationem infinitatem. sed per notam pluralitatis. isto modo. duodecim sunt apostoli dei: et non plures quam duodecim. et ista est vera. et exclusiua similiter. quando autem ly. omnes tenet diuisionem: et tunc eidez correspondet dicta exclusiui exponibilis per negationem infinitatem. et tunc tamen veritas quam exclusiua esse impossibilis per implicationem predictio nis suarum exponit. C²a regula fuit ista. Ab exceptiua negatiua ad suam exclusiua affirmatiua est bona p^{ri}ma. Contra istam rationem arguitur sic. ista p^{ri}ma non veritas. nullus homo propter soror. currit. ergo tamen soror. currit. et arguitur per rationem. ergo regula falsa. p^{ri}ma tamen cum minori. quod non veritas alia exclusiua assignari. et maior. probatur. quod casu possibili posito. est ans vera. et p^{ri}ma falsus. probatur. et pono quod soror. currat. et nullus alius masculus. tamen multe mulieres. isto posito ans est veritas. per exponetes. et p^{ri}ma falsum. quod aliquid non soror. currit. ergo non tamen soror. currit. R^unde tunc quod ista exclusiua non est illius exceptiue. sed ista tamen soror. est aliq^uis homo curres sed quod patuit in probationibus terminorum cap. de exceptiuis. ubi hec regula declarat. C³a regula fuit ista. Ab inferiori ad suum superius a parte subiecti: dictio exclusiua addita eisde: est bona p^{ri}ma. Contra quam regulam arguitur sic. ista p^{ri}ma non est bona. tamen substantia non est accidens. ergo tamen aliquid non est accidens. et tamen arguitur per regulam. ergo ratio falsa. p^{ri}ma tamen cum sua parte ans. et probatur per. nam ans est veritas et p^{ri}ma falsum. ergo p^{ri}ma non veritas quod ans sit vera. probatur. quod substantia non est acci^us. et quod ly. non substantia est acci^us. ergo tamen substantia non est acci^us et quod p^{ri}ma sit falsum per. quod scda exponens est impossibile. sed quod ly. non aliquid est acci^us. quod p^{ri}a exponens habet ipollis. aliquid non aliquid est acci^us. ut bene per suas resolutiones. I^o dicitur quod non arguitur per regulam. neque arguitur ab inferiori ad suum superius. quod primitus est declaratum quod ter

min⁹ transcendens non est superius: nec inferior ad aliquid. ex quo non est in predicamento. nisi in proprie sumendo superius per priorem: aut color: qualiter non accipit rationem: quia est argutum. C⁴a tamen dicitur et melius. quod regula intelligitur affirmatiue et non negatiue. unde non sequitur. tamen corpus non est indiuisibile. ergo tamen substantia non est indiuisibilis. ans. n. est veritas. quod corp⁹ non est indiuisibile. et quod ly. non corp⁹ est indiuisibile: et tamen p^{ri}ma est falsum per scdam exponens falsas. quod ly. non substantia est indiuisibile. nam albedo in pariete est non substantia. et tamen non est indiuisibilis. quia est extensa ad extensionem pietis. C⁴a regula fuit ista. Ab inferiori ad suum superius a parte predicti dictio exclusiua addita subiecti non veritas p^{ri}ma. sed e converso cum debito medio. Contra quam arguitur sic. veritas sequitur aliquid tamen bonum est aliquid. aliquid tamen soror. est bonum. ergo aliquid tamen soror. est aliquid. quod oppositum p^{ri}ma non stat cum ante. et tamen arguitur per regulam. ergo regula falsa. p^{ri}ma tamen cum minori. quod dictio exclusiua addita in ista p^{ri}one. Et non copule: nec predicato. ergo: ibo. C⁵a Secundo arguo quod e converso. non veritas arg^u: cum debito medio. quod non sequitur. tamen bonum est risibile. antir⁹s est risibile. ergo tamen bonum est antir⁹s. et tamen arguitur per regulam. ergo regula falsa. tamen p^{ri}ma cum minori. et maior. probatur. nam ans est veritas. et p^{ri}ma falsum. ergo p^{ri}ma non veritas. quod autem p^{ri}ma sit falsum: manifestum est. sed probatur ans. nam omne risibile est bonum. ergo tamen bonum est risibile. tamen p^{ri}ma ab veritate ad suam exclusiua. fa vero per. probatur. nam antir⁹s potest ridere. ergo antir⁹s est risibile. per. p^{ri}ma ab vno conuertibili ad reliquum. Ad p^{ri}ma rationem dico quod dictio exclusiua non addit subiecto. sed per se solummodo. quod ex ipsa et alio termino fit unum subiectum: sed bene addit subiecto d^udo: tamen bonum currit. quod ly. bonum. est subiectum: et non per se subiectum. negatur ergo ista p^{ri}ma. dictio exclusiua ponitur in illa p^{ri}one. et non addit copule neque predicato. ergo addit subiecto. sufficit. n. quod addat per se subiectum vel predicatum. Ad scdam rationem dicitur quod ly. risibile dupliciter sumitur. scilicet. ampliatiue et non ampliatiue. primo modo non conuertitur cum ly. bonum. sed secundo modo sumendo. ergo primo modo tamen in minori quam in maiori. negatur p^{ri}ma. quod in ante ampliatur tamen ly. bonum. sed ly. antir⁹s. et non in p^{ri}nte. non bene sequitur. ergo tamen bonum potest esse

antirps. Si aut sumatur ho mo: concedo
maiorē: cui correspondet dea vltis. et nego
minorē. et tūc ad arg^m. antirps p^t ridere.
ergo antirps ē risibilis. nō v3 argumētū.
nec arg^m ab vno pueribili ad reliquū. qz
ocū ē q ly. risibile: nō tencē ampliatiue.
Cōtra alias tres regulas non arguo. qz ex
prioribus solūmodo inferunt. quare rē.

Lap. quintum.

Pertinentiū atqz imptinētium ter-
minoꝝ pma regula fuit ista. Ab af-
firmatiua vni⁹ disperati ad nega-
tiua alterius: est bōa consequētia. Contra
quā arg^m sic. ista pna nō v3. brunellus est
asinus. ergo brunellus nō est risibilis. et tū
arguit p regulā. ergo regula falsa. pna t3
cū minorē. qz asin⁹ et risibile: sunt termini
disperati: sicut bō: et asin⁹. et pbat maior.
nā asis ē verū: et pns f lin. ergo rē. pbat. et
facio istā consequentiā. brunellus ē hois.
ergo brunellus ē risibilis. pna t3 ab vno cō-
uertibili ad reliquū. et asis ē vex. vt suppo-
no. ergo et pns. s3 psequēs ē pdictoriū ppi
mi psequēs. ergo pncipale pns est falsum
qđ erat pbandū. Df dubitādo istā pnam
brunellus ē asin⁹. ergo brunellus nō ē ri-
sibilis. qz dubitat quali tencatur. ly. risibi-
lis. nūqd i notatiuo casu. an in genitiuo?
Si pmo mō pceditur pna. et pns et tūc ad
iprobationē nego illā pnam. brunellus ē
hois. ergo brunellus ē risibilis. qz l3 ly. bō
et ly. risibile. pueritatur. ac ē: hois. et risibi-
lis: i obliquo. nō tamē hic: quoniā diffor-
miter sumitur. vnū. s. i recto: et aliter i obli-
quo. Si at sumitur ly. risibilis in genitiuo
casu. nego illā pnam. brunellus ē asin⁹. g
brunellus nō ē risibilis. qz nō arg^m p regu-
lā l3. n. asin⁹: et risibilis: sunt termini disperati
nō tū asin⁹ et risibilis: in obliquo. Jo cōce-
do: ista duo stare simul. qlibet asin⁹ ē risi-
bilis nullus asin⁹ ē risibilis. tenēdo ly. risi-
bilis. i pma in genitiuo: et in secūda in no-
minatiuo. nec sunt pna. vel alterius oppo-
nis. C Secūda regula fuit ista. Qncūqz
sūt due pponēs: quap sba cōuertūt atqz
pdicata: manēte psimili denominatione.
ab vna ad reliquā est bona consequētia.

Cōtra istā regulā arg^m sic. ista pna nō v3:
qz bō ē vn⁹ bō. ergo ois bō est vn⁹ bō. et
tamē arg^m p regulā. ergo regula falsa. pna
t3 cū minorē. qz pdicata et subiecta pueritū-
tur: manēte psimili denominatione. et pna
ps antis pbat. ex eo qz asis sit verū. vt p3
p exponētes. et pns ē falsū. qz aliqd ē bō:
qđ nō ē vn⁹ bō. C Respondet qz sba non
puertitū l3 sint similia. non. n. fatur. ly.
bō. et ly. bō. pueritūtur ergo sba pueritūtur
qz l3 ly. bō. et ly. homo pueritūtur ē ly. bō. et
ly. bō nō cōuertūt. vn subiecta istay nō cō-
uertūt. bō currit. et bō ē spēs: nō obstante
qz sint similia. qz ly. bō. in pma supponit
psonaliter. et i sa mālī. ita in pposito sba
istay nō cōuertunt. qz bō ē vn⁹ bō ois bō
est vn⁹ homo. qz l3 sint similia et psonalī
supponāt. non tū supponūt p cise. p cisdē
s3 i pma p masculīno sexu solūmodo. et in
sa p vtroqz sexu. s3 tūc pueritūtur. ly. homo
et ly. bō. qñ supponūt eodē mō et p cise pro
eisdē. vt ois bō est rōnalis. et ois bō ē risi-
bilis. qz aliqñ pueritūtur et aliqñ nō. C3 re-
gula fuit ista. Ab vno pueribili ad reliquū
est bona pna. Contra quā arg^m sic. ista pna
nō v3. for. scis esse hoīem. g for. scis. ēē risi-
bilem. et tamen arg^m p regulā. g regula fal-
sa. pna t3 cū minorē. qz bō et risibilis: pueritū-
tur. et maior. pbat. nā casu possibili posito
asis ē vex et pns falsū. g psequētia nō v3:
ātecedēs pbo. et pono qz scias for. ēē hoīez
nescias tamē qz sit ppa passio hoīs. s3 cre-
das qz risibile sit ppa passio asini. isto posi-
to ātecedēs ē vex: et psequēs f3. qz for. cre-
dis firmē nō ēē risibile. sic credis ip3 non
ēē asinū. g for. nō scis ēē risibile. Jo d3 qz
ab vno pueribili ad reliquū: rōne totius
extremi: ē bonū arg^m: rōne at p3 fallit cō-
sequētia sic i pposito. qz ly. hoīez. et ly. risi-
bile nō sunt pdicata. s3 ista. scis ēē hoīez:
et scis ēē risibile: qz inuicē nō pueritūtur
exēplū b3 in alijs terminis. vnde pdictori
contradictoriū sciens. et contradictoriū
inuicem conuertuntur. qz si contradicto-
riū est verum vel falsum. tunc pdictoris
um ptradictoris est huiusmodi. et tamē nō
sequitur pdictoriū. a. est vex. g pdictoriū

Dictorij a. ē vey posito q omne. a. sit ista
 homo est asin⁹. tūc ē antecedēs verū: 7 cō
 sequens falsum. Si enim Dictorij Dicto
 rij. a. est vey. omne. a. ē Dictorijum D
 dictorij. a. ergo a. est vey. qd est falsus. De
 fectus ergo stat in hoc. quia nō arg⁹ rōne
 toti⁹ extremi. s. rōne pris. l. 3. n. Dictorij
 7 Dictorij Dictorij pueritāt. nō tū Dicto
 rij. a. 7 Dictorij Dictorij. a. C⁴ r^a
 fuit ista. Ab vno correlatiuo⁹ ad reliquū p
 positiōib⁹ ex⁹trib⁹ de scdo adiacēte est bo
 nū arg^m. Cōtra quā sic arg⁹. ista p^a nō
 v3. p^r est. ergo fili⁹ est. 7 tū arg⁹ p regulā.
 ergo regula falsa. t3 p^a cū minori 7 ma
 iorem pbo. I^a casu possibili posito aⁿs
 est vey 7 p^as f⁹lin. g⁹ psequētia nō v3. ante
 cedēs. pbat. I^a dato q eis. p^r habeat fi
 liā: 7 nō filiū. tūc est aⁿs vey 7 p^as falsus.
 C⁵ D⁵3: q nō arg⁹ p r^aam. qz p^r 7 fili⁹ nō
 sunt correlatiua. sic nec m^r: 7 filia: stat. n.
 p^rem esse 7 nō b^re filiū sicut stat m^re3 eē:
 7 nō habere filiū s3 ista dⁱstⁱctiua sunt cor
 relatiua. v3. p^r vel m^r filius vel filia. C⁵
 regula fuit ista. A termino puatiuo ad ter
 minū infinitū: ē bona cōsequētia. C⁶ Con
 tra istā r^aam arguit sic. ista p^a nō v3. a. su
 it infinitū. ergo. a. fuit nō finitū. 7 tū arg⁹
 p r^aam. ergo r^a falsa. psequētia t3 cū mⁱo
 ri: 7 maiore pbo: ponēdo: q. a. fuerit. to
 tū t^ps infinitū p^reritū terminatū ad p^m
 istans bore p^rerite. isto posito. a. fuit infini
 tū. qz a p^re ante. 7 tū fuit finitū a p^re post.
 ergo falsus ē q fuit nō finitū. qz ex isto cō
 sequēte seqtur q nō fuit finitū. Eodē mō
 arg⁹. linea est indinifibilis. ergo linea est
 non dinifibilis. non seqtur. qz aⁿs est ve
 rū. vt p3. qz nō latitudinē neq3 p^rfundita
 tē b3. 7 tamē psequēs ē f⁹l3. qz linea ē diui
 sibil⁹ f⁹m lōgitudinē. D⁵dm q infinitū: 7 idi
 visibile: nō sunt termini puatiui: qz nō di
 cūt defectū vt p3: qz pueniūt deo: qre non
 mⁱx si nulla illaz p^aaz v3. qz nō arg⁹ p re
 gulā. s3 bene arg⁹ p r^aam isto mō. tu es in
 iustus. g⁹ tu es nō iustus. sor. ē cecus. ergo
 sor. ē nō vidēs. q cecus: 7 iniustus. sūt ter
 mini puatiui dicētes defectū in illis qbus
 cōueniūt. C⁶ regula fuit ista. Ab affir⁹

matina de predicato infinito ad negatiuū
 de predicato finito: ē bonū arg^m. Contra
 quā arg⁹ sic. ista p^a nō v3. tu fuisti nō al
 b⁹. ergo tu nō fuisti alb⁹. tamē arg⁹ p r^aaz
 ergo r^a falsa. t3 psequētia cū mⁱori. 7 ma
 iore pbo. nā casu possibili posito aⁿs ē ve
 rū 7 p^as falsus. g⁹ psequētia nō v3 antecedēs
 pbat. 7 pono q veri fueris albus. 7 p^rdie
 niger isto posito aⁿs ē vey. qz qnūq3 fui
 sti niger fuisti nō alb⁹. 7 psequēs f⁹l3. qz su
 us Dictorijum positiū ē i casu. C⁷ Respōdet
 q nō bene infer⁹ ppō negatiua dⁱ p^rdicato
 finito. dēret ergo sic argui. tu fuisti nō al
 b⁹. ergo aliquādo tu nō fuisti alb⁹ tu eris
 nō currēs. ergo aliquādo tu nō eris currēs.
 C⁸ Ad rādū q in terminis obliq3 nō t3 r^a
 dicta. vnde nō seq⁹. asin⁹ ē nō sor. ergo as
 nus nō ē sor. posito q ois asin⁹ sit tā sor.
 q pla. tūc ē aⁿs vey 7 psequēs falsū. Sif
 nō seq⁹. sor. ē nō asin⁹. ergo sor. nō ē asin⁹.
 C⁹ r^a erat ista. A negatiua de p^rdicato
 finito: cum debito medio ad affirmatiua3
 de predicato infinito: ē bona psequētia.
 Contra istam regulam arguitur sic. ista
 consequentia nō v3. a. nō est verum: cuius
 Dictorijum ē falsū. 7 a. ē. ergo. a. ē nō vey: c⁹
 Dictorijum ē f⁹l3. 7 tamē arg⁹ p regulā. g⁹ re
 gula falsa. psequētia t3 cū mⁱori: 7 maiore
 pbo: dato q. a. sit ista. bō ē asin⁹. antec
 dēs ē vey: 7 psequēs falsū. ergo psequētia
 non valet. q antecedens sit verum proba
 tur: s3 ps est v^a: vt p3. 7 p^a sif. qz suū D
 dictorijum ē falsū. s3 a. ē vey c⁹ Dictorijum ē fal
 sus. q at psequēs sit falsū arg⁹ sic. 7 facio
 tibi istā p^aaz. a. ē nō vey: c⁹ Dictorijum est
 falsū. ergo. a. ē. f⁹l3: c⁹ Dictorijum ē f⁹lin. cō
 sequētia t3. qz f⁹lin: 7 nō vey: pueritū: 7 cō
 sequēs ē iposē. ergo 7 antecedēs. C¹⁰ Respō
 det pcedēdo r^aam 7 psequētiā scā3 p illā
 7 nego q psequēs sit f⁹lin. 7 tē ad arg^m. a.
 ē nō vey: c⁹ Dictorijum ē f⁹l3. ergo. a. ē falsū.
 c⁹ Dictorijum ē f⁹lin. nego psequētiā 7 qndo
 dⁱ. nō vey: 7 f⁹l3: pueritū. pcedo. ergo ista
 psequētia ē bō a. nego arg^m. qz non arg⁹
 ab vno pueribili ad reliquū rōe toti⁹ ex
 tremi. s3 pris. Unde l3: nō vey: 7 f⁹l3: cō
 nertāt: tamē nō verū. c⁹ Dictorijum ē f⁹lin:

7 flz c^o dictionū ē flz nō pueritū. **C**irca
tādū circa obitū mediū: q nō seqt. for. nō
est afin^o 7 for. ē. ergo for. ē nō afin^o. qz āte
cedēs ē vez 7 psequēs flz. dato q for. nō
bil hēat nec argf p rām: qz illd nō ē obitū
rū mediū. s3 illd for. ē aliqd. 7 nō seqt. afi
n^o: nō ē for. 7 afin^o est. ergo afin^o ē nō for.
dato q null^o afin^o sit alicui. ē tē ātecedēs
vez 7 psequēs f lin. nō tamē argf p rām.
qz illd nō ē obitū mediū. s3 b. afin^o ē alicu
ius qd est f lin. quare zc. **Cap. 6.**

Eptimi capituli p^o regula fuit ista.
f Ab oib^o exponentib^o sit sumpt^o ad
suū expōitū: est bona psequētia.
Cōtra quā rām argf sic. ista psequētia.
nō v3. Aliq^olis bō currit. 7 nō ē aliq^olis bō:
qn talis currat. ergo q^olibet bō currit. n
tamē argf p regulā. ergo regula falsa. coo
sequētia t3 7 p^o ps ātecedēt^o pbat. 7 ponq
q nō sint i mūdo nisi bores albi q^orū ali ē
currāt: 7 aliq sederēt. isto posito psequēs 7
falsū. vt p3. 7 tamē ātecedēs ē vez. qz aliq^o
lis bō currit. 7 non est aliq^olis: qn q^olis ipē
est: currat. Eodē mō argf i alijs termis:
vt aliq^ontus bō currit: 7 nō est aliq^ontus bō
qn tātus currat. ergo q^otūlibet bō currit
posito eniz q^olibet bō ēēt tripedalis quā
titat^o. 7 q aliq current: 7 aliq sederēt: tē
ēēt ātecedens vez. 7 psequens falsū. vnde
relatiūū accident^o nō necessitat supponē
p oī eo p q suū ātecedens. Jō dī q nulla
illarū consequentiā v3. qz nō argf p re
gulā. ex eo q null^o recte assignat secunda
exponens. **C**irca huius vniuersal^o q^olibet
bō currit. secūda exponēs est ista. nihil est
aliq^olis bō. qn illd currat. Jsti^o vero. quā
tūlibet bō currit fa exponens ē ista. nō est
aliq^ontus bō. qn ipse currat. s3 ista. nulla ē
aliq^ontus bō qn illud currat. **C**2^a regula
fuit ista. Ab oī exponibili ad quālibet suā ex
ponentiū. est bona psequētia. Cōtra quā re
gulā argf sic. ista psequētia nō v3. tu inci
pis esse alb^o. ergo tu es alb^o. 7 nō imedia
te ātecedēs qd ē p^osens fuiti alb^o. 7 tamen
arguit p regulā. ergo regula falsa. psequē
tia t3 cū ininori. qz incipit. expōit vno mō
p positionē de p^osentī. 7 remotiōē de pre

terito. ergo cōsequēs est vna ei^o expōitū
7 maiore pbo. qz calu possibili posito an
tecedens est verū 7 consequēs falsū. ergo
cōsequētia nō v3. ātecedens pbo. 7 pono.
q tu nō sis albus. s3 imediate post instās
qd est p^osens eris albus. isto posito. seqt
q tu incipis esse albus. tāq^o ex suis expō
nentibus. 7 tamē nō est alb^o. p casuz. qd ē
oppositū p^ome ptis psequētis. **C**irca
pōdet. q ista p^onta nō v3. tu incipis ēē alb^o.
ergo tu es alb^o 7 nō imediate ātecedēs qd
ē p^osens fuiti alb^o nec argf ab expōito ad
aliquā suā expōitū. 7 dī q b vba. incl
pit. 7 dīnit. nō ppe expōitū. s3 habēt cās
vitat^o. vnde copulatiua. cui^o vna ps ē af
firmatiua de p^osentī. 7 alia negatiua de p^o
terito. dī vna causa veritatis. 7 copulati
ua. cui^o vna ps est negatiua. 7 secūda affir
mativa dī futuro vocat alia cā veritatis. 7
a q^olibet illaz copulatiūaz ad p^oponem in
ceptionis est bonū arg^o. econuerso at nō
valet. vt eiusdem capli vna afferuit regu
la. Eodem mō de definit. ē dicendū. Et si
aliquādo dixi illa verba debere expōi. in
suz locut^o p^orie de expōne. s3 s3 cōem mō
dū loquēdi. sumēdo expōnez coiter p oī p
batione terminoz. **C**irca iā arguit magis
stricte sic. ista psequētia nō v3. tū nō oīs
bō ē aīal. ergo nō oīs bō ē aīal 7 tamen ar
guīt p regulā. ergo ista f la. psequētia t3. 7
p^o ps ātecedēt^o pbat. ātecedēs. n. ē verū.
7 psequēs f lin. ergo psequētia nō v3 q cō
sequēs sit falsū māifestū est. 7 pbat ātece
dens sic. oē aīal ē nō oīs bō. ergo tū non
oīs bō est aīal. t3 cōsequētia ab vniuersali
affirmatiua ad suā exclusiua. 7 ātecedens
est verū. vt patet. ergo 7 consequens. 7 se
cūda ps antecedentis pbat. nā p^o ex
ponens exclusiue est p^oiacens eius. sed ly.
non oīs homo est aīal. est p^oiacens illi^o ex
clusiue. qz est illud quod remanet de nta
dictōe exclusiua. q^o ē exponēs ei^o qd erat p
bādū. **C**irca hēdet pcedēdo p^ontaz. 7 negādo
ātecedēs. Et ad p^obationē nego psequētiā.
qz ista nō ē exclusiua illi^o v^olis s3 bec tū nō
ens oīs bō ē aīal. q est v^o. Et si dī que est
vniuersalis illi^o exclusiue. tū non oīs bō ē

aial: dicitur quod non habet verum: quia est exclusiva ne-
 gativa. **C** 3^a regula fuit ista. Ex cuiuslibet
 exponētis dictione sequitur dictionem expo-
 siti. Contra istam regulam arguitur sic. ista propositio non
 valet. tu es aial. ergo tu non differis ab ani-
 mali. et arguitur per regulam. ergo regula falsa. propositio
 tamen cum minori: et maiorem probat. animum est verum. ut
 patet. et propositio falsa. ex eo quod sunt dictionum est ve-
 rum. videtur quod tu differas ab aiali. probatur sic. tu
 differas ab aiali quod est asinus. ergo tu differas
 ab aiali: et illud est asinus. propositio tamen per resolutiones
 relativi in conjunctionem copulativam et pronom-
 inalem demonstrativam. et animus est verum. ut patet per expo-
 nentes. ergo et propositio. tunc sic. tu differas ab
 aiali. et illud est asinus. ergo tu differas ab
 aiali. propositio tamen a copulativa ad alteram eius partem.
C Respondetur concedendo consequentiam:
 et negando istam propositionem. tu differas
 ab aiali. tunc ad rationem. tu differas ab aiali
 quod est asinus. ergo et. negatur consequen-
 tia. neque relativum determinatum per termi-
 num confusivum est sic resolvable semper
 unde non sequitur. tu es ois homo qui est
 in. a. domo. ergo tu es ois homo. et ille est in
 a. domo. Ois homo qui currit movetur. ergo ois
 homo currit: et ille movetur. Existens tamen relati-
 vum in propositione sine signo sic haberet resol-
 uti. unde bene sequitur. sor. qui currit movetur.
 ergo sor. currit. et iste movetur. antitipus erit
 homo qui est. ergo antitipus erit homo: et ille est. **C** 4^a
 regula fuit ista. A resolutivis ad resolutum
 est bona propositio. Contra quam regulam arguitur sic.
 ista propositio non valet. hoc non est homo demonstrando
 asinum. et hoc est aial si est risibile. Si aial
 si est risibile non est homo. et tamen arguitur per
 regulam. ergo regula falsa. propositio tamen cum mino-
 ri: et maiorem probat. Nam antecedens est verum.
 ut patet. et propositio falsa. ergo propositio non valet. quod con-
 sequens sit falsum. probatur. quia sunt dictionum est ve-
 rum. scilicet aial si est risibile est homo. ut patet per
 exponentes. scilicet aliquid aial si est risibile est homo.
 et nullum est aial: quoniam illud si est risibile sit homo
 ergo et. **C** Dicitur quod propositio est bona: et propositio est ve-
 rum sic et animus. et cum dicitur quod sunt dictionum est ve-
 rum. scilicet aial si est risibile est homo: dico quod ha-
 exponens non est sufficient assignata. quoniam ista
 est ha exponens. scilicet nihil est aial si est risibile

quin illud sit homo: quod est falsa. quia sunt dictionum
 non est verum. scilicet aliquid est aial si est risibile. quod
 non est homo. probatur. hoc non est homo: demonstrando
 asinum. et hoc est aliquid aial si est risibile. er-
 go et. **C** 5^a regula fuit ista. Ab officiis est bona
 ad officiatum est bona consequentia. Contra istam
 regulam arguitur sic. ista consequentia non valet.
 hec propositio est necessaria. aial est homo quia adequa-
 te significat aial esse hominem. ergo aial esse
 hominem est necessarium. et tamen arguitur per regulam
 ergo regula falsa. propositio tamen cum ha parte antece-
 dentis. et primam probat. quia antecedens est
 verum: et propositio falsa. quia antecedens est verum patet
 quia propositio falsa probatur. nam aial esse hominem
 est impossibile: ergo falsum est quod aial esse hominem
 sit necessarium. propositio bona: et antecedens. probatur:
 hoc esse hominem est impossibile demonstrando asinum.
 et hoc est aial. ergo aial esse hominem est im-
 possibile. consequentia tamen ab inferiori ad suum superiorem
 affirmative sine impedimento. **C** Responde-
 tur concedendo primam consequentiam: et animus:
 et consequens eiusdem: negando quod aial esse ho-
 minem sit impossibile. et ad probationem nego con-
 sequentiam. et tunc ad illam regulam respondeo
 dupliciter. et primo quod non arguitur ratione to-
 tius extremi: scilicet quod intelligit regula. secundo
 quod arguitur cum impedimento. quia ly. impossibilem
 immobilitat istum terminum aial. et dictum est in
 una regula consequentiarum: quod ab inferiori ad
 suum superiorem immobilitatum. non valet consequen-
 tia. Si autem vellet quod fortificare illud argu-
 mentum dicens: quod arguitur a resolutivis ad re-
 solutam. hoc nego. quia ista. aial esse hominem
 est impossibile. non est resolvable. sed officia-
 liter probabilis: ut in probationibus ter-
 minorum patuit. **C** Sexta regula fuit ista
 A descriptione ad descriptum est bona con-
 sequentia: et e converso. Contra quam regulam
 arguitur sic. ista consequentia non valet. tu in-
 telligis hominem. ergo tu intelligis aliquid
 sub ratione qua homo. et tamen arguitur per regulam
 ergo regula falsa. consequentia tamen cum mi-
 nori. et maiorem probatur. Et pono quod tu nul-
 lam habeas intellectionem nisi simplicem in-
 tellectionem hominis. Iste posito tu intelli-
 gis hominem: et tamen tu non intelligis aliquid
 sub ratione qua homo. quia ois ratio hominis est

diffinitio. sed tu nō intelligis aliqd sub ali qua diffinitioe. qz nullā habes diffinitio nē in mēte suppono in casu. ergo tu nō in telligis aliqd sub rōne qua bō. **D**ō qz cō sequētia pma fuit bōa. cuius pceditāns 7 pns in casu isto. 7 cū arguit. ois rō hois ē diffinitio ipsius. nego. quoniā rō hois est denominatio ipsi ly. bō nāqz ab būanīta te denominat bō. iō būanitas dī rō ipsi? 7 bec ē illa rō sub q tu intelligis b. deinon strādo hoiez. **C** 7^a regula fuit ista. A sēsu diuiso ad sensuz ppositū. aut ecōuerso. nō valet argumentū. 7 istā regulā arguit sic. ista pna est bona. tu potes currere g pole est te currere. pole est te currere. pole ē an tīp3 eē: ergo antīp3 p t eē 7 ecōuerso. dī q i termis simplicibz 7 discretis. sine impe dimēto alicui signi. ē bōa pna. s3 cū lūmīa tatiōe signi nō valz pna. vt oē aīal esse est neciūm. ergo oē aīal neciūz est eē. aīa tua neciō ē. ergo necessario aīa tua ē albū pōt eē nigrū. **C** **L**ōtra istā rñonē argf. vltimā pnam valere. nā seqtur. albū p t eē nigrū. ergo albū ē potēs esse nigrū. p3 pna resol uēdo istud vbiū. p t. in sus. es. est. 7 suū pti cipiū. tūc vltra. albū ē potēs eē nigrū. er go albū est ens nigrū. p3 pna ab vno puer tibili ad reliquū. qz potens esse. 7 ens. con uertitur. qz oē ens ē potens esse. 7 oē po tens esse est ens. qz oē potens esse est. g oē potēs eē est ens. p3 pna. 7 aīas similiter p suas exponētes. vltēri. albū est ens nigrū. ergo albū ē nigrū. p3 pna. qz oē ens nigrū est nigrū. 7 vltra albū est nigrū. ergo possi bile ē albū esse nigrū. p3 pna. qz qz de pū ti infert vnā de possi. de sensu pposito. er go a pūmo ad vltimū. albū pōt eē nigrū. ergo pole est albū esse nigrū. **C** **I**3 rñdēt breuiter. q ista pna nō v3. albū est potens esse nigrū. ergo albū est ens nigrū. 7 ad p bationē. ibi arguit ab vno conuertibili ad reliquū. nego. 7 cū dī. ly. potēs esse. 7 ly. ens. quertunt. pcedo. 7 ēt ly. potens esse. 7 ens. nō quertunt. vnde ly. potens esse noīatīr sumptū conuertit cū ly. ens s3 par ticipaliter sumptū nō quertit cū illo. qz n seqt antīp3 ē potēs eē. g. antīp3. ē ens. 7

ita in pposito sumit ly. potēs eē. picipali ter qre argumētū nō pcedit. **C** **O**ctaua. re gula fuit ista. Ab vnā causa veritatis ad p positionē habentē illā cāz est bōa pna. **L**ō tra quā regulā arguit sic. ista pna nō v3. a propō ē vera. 7 immediate ante instās qd est pns nō fuit vera. g. a. ppo incipit eē vera. 7 tū arguit p regulā. g regula falsa. pna t3. 7 aīas pbat. ponēdo q. a. ppo in p ma pte ppositiōali boze pterite terminate ad b instans pns. fuerit vera. 7 in fa fal sa. 7 in tertia vera. 7 sic alternatiz vicibus. q oēs ptes ppositiōales boze pterite. ita q i oī pte ipari fuerit vā. 7 in oī tpe pī fue rit falsa. 7 sit nūc 7 in instāti pnsenti vera. 7 ita ptnue erit isto pposito est antecēdēs ve rū 7 psequens falsuz. ergo psequentia nō valet. q antecēdēs sit verū. p3. qz nunc est verū. p ppositū. 7 immediate āte b instās qd est pns fuit falsuz. 7 qncūqz fuit falsuz nō fuit verū. ergo immediate ante hoc instans qd ē pns nō fuit verū. q aut immediate an te istās qd ē pns. a. fuit falsuz. pbat. qz immediate āte istās qd ē pns fuit aliq p par. a. fuit f3 s3 qncūqz fuit aliq p par. a fuit falsuz. ergo immediate ante instās qd est pns. a. fuit falsuz. q at pncipale pns sit falsuz. argf. qz. a. nūc ē verū. 7 immediate ante istās qd est pns. a. fuit verū. qz im mediate ante instās qd est pns fuit aliq pars ipar. ergo. a. nō incipit esse verum. **C** **D**ō breuiter q. a. nō incipit esse verū. 7 tūc ad argumētū nego illā psequētiā pmo factā. nec argf p regulā. qm illa nō ē cā vītatis. s3 ista. a. est vey. 7 nō immediate ante istās qd ē pns. a. fuit verū. 7 b est falsuz pp assignationē sui pdictōri. vnde pcedit q immediate ante instās qd est pze sens. a. fuit verū. 7 immediate āte istās qd ē pns. a. nō fuit verū. nō tū cū pma pcedit q nō imediate ante istās qd ē pns. a. fuit verū. qz b sūt pdictōria. **C** **N**ona regula fuit ista. Ab actiua ad suā passiua: 7 econ uerso. ē bonū argm. q quā regulā argf sic. ista pna nō v3. pmitto tibi denariū. g de nari tibi pmittit a me. 7 tamē argf p re gulā. ergo regula falsa. pna t3 cū miori. 7

maior pbat. Itā casu possibill posito est
 antecedēs verū: 7 psequēs falsū. ergo pna
 nō v3. ātecedēs pbat. 7 pono q tibi pmit
 tū denariū in pso nullū tamē denariū ti
 bi pmittēdo. isto posito. aīs ē verū: 7 pse
 quēs falsū. p casuz ergo 7c. Cōsistit ergo q
 nō seqt. a. q3 bō videt aliqū boiem. argū
 aliq3 bō v3 q3 boie. posito nāq3 q q3 bō
 videat. Cūcise seipm: ē ātecedēs vep 7 pns
 falsuz. **C** Respondet q istap pñarū nulla
 est bōa. nec argū p regulā. qz terminū de
 bēt sp supponere eodē mō. s3 in actiua sup
 pōit ly. denariū. 7 ly. boiez. pso tū. 7 in
 passiua dterminat. id nō debite assignant
 earū passiue. huic ergo pmitto tibi dena
 riū: correspōdet b passiua. a. me tibi pmit
 titur denariū. 7 isti qlibet bō videt aliqū
 boiez: correspōdet bec passiua a q3 boie:
 v3 aliq3 bō. **C** Decima regula fuit ista. A
 tertio adiacēte ad secū dū adiacēs: affirma
 tiue: 7 sine termino distrabēte. ē bōa pse
 quētia. Cōtra istā regulā arguit sic. ista cō
 sequentia nō v3. tū bō ē risibilis. ergo tū
 bō ē. 7 tamē arguit p regulā. qz affirmati
 ue: 7 sine termino distrabēte. ergo regula
 falsa. psequētia t3 cū minori. supposito q
 ly. risibilis. nō fit terminū ampliatiuus. 7
 pma ps antecedētis ē māifesta. eo q āte
 cedēs ē verū: 7 psequēs falsū. v3 p3 cuilz.
 Jō respōdet ē q nō t3 regula ista i exclusi
 nis pmi ordīs. rō. qz arguit iplicite ab ise
 riori ad suū supius distributiue. nā cū dī
 tū bō est. icludit ly. ens. suū picipiū: stās
 cōfute distributiue rōne dictōis exclusiue.
C Cōtra ē istā glosaz argū. qz nō seqtur.
 cbimera ē terminū. ergo cbimera ē. 7 tamē
 arguit affirmatiue: 7 sine termino distra
 bēte: 7 sine dictiōe exclusiua. Dicū: q ista
 nō est sua correspōdēs de secū dō adiacen
 te. sed ista. ly. cbimera ē: qz terminū debēt
 eodē mō suppōere. qre 7c. **Cap. 7.**

Et autē 7 vltimū cap. regulas noti
 ficauit hypotheticaz. Quaz pma
 fuit ista. A copulatiua affirmatiua
 ad alterā cū pte pncipalē: est bōa psequen
 tia. Cōtra quā regulā argū sic. ista psequē
 tia nō v3. Aliqū vidz sor. 7 tū pla. videt.

ergo tū pla. videt. 7 tamē arg. p regulā.
 ergo regula falsa. psequētia tenet cū mino
 ri: 7 maior pbat. Cāu possibill posito āte
 cedēs est verū. 7 psequēs falsuz. ergo pse
 quētia nō v3. pbat antecedens. 7 pono q
 t3 sor. q pla. videat vñū pedale. isto posito
 aīs ē vep. Itā pedale videt sor. 7 peda
 le videt pla. ergo aliqū videt sor. 7 tamē
 videt pla. S3 q pns sit f l m: māifestū ē. eo
 q ha erponēs ē falsa. s. nihil nō pla. videt
 imo ē p casuz. qz sor. videt. 7 sor. ē aliquid
 nō pla. ergo aliqd nō pla. videt: qd ē oppo
 sitū se pns. **C** Dōz. q ista dictiō. tū: pte re
 neri exclusiue 7 flatiue. Si exclusiue tā in
 ātecedēte q in psequēte psequētia ē opti
 ma. sed negat ha ps copulatiue: tūc ad p
 bationē negat psequētia. Si autē vtrobiq3
 relatiue. Itēz pcedo psequētiā 7 psequēs.
 7 ad ei3 probationē. dico q nō b3 expōi. s3
 significat cōuertibilr: q tū qū sor. videt
 pla. videt. qd ē vep. vbi āt vellet opponēs
 q ly. tū. tencerē i ātecedēte relatiue. 7 i cō
 sequēte exclusiue. p3. tūc q nō argū p r l az.
C Ex illa regula illatū ē correlarie. q a to
 to copulato ad alterā pte ē bōa psequētia.
 Jā quā regulā argū sic. ista psequētia nō v3
 sortes 7 pla. sunt numerū binari. ergo sor.
 ē numerū binari. qz antecedēs ē verū 7 cō
 sequēs falsū nec seqt sor. 7 pla. de p se se
 rūt lapidē. ergo sor. d p se fert lapidē. qz
 dato q. a. portaret ab ābob3 hūm. 7 a nul
 lo p se poss3 portari. tē ātecedēs ē verū.
 7 cōsequēs falsū. Silt non seqt tu differs
 ab boie 7 ab asino. ergo tu differs ab boie
 quā ātecedēs est verū. 7 psequēs falsuz. v3
 p3 p erponēs. Itā ergo illaz cōsequē
 tiap valet. 7 tamē arguit p regulā vt ps. er
 go regula falsa. **C** Respondet q cōiunctio
 copulatiua sumpta copulatiim pōt duplr
 teneri. i. collectiue v3 diuisiue. Collectiue
 tenet quādo alterū extremoz inest ambo
 bus copulatis simul 7 nō diuissum. aut p
 signū psumū determinat. Sumebat p
 mo mō tā in pmo q i secūdo exēplo. 7 se
 cūdo mō i tertio exēplo. Collectiue. ergo
 sumēdo nō o3 q a toto copulato ad alte
 rā ptem sit bōa cōsequētia. Diuisiue aut

tenet quando non limitat per signum confusum
 et cuius copulatio inest alteri extremum: sic
 toti. ut for. et pla. sunt boies. for. et pla. cur-
 rit vel videt. et sic sumendo habet regula
 veritatem. Secunda regula fuit ista. A parte pri-
 ncipali disiunctive affirmatiue ad ipsam dis-
 iunctiuam est bona consequentia. Contra istam regu-
 lam arguitur sic. ista consequentia non valet. con-
 tingenter tu es. ergo contingenter tu es vel tu
 non es. ergo regula falsa. consequentia etiam con-
 trari. et maior probatur. Istam autem est verum: ut pa-
 tet. et consequens falsum. Sed prima non valet probatur quod
 consequens sit falsum. quia tu es vel tu non es. et non
 potest esse quod tu sis vel tu non sis. ergo necio tu
 es vel tu non es quod est oppositum consequens.
 Ideo dicitur: quod si ly. contingenter: determinat in
 parte totam disiunctiuam. tunc non arguitur per regulam
 quia sic sumendo non est per principem: nec sic cathego-
 rice. Si autem determinat partem solam. concedo
 consequentiam: et consequens. et nego illam. necio
 tu es vel tu non es. determinando ly. necio.
 Similiter. i. vna parte. vbi autem totum determinet
 iterum concedo consequentiam. sed tunc non sunt op-
 posita. ex quo modi diffinitionis sumuntur. Et
 ista regula inferebat alia regula correlarie:
 quod a parte disiuncti ad totum disiunctum: est bona
 consequentia. Sed ista regula arguitur sic. ista con-
 sequentia non valet. tu differs ab asino. ergo tu
 differs ab boie vel ab asino. quia antecedens est
 verum: et consequens falsum. ut patet per exponetes.
 Etiam non sequitur. asinus est asinus. ergo iste bo
 vel asinus est asinus. Dicitur ut patet: quod constructio
 disiunctiua sumpta disiuncti capite duplici. scilicet
 collectiue: et diuisiue. collectiue sumit quod
 determinat per signum confusum vel discretum
 vel relatiuum exemplum primi. ut tu differs a te
 vel a me. exemplum secundum. iste bo vel asinus
 est asinus. volendo quod ly. iste cadat supra totum
 disiunctum. Exemplum tertium. for. quod est bo vel asinus
 est risibilis. Diuisiue autem sumit quod nullo illo-
 rum modorum sumit. ut bo vel asinus currit. tu
 es bo vel asinus. Dicatur ergo: quod a parte disiun-
 cti ad totum disiunctum sumptum diuisiue est
 bona consequentia. et iste est intellectus. regule
 sed a parte disiuncti ad totum disiunctum sumptum
 collectiue: non valet argumentum sicut in oppo-
 situm est argutum per intentionem regule. Et res

gula fuit ista. A tota disiunctiua cum constructio-
 ne vniuersalis partem ad alteram partem est bona prima. Sed quia
 regula arguitur sic. ista consequentia non valet. tu es
 asinus vel tu non es asinus. sed tu non es asinus.
 ergo tu es asinus quia antecedens est verum: et con-
 sequens falsum: ut patet. et tamen arguitur per regulam. er-
 go regula falsa. Respondetur: quod non arguitur
 per regulam. quia in hac parte asinus sumit. Sed dicto-
 riū pme partis disiunctiue: vel sumit. Contra per
 disiunctiue. si sumit oppositum pme partis patet
 quod non arguitur per regulam: quia si infert alia pars valet.
 tu non es asinus: quia illata procedit consequen-
 tia et consequens. Si autem dicitur quod per hac parte ante-
 cedentis sumit hac parte disiunctiue inferebat ali-
 am item. dicitur quod non arguitur per regulam. deberet
 enim sumi. Sed dictoriū est istum modum. tu es asinus
 vel tu non es asinus. sed tu es asinus. ergo tu non
 es asinus. sed negat minor. Et quarta regula fu-
 it ista. A copulatiua negatiua ad disiuncti-
 uam affirmatiua facta ex partibus dictorum
 copulatiue affirmatiue: est bonum argumentum.
 et conuerso. Ex quo inferebat quanta. quod a disiun-
 ctiua negatiua ad copulatiua affirmatiua
 facta ex partibus dictorum copulatiue affirma-
 tiue: est prima bona. Contra istas duas possunt argui.
 ex nulla negatiua sequitur affirmatiua. er-
 go quaelibet istarum regularum est falsa. Et quia res-
 pondetur quod ista ista non est in hypotheticis. sed in
 cathegoricis. Sed specialiter arguo sic. oppositum
 disiunctiue affirmatiue assignatum. per negatio-
 nem. proposita toti si puerit cum opposito eius
 de assignato per copulatiua scilicet dicitur per op-
 positum disiunctiue. quod abest esse falsum. prima et tunc
 cedens. probatur et capio istam. disiunctiuam. necio
 tu es vel tu sedes. patet quod ista est falsa. quod si
 non necio tu es vel tu sedes. et tamen si est falsa ne-
 cessario tu non es et tu non sedes. arguitur ergo
 sic. ista disiunctiua negatiua est vera. et hoc copu-
 latina est falsa. ergo non puerit. patet prima. quia
 verum non conuertitur cum falso. Sed breuitate respo-
 detur: quod si disiunctiua affirmatiua habet bini
 duo opposita: quod ista inuicem conuertitur. sed non
 si per hoc copulatiua opposita per se de partibus
 oppositis disiunctiue. ut arguitur clare ostendit
 et hoc contingit. quando disiunctiua est ca-
 thegorice probabilis: sicut in proposito ratio-
 ne istius terminum necessario. Infallibiliter tamen

7 reguli teneat: qd tñ diffinitione affirmati
ue: qd copulatiue: dat dñctoriū p negnez
ppositā toti. Idē est iudiciū de copulati
ua affirmatiua. h. n. ē falsa. neōio tu es hō
7 tu es alb⁹. vt pz. 7 pñr qz istarū. neōio
tu nō es hō vel tu nō es alb⁹. pñgēter tu
nō es hō vel tu nō es alb⁹: qz ex qz istarū
sequit̃ bec diffinitione. tu nō es hō vel tu nō
es alb⁹. qd est falsa: cū qz ps eiusdē sit f. fa.
C6 regula fuit ista. A dñditionali affirma
tiua cū suo ante: ad pñs eiusdē ē bōa pñā.
p quā rēgulā argf sic. ista pñā nō valet. ne
ōio tu aial es si tu es bō. si tu es bō. ergo
neōio tu es aial. 7 tñ argf p regulā. g rēgu
la falsa. pñā t3 cū minoz. 7 maior. pbatur.
Istā pñs est falsū. vt pz. 7 añs est verus. g
7c. pbat̃ pro pñe pñe: qz pro scōa nō expe
dit: qm̃ tu es aial si tu es bō. 7 nō pōt ēē:
qñ tu es aial si tu es bō. g neōio tu es aial
si tu es bō. **C**Dom q ly. neōio duo pōt
determinare. aut pñse pñs dicte dñitiōa
lis: aut ipsam totā. pñio mō pcedo pñam
7 nego pñā ptē añtis. v3. neōio tu es aial
si tu es bō: qz equialet isti. si tu es bō. ne
cessario tu es aial qd est falsa. **C**Ad pbōnē
nego pñam. qz illa dñditionalis nō ē i casu
cathegorice pbabilis. si aut ly. neōio. dñer
minat totā dñitiōalē. nego pñam. neqz ar
guif p regulā. qz ifert̃ ista. neōio tu es ani
mal: que nō est pñs. sed ista solūmō: tu es
aial. qz modus sic sūpt⁹ nō est ps pñtis:
nec añtis. sic neqz nota dñitionis: sed ps
toti⁹ cōditionalis. Jō debuit sic argui. ne
cessario tu es aial si tu es homo: sed tu es
bō: ergo tu es aial: vñ cōditionalis sine mō
neōio. cōuertit̃ cū seipsa hñte modū istū.
vñ sequit̃. si tu es bō tu es aial. g neōio. si
tu es bō tu es aial. 7 cōuerso. **C**Ultima
regula fuit ista. A dñitiōali affirmatiua cū
dñictorio pñtis sequit̃ dñictoriū añtis.
Contra istā regulā argf sic. vt pñr. neōio
si antirps ē alb⁹ antirps est colorat⁹. si an
tirps nō est colorat⁹. ergo neōio ipse nō ē
alb⁹. pz bñ q añs est vex 7 pñs falsus. Iñ
argf spālius sic. ista pñā nō valet. si tu es
bō necessario tu es aial. sed nō neōio tu es
aial. ergo tu nō es bō. 7 tñ arguif p regu

lam. ergo regula falsa. pñā t3 cū minoz. et
maior. pbat̃. nā añs est vex 7 pñs falsū. g
pñā nō valet. qd pñs sit falsū pz. 7 pbat̃ qd
añs sit vex. Istā bec est vera. non neōio tu
es aial: qz suuz oppositū est falsū. sed alia
ps. pbat̃. nam si tu es bō. neōio tu es aial.
nam tu es aial si tu es bō neōio. ergo si tu
es bō neōio tu es aial. t3 pñā ab vno puer
tibili ad reliquū. vñde idē est dicere an
mal currit si homo currit. 7 si homo cur
rit aial currit. Ideo rñdet̃ ad arg⁹ pñm
sicut ad argumentū alteri⁹ regule. qd non
arguif p regulā. qz v3 solūmodo cōcludi
ista. antirps nō est alb⁹. ex quo ly. neōio nō
est ps añtis: nec pñtis. Et ad arg⁹ scōm.
dubitāt̃ nūquid ista pñā sit bona. si tu es
bō necessario tu es aial: sed nō neōio tu es
aial. ergo tu nō es bō. qz dubito de ly. ne
cessario. an sit ps añtis vel pñtis. si aut ly.
neōio. est ps añtis. nego pñam. nec arguif
p regulā. qz nō sumit̃ oppositū pñtis: sed
deberet sic argui. tu nō es aial: ergo tu nō
es bō neōio. 7 isto modo concedit̃ pñā: 7
negat̃ minoz. si aut ly. necessario est pars
pñtis cōcedo pñam. 7 nego cōditionales.
qz tñc equialet huic cōditionali. si tu es bō
tu es aial neōio. 7 tñc ad arg⁹. tu es aial si
tu es homo neōio. ergo si tu es homo ne
cessario tu es aial. nego pñam. nec arguif
ab vno cōuertibili ad reliquū: nec ex pñuz
est ad pñpositū. qz in antecedente ly. ne
cessario est pars antecedentis cōditiona
lis. 7 in consequente est pars pñtis alteri⁹
conditionalis. quare 7c.

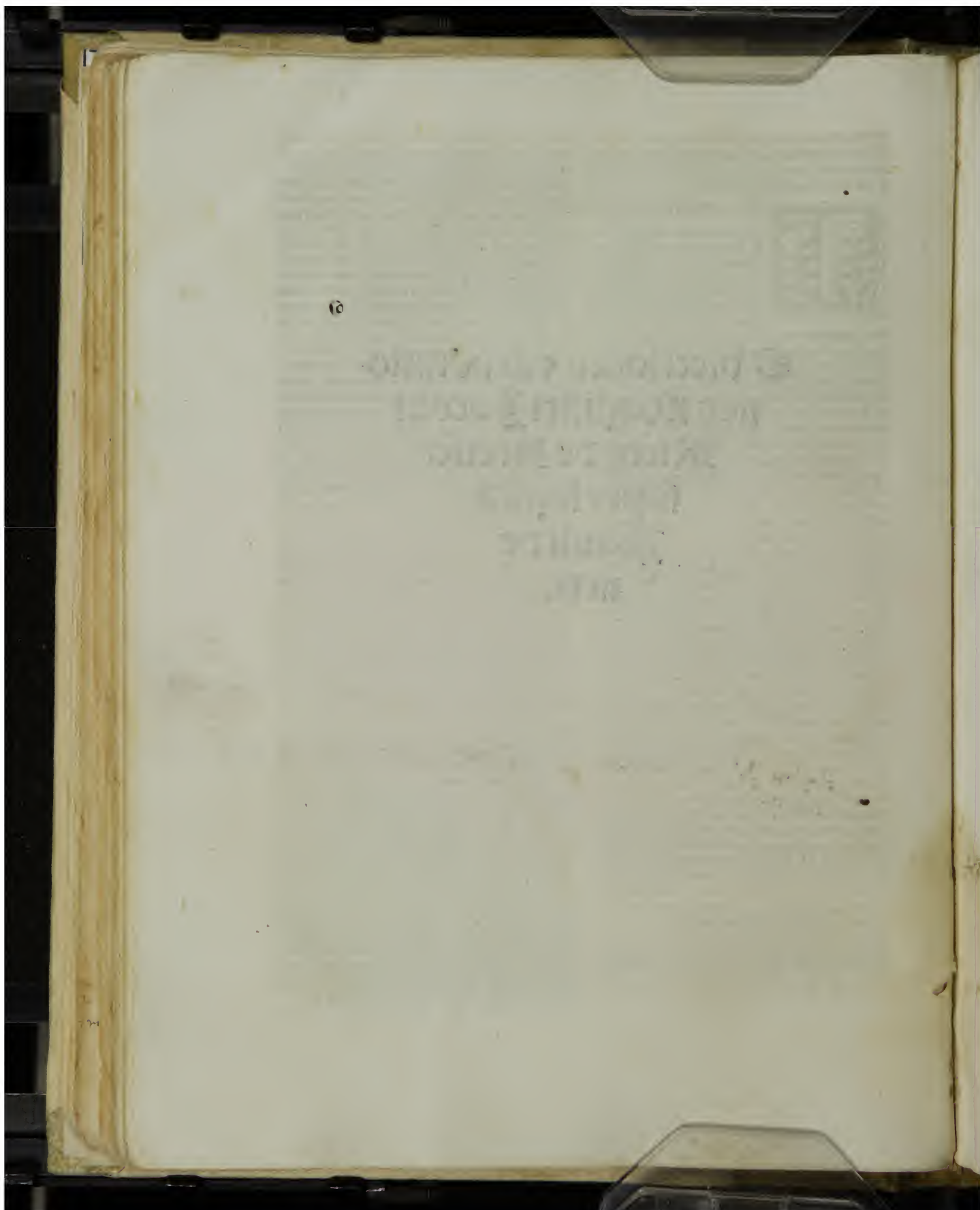
C finis Logice Pauli Veneti. Ad lau
dem omnipotentis Dei. Impresse Vene
tijs per Petrum de quarenghis Per
gomensē. Anno Domini. 1500. die. 16.
Octobris.

RESISTUM.

A B C D E f. Oīs sunt quaterni.

Diectiones et annotationes
Magistri Jacobi
Ricci de Aretio
super logica
Sauli ve
neti.

*Nullū indivisibile in totū: q̄ si totū quocūq; accipiat hūc repetitū
ad partes
et nōa dī totū in totū et totū in qualib; parte, et hīc aīa dī mī
divisibile. 1°.*

Incipiunt quedam obiectiones et anotata
super logica Pauli Veneti edita per egregi-
um artium et medicine doctorem Magistrum
Jacobum riceium de Aretio.

Terminus est signu

orationis constitutum et c.
Circa diffinitum est no-
tandum qd hic diffinit illa di-
ctio terminus: qd est sede in-
tentionis huius soli significa-
ti formale: qd se formaliter
significat. et diffinit p omni

suo significato ta in voce et in scripto q in me-
te. qd hec oia sunt signa orationis constitutiva: qd
ex terminis scriptis ab intellectu fit oratio scri-
pta ex vocalib vocalis: et ex mentalib mentalis.
et pueretur hoc diffinitu cu diffinitione sequen-
te sic qd ois terminus est signu et c. et omne signu
orationis et c. est terminus. Circa diffinitio-
nem nota qd bona diffinitio d3 puerit cu diffini-
to: et habere aliquid pro genere et aliquid vel ali-
qua pro differentia. et sic est in ista: qd puerit cu
diffinito: vt p3: et est ibi ly signu. pro genere: qd
omnis terminus est signu. et no e converso. Secdo
est ibi ly ofonis constitutiuu. pro differentia pma
per qua terminus differat a statuis et signis no
constitutiuu ofonis. Tercio est ibi ly ps ppin-
qua eiusde pro scda differentia: vt p ista termi-
nus differat a litteris et syllabis q non sunt ter-
mini scdm magm: eo q sunt ptes remote et no
propinque ofonis. Pro quo nota q duplex
est pars. scilicet propinqua et remota: pars propinqua e
illa ex qua immediate fit aliqd: vt paries et rectu
respectu domus: et littere respectu syllabar. ps
remota est illa ex qua mediate fit aliqd. vt te-
gule et lapides respectu eiusde domus et littere
respectu orationis. ad ppositu: qd ex litteris i-
mediate fiunt syllabe: et ex syllabis dictiones scu
termini: et ex terminis ofones. littere sunt ptes
propinque syllabar. syllabe terminor. et termi-
ni ofonum. Et si arguit. igitur syllabe essent fil-
partes propinque et remote: qd propinque respe-
ctu terminor et remote respectu ofonis. Res-
pondetur qd no est inconueniens: qd ly propin-
qua et remotu. sunt imini relatiui q possunt fil-
de eode verificari respectu diuersor: sicut ly p3.
et ly filius. Contra diffinitione arguit. pmo
sic ly signu. no puenieter ponitur pro genere.
igitur diffinitio mala. 3 pna. et ams pbat: qd ly
signu. aut eet sede. aut pme itentionis. no sede:
qd tunc pueretur cu ly terminus. et sic no eet ge-
nus. nec pme pp duo. pmo qd paul in. 2. capi.
suppositionum dicit qd est sede. 2. qd tunc logi-
cus diffiniret p primas intentiones: cuius o co-
ter di. Secdo pncipaliter arguit. ptra ly ora

tionis constitutiuu. sic. no ole terminus ofonis co-
stitutiuus. igitur diffinitio mala. p3 pna. et ams p-
batur. qd da oppositu. et arguitur sic. ois termi-
nus e constitutiuus ofonis. et ois oratio e termi-
nus. igitur ois ofo est constitutiuus ofonis. p3 pna. et
pns est falsum: qd iretur in infinitu. igitur et aliq pre-
missar. et no minor. igitur maior. Et pfirmat: qd
ly constitutiuus dicit actionem sicut alia nomina
terminata in iuu. Sed nullus terminus i uerita-
te facit ofone. s3 solu intellectus vel sensus ex ter-
minis. igitur et c. Tercio arguit sic. littere et syll-
be sunt ptes propinque ofonis. igitur fru-
tur illa pticula: p3 pna. et antecedens pbat. qd
sunt subm: vt p3 in istis. a. e littera. ba. e syllaba.
Ad pnu respondetur. qd ly signu. dupliciter
describit. vno modo sic. Signu est quo apprehen-
so. i. qd si apphcdatur facit nos venire in cogni-
tionem alicuius. et sic qd libet ens mudu: siue sit ter-
minus: siue no. est signu: qd eo appreheso veni-
mus i cognitionem alicuius. puta ad min sui ipsi:
et sic ly signu e pme itentionis. Alio modo descri-
bitur sic. signu est illud q appreheso venim in
cognitionem alicuius p quo fit in ppo-
nere: vel est vnu qd fit addi p determinatiuo il-
li taqua huius officiu circa illud: vel e aggregat
uuz ex ambob. Ex plū pmi. ly ho. et ois termi-
ni categorematici. ex plū scdi. ly ois. et imini
sincategorematici. ex plū tertij. ly ois ho. et
ois ofones. Tūc ad argumtu. Respondetur
qd in diffōne termini capitur pmo mō. et in sup-
positionib scdo mō. et cuz d3. q logica diffinit
ret p pmas intētiōes pceditur. et d3 q auctores
dicētes q logica e de secundis intētiōib itelli-
gunt q diffinit solum secundas intētiōes: vt
p3. non tñ negant quin quādoq possit eas dif-
finire p pmas: et hoc semel tātu. scilicet in diffinitio-
ne cōssimi termini secūde intētiōis q est ly ter-
minus. et sic patet solutio. Ad scd3 negat. qd
illud consequens sit falsum. scilicet ois oratio est ora-
tionis constitutiuu. qd nulla est oratio quin il-
la sit constitutiuu orationis longioris cui ipsa
sit pars. Et cum arguit. qd ibitur in infinitu. rñ.
qd non itur. nec ibitur. nec iri potest in infinitu.
neq categorematicice: neq sincategorema-
tice: qd neq a te. neq a me. neq ab alijs iri pōt.
bene tñ pcedit qd non repugnat et est imagina-
bile iri in infinitum in pstituendo: vt si ponat qd
hora futura diuidatur in partes proportiona-
les minorib terminatis versus finē. et in qlibz
parte. pportionali huius. hō est. copulet alia ca-
thegorica: tūc i fine illud aggregatū foret vna
copulatiua infinita: qd ex infinitis categoriciis co-
posita. S3 istā solutionē arguitur. primo
sic. illud aggregatū in fine hore no eet copula-
tiua. igitur respōsio nulla. tenet pna. et antecede-
pobatur: qd illud no eet ppositio: qd nulli eet

tertio

Ad

significatiuū veri vel falsi ex quo nullus intel-
lectus posset illud intelligē cū sit infinitū. Scdo ar-
guif. pbando q in fine illud aggregatū nō es-
set copulatiua infinita: qz vel in fine illud aggre-
gatū eēt pstitutiū orōnis aut nō. si nō. z illud
per te i fine eēt. ppositio z ofo z tmin. igit ali-
qz termin. nō eēt pstitutiū orōnis. Si sic. igit
eēt pstitutiū vnius alteri: qd h̄et plures p-
tes q ipm. z sic ipm non fuit infinitū: qd fuit p-
bandū. ¶ Ad p̄mū negat. q in fine illud non
esset ppositio. z d̄ q esset significatiuum veri
vel falsi. z t̄quā sequeno pcedit. qd datur intel-
lectus infinite virtutis in intelligendo. z si d̄ q
hoc est falsum z impossibile. d̄ q non: qz iaz de
facto intellectus diuinus est p̄mō. z dato ē q
hoc eēt falsū: z impossibile. habz pcedi t̄quā se-
quens ex posito: quod est ēt impossibile sc̄bz esse
z nō sc̄m imaginationē. vnde amisso impossibi-
li sc̄m esse: sicut eēt hic: non est iconueniēs cō-
cedere vniū aliud impossibile sc̄m eē: sed bñ sc̄bz
imaginationem. ¶ Ad sc̄m respondetur q
in fine hōe illud eēt. ppositio z pstitutiū ora-
tionis: z cū arguitur q esset pstitutiū vnius
habentis plures partes: negatur imo dico q
esset pstitutiū vnius quod non haberet tot
ptes: neqz plures: neqz pauciores: qz vtrūqz eēt
infinitū. Et si arguitur. omnis pars que eēt in
primo esset in sc̄do. z non ecōuerso: qz esset ad-
dita vna. igitur plures essent partes in sc̄do
q in primo. Respondetur q non valz. sicut
non sequitur. omnis pars que est i medietate di-
giti est in toto. z non ecōuerso. igit plures par-
tes sunt in toto: qz vtrūqz infinite sunt partes.
¶ Ad confirmationem sc̄cū p̄ncipalis. Re-
spondetur q bene probat. naz sicut lapides nō
sunt proprie constitutiū domus: sed domifica-
tor: sunt tamē lapides illa ex quibus constitui-
tur domus. ita termini non sunt proprie consti-
tutiū orationis: sed sunt illa ex quibus ab itel-
lectu vel sensu constituitur oratio. z sic intel-
xit Paulus. dicitur tamē q illud quod assu-
mitur in argumento est falsum. s. q omnia ter-
minata in ius dicant actionem: qz ly visu. di-
cit passionem. sc̄do de aia. sed hoc est v̄plu-
rimum. sicut etiam v̄plurimum terminata in
bilis dicunt passionem: lz non semper. v̄qz de
ly visibilis. ¶ Ad tertium p̄ncipale dicunt
quidam q ly a. z b. sumpta materialiter z pro
se sunt termini z partes propinque: sed sumpta
formaliter: z pro quanto constituit dictiones
non sunt termini: neqz partes propinque ora-
tionis: z dicunt q magister intellexit sc̄do mo-
do. ¶ Sed contra dupl. p̄mo. nō plus signi-
ficat ly a. dum materialiter capitur q dum for-
maliter capitur: qz semper solū seipsum signifi-
cat. igitur si vno modo ē terminus: etiā z alio.

p̄sequētia. z antecedēs patet. igitur z conse-
quens. Scdo ly a. exiēs in compositione adhuc
est termin. igitur rñ falsa. p̄sequētia. z an-
cedens. pbatur: qz ly a. in ppositione est signū.
z est pstitutiū orationis: vt pars propinqua
ex quo ly pstitutiū. dicit aptitudinē. igit zc.
¶ Ideo aliter rñ. z suppono q i logica nul-
la sit oratio explicita nisi sit grāmaticalis. isto
stante d̄ q ly a. non est pars propinqua ora-
tionis. z ad probationem d̄ q ista a. est a. nō
est oratio neqz ppositio: qz ly a. non est pars
orationis: sed se h̄z in isto complexo sicut se ha-
bent isti duo trianguli in hac pictura iterposi-
to verbo est. vnde sicut illis triangulis non ē da-
tum q significant: ideo nō sunt noia: sed regi-
ta per eādem rationem ly a. nō est nōmē neqz
terminus. Si quis tamē poneret alias spēs ora-
tionis preter grāmaticalem h̄z dicere q nulla
est cūtra: aut pictura in mōdo que nō sit termi-
nus: vt p̄z iterposito v̄bo: qd lz forte sit v̄z nō
tamen est sc̄m intentionem magistri hic.

¶ Prima diuisio terminorum.

Terminorum zc. ¶ Cū p̄mū
diffinitūz. nota q est ly termin.
per se significatiū. z est sc̄de in-
tentionis h̄is solū significatiū
ornale: z diffinitur pro omni ta-
li z ex p̄te pro se: z cum illo cō-
uertitur diffinitio. Circa diffinitionem nota q
intelligit sic. terminus p se significatiū ē ille
s. termin. z ponitur loco generis qui p se sum-
pt. i. si solitarie z extra orationē sumatur: ē si-
gnificatiū alicuius: vt ly hō. z hoc p̄m signifi-
cationem personalem: aut sc̄m significationē
p quā terminus est termin. qd idē est. Dixi at
hoc: qz ly ois. nō est per se significatiū. z tñ
per se sumptus aliqd significat: vt seipm: nō tñ
sc̄m significationē facientem ipsum esse termi-
num: est. n. ly omnis terminus propter officiū
z non pp significare se: vt p̄z. Si. n. esset termi-
nus. ppter significare se. tūc omnis res eēt ter-
minus: ex quo omnis res significat se. ¶ Circa
sc̄m diffinitum nota q iterum est sc̄de habēs
duo significata z non diffinitur pro se: aut libt
simili: sed pro suo significato formaliter: z intelli-
gitur sua diffinitio sicut pcedēs. ¶ Contra
istā diuisionem arguif. p̄mo probādo q ly ter-
minus. nō p̄t diuidi per p̄se significatiū: z non
per se significatiū. qz si sic diuideretur: qz qd
videretur i duas partes: quāz vna eēt per se si-
gnificatiua: z alia nō. p̄sequens falsū: qz ly ter-
minus. est vna dictio cuius p̄tes non signant se
parate. ¶ Scdo arguif sic. aliqd est termin. q
neqz est p se significatiū nec nō per se signifi-
catū. igit diuisio mala. tenet p̄ia. z aia pbaf.

qz termin⁹ qu⁹ dicitur: nec est p se significatiu⁹.
nec nō p se significatiuus z terminus q diuidit
est aliq⁹ terminus. igit⁹ zc. tenet p⁹ia cū maiori:
qz termin⁹ q diuidit est ly termin⁹. z maior p/
batur. qz da tu q sit vnus illoz. puta p se signi/
ficatiuus. z arguit sic. termin⁹ q diuidit est p se
significatiuus: z diuidit p p se significatiuum. z
non p se significatiuum. igit⁹ terminus p se signifi/
catus diuiditur p p se significatiuum. z nō p se
significatiuum. z sic idē diuideret se ipm. ¶ Ter/
tio arg⁹ sic. ex ista diuisione seq⁹ur q diuisum
ptinet sub diuidēte. igit⁹ diuisio mala. p⁹ p⁹ia. z
antecedēs pbatur sic. ois termin⁹ p se signifi/
catus ptinetur sub ly terminus p se significa/
tiuus. sed diuisus est termin⁹ p se significatiu⁹.
igit⁹ ptinetur sub illo qd est diuidens. tenet p⁹ia
cum maiori. z maior pbat. qz oē significatū con/
tinet sub suo significatē. ¶ Quarto sic. ois ter/
minus est p se significatiuus. igit⁹ diuisio mala.
tenet p⁹ia. z antecedēs probat. ois termin⁹ est si/
gnū. z oē signum est illud quo apphensio deue/
nimus i cognitionē alicui⁹. igit⁹ ois termin⁹ ē il/
lud q apphēso venimus i cognitionē alicui⁹. z
per p⁹ia ois termin⁹ ē p se significatiu⁹. ¶ Qui/
to sic. ois termin⁹ est p se significatiu⁹. igit⁹ diui/
sio mala. p⁹ p⁹ia. z antecedēs pbat sic. ly ois. se/
cūdm significatiōē psonalē quā id h⁹ est ali/
cuius representatiuus. igit⁹ a pari rōne q libz ali⁹.
tenet p⁹ia. z a⁹ pbatur. z pono q ly ois. sit a
longe z appareat forti q sit ille termin⁹ hō. sic
q deceptus p illū apphēdat hoīem z sequit in/
tentum. ¶ Ad p⁹mu r⁹. q duplex est diuisio. s.
realis z logicalis. diuisio realis ē q⁹ totius: vt
caro sup scāno diuidit in ptes q vere pponēbat
totū. Sed logicalis ē cu⁹ sub vno termino cōi/
sumunt duo: aut plures termini quoz nullus ē
ita cōmunis: sicut fuit ille p⁹mus: z q libet illoz
significat aliq⁹ vel aliq⁹ q significant p illum z
nō oia: z diuisiō ex illis puerit cū diuiso. exē/
plū. dicimus q psequētia diuidit p bonam z
malā: qz sub hoc noie psequētia sumuntur isti
duo termini. bona z mala. quoz p⁹mus signifi/
cat partem eoz q significant per ly psequētia. z
non oia. z s⁹lr secūds. sed hoc diuisiōē bona
vel mala pueritur cū ly psequētia. vt p⁹z. z sic il/
lud qd diuidit: nō diuiditur in ptes q pponāt
ipsum. sed diuidit in terminos q appellant par/
tes subiectiue: z ipm diuisum appellatur totuz
vniuersale. ad ppositū dico. q cū diuiditur ter/
minus in p se significatiuum. z non p se significa/
tiuum. non diuidit vere z diuisione reali in ptes
cōponentes ipsum: quaz vna sit p se significati/
ua z alia nō. sed diuidit diuisiōē logicali. sic q
sub hoc q dico termin⁹ sumuntur duo termini
m⁹us cōes. s. ly p se significatiu⁹. z ly nō p se si/
gnificatiu⁹. quoz q⁹z significat aliq⁹. z nō oia q

significant p ly termin⁹. vnde hoc t⁹bū diuidit.
scdo modo sumptuz est terminus scbe limitas
terminos ad stādū p dictiōē: vt si dicā psequē/
tia diuidit i bonā z malā. scilicet ē q illa dictiō
psequētia. diuidit p istas duas dictiōes. bona z
mala diuisiōē logicali. z hoc est v⁹z. z sic p⁹z so/
lutio p⁹mi. ¶ Ad scdm negat a⁹o. z ad pbatio/
nē d⁹z. q illud diuisū est illa dictiō. termin⁹. q ē
per se significatiua. Et cū arg⁹. illud qd diuidit
est terminus p se significatiu⁹. z diuidit p p se
significatiuum. z non p se significatiuum. igit⁹ termi/
nus per se significatiu⁹ diuidit per p se signifi/
catus. z nō p se significatiuum. r⁹ q nō valz p⁹ia.
qz vt dictū fuit ly diuidit. limitat terminum ad
stādū p se ipso. z sic ista ppositio termin⁹ per se
significatiuus diuidit p per se significatiuum z
nō p se significatiuum. significat q illa dictiō ter/
min⁹ p se significatiu⁹. diuidit diuisiōē logicali
per illas duas. s. p se significatiu⁹ z non p se si/
gnificatiuus. qd ē falsuz. qz nō dicimus. termi/
nus aut termin⁹ p se significatiu⁹. ali⁹ per se
significatiuus. ali⁹ nō p se significatiuus. Sed
bene cōceditur q ex illo antecedēte seq⁹ur q
aliquis terminus q est per se significatiuus. di/
uidit p per se significatiuum. z nō per se signifi/
catus. z ex hoc nō seq⁹ur q idē diuidat seipz.
z multa est differētia iter istas. termin⁹ p se si/
gnificatiuus diuidit zc. z aliq⁹ terminus per se
significatiuus diuidit zc. qz p⁹ma est falsa. z se/
cūda vera: vt p⁹z. ppter limitationē factā i p⁹ia
a ly diuidit. z nō in scdo. ¶ Ad 3⁹ d⁹z. q dupl⁹
aliq⁹ ptinetur sub alio. vno mō q⁹ ipsum ē ter/
minus cōis h⁹is supra se vnum terminū magis
cōm sicut dicimus q ly hō. ptinet sub ly aial.
z tūc ptinere aut ptineri isto mō limitat termi/
nos ad standum pro seipsis. vt in exēplo supio/
ri. alio modo dicitur aliquid ptineri sub alio:
qz significatur ab illo: z sic dicimus q veri ho/
mines ptinentur sub ly homo: qz per ipsum si/
gnificantur. z iste modus ptinentie est valde i/
pprius. Tūc ad argumentum dicitur distin/
guendo istaz. diuisum ptinetur sub diuidente.
qz vel loquitur pmo modo: aut secundo mō. si
p⁹mo negatur ista: nec hoc sequit: qz diuisum
non est minus cōmune q diuidens: sed econ/
uerso. Si scdo modo concedit illa: qz diuisum
significatur per mēbrum diuidens. nec hoc est
inconueniens. imo quādoq⁹ idem continetur
sub seipso isto modo: qz idem significat seipsum.
vt patet. de ly nomen. ¶ Ad quartum respon/
detur q aliquē terminus esse p se significatiuum
est duobus modis. vno mō: qz per se sumptus
aliquid significat quocur: qz significet. alio mō
qz per se sumptus scē m significatiōēz facien/
tem ipsum esse terminū aliquid significat. p⁹z:
mo modo ois terminus ē per se significatiu⁹.

q̄ saltem seipsum representat. sed nō scōdo mō.
 ⁊ sic accipit magister: vt p̄ supra. S̄z dices q̄d
 ad ar̄m. d̄ q̄ p̄cludit q̄ oīs terminus est signifi-
 catiuus p̄mo modo: q̄d non est contra maḡs.
 ¶ Ad quintum conceditur. t̄q̄ sequens ex ca-
 su q̄ ly oīs ē per se significatiuus: q̄ significat
 hoīem: vt ponit casus: ⁊ nego q̄ a pari quilibz
 esset per se significatiuus. q̄ casus non ponit d̄
 quolibet. ¶ Et si arguitur ponatur q̄ nō sit ca-
 sus. ⁊ arguitur sic. multoties aliquis decipitur
 in significatione. ⁊ per terminum qui est non p̄
 se significatiuus representat sibi aliquid. q̄ cre-
 dit vnū terminū esse aliū. quid dicēdū. ¶ Re-
 spōdetur q̄ vbi sic eēt q̄ aliquis deciperetur in
 terminis terminus ille sibi eēt p̄ se significatiu-
 ⁊ alijs non. ¶ S̄z dices cōtra nulla est facta no-
 ua impositio. ¶ Respōdetur q̄ lz non sit facta
 impositio: q̄ tū ille credit q̄ in principio fuerit
 facta talis impositio illi termino sibi ē ac si fuisset
 facta. ⁊ ideo sibi est per se significatiuus.

¶ Secunda diuisio terminorum.

Terminorum ⁊. ¶ Cir-
 ca p̄mū diffinitū. nō q̄ est termin⁹ ⁊ h̄s
 duo significata: q̄ scdm signifi-
 cationem facientē ipsum esse termi-
 num nō significat se: ⁊ quodlibet
 sibi simile. ⁊ diffinitur pro omni signifi-
 cato for-
 mali. ⁊ ex p̄sequente pro seipso in mente solum
 ⁊ in voce. ¶ Circa scdm diffinitum dicas s̄lr.
 q̄ est scdm habens duo significata: ⁊ diffinit⁹
 pro seipso solum in voce. vel in scripto. ¶ Sed
 arguitur contra diffinitiones. ⁊ p̄mo p̄tra pri-
 mam sic. ly oīs. in scripto non est termin⁹ nālī-
 ter significatiuus ex quo non est mētalis. ⁊ ta-
 men est apud oēs eiusdem representatiuus. q̄
 ad m̄m⁹ suū ipsius. igit diffinitio mala. ¶ Scdo
 arguitur sic. ly hō. in mente mea est natural⁹ si-
 gnificatiuus. ⁊ tū non est apud oēs eiusdem. re-
 presentatiuus. igit diffinitio mala. tenet p̄sequē-
 tia. cum maiori ⁊ mino: probat. q̄ ly homo. in
 mente mea nulli representat. aut representare
 potest. nisi mihi. ¶ Tertio arguitur p̄tra secu-
 dam diffinitionem. q̄ pono q̄ oēs hoīes ipo-
 nant ly hō. ad significandum boues. ⁊ arguit⁹
 sic. ly hō. in scripto. est ad placitū significatiu⁹.
 ⁊ tamen est apud oēs eiusdem representatiu⁹.
 igit diffinitio mala. ¶ Pro solutione est scien-
 dum q̄ diffinitioes date a magistro nō sunt do-
 me de virtute sermonis. sed h̄nt sic intelligi. ter-
 minus naturaliter significatiuus est ille. s. ter-
 minus qui secundum significationem facientē
 ipsum esse terminum quantum ex se. ⁊ nō ex alio
 est apud oēs eiusdem representatiuus. ¶ Ter-
 minus autem ad placitū significatiuus ē ille q̄

secundum significationem facientem ipsum esse
 terminum non est quantum est ex se apud oēs
 eiusdem representatiuus. Sed ex alio habet q̄
 sit significatiuus. ⁊ sic intellexit magister. vnde
 terminus qui est significatiuus naturaliter si-
 gnificat rem ex naturali conuenientia quaz h̄z
 secum: sicut vestigium in puluere significat pe-
 dem. ⁊ terminus ad placitum significatiuus si-
 gnificat res non ex similitudine quā habeat se-
 cum. sed propter nostram. vel antiquorum iposi-
 tionem. Istō stante r̄m. ad argumenta. ¶ Ad
 primum d̄ q̄ ly omnis. lz sit apud omnes eius-
 dem representatiuus. non tamen scdm signifi-
 cationem facientem ipsum esse terminū. vt p̄.
 ¶ Ad scdm dico q̄ ly homo. in mente est ter-
 minus naturaliter significatiuus: q̄ quantum
 est ex se scdm significationem facientem ipsum
 esse terminum est apud omnes ⁊c. Et cū dicat
 non potest representare nisi mihi: concedo. ta-
 men dico q̄ est representatiuus oibus quantum
 est ex se. Vnde si talis terminus poneretur in
 mente greci. ⁊ grecus de eo p̄sideraret forma-
 liter. Sequitur q̄ idem mihi ⁊ greco represen-
 taret. non sic autē est de illo termino homo in
 voce: aut in scripto. ¶ Ad tertium dicitur q̄ li-
 cet ly hō. in casu illo sit representatiuus eiusdē
 apud omnes. non tamen quātū est ex se. sed ex
 alio. s. ex impositione. ⁊ patet solutio. Sed hic
 sunt aliquę petitiones. prima an sit aliquis ter-
 minus. qui nec sit significatiuus ad placitū nec
 naturaliter. r̄m. q̄ sic. q̄ termini s̄ncathegore-
 matici. vt p̄ ex diffinitione magistri. q̄ isti nō
 sunt significatiui. ¶ Secunda an isti termini
 naturaliter significatiui sint. ¶ Respōdetur q̄
 sic. q̄ aliter tu non posses assignare causam. q̄
 re antequā videres me ego non representabar
 tibi distincte: ⁊ postea sic: nisi q̄ ex mei presen-
 tia habes terminum mētalem significantē me
 distincte quē nō hēbas. ¶ 3° petito q̄d sūt isti
 termini. r̄ndet q̄ sunt q̄d sūt similitudines rez in sen-
 su vel intellectu repetitiue rez quaz sunt simi-
 tudines. ¶ 4^a q̄ cānt isti. r̄m. q̄ a reb⁹ q̄rū sūt si-
 mitudines.

¶ Tertia diuisio.

Terminorum quidam ca-
 the. ⁊c. ¶ Cir-
 ca p̄mū diffinitū nota q̄ est ter-
 minus scdm habens solus signi-
 ficatum formale. ⁊ diffinitur pro
 omni tali. ⁊ ex p̄sequente pro se ⁊
 sibi simili. Scdm vero diffinitum est terminus
 h̄s duo significata. ⁊ diffinitur solum pro for-
 mali. ⁊ ex p̄sequēte. nō pro seipso. ¶ Circa pri-
 mam diffinitioē. dico q̄ sic intelligitur. termi-
 nus ca^o est ille. s. terminus. qui tā per se quaz
 cum alio. s. in oratione habet proprium signi-

Reatū. i. habet significatū scdm signatōne fac-
 entē terminū esse terminū. vt ly hō. scda dī sic i-
 telligī. tēmin⁹ sinca⁹ est tēmin⁹ hñs officiū.
 ⁊ per se sumptus null⁹ ē signatiu⁹ scd3 signatio
 nē facietē illū cē iminuz. vt ly ois. ⁊ ly zc. ¶ p^a
 petitiō. an ly q. ⁊ ly alb⁹ sint sinca⁹ pēgoremati-
 ci. rñ. q. ly alb⁹. scd3 dicta ē termin⁹ cathegore-
 matic⁹. q. vt p3 itelligētī sibi cōpetit diffō illi.
 q. p3 ē significatiu⁹ albedis vbiq3 ponat. s3 b
 ly q dī secundū dicta q est sinca⁹. q. p3 se sum-
 ptus nihil significat. ⁊ p3 officiū referēdī. Alij
 tamen ⁊ non male. scd nō s3 dicta superiora dī
 cūt q ly q. nec ē termin⁹ cate⁹. neq3 sinca⁹.
 q. sibi non puenit diffinitio termini cathegore-
 matici. vt p3. neq3 sinca⁹ pēgorematici. qd pro-
 bant. q. diffinitio termini sinca⁹ pēgoremati-
 ci. vt dicit d3 sic itelligi termin⁹ sinca⁹ ē ter-
 minus hñs officiū. q termin⁹ per se sumpt⁹
 nullus est significatiuus. nec ēt cūz alio. q. nō
 stante dicunt pmo. q. ly qui. non p3 officiū: q.
 referre aīe non est habere officiū fm eos. se-
 cundo dato q referre ēt officiū: sibi deficit ter-
 tia conditio. q. ly qui cū alio sumpt⁹ aliquid si-
 gnificat. s. dum sumitur. cū ante. ⁊ vtraz via ē
 bona. ¶ Scda petitiō. que dīa est inter termi-
 nū per se significatiuū ⁊ cate⁹. ⁊ non per se si-
 gnificatiuū ⁊ sinca⁹. ¶ Rñ. tenēdo. q. ly
 q sit sinca⁹. vt dixit pma via q nulla est dif-
 ferentia inter ista. q. ois terminus per se signifi-
 catiuus est ca⁹. ⁊ ecōuerso. ⁊ sic signifi-
 ficata per mēbra istarū diuisionūz nullo modo
 differunt. Sed tenendo scdam viāz dī q ē ali-
 qua differentia. q. licet non sit differentia inter
 per se significatiuum ⁊ cathegorematicū. tamē
 est differētia iter non per se significatiuū ⁊ sin-
 cathegorematicū. q. ois terminus sinca⁹ pē-
 gorematicus est nō per se significatiuus. ⁊ non
 ecōuerso. vt p3 de ly qui. ⁊ sic non significati-
 uus est cōius q ly sinca⁹. ¶ Sed pma viāz
 arguitur pmo. q. si nulla esset differētia inter p
 se significatiuū ⁊ cate⁹. igit vna illaz diuisionū esset
 supflua. scd3 aliqd est termin⁹ nō p se significa-
 tiuus: qui non est sinca⁹. igit ibi est dīa. tenet
 psequētia. ⁊ aīe probatur. q. ly buf. est nō per
 se significatiuus: vt p3. ⁊ non est sinca⁹ ex quo
 nullū p3 officiū. ¶ Ad pma negat. psequētia. ⁊
 dī q. stat q ex parte rei nulla sit dīa inter illa
 ⁊ tñ nulla illaz diuisionū sit supflua. ⁊ dō tibi
 exēplū. Si arguit. diuidatnr istis duab⁹ diuisiō
 nib⁹. s. aīaliū aliud rōnale. aliud irrōnale. ⁊ aīa
 lūz. aliud risibile. aliud nō risibile quātūcūq3
 mēbra istaz diuisionū puerantur. vt p3. tamen
 nulla istaz est supflua. q. mēbra istaz diuisionū
 licet sint puerabilia. nō tñ sunt sinonima ⁊ ali-
 quid cōnotatur per vnum mēbrum. puta p ly

rōnale. qd non pnotatur p aliud. puta p ly risi-
 bile. vt p3. Sistr in preposito licet ois termin⁹ p
 se significatiuus sit cate⁹. ⁊ ecōuerso. in ali-
 quid cōnotatur per istud mēbrum ca⁹ q nō
 cōnotatur. per ly p se significatiu⁹. q. p ly ca⁹.
 cōnotatur q talis terminus pōt poni pro pre-
 dicato: aut parte predicatori aliqd significādo:
 qd non pnotatur. per ly per se significatiuus. ⁊
 ita dicatur de non per se significatiuo. ⁊ sinca⁹
 pēgore. ⁊ in hoc differt vna diuisiō ab alia.
 ¶ Ad 2^m dī. q. ly buf nō ē termin⁹. sicut nec ly
 aut. p3 supra. ⁊ breuiter dicat de vno sic d alio.

Quarta diuisiō.

Terminoz zc. ¶ Cir-
 ca pma
 diffinitum. nota q ē ly terminus
 pime itentiōis. qui est scde iten-
 tuōis hñs duo significata. ⁊ dif-
 finitur pro formali solū. ⁊ ex pte
 quēte nō diffinit p seipso. De scdo diffinito dic-
 itur q ē scde itentiōis si sit i mēte hñs duo signi-
 ficata. ⁊ diffinit p formali solus ⁊ ex pte p se-
 ipso. ⁊ qlibz sibi sibi i mēte. ⁊ nō i voce a. aut scri-
 pto. ¶ Circa pma diffōne. nota q i ea d3 pond
 p parte ly dato q ēt. qd pōit ad h vt termin⁹
 p^a differat a imio scde. q. ista dictio nō ē q ēt
 scde bñ signat rē q non ē imin⁹. q. noia pterito
 ⁊ futura. s3 nō signat rē q nō ē termin⁹. dato q
 esset. sed signat solum. rcm q dato q esset: esset
 termin⁹. q. signat. rē q dato q ēt. ēt nō ē. vt
 p3. igit termin⁹. ¶ Sistr in scda diffōne d3 ponit
 dato q ēt sic. vt dicam⁹ imin⁹ scde itentiōis ēt
 termin⁹ mētalio signans. solūmō terminū da-
 to q ēt. ⁊ nisi apponere illa pticula ēt diffō
 mala. q. nō ē scde signat rē q nō ē imin⁹. ⁊ nō
 terminū. ⁊ ita nō signat solūmō iminū. S3 nō
 signat n iminū dato q ēt: s3 solūmō iminū da-
 to q es ē. Et p istas diffōnes sic itellectas. d in
 tētiōe magis n pcedit vnū arg^m q qdā faciat.
 ¶ Hic si due petitiōes. p^a an sit aliqd iminū
 mētalio. q nec sit p^a. nec scde itentiōis. ¶ Rñ.
 q sic. q. imi nō p se signatiui. excepte relatiuis.
 nec si p^a. neq3 scde. vt p3 d ly ois. qd nec signat
 terminū nec rē. ¶ Scda petitiō. i q differt ista
 diuisiō a scda. ¶ Rñ. q ista ptinet sub p^a mē-
 bro scde. vt p3. q. terminoz nālī significatiuoz
 qdā ē p^a itentiōis. ⁊ qdā scde ¶ Quinta diuisiō.

Terminoz zc. ¶ Cir-
 ca ista
 diffinita. ⁊ diffinitiones repe-
 la que dicta sunt in quarta: aliter
 iste diffinitiones nō essent bone.
 ⁊ iō pone ibi. in vtriq3 ly dato q
 ēt. q. ista diuisiō in nullo differt a q̄ta nisi q.
 mēbra illi signant terminos nālī significatiuos
 ⁊ mēbra isti terminos ad placitū significatiuos.

et sicut quarta diuisione pertinebat sub primo membro secunde. scilicet sub hoc membro naturaliter significatiuus. ita ista quinta pertinetur sub secundo membro. scilicet sub hoc membro ad placitum significatiuus. Et si dicatur. est ne aliquis terminus vocalis: aut scriptus qui nec sit prime impositionis. aut secunde. Respondet quod sic. quia termini non significantur: ut dictum est in quarta.

¶ Sexta diuisione.

Terminorum et circa. Circa diuisione nota quod per terminum complexus. est terminus secunde huiusmodi solus formale significatus: et diffinitur pro omni tali et ex presequente pro seipso. Sed per terminum incomplexum. huiusmodi duo significata et diffinitur pro formali solum et non per se: aut sibi simili. ¶ Circa diffinitiones nota quod ipse non sunt diffinitiones: quia non dantur per genus et differentiam. nec per aliquid loco generis: aut loco differentie. sed dantur per unum simplex. peruertibile cum diffinitio. de terminis incomplexis est dictum. et complexus est offo: et ideo potius appellantur notificationes. ¶ Sed est una petitio. scilicet an per Petrus paulus in scripto sit terminus incomplexus vel complexus. et si per nihil. ¶ Ad istud de quod difficile est soluere quesitum. scilicet in diffinitione perponitur tractabitur ista materia. per nunc tamen de per probabilis quod per Petrus paulus est terminus simplex: quia subordinatur uni conceptui simpliciter et per nihil. est complexus. quia duobus conceptibus subordinatur. Sciendum est tamen circa diffinitiones preecedentes istam quod ipse date sunt de terminis simpliciter. et non complexis.

¶ Capitulum de nomine.

Nomen est terminus et circa. Circa diffinitum nota primum quod ipsum est secunde sicut et alii termini logicales. et huiusmodi solus significatus formale et pro omni tali diffinitur. et ex parte pro se: et quolibet si bi sit. Secundo nota quod intentio pauli est quod hic diffiniatur nomen pro eo quod potest poni pro subiecto: aut pro perponitur: ut per ab eo in textu cum dicitur: quod de nomine et verbo ex quibus oratio componitur et perponitur et sic intentio sua est. quod nullum adiectiuum sit nomen in logica: et si nullus obliquus ex quo nullum istorum potest esse subiectum: aut predicatum. ut infra patebit. Sed ut ista diffinitio sane intelligatur. arguitur contra multipliciter. primo sic: per nomen non potest diffiniri: igitur diffinitio nulla: per consequentia. et antecedens probatur: supposito quod diffiniuntur termini pro suis significatis. tunc sic. nullus terminus secunde potest diffiniri: igitur per nomen non potest diffiniri: per consequentia. et antecedens probatur. omne diffinitibile debet habere genus superius se: et ex presequenti co-

ordinari in linea prementali. sed termini secunde intentionis non coordinantur in prementum. igitur et cetera. per consequentia cum maiori. et minor probatur per arithmetice stotilem in antecedentis. ubi vult quod termini coordinati in prementum sint prime intentionis. dicit enim sic. singulum incomplexorum: aut significat substantiam aut quantitatem et cetera. et sic vult quod termini qui sunt in prementum significant res que non est terminus. ¶ Secundo arguitur. quod obliqui et adiectiua sint nomina de intentione Pauli: quia illa sunt nomina quibus competit diffinitio data a Paulo: scilicet istis competit diffinitio Pauli. igitur et cetera. patet per consequentia cum maiori. et minor probatur: quia obliqui et adiectiua sunt termini significatiui sine tempore et cetera. ¶ Tertio arguitur sic. illud quod est predicatum est nomen: sed adiectiua sunt predicata: igitur et cetera. per consequentia. cum maiori: et minor probatur: quia dicendo. solus est albus. per albus. est predicatum. ut patet. ¶ Quarto per omnia. non est nomen: et tamen est terminus significatiuus sine tempore et cetera. ex quo seipsum significat: igitur diffinitio mala. consequentia tenet cum maiori et minor est etiam nota. ¶ Quinto. per dies. est nomen et tamen significat cum tempore: igitur diffinitio mala. ¶ Sexto. per Petrus paulus est nomen: et tamen partes signans separate. igitur diffinitio mala. per consequentia. et antecedens similiter. ¶ Ad ista respondetur. primum de quod duplex est diffinitio: una que est proprie dicta: et est illa que datur per verum genus et veram differentiam connotantem partes essentialem eius pro quo supponit diffinitum. sicut si diffiniretur homo ista diffinitio: animal rationale: et tali diffinitione non diffiniuntur: nisi quidam species de prementum substantie. et de ista loquitur septimo methaphisice. ¶ Alia est diffinitio que non est proprie dicta. et est omnia illa que non datur per verum genus et veram differentiam. sed per aliquid quod tenet locum generis. aut differentie. et tali diffinitione diffiniuntur tamen illa que sunt substantie que accidentia. Isti stante de quod arithmetice concludit quod illa non est diffinitio proprie sumpta: sed improprie: quia datur per aliquid loco generis: et per aliquid loco differentie. et non per genus et differentiam. ¶ Ad secundum negatur quod obliqui et adiectiua sint nomina de intentione Pauli: et cum probatur: et dicitur quod eis competit diffinitio data. quia sunt termini significatiui et cetera. respondetur. quod aliquem terminum esse per se significatiuum est dupliciter. scilicet quiescens et non quiescens. termini significatiui quiescentes sunt illi qui possunt reddere suppositum verbo sicut substantiunt in casu recto. Sed termini significatiui non quiescentes sunt illi qui significant per modum dependentis et non possunt reddere suppositum verbo: sicut sunt adiectiua et obliqui. tunc ad argumentum dicitur quod in diffini-

tione nominis debet iungi ly descendit de iten-
tione Pauli. et sic talis diffō non competet il-
lis. ut patet. ¶ Ad tertium negat minor. et ne-
gatur q̄ in ista. for. est albus. ly albus. sit predi-
catum. imo dī q̄ ibi non est predicatū nisi sub-
intelligatur vnum substantiū sic. For. est al-
bus. i. for. est for. albus. ut patet ab eo in pmo
dubio. argumēto. s. sic p̄dicatum erit ly. for.
albus. et non ly albus. ¶ Ad q̄rtum negat mi-
nor. s. q̄ ly omnis. sit significatiuus et loquen-
do de significatiuo p̄prie. et eo modo quo logi-
ci. s. de eo qd̄ est significatiuum alicuius. et hoc
fm̄ significationem facientē ipsum esse termi-
num. ¶ Ad q̄ntum negatur minor. et ad p̄ba-
tionem dī. q̄ est differentia inter significare tē-
pus et significare cum tēpore. Significare enī
tempus est representare rē q̄ si eēt eēt tēpus.
significare autem cum tēpore seu temporaliter
est representare per modū fluxus ut dicunt grā-
matici: aut sub alijs verbis per modum presen-
tis: p̄teriti vel futuri. Et tunc ad argumentū
dicitur q̄ ly dies et annus. bene significant tem-
pus: sed non cum tēpore. i. per modum fluxus.
et patet solutio. ¶ Ad vltimū rñ^o dupliciter.
p̄mo dicitur q̄ diffō nominis ut verba sonant
non est completa: sed dum ibi ponitur q̄ par-
tes nominis non significant separate. debet sic
intelligi q̄ partes nominis non significant se-
parate aliquid qd̄ per totum significet. et sic p̄
solutio: q̄ ly partes illi⁹ dictionis Petrus pau-
lus. significant separate: non tamē aliquid qd̄
significaretur per totum: q̄ totum significabat
vnum hominē. et ly Petrus non illuz: sed ali-
um. et similiter ly Paulus. non autem sic est de
partibus orationis. ut p̄. Secundo potest re-
sponderi petendo an opponens velit q̄ ly pe-
trus paulus subordinetur pluribus conceptib⁹.
sicut ly for. p̄lo. an vni tñi. ¶ Si p̄mūz. dicitur
q̄ non est nomen: sed duo nomina. si scdm̄. di-
catur. consequēter q̄ sue partes non significāt
separate. ut patet ex casu. Et si dicatur ab op-
ponente. volo q̄ tibi subordinetur vni conce-
ptui et platonī duobus. dicas in isto casu q̄ il-
lud vocale tibi. est nomē. et platonī. est oratio.
quia duo nomina. et ista solutio apparet mihi
melior. Colligendo igitur descriptio nominis
erit ista. nomen est terminus. et hoc loco gene-
ris significatiuus. ut differat a non significati-
uis. qui scēter. ut differat ab adiectiuis et obli-
quis sine tempore. i. nō per modum fluxus. ad
differentiā vbi et participij: cui⁹ nulla pars et.
ad differentiā orationis. Si quis autem ve-
lit q̄ illa descriptio comperat obliquis: deniat
de descriptione ly quiescenter. ¶ Sed hic est
vna petitio quid est subordinari. rñ^o. q̄ quan-
do sunt duo termini sinonimi: quorūz vnus est

vocalis vel scriptus. et alter mentalis dicimus
illum vocalem aut scriptum subordinari men-
tali. i. ordinari sub mentali. prius enī sunt ter-
mini mentales q̄ vocales: aut scripti: et ita vo-
cales subordinantur mentalibus. et non eodē
so: Et breuiter subordinari est significare ad pla-
citum illud vel illa vel illo modo: qd̄ vel quē
vel quomodo significatur naturaliter per ter-
minum mentalem sibi sinonimum.

¶ Capitulū tertium de verbo.

Verbum et. finitum nota
q̄ ē secūde habens duo significa-
ta et diffinit solum pro formali: et
nō pro seipso: q̄ ipsum est vnum
nomen. ¶ Circa descriptionem
est notādum q̄ intelligitur sic. verbum est termi-
nus. et hoc loco generis. significatiuus tēpora-
liter. i. per modū fluxus. et in hoc differt a noīe
et multis alijs partibus ofonis et extremorum
vnitiuis. i. vnitiū subiecti et predicati. et p̄ hoc
differt a participio: cuius nulla pars et. in hoc
differt ab ofone. ¶ Sed iuxta istā descriptio-
nem est bona dubitatio. s. an ly amat. sit verbū.
et arguitur q̄ sic. q̄ est pars orationis et non nī
si verbum. ut p̄. igitur et. ¶ In oppo^m argui-
tur: q̄ magister ifra dicit. copula autē semp̄ est
sum es est. ¶ Pro solutione istius dubitatio-
nis: et ut ide appareant multe p̄clusiones. p̄sup-
pono duo. p̄mū q̄ omne verbum est extremo-
rum vnitiū. i. subiecti et predicati. istud p̄ per
oēs. secūdo p̄suppono q̄ si est aliqua p̄positio
categorica affirmatiua vera habens subiectū
et p̄dicatum. tunc subiectū et p̄dicatum suppo-
nunt pro eodem. istud p̄missum p̄ per multos
logicos. et si negaretur. p̄batur rōne: nam cum
p̄positio categorica affirmatiua ut illa. hō ē
aīal. sit compositio. et significet hoc ē hoc. aut
igitur significat hoc esse hoc. q̄ subiectū sit p̄e-
dicatum: aut hoc esse hoc: q̄ illud pro quo sup-
ponit subm̄ sit illud pro quo supponit predica-
tum: sed non p̄mū ut p̄: q̄ dictio que est sub-
iectum non est illa que est p̄dicatum. igit scdm̄
¶ Istis statibus rñdeo ad dubium ponendo
septē conclusiones. ¶ Prima. nullum vbum
adiectiū in logica est verbum. p̄batur. nullū
verbum adiectiū est vnitiū extremorū. igit
tur p̄clusio vera. p̄ p̄sequentia. et aīo p̄batur.
q̄ si aliquid tale sit vnitiū extremorū. sit q̄
ly creauit. in ista. deus creauit celū. et arguitur
sic. ly creauit. non vnit nisi ly deus. et ly celum.
Sed ista non sunt extrema. igitur et. p̄sequen-
tia p̄ cum maiori. et minor p̄batur sic. quādo-
cūq̄ in aliq̄ categorica affirmatiua vera sunt
duo termini qui non possunt supponere p̄ eo-
dē. illi non sunt extrema. sed in ista. deus crea-

ut celum que est huiusmodi sunt duo termini qui non possunt supponere p eodem. s. ly deus et ly celum. igitur illi non sunt extrema. psequencia p3 cuz maiori per suppositum. et minor de se patet. et sic p3 prima conclusio. ¶ Ex ista sequitur primo hoc correlativum. s. qd solum verbum substantivum est verbum in logica. probatur. aliquod verbum est verbum in logica. et nullum adiectivum est verbum in logica. igitur solum substantivum est huiusmodi. ¶ Secundo sequitur qd omnis categorica de verbo adiectivo debet reduci et subordinari vni de substantiis. probatur. omnis categorica debet habere verbum per qd vniuntur extrema: aut subordinari vni habenti ipsius. sed illa de adiectivo non habet verbum per qd vniuntur extrema. quia per nullum fit ista unio nisi per substantivum. vt p3 in conclusione. igitur omnis talis debet subordinari vni habenti verbum substantivum per qd vniuntur extrema. tenet psequencia cum minor. et maior probatur. quia omnis categorica debet habere subiectum predicatum et copulam principales partes sui implicite vel explicite. per Paulum in littera. ¶ Tertio sequitur qd in mente non est verbum adiectivum. et sic ly currit: ly incipit: ly promittitur non sunt in mente licet apparet. p3 hoc intelligenti. ¶ Secunda conclusio ly amat in voce subordinatur huic complexo est amans. probatur sic. ista propositio for. amat Johannem. subordinatur huic. for. est amans Johannes. per tertium correlativum. sed ly for. subordinatur solum illi termino for. et ly Johannem illi termino Johannem. igitur ly amat illi conceptui est amans. ¶ Tertia conclusio verbum logicale non regit obliquos. probatur. solum extrema reguntur a verbo. sed obliqui non sunt extrema. igitur conclusio vera. patet psequencia cum maiori. et minor probatur. quia si non sit vera da oppositum. et sit gratia exempli qd in ista. deus est in celo. ly in celo. sit extremum. et arguit qd non sic. quandoque in propositione affirmativa vera sunt duo termini qui non possunt supponere p eodem: illi non sunt extrema. sed ly deus. et ly in celo. non possunt supponere pro eodem. vt patet. igitur non sunt extrema: qd fuit probandum. Similiter arguitur de ista. for. est asinus. ¶ Ex ista conclusione sequitur. primo qd si in propositione est aliquis casus obliquus ille regit a nomine vel ab alia parte orationis. probatur. qd ab aliquo debet regere. et non a verbo logico. igitur et. et ista est sententia. B. Augustini et Alberti et multorum aliorum. ¶ Secundo sequitur qd omnis categorica que est de extremo obliquo debet reduci ad rectum. probatur. omnis categorica debet habere extrema: aut subordinari vni habenti. Sed illa de obliquo non habet extrema. vt p3 in conclu-

sione. igitur debet reduci et subordinari vni habenti. psequencia p3 cum minori. et maior p3 p definitionem propositionis categorice. ¶ Quarta conclusio. quando obliquus in propositione vocali precedit rectum rectus est et ex parte predicati. vt gra exempli in ista. et similibus. cuiuslibet hominis asinus currit. ly asinus se et ex parte preteriti. probatur. quando vna propositio vocalis subordinatur mentali eo modo quo terminus se et in mentali eo modo se et in vocali. sed ista. cuiuslibet hominis asinus currit. est vocalis. et per conclusionem subordinatur huic mentali de recto. quibus hoc est homo: cuius asinus currit. igitur sicut ly asinus se et in vna se et in alia. s. i illa mentali se et ex parte preteriti. igitur et in vocali. et p3 conclusio. ¶ Quinta conclusio. nulla propositio est de secundo adiacente in mente. probatur. omnis propositio vocalis subordinatur mentali in qua est verbum vniens extrema. sed ubi est verbum vniens extrema ibi non est propositio de secundo adiacente. sed de tertio. igitur conclusio vera. ¶ Sexta conclusio. ly est. et ly est in istis vocalibus. asinus est fortis. et asinus est fortis. non sunt synonyma. p3. qd ly est in prima subordinatur verbo et noi. et in secunda verbo terminum. igitur et. p3 prima. et asinus probatur. qd ista. asinus est fortis subordinatur isti. asinus est asinus fortis. vt p3 supra. Et sic patet solutio dubij. qd dicitur ly amat. non est verbum logicale. sed grammatice. ¶ Ultima conclusio aliqua est categorica que non habet verbum logicale. p3 de ista. for. amat petrum. ¶ Sed arguitur p conclusionem quantam probando qd in mente sit propositio de secundo adiacente. qd in mente est propositio de tertio. sed ubi est totum est quilibet et per. igitur in mente est quilibet pars propositionis de tertio adiacente. sed vna pars est illa de secundo. igitur conclusio falsa. ¶ Secundo arguitur contra ultimas conclusiones. qd illa contradicit diffinitioni propositionis categorice ubi dicitur qd est illa que habet subiectum et copulam. ¶ Ad primum respondetur. qd in mente est pars propositionis de tertio adiacente. sed dicitur qd illa pars non est propositio. qd non est propositio aut divisio. ¶ Ad 2m dicitur in diffinitione categorice.

¶ Caplm. 4. De oratione.

Ratio est terminus et. Contra istam descriptionem arguitur dupliciter. primo sic. ista diffinitio competit alteri a diffinito. igitur non est bona. p3 prima. et asinus probatur. qd ly petrus paulus non est oratio. et tamen per se

parate significat. igitur et. ¶ Secundo sic. illa diffinitio non competit orationi. igitur est mala. p3 prima. et asinus probatur. qd subordinatur ly a. huic. for. est homo. et arguitur sic. ly a. est oratio: tamen nulla pars se parate significat. igitur et. et prima cum maiori. qd est oratio perfecta. et minor est p3. qd ly a. non habet partes. ¶ Ad primum istorum respondetur. sicut est ostensum in diffinitione.

ue nolo. **C** Ad 2^m dicit infra in diffōne cathegorice. **C** Contra istas diffinitōes arguit sic. ista datus seq̃ q̃ nulla ē ofo pfecta: aut iperfecta nisi vocalis p̃na falsum. et p̃na p̃bas. q̃ nulla generat p̃fctū aut iperfectū sensum in aio auditoris nisi illa q̃ audit. igit̃ tñ vocalis erit pfecta aut iperfecta. **C** Rñ^o. breuit̃ q̃ vtracq̃ diffō ē falsa de ṽtute sermōis: sed d̃z sic dici oīo pfecta est illa q̃ est apta gñare persectū sensum in aio auditoris. i. intelligētis.

C Caplm 5^m. De propositione.

Propositio 2c. **C** Circa diffi-

nitū nota q̃ est sc̃de itentōis habēs duo significata. sicut ly oīo. et diffinitū solū p̃ sociali. et tñ nō p̃ seipso. q̃ ip̃s ē vñū nomē. **C** Contra istā diffōnē arg̃ multiplici. p̃mo sic. ista sor. currit: interrogatiue tēta ē oīo indicatiua ṽez vel falsum significās. et nō est p̃positio. igit̃ diffō mala. p̃na p̃z cū minor. q̃ illa nō ē oīo pfecta et nō est ṽa vel falsa. et maior p̃bas. q̃ est oīo indicatiua. vt p̃z. et q̃ significet ṽez vel falsum. p̃bas sic. q̃cqd significat p̃ illaz sor. currit. nō interrogatiue tēta signat p̃ illā interrogatiue tēta. sed ṽez vel falsū signat p̃ illā nō interrogatiue tēta. igit̃ ṽez vel falsū signat p̃ illā interrogatiue tēta. p̃na p̃z cū minor. et maior probat. q̃ ille orationes sunt sinonime. vt p̃z. **C** Secdo at sic. ly deū ēē est ppō: et tñ nō ē oīo indicatiua. igit̃ diffō mala. p̃z p̃na cum minor. et maior. p̃bas sic. q̃cūq̃ sunt due oīones sic se h̃ntes q̃ q̃cqd signat per vñā signat p̃ alias. et ecōuerso. tūc si vñā ē ppō: a parti alia ē. ppō. s̃z ly deū ēē. et ly deū ēē sunt hmōi. q̃ vtracq̃ significat deū ēē. vt p̃z. igit̃ si vñā ē. ppō. et alia s̃z illa. d̃s ē: est ppō. igit̃ et illa. deū ēē. t̃z p̃na cū minor. et maior arg̃. q̃ si nō d̃ct cā diuersitatis. **C** Tertio sic ista. canis currit. est ofo indicatiua et c. et tñ nō ē. ppō. igit̃ et c. p̃na p̃z cū minor. et maior p̃bas. q̃ est equoca. et ita nō est ppō. **C** Quarto sic. illa. ego vellē mille ducatos. ē. ppō: et tñ nō est indicatiua. igit̃ et c. p̃na p̃z cum minor. et maior p̃bas. q̃ illa est ṽa. et ab oib̃ p̃cedet. **C** Ultimo sic. subordinat ly a. huic bō est aial. et seq̃ q̃ est ppō: et tñ nō est indicatiua. igit̃ et c. **C** Ad istā rñ. et p̃mo ad p̃mū d̃z q̃ ar^m ṽbalz p̃cludit. sed nō ē sensum diffōnis. q̃ diffinitio sic intelligit̃. ppō est oīo indicatiua ṽez vel falsum significās q̃scēter. et sic p̃z solutio. q̃ d̃z q̃ ly sor. currit interrogatiue nō signat ṽez vel falsum q̃scēter. **C** Ad 2^m d̃z s̃z q̃ illa oīo. deū ēē. s̃z significet ṽez: nō tamē q̃scēter. vt p̃z ex grāmatica: nec seq̃. q̃cqd signat p̃ istā. deū ēē: significat p̃ istā. deū ēē. et illa deū ēē. ē ppō. igit̃ et illa. deū ēē. sed op̃z in autece

dēte ponere q̃ idē et eodē mō significant. q̃d h̃ ponat negat aūz. Vel dicatur al̃ ad vtrūq̃ q̃ magister loco de ly ṽez vel falsum itellexit ṽez vel false. et tūc p̃z solutio. q̃z ista. deū ēē. s̃z significet ṽez nō tamē ṽez. et mō ṽo cū nō sit oīo pfecta. **C** Ad 3^m d̃z q̃ illa. canis currit. ē. ppō sitio equoca q̃ nō ē. ppō ṽna. sed. ppō plures. q̃ subordinat plurib̃. vñ audita ista. canis currit in mēte generant̃ iste tres sine nota. s̃. latrabile currit. marin^o currit. fidus celeste currit. q̃ sunt vñū aggregatū et nō. ppō. sed. ppōnes: et ita de vocali d̃z. et cū d̃z q̃ ip̃a est ofo. negat. et d̃z q̃ est oīones. **C** Ad 4^m rñ. dupl̃. p̃mo q̃ illa. ego vellē mille ducatos. nō ē. ppō et est ṽa neq̃ falsa. sed oīo imperfecta nisi aliud sub intelligat̃. s̃. aūz p̃ditionalis puta hoc si possēs. **C** Secdo d̃z q̃ illa est. ppō. et negat q̃ nō sit indicatiua. q̃ cōter in illo p̃plexo ly vellē subordinat ṽbo indicatiuo. s̃. illi ṽbo volo. modo il lud q̃ subordinat ṽbo indicatiuo est verbūz indicatiuū. Siq̃z dicat q̃ ei sic subordinat. q̃ de hoc nō possumus disputare teneat hoc. Si aut̃ teneat q̃ nō: est propositio. **C** Ad 5^m et vltimum dicitur infra.

C De propositione categorica.

Propositio categorica est illa et c.

C Contra istā diffōnē arg̃ sic. q̃libet istaz i scripto. sor. currit. sor. amat Iohāne. Sor. ē alin^o. sor. ē bon^o. ē categorica: et tñ b̃ me deficit p̃dicatū. et sc̃de s̃z. q̃ obliqu^o nō potest ēē p̃dicatū. et 3° deficit subm̃. q̃ est ibi obliquus. et 4° deficit p̃dicatū. q̃ adiectiua nō sūt p̃dicatū. igit̃ diffinitio mala. tenet p̃ntia cū maior. et minor. p̃bas. q̃ ip̃s sunt oīones indicatiue significātes ṽez vel falsum q̃scēter. igit̃ sūt p̃positōes et non hypoteticę. igit̃ categorice. **C** Ad istud ar^m dicit magister i textu q̃ illa. sor. currit. est categorica. et dicit q̃ h̃et p̃dicatū ip̃licite. et hoc sufficit: q̃ ista sor. currit. resoluit sic. sor. est currens. **C** Sed dubitaret aliq̃ q̃lī in ly currit in scripto est ly currēs ip̃licitū. nā hoc nō ṽez. vt p̃z ad sensum. **C** Et iō d̃z de itentōe mag̃i in 2° argumēto p̃mī dubij q̃ p̃ tanto dicimus q̃ in ly currit in scripto est ly currēs. q̃ ly currit. subordinat huic. est currēs. et sic dicimus q̃ in ly currit. est ṽbū et p̃dicatūz ip̃licitū: tñ in veritate ly currēs. nō est in ly currit: nec seq̃ ista. sor. currit. habz p̃dicatū ip̃licite. igit̃ habet p̃dicatū. sed seq̃tur oppositū. s̃. q̃ non habet p̃dicatū. et subordinat vñi habent. est igitur diffinitio p̃positionis categorice s̃m mag̃m. talis p̃positio categorica est illa que h̃z subiectū p̃dicatū et copulā pres̃ p̃ncipales sui. explicite vel implicite. i. est illa q̃re

habet ista tria vel subordinat vni habenti. et ex
 hoc p3 solutio aliar. di. n. q. ista. for. est. no h3
 pdicatu. sed subordinat vni habenti et hoc suffi-
 cit: et ita dicat de illa. for. e bonus. et de simili-
 bus. **C** Sed ptra solutionez magis arguit. qz
 ea data seqtur qz ly ecouerso in illa. for. est ho-
 mo. et ecouerso. esset ppositio categorica. pns
 est falsum. et pntia pbat. qz omne habes submi-
 pdicatu et copula pncipales partes sui explici-
 te vel implicite est ppositio categorica. s3 ly
 ecouerso h3 hec oia implcite. igit est cathego-
 rica. et pntia cum maiori per magfm. et minor
 etia p3. qz ly ecouerso subordinat vni habenti.
C Huic argumeto respondet magis argumeto.
 to. 46. pmi dubij. concededo qz ly ecouerso est
 ppositio. et ista est intentio sua expsse et Pauli
 pguensis et Petri. ad. in cap. puerionuz vbi
 dicit qz ly a. dato qz subordinet pponi est pro-
 positio: et ita fm istos negat pseques ee falsuz.
C Sed circa dicta istoz doctor mouet talis
 questio. f. an ly ecouerso vocale. et ly a. in casu
 superiore sit pplexu. et arguit qz no auctoritate
 et ratione. qz hctisber sophismate. et. et aliq alij
 sunt huius opinionis. Sed arguit rone. pmo sic.
 illud qd est pura dictio no est complexu. Sed
 ly ecouerso vocale est pura dictio vt ad sensuz
 p3. igit no est pplexu. et psequetia. et ams pbat.
 qz pura dictio et oio ex opposito distinguunt.
C Et pfirmat. qz si ly ecouerso sit complexuz
 da ex qb? et non poterit dici ex qb?. **C** In op-
 positu arguit auctoritate illoz doctor et roni-
 bus. pmo sic. ly ecouerso est oio et ppo. igit ter-
 minus pplexus. psequentia p3. et ams pbat. qz
 ly ecouerso h3 submi pdicatu et copula pncipa-
 les ptes sui explicite vel implicite. igit est ppo-
 sitio. et cōsequetia de intentione istoz doctor. et
 ams est ver. igit et pns. **C** Secdo arguit sic. nul-
 lu incoplexu est ver vel falsum. sed ly econuer-
 so. et ly a. est veru vel falsum. igit illa no sunt in-
 pplexa. pntia p3 cu minori. qz ly a. in casu pcede-
 retur. sicut ly ecouerso. maior est Aristo. in an-
 tepntis. **C** Tertio sic. omne pcededu: aut ne-
 gadu est affirmatiu: aut negatiu cu intellectus
 ei assentiat aut dissentiat: sed ly a. est cōceden-
 du aut negandu. igit est affirmatiu vel nega-
 tiu. tuc vltra. omne affirmatiu vel negatiu
 est pplexu. a. est huiusmodi. igit est pplexu. igit
 no inplexu. p3 pntia. pma et secunda sistr. arguit
 et maior p Aris. in antepntis vbi dixit qz nul-
 lu inplexu est falsuz seu e affirmatio vel ne-
 gatio. **C** Quarto sic. omne qd e nome et vbu
 est pplexu. sed ly a. in casu vbi subordinaretur
 isti for. est: est nome et vbu. igit pplexu. pntia p3
 cu maiori. et minor pbat sic. illud qd subordi-
 nat nomini et verbo collectivae est nome et ver-
 bu. sed ly a. est huiusmodi. igit et c. et pntia cum

minori. et maiori pbat. qz non potest assigna-
 ri causa quare aliquid sit nomen: nisi qz subor-
 dinatur nomini: et ita a pari non pot assigna-
 ri causa qz aliquid sit nomen et verbum: nisi quia
 subordinatur nomini et verbo. **C** Quinto. Si ly
 a. esset incomplexus a pari. dato qz ly vel sub-
 ordinaret huic h3 e for. esset inplexu. pns est
 falsuz. igit et illud ex quo seqtur: qz pseques sit
 falsuz pbat. qz ly vel. no esset pars oronis. igit
 tur non inplexus. pntia p3. et ams pbat. qz si
 esset pars oronis esset punctio. Sed arguit qz
 non sit punctio. qz si esset puctio ista esset in-
 pgrua. for. est homo. et vel. que tu no est incon-
 grua. igit et c. **C** Sexto sic. si ly a. eet inplexu
 maxime eet nome. sed no est nome. igit no est
 inplexu. pntia p3 cu maiori. et minor pbat sic:
 omne vocale qd e nome subordinaret solo no-
 mini. sed ly a. no subordinat solu noi. igit uon
 est nome. pntia p3. cu minori. et maior et p3. S3
 forte negat illa maior. et d3 qz ad hoc qz aliqd
 sit nome sufficit qz subordinet noi. et non requi-
 rit qz subordinet nomini soluz. **C** Sed pntiam
 rui. arguit. qz ea data seqtur qz ly currit vocale
 est participiu. pbat. qz subordinat participio.
C Item illa data seqtur qz ly a. a pari est ver-
 bum. qz subordinat verbo licet no soli vbo. qz
 si pcedit arguit hoc esse falsuz sic. nullu nome
 est vbum. sed ly a. est nome. igit ly a. no est ver-
 bum. p3 pntia cu minori pte. et maior probat
 sic. nihil qz significat sine tpe significat cu tem-
 pore. sed oē nome significat sine tpe. et oē vbu
 cum tpe. igit nullu nome est verbum. **C** Septi-
 mo argf sic. ly nihil est pplexum. igit a pari ly
 a. et ly ecouerso in casu superiori. pntia p3. et ams p-
 bat. qz si no. da tu opposituz. f. qz ly nihil sit in-
 pplexu. et seqtur qz ip3 eet nomen. Sed arguit
 hoc esse falsum. qz capio ista nihil est chimera
 in scripto. et arguit sic. si ly nihil hic eet nome:
 aut eet nome habes hic officiu vniuersalizan-
 di: aut no habes hic officiu vniuersalizadi. sed
 nec pnum nec secundu. igit no est nome. qz no
 pmi pbat. qz si hic haberet tale officiu: aut su-
 pra se: aut supra alium terminu. sed non supra
 se. vt p3: nec supra aliu terminu. qz nullus est
 ibi ali terminus a parte subiecti. igit et c. qz no
 secundu probat. qz si esset nome no habes hic
 tale officiu. igit ista no esset vbi nihil est chi-
 mera: qd oēs negant. **C** Ultimo arguitur sic.
 sicut se habet ly Petrus paulus. dato qz subor-
 dinetur vni conceptui ad esse simplex: ita ly a.
 et ly econuerso ad esse complexum. sed ly Pe-
 trus paulus: in tali casu est simplex. igit et ly a.
 et ly ecouerso pplexu. psequentia p3 cu maiori
 ex puenti sifitudine. et minor est de intentione
 Aristilij in antipntis. et appetit vera pntia.
C Ista dubitatio. ppter rones et auctoritates

est multū difficile. id est difficile est sine distinctio-
ne soluere. Rñ. tñ dupl. p. sine distinc. secun-
do cū distinc. pmo sine distinctione dñ q ly ecō-
uerso. est ppositio z pplexū. Et ad ar. in op.
dñ negando maiorē. s. q ly econuerso. sit pura
dictio. imo dñ q ly econuerso. est nomē aut no-
mina z vbum collectivū: z tñ nec est nomē: nec
est vbum: z rō est: qz subordinat illis collectivū z
non divisiue. z sic non ē pura dictio. Et ad
firmationē cum dñ. def ex qbus est pplexum:
dñ q ad hoc q aliqd sit pplexum non requir q
pponat ex duab: aut ex pluribus partib: ofo-
nis: sed requir q pponat ex duab: aut pluribus
partib: ofonis: aut sint due vel plures ptes ora-
tionis collectivē sumēdo. z sic in pposito de ly
econuerso. z id est pplexū. Sed ista solonez
argr. pmo sic. si ly es. est pplexus. igr ofo. igr
termin: cuius aliq pars aliqd separata signifi-
cat. pñs falsum. igr illud ex quo sequitur. Se-
cundo argr sic. si ly econuerso. subordinat nomi-
ni z vbo z plurib: partib: ofonis. igr ly econ-
uerso erit equocū. igr non erit. ppō. cui? opp.
dicebat. Ad pñm rñ. q dñs ofonis ē in-
cōpleta: sed intelligit sic fm pñm. ofo ē ter-
min: cui? aliq pars aliqd separata significat:
vel est illud qd subordinat vni tali. z sic ē in. p.
posito. qz partes de ly econuerso nō significēt
separate: tñ subordinat vni cui? aliq pars sepa-
rate significat. z ita sibi ppetit diffō ofonis: z ē
ofo. Ad scdm cū dñ. si ly econuerso. subordi-
nat duabus partib: ofonis: z nō vni tñ. igr est
equocū. nego pñm. z adducit istantia. qz ista.
hō est. subordinat duab: partibus: z tñ non est
equoca. Unde ista est dñ iter ly econuerso. z
terminū equocū. puta. ly canis. qz ly econuerso.
subordinat pluribus ordine quodā. Sed ly ca-
nis. non cū ordine: vt pz. Scō z melius ad
dubium rñ. distinguēdo de pplexo z incōple-
xo: qz duplex est pplexus. s. grāmaticale z logi-
cale. Complexū logicale est illud qd ē aggre-
gatiū ex plurib: pceptibus: vel subordinatur
plurib: pceptibus ordine quodā. z sic loquen-
do de pplexo. ly hō est aial. in mēte est pplexū:
qz est aggregatuz ex plurib: z ly hō currit. z ly
nihil. z ly econuerso. in voce aut scripto sūt cō-
plexa: qz lz non sint pposita ex plurib: pcepti-
bus: eo q sunt vocalia: tñ subordinatur pluri-
bus pceptib: ordine quodā. Sifr per oppositū
incōplexū logicale est illud qd non est ppositū
ex plurib: cōceptibus: neqz subordinat ordine
quodā vni pposito ex plurib: z sic ly hō. taz in
voce qz in scripto est incōplexū logicale. Sed
plexum grāmaticale est illud qd est aggrega-
tum ex plurib: quoz aliq tenetur p dictioib:
in grāmatica: siue istud tale subordinet pluri-
bus pceptib: siue non. ex. dicimus q ly hō est

aial: siue in voce: siue in scripto: siue in mēte est
plexū grāmaticale. z sifr. ly Petrus paulus. z
ly leopardus. in voce est pplexū grāmaticale.
z hoc siue ly Petrus paulus. subordinet pluri-
bus pceptib: siue non. z hoc qz ly Petrus pau-
lus. pponit ex plurib: quoz aliq in grāmatica
tenetur p dictioib: sifr per opposituz. scom-
plexū grāmaticale est illud qd nō ē scñ ex plu-
rib: quoz aliq cōter teneatur p dictioib: in
grāmatica: seu qbus grāmatica cōter vtaf tā-
q dictioib: z isto mō loquēdo. ly hō. est icom-
plexū grāmaticale: sed ly leopardus. ly Pe-
trus paulus est pplexū. Quis subordinetur sifr
pluri pceptui. z hoc: qz grāmatic cōter vtitur
illa parte leo. z illa pte pardus p dictioib: z
eas declinat. z sifr illa dictione Petrus. z illa
dictioe Paulus. Et si dicat. quō cognoscat
si grāmatic vtit partib: alicuius p dictioib:
aut nō: dñ qz grāmaticus attribuit illis par-
tibus accidētia que cōter tribuit partib: ofo-
nis. s. casum aut gen: aut psonā aut modū: aut
alia. tunc dicas q vtit illis p partibus ofonis:
vt in pposito de ly petrus paulus. ex qb: pz so-
lutio ad dubiū. dñ. n. q ly econuerso est incōple-
xum grāmaticale z pplexū logicale. z p oppo-
situm. ly petrus paulus est pplexū grāmaticale
z incōplexū logicale. dato q vni pceptui subor-
dinet. Et sic poteris soluere argumēta facta su-
perius cum ista distinctioe. Et si dñ. quō ac-
cipit magr pplexū qñ dicit q ofo est terminus
plex: dñ q caput logicale z nō grāmaticale.

Prima diuisio ppōnis categorice.

Propōnū categoricarū.

Circa istas
diffōnes scias q sic debēt limita-
ri. ppō categorica affirmatia ē
illa i q vbi pncipale affirmat. i.
nō negat p negationē exiētē i cas
vel est illa q subordinat vni tali. pñm dñ. ppter
preiacentē istius. nullus hō est. que est affirm-
tia. z tñ vbum negatur a ly nullus. sed non a
ly nullus. existēte in preiacēte. vt pz. scdm dñ p.
pter ly a. posito q subordinetur illi. hō est af-
firmat. Similr limitetur diffō negatiue.

Secunda diuisio.

Propōnum categorica

rum alia ve-
ra z c. Contra istas diffinitōes
arguitur dupl. pmo sic. aliqua ē
ppositio vera: cuius pmarium ē
adequatū significatū non est ve-
rum. igr diffō mala. pz pñm. antecedē q pbatur
de ista. nulla chimera est: cuius significatū nec
est verū nec falsum: qz non est. Et confirma-
tur. qz ista. chimera est. est falsa. z tamen suum
significatū non est falsum: ex quo non est. For-

Questio

Questio

te dicit aliqd aliter qd suu significatum est falsum. qz ly falsum id est sonat qd no ens. sicut ly **vez.** Contra ista responsio pcedit qd illud significatu. s. chimera esse est no ens. sed ista ppositio implicat dictione in logica quociqz capiat ly ens. igit responsio nulla. Secundo arguit sic. dati illis diffinitionibus. sequit qd illa duo pcontradictoria sunt simul vera. s. aliquis homo est. et non aliquis homo est. pna falsum. et pse quetia. pbat sic. significata istar sunt simul vera. igit ista sunt simul vera. t3 pna per diffonez et aia. pbat. qz significatu pme est vez vt diceret positio: ex quo ipsa est vera. sed qcqd est significatu pme est significatu sede. et ecouerso. igit significatu sede et est vez. t3 pna cu maiori. et minor. pbat sic. quicqz sunt due pponez sic se habetes qd ocs termini significatiui qui sunt in vna sunt in alia et ecouerso. tunc qcqd signat per vna signat p alia. sed sic est in ppositio de istis: qd ocs termini significatiui qd sunt in vna sunt in alia. et ecouerso. igit qcqd signat p alia. pntia p3 cu maiori. et minor. pbat. qz nihil plus est in vna qd in alia nisi ly non. modo ly no. no est terminu significatiu. igit t3. Et istis argumentis poteris arguere d diffone pponez nece et possibilis. Tercio spalt argf d diffinitione pponez nece: qz ista chimera non est: est nece. et tñ suu significatiuu no est nece. qz no est. igit t3. p3o solutioe argumentoz o3 de clarare diffones pponez vere false et nece. dico igit qd diffinitio pponez vere sic intelligit. ppo vera est illa cui pmaru et adeqtu significatu est vez. i. est significatu verum eo mo quo representat per pponez tale. Et falsa est illa cui pmaru et adeqtu significatu est falsum. i. est significatu falsum eo mo quo representatur per illa. et ita de nece dicit. T3to stante ad pnu d3 qd illa nulla chimera est: est vera. et qd significatu suu est vez. et qd nulla chimera esse est vez. i. significatu vez. Et vterius negatur ista pna. nulla chimera esse nihil est. igitur no est significatu veru. qz ly significatu veruz. ampliat vsqz ad imaginabilia. Et ad pfirmatione nego qd significatum istius chimera est. no sit falsum. et cu pbat arguit. no est. igit non est falsuz. nego pna3. qz ly falsuz. apliat et vsqz ad imaginabilia. Ad 2m pcedit qd id est significatu duoz pcontradictorior: et nego qd duo pcontradictoria sint sil vera. et ad pbatone pcedit qd ista est vera. aliqd ho est. S3 nego qd ista sit vera. no aliqd ho est. Et cu arguit. ei pmaru et adeqtu signatur est vez. igit ipsa est vera. of qd no valz pna. Sed op3 sic arguere. ei pmaru et adeqtu significatu eo mo quo representatur per illa est vez. igit illa est vera. et tuc negatur aia. Ad 3m pcedit qd ista est necessaria. chi-

mera no est. et signatu e necessarii. et cu argf. chimera no esse nihil est. igit no est necessarii. negat pntia. qz ly necessarius. ampliat vsqz ad imaginabilia. ex quo icludit ly vez. et ly veru. icludit ly itelligi. aplias vsqz ad imaginabilia. Sed d hoc for. dicit alibi. S3 hic tu qres. quo cognosca ego si significatu eo mo quo significat ppponez sit vez vel falsum: rñ. qd qñ intellectus adeqbit p illa ppone illi significato. tuc illud significatu eo mo representatu erit vez. qz veritas est adeqtio intellectus ad re. S3 itez qres. quo adequr intellectus rei p pponez. rñ. qd quando intellectus per aliquaz pponez q est aut crit: aut que pot aut itelligi: vel et no esse que no est: aut no fuisse que no fuit et. tunc adequatur rei. et ipe intellectus est verus et intellectio vera. et ppositio vera. qz per illaz adequatur rei. et res est vera. quia adequat intellectui fm intellectionem.

De ppositione vniuersali.

Propositio vniuersali. Nota qd ista diff d3 sic limitari. ppositio vniuersalis est illa in qua subiectu terminu communis determinatus signo vniuersali. i. stas distributive mobiliter ratione signi existit in ea vel est illa que subordinat vni tali. et sic solues ocs instancias. Sic sunt due petitiones. prima qd est subiectu in ista. vterqz hominum est animal. Rñ. qd ista vocalis: aut scripta no habet subiectu: qd pbat. qz si haberet maxime esset ly hominuz. sed id non est subiectu. igitur no habz. psequentia patz cum maiori. et minor. pbat sic. omne subiectum regitur a vbo. sed ly hominum no regitur a verbo. qz est obliquus. et expse p3 qd regit a ly vterqz. igitur t3. sed bn d3 qd ista subordinat vni bñi subiectu. puta isti vterqz homo est animal. Secunda petitiō: que differetia est iter istas. vterqz hominu currit. et qlibz ho currit. Rñ. qd ex pma sequit secunda. et no econuerso. pbat. qz sequit. vterqz hominu currit. et quilibz homo est aler hominum. igit quilibet homo currit. sed econuerso non sequit. quia posito qd non sit nisi vnus homo in mundo et currat. ista esset vera. quilibz ho currit. et ista falsa. vterqz hoiz currit. qz ponit plures ee hoies. Sed arguit ptra tertia figuram de sensu pposito probando qd si stet vt iacet duo pcontradictoria sunt simul falsa. et arguitur sic. ista sunt simul falsa. necesse est te esse asinum. ptinges est te non ee asinuz. et ista sunt cōtradictoria. igit t3. pna p3 cum minori per magistru. et maior. pbat: qz pma est falsa. vt p3. et secunda similis: qz non est ptinges qd tu non sis asinus. et illa sic adequate significat. igit illa est

solutio

falla. pñā p3 cum mīnor. 7 maior. pbat. qz ne-
cesse est te nō esse alinū. Igt non ptingens est
te non eē alinū. ¶ Huic argumento dicit ma-
gister in dubijs q loco de ly ptingens d3 poni
ly possibile. 7 sic p3 rñio ad argu^m. qz d3 q illa
est ba. ptingens est te non esse alinū. i. possibile
est te non esse alinū. qz tam nō eē alinū. ¶ Sed
adhuc arguitur pbando duo pñādictoria esse
simul vera: qz ista sunt simul va. necesse est ali-
quod ens fuisse. 7 possibile est aliqd ens nō fuis-
se: ista sunt pñādictoria. igitur 7 c. pñā p3 cuz
mīnor. 7 maior. pbat: nāz illa est ba. necesse
est aliqd ens fuisse. vt p3 officiādo. 7 secunda
simil. i. possibile est aliqd ens non fuisse: qd p-
batur: qz ista pñādictio est possibilis. aliqd ens
non fuit. 7 ista adequate significat. sic igit possi-
bile est aliqd ens non fuisse. p3 pñā cum mīno-
ri ab officiātibz ad officiā. 7 maior. pbat
sic. hoc non fuit demonstrādo instans pñens. 7
hoc est vel fuit aliqd ens. igitur aliqd ens non
fuit: p3 pñā a resolutiōibz ad resolutā. 7 ante-
cedēs est possibile. igit 7 psequens: qd fuit. pba-
dum. ¶ Ad istud argumētus d3 q bene pro-
bat q ille sunt simul vere: sed negat q sint con-
tradictorie. pro quo nota q ad formādā tertiā
figurā o3 sumere istos quatuor terminos. i. ne-
cesse: impossibile: possibile: 7 possibile. 7 tres pñi
debent semp cadere super vno 7 eodem dicto:
sed quatuor sup dicto. pñādictiois contradicto-
rie. exēplum dicemus sic. necesse est aliqd ens
fuisse. impossibile est aliqd ens fuisse. possibile
est aliqd ens fuisse. possibile est non aliqd ens
fuisse seu nullum ens fuisse. 7 sic p3 q ille po-
res adducte in argumēto nō sunt cōtradictio-
rie. ideo nō mirū si sint simul vere. Sed iste be-
ne sūt pñādictorie. necesse est aliqd ens fuisse.
7 pole est nō aliqd seu nullū ens fuisse: q vt p3:
neq3 possunt sil' esse vere: neq3 false. 7 p3 solo.

¶ Capitulum de equipollentijs.

Equipollentiarū 7c.

¶ Circa hoc cap3. nō q cā qre
hoc caplm est inuentū. 7 eius vt
litas est: qz multoties in pñā-
tione ponuntur multe negatio-
nes: ppter quas talis pñādictio fit obscura.
7 difficultas intellectus quātuz ad sui veritatē vel
falsitatē. vt igit plures negatōes reducant ad
nullā vel ad vñā solū inuentuz est hoc caplm.
¶ Ex quo sequit q. pprie. 7 cōuenienter dict-
mus q ista. nō omnis homo nō currit equiva-
let isti. aliqd homo currit. 7 nō eēuerso. qz p-
positio difficultior reducit ad faciliorem 7 non
eēuerso. vñ si aliqd petat cui eēualet ista. ali-
qd hō currit. dices nulli. sed si petā. cui eēualz
ista. nō qlibet hō nō currit. dices isti. aliqd hō

mo currit. ¶ S3 vt tollamus verba dicimus
q equipollētia est duplex. i. ppria 7 impropria.
¶ Equipollētia ppria describit sic. equipollen-
tia est pñādictio ignotioris rōne negatiōis: aut
negatiōis ad pñādictiōē notiorē in figura
eēualentia. ¶ Impropria aut sic describitur.
equipollētia est eēualētia pñādictiois ignotio-
ris ad notiorē in figura. vel eēuerso. p3. nega-
tionis vel negatiōis. ¶ Et si dicat. quō loquit-
tur magister de equipollentia. ¶ Dicit q pñā
mo modo. 7 hinc est q ipse nō posuit regulas
de subcōtrarijs. qz postponēdo negatiōem
huic. aliqd hō est aial non dicimus pprie q
eēualeat illi. aliquis hō nō est aial. qz vna nō
est difficultior alia: sed sinonima. ¶ Paulus aut
pergulensis locutus est de secūda equipollē-
tia. 7 ideo posuit regulā in subcōtrarijs. vt p3
ab eo. ¶ S3 hic sunt qtuor pñādictioes. ¶ Pri-
ma ppter qd negatio pñādictio huic. nullus ho-
mo currit. facit equipollere suo cōtradictorio
i. huic. aliquis hō currit. ¶ Rēspō. q vt dicit
sanctus Augustin⁹ 7 auctor modor. negatio
destruit qdquid inuenit: 7 oppositū ponit. cuz
igit negatio ibi inueniat vniuersalē negatiuam
destruit 7 ponit pñādictiōē affirmatiuā. ¶ Se-
cunda pñādictio. ppter qd negatio postposita
huic. qlibet hō currit. facit equipollē cōtrario
i. huic. nullus hō currit. ¶ Rēspō. q nega-
tio postposita nō h3 vim destruedi vniuersalē.
sed bene affirmationē verbi. 7 iō restabit vni-
uersalis negatiua. ¶ Tertia pñādictio. ppter qd
negatio pñādictio 7 postposita huic. aliquis ho-
mo currit. facit equipollē suo subalino. i. huic.
qlibet homo currit. ¶ Rēspō. q est. qz pñā ne-
gatio. i. pñādictio inueniebat affirmatiuā particu-
larem. 7 destruebat oīa ponendo vñem negati-
uam. Sed secūda negatiua. i. postposita inue-
nit vniuersalē negatiuā: 7 nō potuit destrucere
vniuersalē: qz erat postposita. Sed bene de-
struxit negationē verbi. ideo restat ibi vniuer-
salis affirmatiua. ¶ Quarta pñādictio. q differē-
tia est iter dicere sinonimū. 7 pñādictio equipol-
lens. ¶ Rēspō. q loquēdo de terminis in
complexis illi sunt sinonimi qui sic se habent
q non significatur aliquid vel aliqua vel ali-
qualiter per vñū quin significet per aliu: 7 sic
ly hō. in libro meo est sinonimū: cuz ly hō in li-
bro tuo. 7 similr ly omnis. 7 gnālter oīs termi-
nus vocalis est sinonimus cuz mētalī cui sub-
ordiat. Illi vero termini dicunt cōuertibiles
q sic se hñt q p qdāq in. pñādictio supponit vñ:
suppōit alter siue ipozet aliqd plus siue nō: 7
sic dicim⁹ q ly hō. 7 ly rōnale sunt pñādictioes.
qz p quocūq stat vnus in pñādictio stat alter: nō
tū sunt sinonimi: qz per vñū. puta per ly rōna-
le pñādictio anima q non pñādictio per ly hō. vt p3.

Et sic oēs termini synonymi sūt pueribiles.
et nō cōuerso. **S**ed dicō. qd de cōpollen-
tibus. **D**icimus q in logica nō dicimus p-
prie q termini simplices cōpollent. **S**i tō
loquamur de propōnibus: dī q ille propōns
sunt pueribiles que sic se habēt q vna infert
aliā de forma. et cōuerso. vt hō currit. et rōna-
bile currit. **I**lle tō sunt synonyme que sic se
hnt q ab vna ad aliā valet pñia de forma. et vl-
tra hoc qd importat per vna: et cō mō quo
importat: importat per aliā. vt p3 de istis. hō cur-
rit in pñio tuo. et hō currit in meo. **P**ropo-
sitiōes autem equipollentes loquēdo cōmuni-
ter de cōpollentia sunt ille que sunt in figura:
et vi negatiōis vel negatiōis ab vna ad aliā.
valz pñia de forma. et cōuerso. vt nōnullus hō
currit. et aliq hō currit. **E**t ex hoc p3 q cō-
ueribile vidit per synonymi et cōpollēs. sicut
aial p rōnale et irrōnale: et est suprad illa.

Capitulum conuersionum.

Conuersio et ca diffi-
nitū nō q puerio dupli accipit
s. formaliter et māl. **C**onuersio
formaliter est duo actus vnitini
aliquaz itentionū trāspōsitariū:
vel duo actus vnitini aliquaruz
itentionū trāspōsitaz cū duob⁹ actib⁹ negati-
uis vel vñū subordinatū illis. **E**t sic conuersio
isto mō nō est aliqd sed aliq. qz vel est duo ver-
ba substantiua si finius in affirmatiuis. vel est
duo vba substantiua cū duob⁹ negatiōib⁹ si fi-
nius in negatiuis. et sic ē qtuor act⁹. i. opatio-
nes intellectus. exēplū pñi dicendo. hō est aial:
aial est hō. illa duo vba sunt cōuersio formalit^r
sumpta. exēplū secūdi dicēdo. nullus hō est
asin⁹. nullus asin⁹ est hō. hic cōuersio formalit^r
loquēdo nō est nisi duo vba et due negatiōes: q
oia sunt quatuor actus. **C**ōuersio aut māl est
aggregatū ex illis actib⁹ et intentiōib⁹ q per il-
los actus trāspōnebant. et sic conuersio adhuc
nō est aliqd: nec est ppositio. sed est due ppō-
nes: nec est pñia cū ibi deficiat ly g. exēplū
totū hoc. hō ē aial: aial est hō. est puerio. et p-
ma dī pueria et secūda pueriens: et isto mō ca-
pit in logica et nō pñio. et est termin⁹ secūde ha-
bens duo significata. **C**irca diffinitionem
intelligēdā sic. **C**ōuersio est trāspōsitiō. i. due
ppōnes trāspōsitiō: sic q ille termin⁹ q est sub-
iectum in pñia que dī pueria ponit a parte pñi
in secūda que dī pueriō. et cōuerso. **C**on-
uersio simplex et c. **C**ontra istā descriptionē ar-
guis pñio argumēto magis sic. ista est puerio
simplex. for. ē hō. hō est for. et tū mutat quātū-
tas. qz pñia est singularis. et secūda indefinita.
igit descriptio mala. **S**ecūdo sic. data ista descri-

ptiōe. scd q ois puerio simplex est per pñio-
tionē. pñis est fallim. et pbat pñia sic. ois trāspō-
sitiō subiecti in pñim. et cōuerso. manente
eadē qūitate et qūitate est puerio simplex. sed
ois puerio per pñioctionē est hñmōi. igit et c.
Ad p^m dicit magis q illa est conuersio sim-
plex. et negat q nō remaneat eadē qūitas di-
cens q per qūitatē intelligit pñes terminorū.
modo suppo manet pñimilit in pueria et puer-
tente. **A**d 2^m dicit q diffinitio conuersionis
simplicis hñ intelligit cū pñione sic. **C**onuersio
simplex est trāspōsitiō subiecti in pñim. et cō-
uerso manente eadē qūitate et qūitate. i. suppo-
sitiōne et c. nō mutatio. et sic intellecta nō cōpe-
tit puerioni per pñioctionē. **S**3 pñio-
tiones magis. arguit pñio. qz scd istā ē puer-
sionē simplicē. ois hō ē aial tñ. aial est hō. p-
bat. qz est trāspōsitiō et c. manente eadē qūitate
et qūitate. i. suppone si pñioctatē intelligit sup-
positiōes. pñis est falsuz. qz illa nō est vñis nega-
tiua aut particularis affirmatiua. et sic non dī
puerti simpli. **S**ecūdo data ista rñ. sequit q a
singulari ad vñem valz pñia de forma. pbat. qz
illa pñia est de forma. for. est ois hō. igit ois hō
est for. cūz sic puerio simplex per magistrum.
Tertio scd q ois cathegorica ē pueritibi-
lis simpli vel per accidēs. pbat. ois cathegori-
ca sic se hñ q pñt fieri in ea trāspōsitiō subie-
cti in pñim. et cōuerso vel manente eadē qūita-
te et qūitate vel mutata quantitate. sed si pñm
ipsa est pueritibilis simpli: si secūdu per acci-
dens. igit et c. **A**d p^m pcedo q illa fm inten-
tionē magis et dī q alioz est puerio sim-
plex: nec illd ē incōueniēs: et pcedit q vñuer-
sali affirmatiua puerit simpli: et etiā ppō nō
qñta vt exclusiua. et dī q ille ē sus. feci simplici-
ter: nō ponit p regulā. sed p exemplo adiscen-
tiuz. **A**d 2^m pcedit q vñis scd de forma ex
singuli. s3 nō de tali forma a singulari ad vñi-
uersalē: sed de tali a pueria ad pueritē: nec
iconuenit q vna pñia fm vñā regulam sit de
forma: et secūdu aliā nō. **A**d 3^m nego pñiaz.
qz multe sunt cathegorie nō pueribiles vt il-
le q non hñt pñim vt statim patebit. pcedit tñ
q ois cathegorica sic se hñ q ipsa vel illa cū
subordinat est cōuertibilis simpli vel p actiōis
data diffinitione magistri. **H**ic sunt qtuor
petitiōes. p^a. pp qd est iuentuz hoc caplm. rñ.
q ideo est iuentū vt sillogismi nō euidētes q
s. nō sunt facti in qtuor modis pñio pñe figu-
re reducant ad qtuor pñios pñe figure. vt pa-
tebit ista. **S**ecūda petitiō. que sūt ille ppōnes q
nullo mō possunt pueri. rñ. pñio q nulle pro-
pōnes hypothetice possunt pueri hñ cathē-
gorice in illis exiteo. **S**ecūdo. nulla pñia pñt
puerti. qz trāsit. **T**ertio. nulla cathē. que est p-

positio per subordinationem. vt ly ecouerſo. Quarto nulla de obliquo extremo. Quinto nulla de verbo adiectiuo. qz iſte nō hnt extre-
ma. ſed bñ dñ q ille qbus ſubordinatur ſunt cō-
uertibiles. ¶ Tertia petitio. qz ppōnes o3 vt
ſciamus puertere. rñ: qz pp reductionem ſillo-
giſmorum expedit: vt omnes ppōnes ponibi-
les in ſillogiſmo vel ille qbus ſubordinant cō-
uertant a nobis. z iſta p pōnum alique puer-
tunt ſimpliciter. vt vniuerſalis negatiua: z par-
ticularis affirmatiua. z valet pſequētia ab vna
ad aliam z ecouerſo. z alique p accidēs. vt vni-
uerſaliter affirmatiua. z valet pſequētia ab illa
ad puerterem lz nō econuerſo. z hoc ſufficit no-
bis quātum ad intentionem capituli. ¶ Quar-
ta petitio. que ſunt pſideranda cū offeruntur ppo-
ſitio a nobis puerterda. rñ. q multa. pmo ſi eſt
ibi verbum adiectiuū reducās ad ſubſtantiuū.
vt ſor. currit. dic ſor. eſt currens. z poſt cōuerſe.
Secōdo ſi eſt ibi caſus obliquus reducās ad re-
ctum. qz aliter illa non eſt pueribilis. exēplū.
ſortis aſin⁹ ē aial. reducās ſic. ſor. eſt ſor. cuius
aſinus eſt aial. deinde puerter. ¶ Tercio ſerua i
puertentē conſimilē ſuppōnē gnālē que ſuit in
puerſa. exēplū chimera eſt dictio dicās dictio. ē
ly chimera ſiſt nō ſignum eſt termin⁹. dicās ter-
minus eſt ly nō ſignum. ſic q ly chimera. z ly
non ſignū. ſtent in vtraqz māl. ¶ Itē ſerua am-
pliatiōes z appellatiōes. exēplū. ſor. ſuit aial
conuerſe ſic. q ſuit aial eſt. vel ſuit ſor. ſimiliter
albū videbit nigrum dic. qd erit videns nigrū
eſt vel erit albū. Sed dicēs. quō puerter iſta in
currit ſor. curere. dico q iſta non eſt locabilis i
ſillogiſmo. ideo non expedit conuertere illaz.
z in veritate non video q poſſit puerter. qz mibi
ſubordiat vni hypotetice. z credo q etiā tibi ſic
ſubordiet q nō p̄t pbari. z idē ē vdm de mulē
alijs ppōnib⁹ exponibilib⁹ q apparēt cathego-
rice z non ſunt. ¶ De ppōne hypotetice.

Propō hypotetice. ¶ Cir-
ca diffinitū. nota q
eſt termin⁹ ſede hñs duo ſigni-
ficata z diffinitur non pro ſe. ſz
pro oibus ſignificatio formalit-
bus. ¶ Circa diffōnem intelli-
ge cā ſic. ppō hypotetice eſt il-
la in qua piungunt plures cathegorice p notaz
pditionis copulationis. vel diſunctionis. vel ē
illa in qua piungunt plures ppoſitiōes quarū
alique vel aliq̄ icludūt cathegoricas. vel eſt illd
qz ſubordinat vni tali. dixi ſcōz pp iſtā. ſi tu vo-
las. tu habes alas. z ſi tu es aſinus. tu nō es hō.
q eſt copulatiua. z tamē in ea nō piungunt plu-
res cathegorice p notā copulationis. ſz p aliaz
notā. vt p3. ſed in ea piungunt plures oratiōes
quaz aliqua vel alique icludunt cathegoricas.

Dixi tertū. pp ly a. z ly ecouerſo. q dato q ſub-
ordinent hypotetice ſunt hypotetice. ſcōm ma-
giſtrum argumēto. 46. p̄mi dubij. z tñ in eis
nō piungunt cathegorice: ſed bene ſubordinan-
tur vni tali. z ſufficit. Tres ſūt ſpēs hypotetica-
rum zc. itelligē ſic. q ſub hoc cōmuni hypoteti-
ca imediate ponunt tres termini mñ⁹ cōes. ſ.
ly pditionalis copulatiua. z diſiunctiua: quorū
nullus ſignificat aliqd q ſignificet p alium z q
libet illoz ſignat aliq̄ q ſignificant. p ly hypote-
tica z nō oia. ſz iſti tres diſiunctiue ſumpti puer-
tunt. cū ly hypotetice. z iō qlibet illoz de p ſe
appellat ſpēs. iſti tres diſiunctiue ſumpti cōuer-
tuntur cū ly hypotetice. z iō qlibet illoz de p ſe
appellat ſpēs. Ad veritatē pditionalis affir-
matiue zc. ¶ Cōtra iſtud arguit. z pmo ſic. ſit ita
de facto q illa. tu es aial. non hēat opm. z argf
ſic. iſta pditionalis ē bona. ſi tu es hō. tu es aial.
vt p3. z tñ o m pntis nō repugnat antecedēti ex
quo ipm nō eſt. iſt diffinitio mala. ¶ Secun-
do arguit ſic. iſta pditionalis ē falſa. z affirma-
tiua piūgeter. ſi tu es hō. tu es aial. z tñ o m pſe-
quētis repugnat antecedenti. iſt diffinitio ma-
la. pſequētia p3. cū minor z maior. pbaſ. qz ne-
ceſſario. ſi tu es hō. tu es aial. vt p3 exponendo.
¶ Tercio iſta ē bona pditionalis. ſi tu es hō.
tu es aial. Et tñ oppoſitū pſequētis non repu-
gnat antecedēti. igitur zc. pſequētia p3 cū ma-
iori. z minor. pbaſ. qz iſta nō repugnant. tu es
hō. z nō eſſes aial. qz ſunt ofones imperfecte.
¶ Quarto ſubordinet ly a. vni pditionali ve-
re. tunc ly a. eſt vna pditionalis. z tñ oppoſitū
pſequētis nō repugnat antecedēti. ¶ Ad iſta
dicit q diffinitio iſta d3 limitari ſic. pditionalis
vera ē illa in qua oppoſitū pſequētis indicatiue
ſumptū eſt aptū natū repugnare antecedēti i-
dicatiue ſumpto. ſ. facere cū illo copulatiuā ſi-
poſſibile: vel ē illa q ſubordinet vni tali. z ſic i-
telligendo p3 ſolutio ad p̄mū. qz dñ qz oppoſi-
tū pſequētis eſt aptum natum repugnare ante-
cedēti licet nō ſit. p3 etiā rñ⁹ ad tertū. qz dñ
qz debent illa ſumi indicatiue. ¶ Ad quartū
dñ q ly a. ſubordinatur vni tali. z hoc ſufficit. z
p hoc poſſet ēt rñdēti. ad tertū. ¶ Ad ſcōz i e
dñ. q duplex eſt pditionalis. ſ. cathegorice pro-
babilis. vt eſt illa adducta q probatur ratione
de ly piūgeter exponibiliter. z de iſta nō tenet
diffinitio data. Alia eſt hypotetice probabilis
ſ. que probat h3 rōne ſue note. Sicut eēt iſta.
ſi tu es hō. tu es aial. Cui⁹ primus termin⁹ p-
babilis eſt ly ſi. z de iſta r3 diffinitio magiſtri.

C De copulatiua caplin.
Copulatiua zc. ¶ Cir-
ca diffō-
nes poſitas. In hoc caplo. z ēt in
caplo diſiunctiue ſūt ponēde qdaz
bb

limitationes supius posite in pditionali. vt p te
ipm videbis. ¶ Sed argf d diffonem copula-
tiue negatiue. z argf sic. in ista. non tu nō es asi-
nus. z tu non es bos. negat nota copulationis
vt pz. z tñ ista nō est negatiua. igr diffō mala.
pñā tenet cū maiori. z minor. pbat: qz ista equa-
lent vni in qua nulla est negatio. s. huic disun-
ctiue facte de partib⁹ oppositiuis. tu es alinus.
vel tu es bos. igr ipsa ē affirmatiua. ¶ Secdo
argf d diffonem copulatiue vē z false. Qz ista
est falsa. necessario tu es hō. z tu es aial. z tamē
quelib⁹ pars pncipalis est vā. igr diffōnes nul-
le. pñā pz cū maiori exponendo illam. z minor
pz de se. ¶ Tercio argf d diffōnes disiunctiue
vere z false. qz ista est falsa. ptingenter tu es vt
tu non es. Et tñ vna pars est vera. igr diffōnes
nulle. pñā tenet cū minori. z maior. pbat: quia
necessario tu es. vel tu nō es. igr non ptingēt.
¶ Quarto argf d diffōnes disiunctiue cōtin-
gētis. In qua dī q est illa cuius quelib⁹ pars
est ptingēs. z vna alteri nō repugnat: nec pdi-
ctoria partiu repugnat. Contra. ista est contin-
gens. de nō est. vel ego scribo. Et non tñ sunt
ille pditiones. igr diffō mala. pñā tenet cū ma-
iori: qz illa est vā. z qñqz erit falsa. s. me nō scri-
bente. z minor. pbat. qz ibi deficit prima z scda
pditio: vt pz. ¶ Ad ista rñ. ad pnum dī negā-
do minore. s. q illa nō sit negatiua. Et ad pba-
tionē cū dī. ista pvertitur cū vna affirmatiua.
Igit non est negatiua. negat pñā. z dī q in hy-
pothetico non est icoueniens: q ex negatiua
sequitur affirmatiua. imo est satis pueniēs: vt in
multis exēplis videre poteris. ¶ Ad 2^m cōce-
ditur q illa est falsa. Necessario tu es hō. z tu
es aial. Et cū dī q quelibet pars est vā. pcedit
z dī q argumentū verbalē. pbat: sed nō p men-
tem regule: qz regula non dat de omni copula-
tiua. sed de copulatiua affirmatiua hypotheti-
ce pbabili z non categorice: cuiusmodi est il-
la. ¶ Ad 3^m rñ pceditur q illa est falsa ptingen-
ter pcludit. qz ista diffō z regula datur de disun-
ctiua hypothetice z non categorice pbabili.
¶ Ad qrtū dī q illa si sit diffō nō est bona vt
pbat argu^m. Et mag^s hoc cognouit. id posuit
aliā regulā in q est itādū. s. q disiunctiua ptingen-
s est illa: cui⁹ copulatiua de partib⁹ opposi-
tis est etiā ptingens. vt pz in textu. ¶ Sed hic
sunt due petitiones. pma. qre ad veritatē copu-
latiue requirit quālib⁹ partem esse verā. z ad ve-
ritatē disiunctiue vñā. Rñ q est ex natura no-
te: qz copulatiua est que copulat z sensus q
vba. vt dicit grāmatic⁹. z disiunctiua est q pūis
voces ptingat sensus tñ disiūgit. ¶ Secūda.
qre est q ad negāā hypotheticā oz negare no-
tas. Rñ q sicut in categorica ad hoc vt eēt

negatiua: eo q verbū erat pncipalior ps opoz-
tebat negare verbū: ita in hypothetica eo q no-
ta est pncipalior pars oz negare notam.

Capitulum de predicabilibus.

Predicabile zc ¶ Sed

que dīcunt in hoc cap^o argf. Et
pmo d diffonem pdicabilis. ppe-
sumpti sic. ly albu in voce est p-
dicabile pprie. z tñ non est vni-
uocū. igr diffō mala. tenet pñā cū maiori. z mī-
nor. pbat. qz ly albu. aut est pplexū aut icon-
plexū. si pmi nō ē termin⁹ vniuocus. vt pz. Si
2^m. Ite nō est vni^m: qz tunc esset vñ simplex
subor^m pluribus pceptib⁹. puta huic orationi
habens albedinē loquendo de albedine suffi-
ciente denotare. ¶ Secdo argf ptra diffōnē ge-
neris sic. ly coloratū est genus: z tamē non pdi-
catur in qd: sed in quale. vt. qle est corp⁹. est co-
loratū. igr diffō mala. ¶ Tercio argf ptra dif-
finitionē spēi sic. ly album est spēs colorati. vt
pz. z tamē non pdicatur in qd: sed in quale. vt
pz. igitur diffō mala. ¶ Quarto argf d diffō-
nem specialissimē sic. ly aial. pdicatur in qd de
plurib⁹ differentibus numero solū. z tñ non est
spēs specialissima. igr diffinitio mala. tenet cō-
sequētia cū minori. z maior. pbat. qz ly aial p-
dicatur de for. z pla. qui differūt numero solū.
seu solū numero. qz differunt solū differētia nu-
merali. vt pz. ¶ Quito arguē d diffōnez diffe-
rentie sic. aliq est differentia q nō pdicatur in
quale eēntiale. igr diffinitio mala. tenet pñā.
z antecedens. pbat. Nam oīa albedinis non
pdicaf i qle eēntiale: qd pbo sic. nihil qd caret
potestatib⁹ essentialib⁹ bz dīcas pdicabilē i q/
lē essentialē. sed albedo caret illis. igr nō habz
oīam pdicabilem in quale essentialē. z pñā.
cum minori. qz albedo non componitur ex mā z
forma: que sunt partes eēntiales. z maior pba-
tur. qz predicari in quale eēntiale eēt cōnotare
partem eēntialem. ¶ Sexto arguitur d diffini-
tionem. ppriū sic. risibilitas est pprium. vt pz. z
tamē non pdicaf in qle. vt pz. qz non dicimus
qualis est for. risibilis. igr diffō mala. ¶ Se-
ptimo arguē ptra diffōnez accētis sic. albedo
est accētis. qz adest z abest pter subiecti coru
ptionē. z tñ non pdicaf in qle. vt pz. sed in qd
de tua z d mea albedie. igr diffō mala. ¶ Al-
timo arguitur ptra diffōnem differentie. ppriū
z accētis simul. Et arguē sic. nullus istoz ē p-
dicabile. igr diffōnes male. z pñā. z añs. pbat.
z capio ista tria. s. albu. risibile. z rōnale. Et q/
ro vel ista sunt adiectiua vel substantiua. si adie-
ctiua igr nō sunt pdicabilia. qz adiectiua non
possunt eē ptem. vt pz supra. si dī q substantiua.
Ite nō sunt pdicabilia. qz sunt cōplexa ex quo

subordinatur complexio. Et affirmatur qd non pot
est e substativa. na ly ronale vñ e differentia nō
est subm. igit r. t. pñ. a. añs probat. na in ista
diffōne. hō est aial ronale. ly ronale est differen
tia z tenet adiective. vt pz. qd si tenet substan
tive. tē tenet appositivē z eēt sēlus. hō ē aial
rōale. i. hō ē aial enō hñs rōne. qd ē sñz. ¶ Pro
solutiōe argumētōz qd aliq mibi sē difficillima
sunt ponēda sex notabilia. ¶ 1° pñm. aliquem
terminū esse complexū est dupliciter. s. grāma
ticalit^r z logicaliter. vt pz supra. in de ppōne ca
thegorica. exēplum pñm ly ep^o vocale. exem
plū sēd ly hō. ¶ Secūdo notandū qd aliqñ ter
minū ēē predicabilē pprie est dupliciter. s. vel
qz potest ēē totale pñm. vt ly hō. z ly aial. z ly
albedo. Vel qz pōt esse pars pdicati aliqd signi
ficādo. sē ly alb^o. z ly insibilis adiective. ¶ Ter
tio notandū qd isti duo termini. s. gen^o z spēs
semp sunt sēde itentōis limitātes sū in ad sñd
dum māliter. vt si dicā. albedo est spēs. aut co
lor est gen^o. ¶ Quarto notandū qd iste termi
nus differētia capis dupliciter. Uno mō logi
caliter. z sic est terminus sēde z describit sicut
describit a magistro. s. differētia est termin^o vñ
uocus zc. Et sic ly differētia limitat ad standū
māliter. vt si dicā. ronale est dñā. sēlus ē. qd ly
ronale est dñā. Alio mō capitur ly differentia
realiter. Et tūc est terminus pñm. z nō limitat
subiectū ad sñdum māliter z describit sic. diffe
rentia est illud per qd vna res differt ab alia: z
sic dicimus qd differentie per quas tu differs a
coruo sunt multe. qz tu differs p tuā asam itelle
ctiā a coruo. p tuū corpus. p tuā manūz. p tuā
accidētia. puta. per tuā albedinē. vel grāma
ticalit^r. z sic pcedit ista. qd albedo est differētia.
vbi ly albedo. z ly aia stant psonaliter. Simili
mō distiguit. de ly accñs. qd accipitur duplici
t^r. Uno mō logicaliter. z sic est termin^o sēde limi
tans subm ad standū māliter. Et tūc describit.
vt dicit magister in textu. Alio mō reali. z tūc
est termin^o pñm. Et describitur sic. accñs est
ois forma. qd potest adē alicui subiecto. Cum
quo nō facit p se vñ. Et nō implicat pdictionē
ipsam separi ab illo. Et ei^o om^o iesse. z sic loquē
do dicimus qd nigredo corui est accñs. qz adē
coruo. z cū illo nō facit vñm. qd ex nigredie z
coruo non fit vñ. Ad ex suba z accñte non fit
vñz. vt pz ab Aristotile in anīptis dicente qd
partes sube sunt sube. Et vltra hoc non iplicat
pdictionē nigredinē separi a coruo z inē sibi
albedinēz. vt pz. z codē mō distiguit de pprio.
¶ Quinto notādū qd aliqñ terminū pdicari
in qd de alio ē dupl^r. Uno mō pprie. alio mō
improprie. Ille pprie pdicat in qd qd vere z af
firmative pdicat de alio. z vltra hoc non cōno
tat aliqd qd sit pō eēntialis. aut extraneū illi p

quo supponit ille termin^o de qd pdicat. s. ipoz
tat pmo totū. z sic dicim^o. qd ly hō. z ly aial. pdi
cat i qd de sorte. z ly color. de ly albedo. vt pz.
s. nō dicim^o qd ronale pdicat de sor. in qd. nec
eriā ly alb^o. qz pñm cōnotat pte eēntialē sor. z
scēm albedinē sor. Ille at termin^o pdicat in qd
iproprie. qd vere pdicat de alio z affirmativē: z
cōnotat aliqd qd est pō eēntialis. aut extrisecū
illi. p quo supponit ille termin^o. de quo pdicat.
s. tñ illud cōnotatū non est extrisecū illi cōno
tato p subm. sed id cū illo. z sic dicimus qd ly co
loratum pdicatur. in qd. de ly albū. cōnotādo
colorē. qd ē extrisecus rei. p qua stat ly albus.
non tñ ē extrisec^o albedinē qd cōnotat. p ly albū.
¶ Ultimo notādū qd aliqñ terminū esse ge
nus. aut spēs est dupl^r. s. pprie vel iproprie. Il
le termin^o est pprie genus. aut spēs qui pprie
predicatur in qd. sicut ly hō. z ly aial. z ly albe
do. z ly color. Ille at terminus est iproprie ge
nus aut spēs qui iproprie pdicatur in qd. vt ly
album. z ly coloratū. ¶ Istis stantib^o rñ. ad
argumēta. ¶ Ad pñm dicit. p. ad. g. ly albū in
voce est incōplexum z negat qd sit equocum. z
cum dñ qd subordinatur plurib^o pceptibus. hoc
negat z dicit qd subordinatur vñ pceptui z nō
orationi z sic est incōplexum tā logicaliter qd
grāmaticaliter. z patet solutio. Sed qd aliq te
nent. qd ly album subordinatur complexi oñi^o.
aliter ad argumētū. Cum petiur. an ly albū
in voce sit incōplexum dicitur qd est incomple
xum grāmaticaliter. z cū dicitur ly album sub
ordinatur plurib^o pceptibus igit est equocū.
negatur pñ. qz subordinatur illis ordie quodā.
z vñ in recto alteri i obliquo. sed si subordina
retur eque pñm plurib^o pceptibus in recto. aut
plurib^o in obliquo bñ eēt equocū. ¶ Ad scd^o
cum dñ. qd ly coloratū est gen^o distiguo. qz vñ lo
queris. de genere pprie dicto. aut iproprie. si
pñm. nego añs. vt pz ex notabili quinto. si scd^o
pcedo. qd ly coloratum est gen^o. z cū dñ qd pze
dicatur in qle pcedit. sed magis non intellexit b
isto sed descripsit genus pprie sumptum. qz ge
nus improprie sumptū simul pdicatur in quid
z in quale respectu diversorū z improprie nō
debet dici gen^o. sed poti^o accñs. ¶ Ad tertiu^o
cum dñ ly album est species zc. rñ. distiguedo
de spē pñe sicut de genere in solutiōe argumē
ti. ¶ Ad quartū dñ qd illud argumētum cōclu
dit. licet qdaz putet qd nō. z dicitur qd diffinitio
illa est diminuta. z in ea o3 ponere bis ly solū.
vñm super ly pluribus dñtib^o aliud. super ly
numero. vt dicat species specialissima ē ille ter
minus qui predicatur in qd soluz de pluribus
differentibus soluz numero. z sic intellecta nō
conuenit illi termino aial. nam licet ille termi
nus aial pdicet de differentib^o. s. de hñs que

bb z

differunt solum numero vt dicitur argumētū. nō tamē pdicatur solum de differētib⁹. seu solū de his que differūt solum numero. sed et de differētib⁹ specie. vt p3. ¶ Ad quintū negatur. qd aliq sit differētia q non predicet in quale essentialē loquēdo de dīa logicaliter et p̄p̄issime dicta. et ad p̄bationem. negat p̄sequētia. qz arguitur ab inferiori ad suum superius negatione postposita sine debito medio. sed oportet sic. arguere diff. rentia albedinis. nō predicat in quale et c. et differētia albedinis est dīa. igit et c. et tunc. ¶ gat minor. qz albedo nō h3 differentiaz essentialē. et q predicet in quale eēntiale. i. cōnotet partē eēntialē albedinis ex q albedo nō h3 illas. vt probat argumētū. ¶ Ad sextū rñ. distinguendo illā. risibilitas est p̄p̄iū. qz vñ ly p̄p̄iū. accipitur realiter pro termino p̄me intentionis: sic q ly risibilitas. a parte subiecti stet p̄sonaliter. vel ly p̄p̄iū accipitur logicaliter. p̄ termino secūde: sic q ly risibilitas. stet māliter. si p̄mum dī q magis non loq̄tur de tali p̄prio et tale p̄p̄iū est res q non est termin⁹. et sic nō est predicabile. nec in qd. nec in qle. si aut dicit scdm negatur illa. risibilitas est p̄p̄iū. qz ista si gñificat. q ly risibilitas ē p̄p̄iū. qd ē falsū. qz scdm cōia dicta non predicat i quale. sed bene ly risibile est p̄p̄iū. et predicat in qle. ¶ Possit etiā dici aliter. s. q ly risibilitas est p̄p̄iū. et q predicat in quale. si bene notabis notāda superiora. ¶ Ad septimū dicemus. q ista est distinguēda. albedo ē accidēs. qz vñ ly accidēs. accipitur realiter pro termino p̄me intentionis: aut logicaliter pro termino secūde. si p̄mū p̄cedit. p̄positio. qz ly albedo stat p̄sonaliter. et est sensus q res illa q est albedo est accēs. i. vna forma q pōt adē alicui subiecto cū quo non facit p̄ se vnus et c. et hoc est ver⁹. et cum dī q non pdicat i quale p̄cedit. et dī q nullo modo pdicat. qz res que non sunt termini nō pdicantur. nec hoc ē contra magis. qz magister non diffinit accēs realiter. sed logicaliter. Si at ly accidēs. sumatur logicaliter pro termino secūde negat ista. albedo est accēs. qz ly accidēs. limitat subiectū ad stādum. māliter. Et est sensus q ille termin⁹ albedo est accēs. i. termin⁹ pdicabilis in qle accēs tale non p̄uertibiliter: qd est falsū. qz p̄p̄ie p̄tur in quid. et ē spēs. ¶ Ad vltimū p̄mū dupl̄. respondendi vno mō tenēdo illa tria predicabilia eē subīua. et tūc rñ. sicut rñ. est i p̄mo argumēto. Alio mō tenēdo illa eē adiectiua. sicut credo. et cum dī q non sunt predicabilia. qz adiectiua nō pdicantur dī q nō sunt predicabilia capiēdo pdicabile pro eo qd pōt eē totū p̄mū: tamē sunt pdicabilia capiēdo predicabile pro eo. qd pōt esse p̄s pdicati aliqd significādo: vt patet in scdo notato. et hoc sufficit scdm magis

struz. ¶ Sed hic sunt petitiones. p̄ma. an posito q ly album subordinet p̄plexo illud mentale cui subordinatur sit pdicabile cū sit vere p̄plexū rñ. q tenendo q ly albu sit substantiū. et subordinet cōplexo in veritate tñ duo pdicabilia sit vere et logicaliter i cōplexa. s. gen⁹ et spēs. alia sūt tñ vocaliter et grāmatically incōplexa. et sic dī. q illud cui subordinatur est predicabile et i3 in veritate non sit incōplexū. qz tñ scdm institutionem antiquā grāmaticorū ei correspondet vnū incomplextum in voce. potest dici predicabile et sufficit. qz etiam nostri logici dum dixerūt q omne predicabile est terminus simplex attendebant magis ad vocem q ad mentes. ¶ Secunda petitio. si genus et species sunt termini. vt ly aial. et ly homo. quomodo sunt vere iste p̄positiones. genus est de essentiali spē. et de unitate speciei. et pars speciei. et genus constituit speciem. rñ. q p̄ma propositio sic intelligit genus p̄tur essentialiter de specie. vt homo est animal. Et scda intelligitur sic. genus p̄tur in qd dī specie. Et tertia sic. gen⁹ est p̄s nō spēs: sed diffinitio spēs. vt p3. dicendo homo est aial rōnale. Et quarta sic intelligitur. genus et dīa constituit spēs. i. diffōnē spēs. ¶ Tertia qz istorū terminorum significat plura. s. an ly homo. an ly aial. rñ. q neuter. qz vterqz infinita significat. Nam ly homo. oēs hoīes presentes preteritos et futuros. et imaginabiles significat. et ita infinita significat. similiter ly animal. Unde generaliter quādo sunt duo termini cōmunes nullus si gñificat plura q alter. Et si dicitur. igit vnus non erit cōmuni⁹ et superior ad alium q est falsum. rñ. negādo p̄sequētia. qz ad hoc q terminus sit superior ad aliū non requiritur q significet plura. s. q predicet de eo in qd. et vltra hoc oīa que significantur per alium: significētur p̄ istum. et nō ecōuerso. Verbi ḡa. iste termin⁹ aial: est cōmuni⁹ isto termino hō. qz oīa que si gñificantur p ly homo. significant per ly aial. et non ecōuerso. ¶ 4.ª petitio. quō ly rationale. logicaliter loquēdo sit dīa cum per illum termin⁹ nō differat hō ab asino. rñ. q res ad extra in veritate nō differunt p̄ differentia logicalē. sed per differētia realē. puta p̄ partes suas. aut accidētia. aut p̄ seipsas. Et dato q non eēt ille termin⁹ rōnale adhuc differret hō ab asino p̄ aiam intellectiuam. sed ly rōnale. duplici de cā dicitur differentia. p̄mo. qz significat. et p̄notat illud p̄ qd res distinguūt essentialiter. puta qz cōnotat rōnem. t. aiam intellectiuā per quā hō differt specie ab asino. Scda causa ē. qz ly rōnale. est mediū p̄cludēdi in sillogismo vnā negatiuā. in qua remouetur vna species ab alia. exemplum. Si formauero hunc sillogismum. Nullum rationale est eiusdem speciei cum ali

no. quilibet homo est rationalis. igitur non homo est et c. patet quod ly rationale. est ibi medius terminus. et ideo dicitur differentia logicalis. ¶ Quinta petitio an in omni puncto sint differentie essentialis. i. predicabiles in quodlibet essentialis. seu notantes partes essentielles. rñ. quod in nullo puncto sunt iste tales. nisi in puncto substantie. quod res alie a substantia non habent partes essentielles. et ita non habent differentias essentielles. Ex quo sequitur quod si ois bona diffinitio dicitur dari per genus et differentiam essentialem nullus terminus de puncto accidentium est proprie diffinibilis. sed solus species specialissime vel subalterne de genere substantie significantes tantummodo res compositas ex materia et forma sunt diffinibiles. ut ly homo. ly aial. et ly bos et c. et hoc est quod dixit. ¶ Sexto methaphysice quod solius substantie est diffinitio et solus species est diffinitio: non tñ dixit quod ois species de puncto substantie essent diffinibiles: et multe sunt que non diffiniuntur. puta ille que significant res careres partibus essentialibus. i. materia et forma.

Capitulum sillogismorum.

Sillogismus et c. ¶ Et capitulum notandum est primo quod sillogismus capitur tripliciter. vno modo capitur sillogismus ut dicitur isti formaliter. sicut etiam ly propositio. et ly consequentia. et sic sillogismus non est nisi quidam actus. i. operatio intellectus discursiva per quam intellectus ex copulativa duarum premissarum in modo et in figura infert conclusionem. et sic sillogismus est quoddam sine categorematicum et incomplexum. quod est nota rationis tantum. Secundo modo capitur sillogismus pro aggregato ex copulativa duarum partium et conclusionem cum nota rationis in modo et in figura et isto modo sumitur sillogismus materialiter. Tercio modo sumitur sillogismus pro copulativa ex duabus premissis tñ que antecedit notam rationis. et isto modo omnis sillogismus est propositio copulativa. et non econverso. Et de isto locutus est Aristoteles in libro priorum dicens quod potestas sillogismi est plura concludere. i. due premissae possunt plures conclusiones concludere. exempli. iste dicitur. ois homo currit. omne rationale est homo. possunt concludere istas. omne rationale currit. Et ista etiam. aliquid rationale currit. ut patet. ¶ Secundo notandum quod hic diffinitur. ly sillogismus. scilicet modo sumptum. et est terminus secundum habere duo significata. et non diffinitur per se. sed pro suis significatis personalibus que significantur sunt quidam propositiones rationales que in logica sunt hypothetice. et non distinguuntur a predicto naturalibus. ¶ Tercio notandum quod sua descriptio intelligitur sic. Sillogismus est oratio in qua posita in modo et in figura et processu quibusdam.

duabus propositionibus. i. si ponantur et procedatur due propositiones premissae necesse est aliquid aliud euenire per ea que posita sunt et processa. i. necesse est per viam rationis tertiam propositionem que est conclusio sequi et bene advertentem illam saltem mente procedere: ut si concedantur iste. ois homo est asinus. et tu es homo supposita debita advertentia et intellectione concedetur etiam ista. tu es asinus. ¶ Quarto notandum quod ois sillogismus constat ex tribus propositionibus. scilicet maiore et minore et conclusione. Et ex tribus terminis capiendos terminum non generaliter sed pro termino categorematico: quod subiectum vel primum quorum terminorum quilibet bis repetitur. et ille qui repetitur ante conclusionem est medius terminus: ille autem qui est cum medio terminum in maiori propositione est maior extremitas: et ille qui est cum eodem in secunda propositione est minor extremitas. ut patet in textu. ¶ Contra diffinitionem sillogismi. arguitur primo sic. hec competit alteri a diffinito. igitur non est bona. consequentia tenet. et ante probatur. Et capto istam consequentiam. scilicet omne animal est corpus. et sor. est homo. igitur sor. est corpus et arguitur sic. ista consequentia non est sillogismus. quod non est ex tribus terminis tantum. sed quattuor. et tamen ei competit diffinitio sillogismi. quod est oratio in qua positis et processis necesse est et c. ¶ Secundo arguitur sic. subordinetur ly a. vni sillogismo. et sequitur quod ly a. est sillogismus: et tñ non est oratio in qua quibusdam et c. igitur diffinitio mala. ¶ Tercio arguitur contra figuras probando quod sunt quattuor argumenta magistri: quod iste sillogismus. Omnis homo est animal. Et omne animal est substantia. igitur omnis homo est substantia. est bonus. et non est in alia qua figura. ut patet discurrendo. igitur et c. ¶ Quarto arguitur contra modos. quod iste sillogismus est in prima figura. omne animal est substantia. ois homo est animal. igitur aliquis homo est substantia. et tñ non est in aliquo modo. ut patet. igitur et c. Sed forte dicitur quod est in baraliptron. contra. quod baraliptron concludit indirecte et iste directe. ut patet. ¶ Ad primum rñ. negando quod hec diffinitio competat alteri a diffinito. et ad probationem proceditur quod illa consequentia assumpta non est sillogismus: et negatur quod ei competat diffinitio sillogismi. quod diffinitio sillogismi non est oratio in qua quibusdam positis et processis necesse est aliquid euenire. sed ista oratio in qua quibusdam positis et processis in modo et in figura necesse est et c. quod non est in consequentia data. quod ipsa non ordinatur in figura. et sic patet solutio. ¶ Ad secundum patet solutio ex dictis superius. ¶ Ad tertium dicitur magister quod ille sillogismus est in prima figura. et sic non datur quarta figura. unde sillogismus prime figure secundum magistrum est quando illud quod est subiectum in prima est predicatum in secunda vel econverso. et sic est in isto. id est prime figure et in baraliptron. Sed per magistrum arguitur dupliciter. primo sic. sequitur

q sillogismus factus in barbara pcluderet idi
 recte. consequens contra ipsum. et consequen
 tia p3 de sillogismo dato quem dicit esse in bar
 bara. **C** Secundo et fortius arguitur sic. q3 da
 ta sua n3. sequit q3 iste sillo est bon3. s. o3 aial est
 substantia. et aliq substantia est lapis. igit aliq3 la
 pis est aial. p33 falsum: q3 pmissa sunt v3. et con
 clusio falsa. et p33a. p33a: q3 esset in varij cu serue
 tur fin ip3 ordo p33e figure. et sint ibi cetera re
 q3ita. **C** Ad qrtum eti3 dicit mag3 q3 ille sillo
 est in barbara mediate: q3 ille due premisse. o3
 aial est substantia. et ois h3 est aial immediate co
 cludat. Ma. ois h3 est substantia. ex qua seqtur
 q3 aliq3 h3 est substantia. ideo ille sillo e in bar
 bara mediate. **C** Sed p3 mag3m arg3: q3 istud
 non soluit: q3 querat an esse in barbara media
 te facit vn3 mod3 distinctu a barbara: vel n3.
 si h3 igit dabunt plures modi in p33a figura q3
 nou3. si secundum. igit baralipon non erit mo
 dus distinctus a barbara: q3 premisse in barba
 ra concludut mediate p33on3 baralipon. vt vi
 debit statim infra. et general3 nullus modus re
 ducibilis ad qtuor p33e figure preter barocco
 et broccardo faceret mod3 distinctu ab illis: q3
 pmissa in barbara pcludut mediate p33on3 il
 lo3 modoz: vt patebit infra. et sic non essent nisi
 qtuor: aut ad plus sex modi in his trib3 figuris
 q3 est contra illu. et ideo credo q3 mel3 e3t po
 nere plures figuras et plures modos q3 posue
 rit mag3: sicut posuit. p. 218. **C** Sed hic snt qn
 q3 petitiones. p33a. que sunt seru3da ad viden
 dum bonitat3 aut falsitat3 sillo. R33 q3 oblato
 sillo et v33e pmissis veris et p33on3 falsa. statim
 dic3du est ip3 n3 esse bonu. et q3 non est in m3
 et figura q33u3q3 tibi appareat. et p cognoscen
 da eius fallacia habes notare multa que pos
 sunt esse c3 erroris. **C** P33o aduerte si in sillo
 tuo sit casus obliq3. et reducas ad rectu. quo
 facto patebit error: isti sillogismi q3 apparet in
 darap3. cuiuslibet hois asin3 currit. et cuiuslib3
 hois asinus q3scit. igit q3scens est curr3s. dicit
 eni q3 non est bon3. et q3 pmissa in casu isto q3 q3
 libet h3 habeat duos asinos. vn3 currentem et
 aliu q3sc3tem sunt vere. et p33o falsa. et c3 erro
 ris est. q3 maior extremitas non p33ar de mino
 ri in p33on3. vt p33 reduc3do sic. q3libet h3 e h3
 cui3 asinus currit. et q3libet h3 est h3 cui3 asinus
 q3scit. ex q3bus pcludi debet. igit h3 cui3 asinus
 q3scit est h3 cui3 asinus currit. p3 eti3 falsitas
 istius. in q3libet ciuitate est lapis. tu es in ciui
 tate. igit tu es lapis. s. n. q3 plus p33ur in mino
 ri q3 subijciatur in maiori. vt p33 resoluendo sic.
 Quelibet ciuitas est ciuitas in q3 est lapis. et tu
 es in ciuitate. igit tu es in ciuitate. et sic est plus
 p33dicato minoris: sed minor deberet e3 ista.
 et tu es ciuitas. Tercio p3 error istius. cuiuslib3

dictiois altera pars est v3. h3 est asinus est p3
 dictiois altera pars. igit h3 est asin3 est v3. d3
 enim q3 plus p33ur in minori q3 subijciat in ma
 iori. vt p3 reduc3do ad rectum. **C** Quarto p3
 error istius. cuiuslibet hois asin3 currit. brunel
 lus est asin3 hois. igit brunellus currit: q3 d3 q3
 plus p33ur in minori q3 subijciat in maiori et sic
 eti3 de multis dicere poteris. **C** Sec3o aduerte
 si in sillogismo sit v3b3 adiectiuu: et q3 tale pos
 set esse c3 erroris reducas ad substantiuum. et sic
 p3 q3 iste sillo non est bon3 q3 apparet in c3la
 rent. Nullum rudibile differt ab asino. ois h3
 differt a rudibili. igit nullus h3 differt ab asino.
 Silr et iste alius. nullus denarius valet argen
 tum. ois floren3 valet denariu. igit nullus flore
 nus valet arg3tu. sunt. n. pmissa vere et p33usio
 nes false. Et hoc i3 q3 plus p33ur in minori q3
 subijciat in maiori: q3 in prima maiori subij
 ly rudibile. et p33um minoris ly differens a rudi
 bili vt p33 resolu3do: sed deberet sic argui. Nul
 lum rudibile est differens ab asino. et ois h3 est
 rudibilis. igit nullus h3 est differ3s ab asino. et
 minor erit falsa. et silr de secundo sillogismo di
 catur et p33ibus. **C** Tercio respice si in pmissis
 aliq3 termin3 stet m3litter et in p33on3 p33onal3:
 aut econuerso: et p hoc p3 q3 sillogismi infraferri
 p33 non erunt boni. et premisse erunt vere. con
 clusiones false. eo q3 minor extremitas in mino
 ri stabit materialiter. et in p33usione p33onal3
 ter. sillogismi sunt isti. Omne nomen est ens.
 chimera est nomen. igitur chimera est ens. S3
 deberet concludi. igitur ly chimera est ens. S3
 m3litter. nullum nomen est animal. homo est no
 men. igitur homo non est animal. Omne no
 men est non homo. homo est nomen. igitur ho
 mo est non homo. Omne significans est. chi
 mera est significans. igitur chimera est. simil
 ter et isti infra scripti non erunt boni: quia econ
 uerso minor extremitas stabit in minori p33o
 naliter. et in conclusione materialiter. Exem
 plum. Nullu animal est species. homo est ani
 mal. igitur homo non e species. Similiter nul
 lum sensitium est genus. animal est sensitiuu.
 igitur animal non est genus. et sic de infinitis di
 cere poteris. **C** Sed si voles recte concludere
 iunge subiectis c3uersionum signum persona
 litatis sic. vt dicas. igitur aliquis homo n3 est
 species: vel aliq3 aial non est genus. **C** Quar
 to. cane ne termini stent ampliatiue in premis
 sis et conclusione non: aut econuerso. et sic vide
 bis q3 iste sillogismus non est bonus. Quic
 quid heri vidisti. nunc tu vides: sed laycum he
 ri vidisti. igitur laycum nunc vides. et hoc quia
 laycum in minori stat ampliatiue. et non in co
 clusione. et premisse sunt vere. posito q3 heri vi
 deris solum. Sortem qui tunc erat. laycus. et

nunc videas solum eundem qui sit papa. et conclusio est falsa. sed de conclusi. igitur illum qui est vel fuit laycus tu vides. similiter nec iste est bonus. omne preteritum est. ad hoc est preterit. igitur ad hoc est. similiter nec iste omne. significatum est. chymieram esse est significatum. igitur chymieram esse est. et hoc quod termini in minori stant ampliatue. et non in persone qui etiam terminus. in persone staret ampliatue et non in premissis non valet sillogismus. et propter hoc non valet iste. Nihil quod est animal fuit in archa noe. omnis homo est animal. igitur nullus homo fuit in archa noe. et premissae sunt vere et conclusio falsa. sed de conclusi. igitur nullus homo qui est fuit in archa noe. similiter neque iste valet. **N**unc quod currit currit. omnis homo currit. igitur omnis homo currit: quod premissae in isto casu. si quod omnis homo qui est currat. et curret per horam. deinde cras nascatur sor. qui nunquam curret fuit vere. ut patet conclusio falsa. quia significat quod omnis homo qui est vel erit currit. quod est falsum pro forte. Similiter nec iste valet. omne disputans est disputaturus. omnis homo est disputans. igitur omnis homo est disputaturus. et hoc patet in casu simili. et quod ly. homo in conclusiōe stat ampliatue et non in premissis. et sic de multis dicere possumus. **Q**uinto caue ne eēt ibi aliquid quod premissae non quanta. et sic patet falsitas huius. omnis homo est animal. risibile est homo. igitur tū risibile est animal. Si patet defectus huius. omne quod est sor. est a capra solus seu tū. sor. est sor. igitur solus. differt a capra. sunt enim premissae vere. et conclusio falsa et minores non sunt alicuius quantitatis. ista etiam non valebit. Nullo homine currente nullum risibile currit. sed sor. est homo currente. igitur sor. currente nullum risibile currit. et hoc ideo quod maior non est quanta nec vniuersalis: quod subiectum non stat distributue mobiliter quod requiritur ad vniuersalem. Sit et alie regule particulares: sed poteris ex te cognoscere: quarum una est quod minor in prima figura non debet esse negatiua. et sic non valet ista. omnis homo est animal. brunnellus non est homo. igitur brunnellus non est animal. et non mixta. quod non est in modo. similiter est alia regula. si quod sillogismus debet esse aliquod vniuersalis. et hoc voluit Aristoteles dicens quod sillogismi regulantur per dicta de omni vel de nullo. id est in eis debet esse vniuersalis affirmatiua aut negatiua. et sic non valebit ista. tu querebas aliquem hominem et sor. erat homo. igitur tu querebas sortem et cetera. bene valebunt omnia ista. Quicquid emisti comeditisti. carnes crudas comisti. igitur carnes crudas comeditisti. Si patet. quicquid preterit in a. preterit in b. dato quod a sit ista. asinus est asinus. Et b. ista: homo est asinus. sed idem de seipso preterit in a. igitur idem de seipso preterit in b. similiter. quicquid dicit te esse animal. dicit verum. et quicquid dicit te esse asinum. dicit te esse animal. igitur

quicquid dicit te esse asinum dicit verum. Et in primo premissae et conclusio sunt vere. quod ly carnes crudas. stat ampliatue. et in secundo maior est falsa. et minor est falsa duplici de causa. ut considerati patebit. et in tertio minor est falsa. **N**am sensus illius minoris est quod quicquid dicit illi. tu es asinus. dicit etiam istam. tu es animal. quia ly dicit. limitat ad suppositionem materialem. quod etiam contingebat de ly predicatur in minori secundum sillogismum: nec hoc est fugere argumentum sed solvere: donec ille detegat errorem suum: sed de hoc forte dicetur infra. **S**ecunda petitio. quid est dicere quod omnes modi incipientes a b. reducuntur ad Barbara. **R**espon. quod duplex est sillogismus. perfectus et imperfectus. **P**erfectus est ille cuius bonitas statim intellectus terminis est nota nobis bene. aduertentibus scilicet quod intellectus noster naturaliter inclinatur assentire illi. et iste erit omnis sillogismus factus in vno ex quattuor primis modis prime figure. **I**mperfectus autem est ille qui bonus est. sed eius bonitas non est nobis multum evidens: et huiusmodi sunt omnes sillogismi facti in alijs modis ab illis quattuor. **R**educere igitur sillogismum nil aliud est quam per sillogismum perfectum quod fiet in vno quattuor modorum ostendere bonitatem sillogismi imperfecti. exemplum in prima figura. **I**ste sillogismus est bonus. Omne album est coloratum. nullum nigrum est album. igitur coloratum non est nigrum. et si ostendi eius bonitas ostenditur reducendo ad sillogismum in serio. **P**ro cuius et aliorum reductione suppono istas regulas. **Q**uicquid sequitur ex parte prime bone sequitur etiam ex antecedente: patet a Strodo. **S**ecunda. a conuersa ad conuertentes simplicem valet consequentia. patet quod sequitur. homo est animal. igitur animal est homo. **T**ertia. a pueris per accis que est vniuersalis ad pueritentem. valet consequentia. patet quod sequitur. omnis homo est animal. igitur aliquod animal est homo. **Q**uarta. qui ex dicto rito psequenti cum aliqua premissa sequitur contradicentem antecedentis illa consequentia est bona. **Q**uibus stantibus ostendo bonitatem predicti sillogismi et sumo istas duas premissas. **O**mnne album est coloratum et nullum nigrum est album. **E**t arguitur quod ex his sequitur quod coloratum non est nigrum. quia sequitur. omne album est coloratum. et nullum nigrum est album. igitur nullum album est nigrum. et aliquod coloratum est album. igitur aliquod coloratum non est nigrum. **T**unc sic ex premissis prime sequuntur alie due rationes a conuersis ad conuertentes. et ex illis sequitur illa conclusio in serio qui est sillogismus tibi notus. et quem tu non negares. et quicquid sequitur ex psequente sequitur ex antecedente. igitur illa eadem conclusio sequitur ex premissis duabus prime. et ille

fuit. sillogismus in sapientia igitur sillogismus factus in sapientia est bonus: et sic per sillogismum in sermo ostendo bonitatem sillogismi in sapientia. Si modo reduces sillogismum scilicet figure. exemplum. iste sillogismus est in camestres. ois homo est animal. nullus lapis est animal. igitur nullus homo est lapis. et est bonus et eius bonitas ostendit per sillogismum factum in celare. sic. quia capio illas duas premissas. scilicet ois homo est animal. nullus lapis est animal. Et propter quod sequitur ex illis. ista conclusio. nullus homo est lapis. quia sequitur. ois homo est animal. et nullus lapis est animal. igitur nullus animal est lapis. et ois homo est animal. et igitur nullus homo est lapis. Tunc sic ex duabus premis promissis sequuntur alie due. ut patet. quia nihil ibi mutat nisi quod una convertitur simpliciter et ex illis alijs sequitur illa conclusio in celare: et quicquid sequitur ex parte sequitur ex antecedente. igitur illa ultima conclusio sequitur ex promissis promissis et ille fuit sillogismus in camestres. igitur per sillogismum in celare qui est tibi notus et evidens et quem tu non negares ostenditur bonitas sillogismi facti in camestres. simili etiam modo reduces sillogismum tertie figure. Tertia petitio quid est baroco et boecardo reduci ad barbara per impossibile. rursus. quod est ostendere bonitatem istorum sillogismorum ex eo quod argumentando a predicto pntis cum una premissa sequitur o[mn]i alteri promissa in barbara. et sic sequitur predictio. Exemplum. ois homo est animal. lapis non est animal. igitur lapis non est homo. iste sillogismus est in baroco et est bonus: quod patet. quia si non igitur stat quod animus sit verus. et consequens falsum. ponatur igitur in esse et deduco contradictiones per sillogismum factum in barbara. quia sequitur. animus predicti sillogismi est verus. et consequens falsus. igitur illa maior. scilicet ois homo est animal. est vera. et etiam o[mn]i pntis verus. scilicet quilibet lapis est homo. Sed ex his duabus. scilicet ois homo est animal. et quilibet lapis est homo sequitur quod quilibet lapis est animal in barbara. igitur ista. quilibet lapis est animal. est et vera. tenet consequentia. quia ex vero non sequitur nisi verum. Et ita sequitur negato sillogismo in baroco quod duo predicta sunt simul vera: quod est impossibile. Et ita per barbara ostenditur ei bonitas. Simili modo dicatur de boecardo. Quarta petitio. An o[mn]es modi incipientes a b. reducantur ad barbara et a c. ad celarent. rursus. quod non. quia iste. ois alinus est rudibilis. et sor. non est rudibilis. igitur sor. non est alinus. quod est in baroco. non potest reduci ad barbara. ut patet. quia erunt ibi due singulares. Sed sufficit quod reducat per impossibile ad aliquem modum prime figure. Et sic est. quia reducit ad darii. sic. ois alinus est rudibilis. quod fuit maior. Sor. est alinus. quod est o[mn]i conclusio. igitur sor. est rudibilis. quod est o[mn]i minoris. Quinta petitio. An o[mn]es modi imperfecti possint

reduci per impossibile: ad aliquem illorum quatuor. rursus. quod o[mn]es poterunt sic reduci non patebit volenti inquire. quia per ex opposito pntis sequitur o[mn]i antecedentis. Tractatus supponens.

Appositio

nota quod intelligitur sic. suppositio est acceptio termini. i. terminus acceptus in propositione ab ipso intellectu vel virtute cognoscitiva per aliquo vel pro aliquibus. Ubi primo ponitur genus. scilicet terminus acceptus. Secundo ponitur ista differentia. scilicet ponitur ut differat a terminis acceptis extra propositionem qui non supponunt. Tercio ponitur per aliquo vel per aliquibus: ut per ista differat a terminis sine cathegorematicis qui non supponunt si personaliter sumantur. ut est per omnis. in ista. ois homo currit. Sed dices. quomodo accipitur terminus in propositione vocali aut scripta ab intellectu nunquid ponitur in intellectu. Rursus. quod non. sed terminus accipitur in propositione ab intellectu est terminus existentem in propositione siue vocali siue scripta representare intellectui. Et sic terminus supponit tam in voce et in scripto quam in mente prius in mente. Ex qua diffinitione sequitur primo quod omnis terminus cathegorematicus etiam in propositione ne supponit. patet de se. Secundo sequitur quod per suppositio est suppositio. patet in illa propositione suppositio est acceptio. Tercio sequitur quod per suppositio est terminus secunde habens solum significatum formale. Et diffinit per omni tali et ex consequenti per se et quolibet sibi simili. Secundo notandum quod isti tres termini se habent secundum sub et supra. scilicet significat. supponit. et verificatur sic quod sequitur iste terminus verificatur igitur supponit et significat et sequitur iste terminus supponit igitur significat et non econverso sequitur iste terminus significat igitur supponit. ut patet de termino extra propositionem. nec etiam sequitur. iste terminus supponit. igitur verificatur. patet. nam in propositione falsa. aut in ista. homo est alinus. per alinus. supponit ut patet. et non verificatur: quod probatur. quia verificari de aliquo est vere et affirmative de illo predicari. sequitur etiam. iste terminus verificatur pro hoc. igitur supponit pro hoc et significat hoc. exemplum. dicendo homo est sor. per sor. verificatur de illo termino. homo pro sor. et etiam pro sor. supponit et sortem significat. ut patet. Sed econverso non sequitur. per homo significat hoc. demonstrato sor. igitur supponit pro hoc. patet dato. quod per homo summatur per se. Sed tu dices quid est significare. rursus. quod est aliquid vel aliqua. vel aliquantiter potentie cognitive representare. ubi primo dicitur aliquid propter terminos singulares. si

cut est ly for. secundo dicitur aliqua. propter terminos
comunes. sicut est ly homo. ¶ Tercio. dicitur aliqui-
liter propter terminos syncategorematicos qui
nihil nec aliqua. proprie significant. sed aliqua-
liter significant. tunc officium circa terminum si-
gnificat. ut est ly ois et similis. ¶ Contra de-
scriptiones supponis arguitur. ¶ Primo. quia ista
data sequitur quod aliqua terminus posset supponere
materialiter quod tamen non posset supponere personaliter.
prosequens videtur esse falsum. et non de intentione ma-
gistri. et prosequens probat. quia termini syncatego-
rematici materialiter bene possunt supponere. quia
possunt accipi pro aliquo. ut pro seipsis et perso-
naliter non possunt supponere. quia non possunt
accipi pro aliquo vel pro aliquibus. ex quo perso-
naliter nihil significat. igitur et cetera. ¶ Secundo ar-
guitur sic. aliqua terminus accipitur in propositione pro
aliquo vel pro aliquibus: et tamen non supponit. igitur
diffinitio mala. prosequens tenet. et ante probatur.
quia in ista quilibet homo albus est animal. ly ho-
mo accipitur in propositione. ut patet: et tamen non suppo-
nit. quod probat. quod si supponeret maxime suppone-
ret distributive mobiliter. sed non supponit sic.
igitur non supponit. prosequens tenet cum maiori. et
minor probat. quia sub ly homo. non licet descendere
copulative. igitur non stat distributive mobiliter.
propositio item et antecedens probatur. quia non sequitur
ois homo albus est animal. et isti sunt ois homines.
igitur iste homo albus est animal: et iste homo albus
est animal: quia veniendo ad ethiopem est ante verum. et
prosequens falsum. ¶ Tercio arguitur sic. aliqua ter-
minus categorematicus accipitur in propositione
tione: et tamen non supponit. igitur diffinitio ma-
la. prosequens patet. et ante probatur. quia ly chimera in
ista chimera currit. accipitur pro aliquo: et tamen
non supponit. forte dicitur quod supponit et supponit
pro chimera. Sed contra dupliciter. primo. chimera
nihil est. igitur ly chimera non supponit pro chi-
mera. secundo quia si supponeret pro chimera: et non
supponit nisi pro eo quod est secundum regulas appella-
tionum. igitur iam chimera est: quod est impossibile.
¶ Quarto arguitur contra descriptionem datam
de significare sic. imini syncategorematici non
significant aliquo modo personaliter sumpti. igitur
frustra ponitur illa particula. prosequens patet. et ante
probat. quia da tu oppositum. scilicet quod significant ali-
quid. et arguitur sic. significant aliquo modo. igitur
significant aliquid aliquo modo. prosequens patet. si
cut sequitur. isti homines videntur: aut audiuntur: aut in-
telligunt aliquo modo. igitur videtur aut intelligitur
aliquid aliquo modo: et sic posito quod termini syn-
categorematici significant aliquo modo. sequitur
quod isti termini significant aliquid: cutus ovis dicitur.
¶ Et probatur. quia ly significat secundum suam na-
turam regit post se accusativum. igitur si isti termini
significant ut tu dicis aliquo modo ipsi significa-

bunt aliquid aliquo modo. ¶ Ad ista rationem. ad primum
dicitur quod argumentum verum concludit ex dictis. et ideo
precedit illud ad quod deducitur: neque est inconueniens:
neque apparet magis. Si quis tamen habere et
hoc pro inconuenienti debeat de diffinitione illa ly
pro aliquo vel aliquibus: et dicat sic. supponit est ac-
ceptio termini. id est termini acceptus in propositione.
¶ Ad 2^m duplex est responsio. dicunt quidam
quia in illa ois homo albus est animal. ly homo non suppo-
nit. ut probatur. et tamen quia pars extremi non sup-
ponat quandoque. sed bene totum extremum. ut pu-
ta ly homo albus. et respondendo ad ar^m differens
quod diffinitio magistri est diminuta. Sed oportet etiam
sic intelligere. suppositio est acceptio termini
quod est totale extremum pro aliquo vel pro aliqui-
bus. Ista responsio non est de intentione magistri
in capso relativo: nec de intentione Petri man-
tuani: nec est mihi placet. quia si recte considerabis
difficile erit tenere quod terminus talis accipias
in propositione et non supponat. ¶ 3° aliter respon-
det. et dicitur quod ly homo stat distributive mobiliter non
absolute: sed in respectu ad suam determinationem.
nem. scilicet in respectu ad adiectiuum. Et dicitur quod sub ly
homo non debet descendere absolute. sed in respec-
tu et debet sumi debitum medium sic: et isti sunt ois
homines albi. Si tu dices stat ne ly homo in ista.
ois homo est animal. pro pluribus quod in ista. ois ho-
mo albus est animal. rationem. quod non immo dicitur quod pro tot
scilicet. quia pro omnibus presentibus in utraque. sed be-
ne pro pluribus distribuit in omnia quod in secun-
da. Unde aliud est dicere. iste terminus suppo-
nit: aut stat pro pluribus: et distribuit pro plu-
ribus. stat pro omnibus et distribuit pro omnibus. In
ista. n. homo est animal: stat ly homo. pro omni-
bus hominibus presentibus. ut patet: quia stat pro omni-
bus his ad quos licet descendere disiective. scilicet
ad ois licet descendere. igitur stat pro omnibus: et ta-
men ly homo non distribuit. et similiter in ista. omnis
homo albus est animal. sed in ista. omnis homo
est animal. stat ly homo pro omnibus: et distribuit pro
omnibus. valz igitur ista prosequens. iste terminus di-
stribuit pro omnibus. igitur supponit pro omnibus:
sed non e converso. sed de hoc forte dicetur infra.
¶ Ad 3^m negatur quod in ista chimera currit ly
chimera non supponat: et dicitur quod supponit pro chi-
mera. ¶ Et contra arguitur. chimera nihil est. igitur
iste terminus chimera non supponit pro chimera.
negat consequens. quia ly supponit ampliat
usque ad imaginabilia. ex quo est verbum percernens
actum mentis. sicut ly significat. ¶ An sicut non sequitur.
Ad id non est. igitur ille terminus Adam non signifi-
cat Adam. Ita non sequitur chimera non est. igitur
ille terminus chimera non supponit pro chimera.
Et ad secundam probationem cum dicitur sup-
ponit pro chimera. igitur supponit pro chimera
que est. igitur ita est chimera. Potest dupliciter

respondert. vno mō negando secundā psequē
tiā. s. ly. chimera supponit p chimera q̄ est. igit
iā chimera est. qz in ista ppōne. chimera q̄ est
nō fuit. ly. chimera que est. supponit p chime
ra que est. vt pz. z tū nulla chimera est. **C** Ali
ter pōt dici. negando p̄maz psequentiā. s. si ly.
chimera supponeret: supponeret p chimera q̄
est. Sed dī qz supponit p chimera que est vel
pōt esse vel potest intelligi denotando chime
ra esse: z hoc est qz vult regula illa appellatio
num. **C** Ad 4^m dī qz in veritate termini sine a
thegetici non significant: z cum dictū fuit
qz significant aliquāter ex hoc nolo hēre qd
significant. sed per hoc nō itelligo nisi qd hāt
officiū circa terminū significantē. Unde ly si
gnificare aliquāter. est terminū distrahens: z
nō sequitur. iste terminū omnis significat aliqua
liter. igit significat: sed sequitur. igit hz officium
circa terminū significantē. nū. igit formalit̄ ad
argumentū: negat ista p̄na. iste terminū signifi
cat aliquāter. igit significat aliqd aliquālit̄. z
ad similitudinē: negat similitudo: z causa est.
qz significare aliquātr nō est significare. Sed
videre aliquāter bene est videre. z ad p̄irma
tionem: cuz dī ly significat regit accusatiuum
concedo. sed dicis qz termini sineathegetici
non significant.

C De significato personali.

Significatū psonale zc. **C** Circa h
nota qz magister ponit duas re
gulas ad cognoscēdū significa
tū psonale. **C** Quaz p̄ma pōt
iacere duob⁹ modis. vno mō sic
significatū psonale est illud qd terminū signifi
cat: z de eodē est verificabilis affirmatiue zc.
z tūc nō eēt bona: qz tūc fere ois terminū signi
ficaret se formalit̄. qz verificatur de seipso: hz nō
p seipso. vt dicēdo. hō est homo. for. est for. zc.
C Secdo mō pōt sic itelligi. significatū psona
le est illud qd terminū significat: z de eodē ac
p eodē est verificabilis affirmatiue zc. z sic itel
ligēdo regula est bona. **C** Secda regula est il
la. signatū psonale est illud de cuius pnoie de
mōstrāte zc. i. est illud qd significat a tmino: z
de pnoie demonstrāte tale signatū est verifi
cabilis talis tmin⁹ affirmatiue zc. **C** Pōt etia
addi 3^a regula. s. signatū psonale alicui⁹ tmini
est illud qd significat a terminio fm significatio
nē faciēte ipm eē terminū: z signatū māle ē il
lud qd significat a terminio: z nō significat p si
gnificationē faciēte ipm eē terminū. ex^m. iste
tmin⁹ hō. significat se: z qdlibet sibi sile: z non
pp id qz se z qdlibz sibi sile significat dī eē ter
min⁹. qz hoc facit ois res mūdi: z tū nō qbz res
mūdi est tminue. iō ipsemet: z qbz sibi sile est

signatū māle sūt. s. iste idēz tmin⁹ hō pp id qd
veros hoies significat. vt for. z pla. bii est tmi
nus. z iō vī homines sūt significatū psonalia
eiusdē. **C** Sed arg⁹ 3^a secundā regulā sic. ali
qd est significatū psonale: z tū termin⁹ non est
verificabilis de pnomine demōstrante illud.
igit regula falsa. p̄ntia pz. z aīa. pba. qz vera
chimera est significatū personale istius ter
mini chimera: z tū ly. chimera nō verificat de
pnoie demōstrante illā ad itellectū dicendo. hoc
est chimera. vt pz. igit zc. **C** Ad hoc respō. qz
dissō est diminuta: z dī suppleri sic. significatū
psonale est illud de cui⁹ pnoie demōstrante ē ta
lis termin⁹ verificabilis affirmatiue: supposi
to qz tale significatū sit. z talis ppō de pnoie
demonstrāte sic signans sit vel eē possit. z tūc
dico qz vera chimera est significatū personale
isti⁹ termini chimera. qz si tale significatū eēt:
z eēt talis. ppō sic signans hoc est chimera for
maliter: z nō solū ex impossibili sequitur illaz eē
verā simili modo potest argui cōtra significa
tū materiale. sed ex te solues.

C De suppositione māli z personali.

Tantez hoc caplo mag
ponit septē regulas 3as arguif.
Et p̄mo 3^a p̄ma vbi dī. tmin⁹ ha
bēs vnū signū semp stat psonali
ter. p̄tra. quia dicendo ly. ens est
ly. ens. sicut ly. ens materialiter: z tamen habet
vnum significatū. igitur regula falsa. psequē
tia tū cū mīor. z maior. pba. qz vel ly. ens po
test supponere māliter: aut nō. si sic. z ei addit
dictio mālitatis. igit stat māliter. Si non. igit
ista eēt impropria ly. ens. est ly. ens. pba. p̄na.
ois ppō in q terminū hīs offm addit terminio
circa quē nō pōt exercere suū offm est ipropa.
sicut pz in illa. ois ego curro. s. ista est huius
modi cū in ea ponat ly. iuxta terminū nō po
tentē recipe offm suū. vt tu dices. igit ista est
impropria. **C** Et p̄firmat. qz nisi ly. ens stare
māliter. tūc iste ppōnes puerterent ly. ens est
ens. z ens est ens. pz. qz subiecta z p̄dicata cō
uerunt: z termini seruāt eandē supponem: z est
p̄silio denominatio. ppositionum. vt pz. **C** Ad
p̄mū dī qz ly. ens stat psonalit̄: z qz ppō illa nō
est ipropria. z cū arg⁹. ois ppō in qua zc. p̄ce
dit. sed negat mīor. z dī qz offm illius dictio
nis ly. nō est limitādū tminū cui addit ad stan
dū māliter. sed ad standū. p se: aut sibi simill.
z h offm ibi exercet. vt pz. z si dī qz qūqz facit
stare mālr p̄cedit. sed hoc est p accidēs. s. cum
addit terminio habēti duo significata. z ad p̄fir
mationē negat qz ille puerant. z dī qz licz sub
iecta z p̄dicata puerant zc. ex hoc tū nō seq̄t qz
ille puerant: qz stricti⁹ stat z dearticulati⁹ ly

ens in pma q̄ in secūda; q̄ in pma stat p se v^t
sibi sibi. et in scda p oib⁹ entib⁹; et est exēplū sise
in istis. q̄libet hō currit. et q̄libet hō currit. vbi ly
hō dearticulat in vna p masculis. et nō in alia
q̄tūcūq; ly hō. et ly homo puertat. ¶ 3ª regu
la 7c. Cōtra istā arg⁹ sic. extrema istius. Adā
est ens. sunt pme; et tñ subī stat mālīter. igit^r re
gula falsa. p3 pñā cū maior. et minor pbat. q3
p̄dicatū verificat de subiecto. et hoc p significa
to materiali tantū. igit subī supponit mate
rialiter. p3 pñā. q3 verificat est inferius ad sup
ponere. et ideo seq̄tur. verificat materialiter.
igit supponit mālīter ab inferiori 7c. ¶ Secun
do arguit p̄ta q̄tām p̄simili fundamento. q3
dicendo. ppō est terminus dicit regula q̄ am
do stat personaliter. p̄ta p̄dicatū verificat
de subiecto tam p significato mālī q̄ p perso
nali. vt p3. igit subiectū supponit vtroq; mo
do. s. formaliter et materialiter. ¶ Tercio ar
guitur p̄ta sextaz simili modo. q3 dicēdo. ens
est oīo per regulā. ly oratio stat psonaliter. s3
arguitur q̄ materialiter. q3 ly oratio. verificat
de subiecto. et hoc p significato materiali ipsi⁹
p̄dicatū. ¶ Quarto arguit p̄ta septimā. q3
dicendo. homo q̄ legit est nomē. stat. ly homo
psonaliter; et tamen per regulam deberet stare
materialiter. igitur regula falsa. p3 psequētia
cū minori. et maior pbat. q3 nisi staret psonalr
nō adderetur ei pueniēter relatiū in masculi
no. ¶ Quinto arguitur p̄ta eandē. q3 co da
to seq̄tur q̄ idē significatū est personale et ma
teriale. psequens videt fallum. et psequētia p
batur. q3 capio istam. homo est nomē. et argui
tur sic. per regulam subiectū stat materialiter
et p̄dicatū formaliter. et ppositio est vera et
affirmatiua. igit subī et p̄dicatū stant p eo
dē. et vltra. sub3 et p̄tum stant p eodem; et q̄bli
bet p q̄ stat subī est significatū mālī; et q̄bli
bet p quo stat p̄tum est formale. igit idē est si
gnificatū formale et mālī. ¶ Ad istā rñ. ad p
mū dī negādo q̄ in ista. Adā est ens. p̄tum ve
rificet de subto p signato mālī ipsius subiecti.
Immo dī q̄ p̄tum nullo mō verificat de subie
cto et ppō ē simplr falsa; et logici acceptant eā
p falsa. et sic nō seq̄t q̄ suppoat ly. Adā mālī.
et breuif. ly Adā. stat psonalī. q3 logici ex cōi
p̄suetudine; et ex mō intelligēdi et nō absq; rōne
nō acceptāt q̄ p̄dicata pme itentidōis limitēt
subī ad standū mālī. ¶ Ad 3^m dī sīr negan
do q̄ in illa. ppō est termin⁹. p̄tūz verificet de
subiecto p vtroq; significato. Sed tñ p signi
ficato formali. et hoc q3 logici ex cōsuetudine
p̄cipiunt per illam q̄ vera ppō est terminus.
¶ Ad 3^m respon. eodē mō precise. ¶ Ad 4^m
dī q̄ in ista. homo q̄ legit est nomē. ly homo.
stat psonalr et ppositio est falsa. et cum dicitur

q̄ est contra regulam; dī negādo; q3 regula dī
cit q̄ quando subī est pme. et p̄tum secunde. et
subī non significat formālī se. i. h3 duo signifi
cata; nec ei addatur limitatio limitans ad sup
positionē psonalem. tunc subī stat materialr.
modo hic addit limitatio. s. illud rñ q̄ in ma
sculino q̄ limitat ad supponēs psonalē. vt p3.
¶ Ad q̄ntum pcedit totū; nec est iconueniens
q̄ idē sit significatū formale et mālī respectu
diuersor. nā ly hō. est significatū mālī sup̄p̄
et formale illius termini nomen. vt p3. ¶ Sed
circa dicta sunt petitiones. pma. vnde q̄ q̄ ve
ri hoies sunt significata psonalia istius termi
ni hō. et ille dictiones hō. sūt significata mālīa.
¶ Rñ⁹ q̄ hoc idē est; q3 veri hoies significat ab
illo termino hō. fm significationē psonalē seu
faciētem terminū esse terminū seu formālē; que
oia pro eodē habeo. Sed ille dictiones hō si
gnificantur ab illo termino hō. non fm signifi
cationē faciētem illum eē terminū; aut scdm si
gnificationē psonalem. ¶ Pro quo est notan
dum q̄ ille termin⁹ hō. et q̄libet alius termin⁹
cathegorematicus h3 duplicē significatiōē.
vnā p quā significat tñ se. et q̄libet sibi simile.
et per istā non habet ille termin⁹ hō q̄ sit termi
nus; sicut nec res illa q̄ est for. h3 propter id q̄
significat se et q̄libet sibi sise q̄ sit terminus.
et ista significatio dī significatio mālī illius ter
mini. Alia significatio est p quam iste termin⁹
hō. significat aliud p̄ter se. et ista appellatur for
malis et personalis. vtputa significatio q̄ signi
ficat veros hoies. et hinc est q̄ significata p p̄i
mā appellant mālīa. et per secundā formalia.
¶ Sedices. q̄re scda significatio appellat for
malis et p̄ma mālīa. Rñ⁹ q̄ sicut in nālīb⁹ oē
illud appellat forma; q̄d est p̄plemētū rei; sicut
aīa itellectiua est forma hois; q3 est illud per cu
ius aduētū in mā p̄supposita sit hō. et illud pre
suppositū aīe appellat mā. ita in p̄posito; q3 p
secūdā significatiōē supueniēte pme tñm⁹ sit
termin⁹; sicut homo sit hō p aīam. scda signifi
catio dī formalis et p̄ma mālīa. ¶ Scda peti
tio. an sicut ly hō. h3 duo significata. ita su⁹ ter
minus infinit⁹. s. ly non hō. habeat duo. Rñ⁹ q̄
non. imo dī p regula q̄ semp aut q̄li semp oīs
dictio cathegorematica habens duo significa
ta. infinitata habebit vnū tñ. p3 de ly homo. et
ly non hō. et ecōuerso. oīs dictio cathegorema
tica habens vnū significatū; infinitata habe
bit duo; sicut p3 de ly terminus. et ly non termi
nus. ¶ Tercia petiitio. an ly ens sit signum ma
teriale sup̄p̄s. Rñ⁹ q̄ non; sed personale; q3
significatū formale dcm est q̄ est illud q̄ signi
ficatur a termino scdm significationē faciētem
terminū esse terminū. modo sic est in p̄posito;
q3 ly ens significat se secundū significationē

facientē ipsum esse terminū. Nam scdm illam
significationem significat oia entia: sicut ly hō.
oēs hoies. et ipmet est vnū eno. 3o fm talem
significationē significat seipm. Et si dī q a pa-
ri est māle: etiā q significat a seipso fm signifi-
cationē non facientē ipz esse terminū. dī q nō
est significatū māle: neqz valet pntia ista. ly eno
significatur a se scdm significationē non facie-
tem ipz esse terminū. igitur est significa^m ma-
teriale suis: sed opz sic argui si bene aduertis dī
cta sup^o 2oza. ly eno significat a se: et nō significat
fm significationē facientē ipm esse terminum.
igitur est significatum materiale sui: sed ante-
cedens est falsum. vt patet.

¶ De suppositiōe materiali. Capitulū.

Consequenter scqz 2c. 2o.
tra illa que dicunt in hoc caplo
argf. et pmo ptra diffōnes suppo-
sitionis arguit sic. subiectuz istī^o
ppositionis. talis hō currit. de-
monstrato for. albo non supponit discrete. et ta-
men accipit ibi cū pnomine demonstratiuo sin-
gularis numeri. igr diffō mala. pna tenet cum
minor: qz ly talis. est pnomē demonstratiuū.
et maior pbat. qz ly hō. supponit cōiter: qz pro
oibus talibus et sibi for. vt pz. ¶ Secundo
argf ptra diffōnem determinate sic. subiectum
in ista. ois hō est aial. non stat determinate: et ta-
mē sub eo licet descendere de forma ad oia sup-
posita disiunctiue. igr diffō mala. pna tenet cuz
maiori: qz ly hō. stat distributiue. et minor pba-
tur: qz sub illo subiecto licet descendere copu-
latiue. igr a fortiori disiunctiue. ¶ Tercio argf
contra diffōnem pfuse tñ mobilis sic. subiectū
in ista. hō est aial. non stat pfuse tñ mobilitate.
ex quo stat determinate. et tñ sibi ppetit diffō sup-
positionis confuse tñ mobilis. igr diffō mala.
pna tenet cū maiori. et minor pbat. qz sub eo
licet descendere de forma ad oia sua supposita
disiunctim. vt pz. ¶ Quarto argf contra con-
fusam tñ immobilem sic. in ista. necessārio hō est
aial. stat ly hō. pfuse tñ immobili: et tñ sibi nō
ppetit diffō magistrī. igitur illa diffō est mala.
pna tenet cū maiori. et minor pbat. qz diffō ma-
gistrī est ista. suppo pfusa tñ immobilis est acce-
ptio 2c. sub quo non licet descendere disiuncti:
tñ si liceret. i. si esset demptū impedimentū descē-
dere disiunctim. mō sub illo subiecto. s. sub ly
hō. non licet descendere disiuncti. vt pz: neqz si
esset demptū impedimentū descēderetur disiū-
ctim. sed disiunctiue. vt pz: qz restaret ppositio
idefinita. igitur 2c. ¶ Quinto argf ptra diffō-
nem distributiue sic. subiectū in ista. hō est aial.
non stat distributiue. vt pz. et tamē licet descen-
dere copulatiue. vt pz. igr diffō mala. ¶ Sex

to et ultimo arguit 3 illa regulā in qua dī qm
inlibet pponis vniuersalis affirmatiue pda-
tum stat pfuse tñ mobilis. 2o tra. psum in ista.
ois hō est hēc substantia. vel hēc substantia 2c. nō
stat pfuse tñ. et tñ est psum pponis vñs affirma-
tiue. et est capax pfusionis. igr diffō mala. pna
tenet cū maiori. qz dato opposito. s. qz statet cō-
fute 2c. sequitur qz sub eo liceret descendere in infi-
nitum. et minor pbat: qz si illud psum non esset
capax pfusionis. hoc lō eēt: qz ipz. esset termin^o
discretus: sed hoc non obstat: qz illud psum est
terminus cōis supponēs pro tot pro quot sup-
ponebat ille termin^o substantia in ista: sub cuius
pdicato descendebat. s. ois homo est substantia.

¶ Pro rñsione ad ista est sciendū q diffōnes
date a magistro in hoc cap. sic intellecte vt vba
sonāt non sunt bone. et ideo op^o est limitare il-
las. qb^o limitatis patebit solutio argumētōz.
¶ Ponēdo igr diffōnes limitatas per ordinem
dī q suppo discreta est acceptio termini discre-
ti in pponē: aut cōis cū pnoie demonstratiuo sub-
stantie singularis nūci. Et suppo cōis est ac-
ceptio termini cōis in pponē sine tali pnomi-
ne. Suppo aut cōis diuidit: qz qdā est determi-
nata qdā pfusa. Suppo determinata est acce-
ptio termini 2c. sub quo licet descendere ad oia
sua supposita. i. singularia disiunctiue. et econ-
uerso ascendere. exēplū. dicim^o q in ista. hō ē al-
bus. ly hō stat determinate: qz sub eo licet de for-
ma descendere cū debito medio ad oia sua sup-
posita disiunctiue. et econuerso ascendere. i. ex p-
ponē in q est ly hō. lz cum debito medio de for-
ma isferre vñā disiunctiua. et econuerso ex illa dis-
iunctiua isferre illas pponē. exēplū. licet sic ar-
guere. homo est alb^o. et isti sunt oēs hoies. igr
iste homo ē alb^o. vel. iste homo est alb^o. et sic de
alijs. et ex^o. iste homo est alb^o. vel. iste homo est
alb^o 2c. et isti sunt oēs hoies. igr homo ē alb^o.
¶ Sz suppositio pfusa ē acceptio termini 2c.
sub quo non licet descendere de forma ad oia
sua supposita disiunctiue: vel si licet descendere:
non licet econuerso ascendere. exēplū. dicim^o
q in illa. ois hō est alb^o. ly hō. stat confuse et nō
determinate: qz lz sub eo licet descendere dis-
iunctiue sic. ois hō ē alb^o. et isti sunt oēs hoies.
igr iste hō est alb^o. vel. iste hō est albus 2c. non
tñ licet ascendere sic. iste hō est alb^o. vel. iste hō
est alb^o. vel. iste hō est alb^o. et isti sūt oēs hoies.
igitur ois homo est alb^o. quia aīis est verum. et
consequēs falsum. vt patet. ¶ Suppositio cō-
fusa diuiditur: quia quedam est confusa distri-
butiua: et quedam confusa tantum. ¶ Suppo-
sitiō pfusa distributiua ē acceptio termini 2c.
sub quo iam licet descendere copulatiue. et e-
conuerso ascendere: vel si iam non licet licet
dempto impedimento signi non distribuentis

illum terminū. exemplū in utraque istarū. oīs ho-
mo est aīal: et necessārio oīs hō est animal. stat
ly hō p̄fufe. qz sub vno licet descendere et ascen-
dere. s. sub p̄mo: et sub secundo iā non licet. sed
licebit dempto signo nō distribuēte. s. dempto
ly necessārio. ¶ Et notanter dixi dempto si-
gno nō distribuēte. qz in ista. nō nullus hō cur-
rit. ly homo nō stat confuse: et tamē dempto ly
nō licebit descendere copulatiue. ¶ Supposi-
tio autē p̄fusa tantū est illa que est p̄fusa solum
sic qz nō est distributiva. Suppō cōfusa distri-
butiva diuidit. qz quedam est mobilis et q̄daz
imobilis: mobilis est illa sub q̄ iam licet descen-
dere copulatiue et ascendere de forma. vt oīs
homo est animal. ¶ Imobilis autē est illa q̄
est p̄fusa distributiva. sed iam sub ea non licet
descendere sic et ascendere: vt necessārio omnis
homo est animal. ¶ Suppositio p̄fusa tantū
diuidit. quedā. n. est mobilis et quedā immobi-
lis. ¶ Mobilis est illa que est p̄fusa et non di-
tributiva et sub ea licet descendere disiunctim. et
ecōuerso ascendere. exemplū de p̄dicato istius
oīs homo est animal. Imobilis autē est illa
que est p̄fusa et nō distributiva: et sub ea non li-
cet descendere disiunctim et ascendere. sed dem-
pto impedimēto licet descendere et ascendere
disiunctim vel disiunctiue. Et sic intellexit p̄sau-
lus istā. vel aliter. suppositio p̄fusa tātū in mo-
bilis est illa que est p̄fusa. et non distributiva et
sub ea nō licet descendere disiunctim de forma.
¶ Stātibus istis diffōnib⁹ quāz licet aliq̄ nō
sint omnino satisfaccientes sunt tamē satis bo-
ne. ¶ R̄n̄ ad argumenta. ad p̄mum p̄z solutio.
qz dī q̄ illud p̄nomen demonstratiuū non est
p̄nomen substantie. et sic argumētū nō p̄cedit.
¶ Ad 2^m dī qz ly homo stat distributiva et nō
determinata: et dī qz quāuis liceat descendere
disiunctiue: nō tamē licet ecōuerso ascendere.
qd̄ req̄rebat: qz nō seq̄. iste hō ē alb⁹ vel iste hō
est alb⁹. igit oīs hō ē alb⁹. ¶ Ad 3^m dī qz illa
hō est aīal ly homo stat determinata: et cuz dī
qz stat confuse tñ mobiliter. qz licet descende-
re disiunctim dī qz vltra req̄ritur qd̄ stet p̄fufe.
vt p̄z in diffinitione. ¶ Ad 4^m dī qz in ista. ne-
cessārio homo est animal ly homo stat confuse
tantū inimobiliter: et cū p̄bat qz non. qz de-
mpto impedimēto nō licebit descendere disiunctiue. s.
disiunctiue dī qz maḡ p̄ disiunctim intellexit disiū-
ctim vel disiunctiue. ¶ Ad 5^m dī qz subiectum
istius homo est animal. stat determinata: et cū
dī quodlibet descendere copulatiue. respon. qz
hoc nō est de forma qd̄ requirebat de intētiōe
magistri. ¶ Ad vltimū dicit qz illud predica-
tum supponit discrete et supponit cōmunitē.
¶ Sed circa solutionē huius vltimi argumen-
ti mouet talis questio. an. s. predicatum in ista

vnīuersali. omnis homo est hec vel hec: vel hec
substantia sit terminus cōmunitis vel discretus.
et qualiter in ista propositione supponat. et ar-
guitur ad parres. et p̄mo p̄bando qz ille nō sit
terminus discretus et appellat illud predicatū
a. et af sic. p̄. illud qd̄ nō ē termin⁹ nō ē inūn⁹
discretus. sed a. nō est terminus. igitur non est
terminus discretus. p̄sequentia tenet cum ma-
iori. et minor. p̄batur. Nam aggregatum ex la-
pidib⁹ nō est lapis. igit a simili aggregatum
ex terminis non est terminus. ¶ Secūdo sic.
nullus terminus discretus verificat de termi-
no cōmunit distributo habente plura supposi-
ta. sed ly a. verificatur de termino cōmunit di-
tributo et habente plura supposita. igitur nō
est terminus discretus. p̄ntia tenet cuz maiori.
qz aliter vnū esset multa. et minor. p̄z in illa. oīs
hō est hec vel hec: vel hec substantia. ¶ Tertio
arguit sic. illud qd̄ supponit pro multis nō est
terminus discretus. sed a. supponit p̄ multis.
igit et c. p̄sequentia p̄z cū maiori. et minor. p̄bat.
qz a. verificat de subiecto suo p̄ multis. et pos-
set p̄firmari argumēto facto sup̄. ¶ Quarto. il-
le terminus q̄ est supra aliū nō est termin⁹ di-
cretus. sed a. est supra aliū. igit nō est termin⁹
discretus. p̄ntia p̄z cū maiori. et minor. p̄bat per
logicos dicentes disiunctū esse superi⁹ ad gl̄i-
bet sul partē. ¶ Quinto. nullus termin⁹ si s̄s
p̄fufe est terminus discretus. sed a. stat confuse.
igit et c. p̄ntia tenet cū maiori. et minor. p̄bat. qz
a. nō est resolubile in disiunctiua: cur? nulla po-
test assignari causa nisi qz stat p̄fufe. vt patet.
¶ Sexto. a. est vn⁹ purus terminus et non est
purus termin⁹ discretus. igit erit cōis. p̄ntia te-
net cū maiori. et maior. p̄bat. oīs termin⁹ cōm-
plexus est vnus purus terminus. a. est termi-
nus cōplexus. igit et c. p̄ntia tenet cū maiori. et
maior. p̄bat. et suppono qz termini se habeāt in
oīone. sicut lapides in cumulo: quo stāte argf
sic. quilibet lapis aggregatus in cumulo ē la-
pis. igit quilibet termin⁹ p̄plexus est terminus.
et p̄ntia ex similitudine. et aīis. p̄bat. qz sit ille cu-
mulus factus ex lapidibus albis. et arguit sic
quibet lapis aggregatus est alb⁹. igit quibz ta-
lis est lapis alb⁹. et vltra. igit quibet talis est la-
pis et vnus lapis. qz lapis et vnus lapis p̄uer-
tunt. Omnes p̄ntie sunt note p̄ter p̄mā q̄ est
de intētiōe maḡi argumēto 5°. p̄mi dubū. vbi
vult qz ista. for. ē alb⁹. subordinet istī. for. ē for.
alb⁹. ¶ In o^m arguit. si a. nō ē terminus di-
cretus cū sit termin⁹. igit esset termin⁹ cōmu-
nis. p̄ntis falsum. igit et aīis. qz p̄sequens sit falsus
p̄batur. qz si a. esset terminus cōis: tūc p̄funde-
retur confuse tñ et itē in infinitū. vt argutum
est supra. Secūdo arguit sic. a. nō est termin⁹
cōis et est termin⁹. igit est discretus. p̄ntia tenet

Cum minor. et maior probatur sic. cussitbet ter-
 mino cōi substantiuo in ppōne pōt cōgrue ad-
 di signū distributiuū nullo alio subintellecto.
 s. a. nō pgrue pōt addi signū tale. igit non est
 cōis. pñā tenet cū maiori. et minor. pbat: qz nō
 pgrue dī. omnis hec substantia vel hec substā-
 tia: vel hec subā est hō nisi subitelligat eno. si-
 cut non pgrue dī oīs for. vel pla. vel cicero est
 aīal. **C** Rñ. ad istud dubiū pmitto qtuor di-
 stictō. 1. pñā. duplex est termin⁹. ppe dictus.
 et cōiter seu improprie dictus. Termin⁹ ppe
 dicitur ille q est simplex logicalr loquēdo de
 simplici. vt ly hō. Termin⁹ cōiter dicitur est oīs
 terminus siue sit complexus siue incōplexus.
C Scda distictio. duplex est terminus cōis. s.
 ppe sumptus et cōiter sumpt⁹. termin⁹ cōis. p-
 prie sumptus est ille q est simplex sed incōple-
 xus logicalr et significat multa. sed imin⁹ cōis
 cōiter sumptus est ille q significat mltā. et hoc
 siue ipse sit cōplex⁹ logicalr siue nō. sicut esset
 istud disunctū for. vel pla. siue in voce siue in
 mēte: qd rōne partiū significat multa. et p mul-
 tis in ppōne supponit. **C** Tertia distictio est. q a
 fili duplex est imin⁹ discretus. s. ppe sumpt⁹.
 et est ille q est incōplex⁹ logicalr et significat tm̄
 vñū. vt ly for. et cōiter sumptus est ille q pponi-
 tur ex multis terminis discretis ppe sumptis. vt
 ly for. vt pla. **C** Quarta distictio ē ista. aliquē
 iminuz supponere cōiter aut discrete ē duob⁹
 modis. s. ppe et iprope: et hoc iuxta psonantiā
 imini cōis aut discreti ppe vel iprope sumpti.
C Istis vñis ponant qtuor pñones. pñā. illd
 disunctū nō est ppe imin⁹. p3 ex pñā distōne.
 et pbat rōne. Nā sicut aggregatū ex lapidib⁹
 nō est lapis sed lapides: ita aggregatū ex imi-
 nis qle est illud disunctū nō est imin⁹ sed termi-
 ni. **C** 2°. a. nō ē termin⁹ cōis neq discretus
 ppe. pbat: qz pprie non est terminus. igit rē.
C Scda pñō rñ. a. est termin⁹ cōis iprope. p-
 bat. oīs imin⁹ pplexus itās in ppōne. p multis
 est cōis iprope a. est h⁹. igit rē. pñā t3 cū mino-
 ri. et maior p3 ex distōne scda. **C** Tertia cōclu-
 sio. a. est termin⁹ discret⁹ iprope. pbat. oē pple
 xū ex terminis discretis ppe sumptis est termin⁹
 discret⁹ iprope. a. est hūōi. igit rē. pñā t3 cum
 maiori. et maior p3 ex 3° distictōe. **C** 2°. illud
 disunctū. s. a. in ppōne supponit cōiter et discre-
 te: loquēdo de supponib⁹ ipropiis. p3 ex scda
 et 3° pñone. **C** Quarta pñō. a. supponit colle-
 ctive plurib⁹ supponib⁹ discret⁹ ppe sumptis.
 et non vna. pbat. omne ppositū ex pluribus
 terminis categorematicis quoz quilibet est di-
 seret⁹ supponit multis supponib⁹ discretis: et
 nō tm̄ vna. s. a. est huiusmodi. igit rē. pñā t3
 cum maiori. et maior p3 ex distictōne suppo-
 sitionis. Nam cū suppo sit acceptio termini. s.

terminus acceptus in ppositione. sequitur q
 quādocūq in ppositione ponetur vñū disun-
 ctum ex multis terminis discretis ibi erunt mul-
 te suppositiones discrete. et illud disunctū sup-
 ponet multis supponib⁹ discretis. Ex his se-
 quitur respon. ad argumēta. **C** Ad 1^m dī q p-
 bat q. a. in veritate. et pprie nō est terminus:
 nec cōis nec discretus. et q pprie non est ter-
 min⁹: qd pcedit. vt dixit pñā pñusio. **C** Ad
 2^m dī q maior illa. s. nullus terminus discret⁹
 verificatur de termino cōi rē. non est vera ab-
 solute. sed tm̄ de termino discreto pprie sum-
 pto quale nō est illud disunctus. **C** Ad 3^m dī
 silt q illa maior nō est absolute vera. Sed ha-
 bet veritatē de termino discreto pprie sumpto.
C Ad 4^m respo. silt oīno. dīci tamē posset q
 disunctū nō est pprie superius cum non sit in
 pñto. sed ista solutio non iret ad viz argumen-
 ti. **C** Ad 5^m dī q illa maior h3 veritatē de ter-
 mino discreto ppe sumpto quale non est illud
 disunctus de quo dīci potest q supponit cōi-
 ter et pñuse tantū mobiliter. Et si arguit igit li-
 cet descendere disunctim. negat pñtia. qz non
 sub quolibet termino stante confuse tantū mo-
 biliter l3 descendere disunctim. sed bene sub
 quolibz termino cōi pprie sumpto: qualiter
 non est in pposito. **C** Ad 6^m negatur q. a. sit
 vnus purus terminus. Et ad pbatōne nega-
 tur minor de virtute sermonis. s. a. est termin⁹
 complexus. sed bene pcedit q. a. est complexū
 ex terminis. et illud volunt logici cum dicunt
 q. a. est terminus complexus. **C** Ad argumē-
 ta etiā post o^m respon. tenendo q. a. sit termi-
 nus cōis. **C** Ad pñuz p3 solutio ex solutione
 sexti argumētū āte o^m. **C** Ad 2^m dī q illa ma-
 ior h3 veritatē de termino cōi pprie sumpto: et
 non absolute. **C** Sed dubitat pñā. pñā con-
 clusionem. pbando q illud disunctum. s. ista
 substantia: vel ista substantia: vel ista substan-
 tia est pprie terminus. pñō sic. illud disun-
 ctum est vere et pprie oratio. igit est vere et p-
 prie terminus. tenet pñtia ab inferiori ad suuz
 superius affirmatiue. **C** Secūdo illud disun-
 ctum est vere sig^m orationis constitutum. vt
 pars et c. igit est vere terminus. t3 pñā. et ante-
 cedens. pbat: qz est vere illud quo apprehē-
 so venimus et c. **C** Tertiū. illud disunctus est
 pñcatū. igit est vere et pprie terminus. t3 pñ-
 quētia. āte ab inferiori ad suū superi⁹. qz non
 tenem⁹ predica nī termino. **C** Quarto. al-
 lud disunctus subordinatur vere vni termino
 simplici. et vni intentioni. igitur est vere termi-
 nus. tenet pñā. et aīis probatur sic. quādocūq
 subiectum alicui⁹ ppositionis est intentio: aut
 subordinatur intentioni simplici: etiā pñm
 est huiusmodi. sed subiectum istius vocalis. s.

ois homo est ista substantia vel ista substantia et. subordinatur vni intentioni simplici. Igitur predicatum. **C** Ad ista responde. ad primum negatur ista. persequetia est de oio et. pprie. Igitur est terminus. pprie. cui dicitur qd argi et. negat. Immo dicitur qd terminus pprie sumptus non est superius ad orationem. et si dicitur. oratio diffinit per terminum. dicitur qd non sed per terminum cuius aliquid pars aliquid separate significat sic qd tota illa descriptio sonat hoc. oratio est pplexu ex terminis si bene considerabis. **C** Ad 2^m negat qd illud disunctum sit vere signum: sed est signa: nec est illud quo apprehenso devenim⁹ in cognitionem alicuius. Sed bene est illa. quibus apphensis et. **C** Ad 3^m dicitur pro nunc negado illa pnam. illud disunctum est predicatum. Igitur est terminus. pprie sumptus. et dicitur qd terminus pprie sumptus non est superius ad ly predicatum. **C** Ad 4^m similiter negat illa pna. subiectum subordinat vni simplici intentioni. Igitur et predicatum. et sic p3 solutio.

C Capitulum de signis confundentibus.

Pro maiori evidetia et. **C** In hoc capitulo magister ponit. et. regulas: quorum prima est ista. omne signum vlt affirmitiuu confundit terminu immediate sequentem confuse distributiuu et mediate sequentem si sit capax pfusionis confuse tñ mobiliter. **C** Pro cuius notitia est sciendum qd ista signa vlt affirmitia. vbi gfa. ly ois. et ly qlibet hñt duplex officiu et duplicem vim. vna est pfundendi distributiuu mobiliter terminum sub quo immediate cadunt. Et ista vis est essentialis istis signis sic qd cum in ppositione ponunt iuxta terminum circa que non possunt exercere tale vim. tunc cadunt a modo significandi et a vi eorum: et reddunt oionem impropiam. vt si dicitur. ois ego currit vel curro. Alia vis istor signor est confundendi tñ mobiliter terminum super quo cadunt mediate. et ista non est eis essentialis. Et possunt poni pgrue in ppositione. dato qd ista vim non exerceant. perdunt autem istam in triplici casu. primo qñ terminus ille esset discretus. vt. ois ho est sor. Secundo quando terminus ille esset relatiu. vt. alius ho currit. et qlibet ho est ille. vbi ly ille non stat pfuse: sed determinate. Tertio pondunt illa quando pnam vim. s. distributiuam non exercent circa terminum rectu a vbo: sed a nomine. ex^m. asinus cuiuslibet hois est animal. ly aial stat determinate: et ly cuiuslibet non exercet pnam vim super ly asinus. recto a vbo: sed super ly hois recto a nomine. hinc est qd ly cuiuslibet non pot dare suppositionem pfusam illi termino aial quatinus ly aial sit capax confusiois. et defectus hic solui est ex parte signi: et non

ex pte termini. vt dicit Paulus: qd terminus ille est capax pfusionis. vt p3. qñ vbo non est aliquis istor trium casuu: tunc non pot illi. vt si dicam. ois ho est aial. **C** Et si qrat que est ca qd in ista. Alin⁹ cuiuslibet hois est aial. ly cuiuslibet pot sedam vim. et in ista. qlibet ho est aial non pot. **C** Rñ qd hoc est id: qd vis ista scda q est accensalis est data illi signo non absolute: s. supposito qd pma exerceat sup termino recto a vbo. et hinc est qd in pma. ppone pot et in scda non pot illa. **C** Et si iteru petis vnde est qd illis signis data est scda vis non absolute. sed sic supposita pma rñdeo qd hoc est ex eo qd nos comuniter pcedimus quasdam ppositiones in quibus subiectus est terminus distributus affirmatiue pro multis. vt istam. quilibet homo est aial. nñdo qd ly aial non potest verificari de ly homo. habet multa supposita. et p his distributo nisi ly aial stet pfuse tñ. vt p3. hinc est qd ex nro mo intelligendi habet ille terminus omnis seu quilibet qd supposita pma vi in termino recto a vbo exerceat secundam in terminum comunem mediate sequentem. **C** Supposito igit qd ista signa exerceant duplicem vim erit regula talis. **C** Signum vlt affirmatiuu confundit terminum immediate sequentem. i. oem terminum tentum a parte subiecti pfuse distributiuu mobiliter et mediate sequentem. i. tentu a parte predicati confuse tñ mobiliter. ex^m. qlibet asinus hois est animal hois. ly asinus. et ly hois. stant distributiuu. et ly animal. et ly hois pfuse tñ mobiliter. **C** Sed contra predicta argi. et pmo sic. ly omnis in ista. non ois ho est aial. non exerceat pnam vim. et tamen oratio est. ppria. igitur deñ in regula fuit falsum. **C** Et affirmatur fortius. qñ in ista. non ois sor. currit. ly ois non exerceat nec exercere pot pnam vim circa ly sor. et tñ illa non est impropia. igit vis illa non fuit illi essentialis. **C** Secdo arguitur ptra regulam sic. in ista. qlibet asinus hominis currit. ly hois. se tenet ex parte subiecti. et tñ non distribuit. igit regula falsa. pna tenet cum maior: qd per logicos et per regulam positam supra in capitulo de vbo quando rectus pcedit obliquu qlibet se tenet ex eodem extremo: et minor. probatur: qd non licet descendere copulatiue: qd p vbo. et suppono qd qlibet asinus q est hominis currat. Et cu hoc sit sor. qui non habeat asinum. et tunc est antecedes verum. vt patet per exponentes. s. qlibet asinus hois currit. et psequens falsum. s. quilibet asinus istius hois currit. et quilibet asinus istius hominis currit et. quia veniendo ad sor. erit illa falsa. s. quilibet asinus istius hominis currit. ex quo ipse non habet asinum. **C** Tertio arguitur contra regulas de impedito signorum. et primo contra illam que dicit qd duo sig⁹ distributiuu et affirmatiuu faciunt

stare determinate. ptra. in ista. omnis hō differt
 ab omni hoīe. ly hoīe. non stat determinate. vt
 p3: qz non licet descendere. z tñ sup illo cadunt
 duo signa. igitur regula falsa. Et pfirmat. qz in
 ista. qlibet asinus cuiuslibet hoīs currit. ly ho-
 minis stat distributiuē. z tamen cadit duo si-
 gna. igit zc. pñā tenet cuz miniori. z maior ē de
 icentide magri. argumento. 15. secundi dubij. z
 Petri mātuani in suppositionib⁹. ¶ Quarto
 argf p̄ illud qđ dī in secunda regula sic. in ista
 nullū. hō differt ab hoīe. ly hoīe. non stat de-
 terminē. hte. z tñ cadunt duo signa. vñū affirma-
 tiuū. z aliud negatiuū. igr regula falsa. pñā te-
 net cum miniori. z maior. pbaf. qz non licet de-
 scēdere: qz descēsus esset falsus. z illa vā vt pa-
 tet. ¶ Quinto argf p̄ tertiā regulā: qz in ista.
 oīs hō est non nullus hō. ly hō nō stat determi-
 nate. z tamen cadunt duo signa negatiua ime-
 diate. igr regula falsa. pñā tenet cū miniori. ma-
 ior. pbatur: qz nō licet descēdere vt p3. ¶ Sex-
 to argf p̄ quartā regulā. Nā dicendo. non oīs
 hō non est aīal. supra ly aīal cadunt duo signa
 negatiua mediate. z tñ ly aīal. non stat cōfufe
 tñ. igitur regula falsa. p̄secūta p3 cū maiori.
 z minor. pbaf. qz ly aīal. stat determinate. vt pa-
 tet in equalitate. ¶ Ad ista rñ. ad p̄mum dī
 qz in ista. non oīs hō est aīal. ly oīs. exeret suaz
 vim. z dī qz ly hō. stat distributiuē. z si arguitur
 qz stat determinate. pceditur. neqz est inconue-
 niens p̄ idē terminus stet determinate z di-
 stributiuē respectu diuersoz: vt dicit magister
 in obiectionib⁹. z etiā Petrus mātuā⁹ in sup-
 positioib⁹ suis. ¶ Et ad p̄firmationē dī qz
 ista. nō oīs for. currit. nō est p̄positio: sicut nec
 etiam ista que apparet sua p̄dictoria. foīs for.
 currit. ¶ Aliiter posset rñderi ad argumentū
 sed non esset h̄z dicta cōmunia logicoz. ¶ Ad
 scđm sunt duo modi dicēdi. p̄mus est magistri
 Pauli in. 15. argumēto secundi dubij. z Petri
 mantuani in suppositionib⁹. z multoz alioz
 qur dicunt qz ly hoīs. stat distributiuē mobilis.
 ¶ Secundus modus est alioz dicentūz qz ly
 hoīs stat confuse tñ mobilis. ¶ Ratio prime
 positionis est multiplex. p̄ma. qz ly hoīs se te-
 net ex parte subiecti. ¶ Secunda. qz in p̄dicto
 ria. s. in ista. aliqđ asinus hoīs non currit. ly ho-
 minis nō distribuit. igitur oportet qz distribua-
 tur in ista. ¶ Tertia. qz in p̄ma exponente di-
 stribuitur. Ratio autem p̄ma secunde opinio-
 nis est argumentum factum supra. Et secūda
 est. qz sub ly hō. licet descendere solū disunctiz
 sequendo viā magri. ¶ Rñ ad argumētum.
 p̄ cuius solutiōe sunt duo notāda. ¶ P̄mū
 est qz ista pñā nō valet. iste terminus supponit
 p̄o oībus. igr stat distributiuē seu distribuit p̄
 oībus: qđ declaratur. qz dicendo. hō est aīal. ly

quādo cadūt duo signa negatiua imediate sic
q̄ inter illa est terminus distributus faciūt sta-
re confuse tñ. Adō in pposito ly hō. q̄b mediat
nō est terminus distributus. sed stans determi-
nate. ¶ Scōda regula. Siā signa negatiua ꝛc.
¶ Circa istā regulā est sciēdū q̄ est differentia
iter signū q̄b est tñ negatiua. ꝛ signū q̄b est ne-
gatiuū ꝛ vniuersale. verbi gratia. iter ly non. ꝛ
ly nullus. Hā ly nō. per se ꝛ essentialiter hꝛ so-
lum vñū officiū. s. destruendi seu negādi: a quo
non potest in ppositione absolui. ly aut nullus.
habet plura officia essentialia. s. negandi seu d-
struendi ꝛ distribuendi. ꝛ a nullo istoz pōt i p-
positione absolui. ꝛ hinc est q̄ non pueniēter di-
cimus. nullus ego currit. aut curro. sed bene di-
cimus. non ego curro. ꝛ de omnibꝫ istis loq̄tur
magister in regula. Sz est sciēdū q̄ signis ne-
gatiuis vniuersalibus iest duplex vis distribu-
tiua. vna inest eis sup termino imediate sequē-
te ꝛ istā nūq̄ pdunt nisi reddat ppositio incō-
grua. vt dicēdo. nullus ego currit. Alia iest eis
sup termino mediate sequēte. ꝛ istā in tribꝫ casibꝫ
perdunt. primo quādo terminꝫ mediate seq̄ns
ēēt discretus. vt dicēdo nullus hō ē brunellus.
Scōdo quādo esset relatiuum. vt in secūda par-
te istius copulatiue. ¶ Aliq̄s hō est. ꝛ nullus
homo ē ille. vbi ly ille stat determinate. Tercio
quādo terminus mediate sequēs nō esset rectꝫ
ab illo termino a quo regit terminꝫ distributiū
seu imediate sequēs. Exēplū. asinus nullus ho-
minis est animal. ly aial. stat determinate ꝛ hoc
q̄ nō regitur ab illo a quo regit ly hois. vbi at
non sint ista impedimēta non perdūt istam se-
cundam vim. exēplū. nullus homo ē asinus. ꝛ
breuiter de istis dicat. sicut sup de signo vniuer-
sali affirmatiuo. ¶ Sed cōtra dicta arguit q̄
duplīciter. pmo probādo q̄ ly nullus. nō ha-
bet officium negādi sic. nīhil habet offiū negā-
di nisi aduerbiū aut negatio. Sed ly nullus nō
est hmoi cum sit nomē grāmaticale. igitur ꝛc.
¶ Scōdo argt q̄ officiū distribuendi non ē eēn-
tiale signo vniuersali negatiuo ꝛ arguitur sic.
illud a quo terminus potest absolui i ppositio
ne nō est sibi essentialē. sed ab isto officio distri-
buendi absoluitur ly nullus. congrue in pponē
vt in ista. nō nullus hō currit. igitur ꝛc. ¶ Ter-
tio videtur q̄ officiū distribuendi conueniat ne-
gationi essentialiter. ¶ Quarto arguitur ptra
regulam magistri sic. in ista. nullum aial pter
hoiem currit. ly hominem. nō stat distributiue.
ꝛ tamē est terminus mediate sequēs signū ne-
gatiuum. igitur ꝛc. Forte dicitur. q̄ ly nullū im-
peditur ab illa nota pter. ptra nullū signū cō-
fundens p̄fuse tñ impedit distributiones. sz ly
pter est hmoi. igitur nō ipedit signū distribu-
tiuum. ¶ Ad p̄mū rñ. q̄ ly nullus. in veritate i

voce est terminus pregnās subordinatus dua-
bus partibꝫ orationis sicut categorematicis. q̄b
pꝛ ex eo q̄ hꝛ duo officia essentialia nō poten-
tia ppter vñū pti ofonis. ꝛ subordinat huius cō-
plexo nō aliq̄s seu nō vñ. Et ad arꝫ dicitur ne-
gādo illā maiore. Nīhil negat nisi sit aduerbiū
aut includens illud sicut est de ly nullus. ¶ Ad
scōm pꝛ solutio ex dictis in alia regula. q̄ dicit
q̄ ly hō. stat p̄fuse distributiue ꝛ determinate.
¶ Ad 3^m dicit q̄ non est vñ. imo negatio ab-
soluitur aī distribuētiua. vt pꝛ in ista. nō pꝛ. cur-
rit. si tamē qūqꝫ distribuit hoc non est eēntia-
le. ¶ Ad quartum dicitur. q̄ ly hoiem. stat nō
distributiue. ꝛ dicitur q̄ nō est ptra regulā. q̄
terminus ille mediate sequēs nō regitur ab eo-
dem a quo regitur terminus distributiū. vt pꝛ.
q̄ ly aial regitur a verbo. ꝛ ly hoies. a ly pter
p̄m. ¶ Tercia regula. Gradus cōpatiū ꝛc.
¶ Circa istam regulam nota q̄ ipsa idiget bo-
na limitatione de qua dicitur in capitulo p̄po
de p̄bationibus terminoz. Nunc at solum di-
catur de li idigeo de quo dico q̄ dupliciter ac-
cipitur. s. p̄prie ꝛ iproprie Si iproprie tūc con-
uertitur. cum ly careo. ꝛ non regit gerundium
ꝛ pfundit distributiue mobiliter. vt indigeo pe-
cunia. i. careo pecunia. ¶ Quid autē velit di-
cere ista. ego careo pecunia. dicunt q̄daz q̄ ipsa
puertitur cum hac. ego non habeo pecuniā. sed
hoc est falsum. q̄b p̄bat q̄ eo dato seq̄tur q̄ ista
psequētia esset bona. Adā nō habet pecuniā.
igitur Adam caret pecunia. que tñ non valet.
vt pꝛ. pmo q̄ ex negatiua nō seq̄tur affirmati-
ua. Secūdo q̄ antecedēs ē vñ. vt pꝛ. ꝛ seq̄ns
flz: q̄b p̄bat. q̄ seq̄tur. Adaz caret pecunia. igitur
Adā ē carēs pecūia. ꝛ vltra. Adā ē carēs pecu-
nia. igitur Adā ē nō hñs pecuniā. ꝛ vltra. igitur adā
est. psequētie oēs sunt bone. ꝛ psequens vltimū
est falsum. igitur ꝛ aīo. Ideo dicas q̄ ista. ego
careo pecunia puertitur cum ista affirmatiua.
ego sum non hñs pecuniam. Si vero ly idigeo
sumatur p̄prie tunc pfundit p̄fuse tñ immobili-
ter ꝛ semper habet gerundium explicite vel im-
plicitē. Ratio autē quare sic pfundit est. q̄ ly
indigeo. in suis exponentibus includit notam
conditionis. vnde ista propositio. ego indigeo
oculo ad videndum exponitur per tres sic. ego
sum: ꝛ sum aptus natus ad videndum. ꝛ si de-
beo videre oportet me habere oculos. vbi ly oꝛ
determinat totam conditionalem ꝛ non cōse-
quens. Vel sic. Ego sum ꝛ sum aptus natꝫ ad
videndum. ꝛ si video habeo oculos igitur ego
indigeo oculo ad videndum. Ex quo sequit q̄
ista de virtute sermonis est falsa. Ego indigeo
pecunia ad edificandum. q̄ tertia exponēs est
falsa. s. si ego edifico oportet me habere pecu-
niam: sed bene est vera ad modū loquendi vul-
cc

garium. et quia concedunt huiusmodi additiones impossibiles. Similiter ista est falsa. ego indigeo pecunia ad emendum vestem: quia possum emere vestem dando frumentum. Similiter ista est falsa. lapis indiget aure ad audiendum: quia secunda exponens est falsa. scilicet lapis est aptus natus audire. sed bene ista est vera. Ego indigeo oculo ad videndum. posito quod ego habeas duos bonos oculos. ut patet exponendo illam: nec ex ipsa sequitur quod ego non habeam oculum. quia indigemus tam his que habemus quam his que non habemus. ut patet ex communi modo loquendi.

Quinta regula. Dictio exceptiua etc. Dicit magister in ista regula quod casuale. id est casus rectus a dictione exceptiua stat confuse tantum mobiliter. et de alijs nihil dicit. Tu autem dicere debes quod subiectum stat confuse distributive immobiliter: et predicatum confuse tantum mobiliter: cuius ratio est: quia predicatum regitur ab eodem verbo a quo regitur terminus distributus qui est subiectus. et ideo debet stare confuse tantum mobiliter per regulam primam.

Sed dices. a quo habet subiectum exceptiue quod stat immobiliter. et videtur quod a nullo: quia non ab illo signo omnis: quia non habet istam vim. Nec a ly predicatus. quia ly predicatum. non habet vim super terminum precedente. nisi quod a nullo illorum de per se. et tamquam a causa totali: sed ab ambobus simul. et cum dicitur quod ly predicatus. non habet vim super terminum precedente. dicitur quod verum est se solo. Sed cum alio habent: ut in proposito cum ly omnis.

Sexta regula. Dictio reduplicatiua etc. Circa dicta magister in hac regula dubitat. et primo an casuale in ista. for. in quantum homo est animal. stat confuse tantum mobiliter. ut dicit magister. et arguitur quod non.

Primo quia illud casuale ut ly homo. stat determinate. igitur regula falsa. consequentia tenet. et antecedens probatur: quia sub illo licet descendere disiunctiue. ut patet. **Secundo** sic. si ly homo. staret confuse tantum mobiliter. ista consequentia deberet esse bona. for. in quantum homo est animal. igitur for. in quantum substantia est animal: sed hec consequentia non valet. igitur ly homo. non stat confuse tantum mobiliter. patet consequentia cum minori: quia antecedens illius est verum et consequens falsum. ut patet exponendo. et maior probatur: quia argueretur ibi ab inferiori ad suum superius confuse tantum mobiliter et affirmatiue: quem modum arguendi approbat magister in obiectionibus contra consequentias in cap. 5.

Secundo dubitatur an ly animal. quod est ibi predicatus stat confuse tantum immobiliter. et videtur quod non: quia si staret sic hec consequentia non deberet esse bona. for. in quantum homo est animal. igitur for. in quantum homo est substantia: sed hec est bona. igitur ly animal. non stat illo modo. consequentia

tenet cum maiori. et minor probatur. quia ibi argueretur ab inferiori ad suum superius confuse tantum immobiliter. quem modum arguendi magister non approbat.

Ad ista respondet deo cum suppositione quod tam ly homo. quam ly animal stat confuse tantum immobiliter. ad quod probandum adducuntur tres rationes.

Quarum prima est ista. taliter confunduntur termini a nota reduplicationis qualiter a nota conditionis. quam includit in suis exponentibus. sed nota conditionis. ut patebit infra in regula propria confundit confuse tantum immobiliter. igitur et nota reduplicationis confundit confuse tantum immobiliter.

Secunda ratio adducitur a quibusdam sic. quandoque sub aliquo termino communi non distributo non licet descendere. ille terminus stat confuse tantum immobiliter. sed sub termino communi non distributo in reduplicatiua non licet descendere. igitur etc. consequentia tenet cum maiori. et minor probatur supponendo unum. scilicet quod quando dicimus quod sub aliquo termino licet descendere ad omnia sua supposita. per supposita intelligimus duo. scilicet supposita cum termino communi et pronomine demonstratiui singularis numeri. et supposita per solum pronomine demonstratiuum. verbi gratia. cum dicimus quod sub ly homo. in ista. homo currit: licet descendere ad sua supposita disiunctiue. volumus dicere quod licet sic arguere. homo currit. et isti sunt omnes homines. igitur iste homo currit. vel iste homo currit. vel iste homo currit etc. et etiam sic. homo currit. et isti sunt omnes homines. igitur hoc currit. vel hoc currit etc. demonstrando semper per hominem. ubi in primo descensu descendimus ad supposita de termino communi cum pronomine. et in secundo a supposita de solo pronomine. Et ita per oppositum cum dicimus quod sub aliquo termino non licet descendere. volumus dicere quod altero illorum duorum modorum non licet descendere. et hoc sufficit.

Isto stante probatur illa minor. et capio istam. homo in quantum album est album. Et arguitur sic. sub ly album quod est casuale non licet descendere disiunctiue. et est terminus communis non distributus. igitur etc. consequentia tenet cum minori. et maior probatur. quia non sequitur. homo in quantum album est album. et ista sunt omnia alba. igitur in quantum hoc vel hoc. vel hoc est album demonstrando rem albam. ubi descenditur per sola pronomina demonstratiua. et quod non sequatur probatur. Antecedens est verum. et consequens falsum. quia tertia eius exponens est falsa. ut patet. et ista ratione poterunt probari multe regule ista: quas tamen pronunciam non approbo.

Tertia ra-

tio est ista. in ista. *for.* in quodcumque omnis homo
 est omne risibile. *ly* homo stat immobiliter. et non
 a *ly* omnis. igitur a *ly* iquantum. *p*ria tenet. cum
 minori et maiori probatur. quia non sequitur. *for.* in
 quantum omnis homo est omne risibile. et isti sunt
 omnes homines. igitur *for.* in quantum iste ho-
 mo. est omne risibile. quia antecedens in casu isto
 quod solus *for.* sit homo. est verum. ut *p*3. et consequens
 falsum. ut *p*3 exponendo. **Quarta ratio** pos-
 set esse argumentum factum supra: quod est satis diffi-
 le. et tunc ad rationes oppositas. ad primam cum
 dicitur. quod *ly* homo. stat determinate negatur. et
 cum dicitur quod licet descendere et c. dicitur quod non
 de forma. Ad alias. quia probatur quod predicatum
 non stat confuse tantum immobiliter dicitur nega-
 do illud et dicitur quod illa consequentia est bona
 sed non de forma. quia non omnis in qua arguitur
 ab inferiori ad suum superius confuse tantum
 immobiliter: valz et hoc voluit regula. **Septima**
 regula. termini concernentes actum mentis et c.
 de ista regula dicitur in capitulo de officialibus
 et descriptibilibus. **Octava** regula. aduerbia
 numeralia et c. **Circa** istam regulam nota quod
 de intentione. *p*3. non solum aduerbia nu-
 meralia. sed etiam *ly* et tentum diuisive. i. cum
 sumitur in categorica de extremo copulato quod
 equialz vni copulatiue. confundit confuse tan-
 tum mobiliter. ut hic et rome est aliquis homo.
 stat *ly* homo. confuse tantum mobiliter. et etiam
 casus pluralis numeri hoc idem faciunt. ut ho-
 mines sunt animal. stat *ly* animal. confuse tan-
 tum immobiliter. et idem sentit. *p*3. per gulensis de
ly et magister autem noster in secundo dubio
 argumentum. 14. tenet quod *ly* et. nunquam confun-
 dit: quod bona ratione probat. ideo vult quod dicen-
 do. *for.* et plato sunt homo. *ly* homo. stat deter-
 minate. et propositio sit falsa. et quod conuertatur
 sic. homo est *for.* et plato. que tamen secundum
 alios erat vera. nec sic habet conuerti. Sed quia
 ratio magistri iudicio meo peteret aliam diffi-
 cultatem. de qua forte infra dicitur. ideo eaz non
 pono ad presens. **Non** regula. termini mo-
 dales et c. **Contra** istam regulam arguitur
 et primo sic. *ly* verum. et *ly* falsum. non confun-
 dunt confuse tantum immobiliter. igitur re-
 gula falsa. patet consequentia. et antecedens. pro-
 batur. quia quacumque propositio data. de *ly* ve-
 rum. aut *ly* falsum patebit quod sub termino comu-
 ni existente in ea licebit descendere. si non super-
 ueniat aliud impedimentum. unde bene sequi-
 tur. verum est. hominem esse animal. et isti sunt
 omnes homines. igitur verum est. istum homi-
 nem esse animal. vel verum est istum hominem
 esse animal et c. et sic dicitur. de *ly* falsum. **Se-**
 cundo arguitur sic. *ly* impossibile. nunquam co-
 fundit confuse tantum immobiliter. igitur re-

gula falsa. patet consequentia. et antecedens. pro-
 batur. quia semper licebit descendere. ut patet
 adducendo exempla. **Ad** 20 solutione argu-
 mentorum est sciendum quod istorum sex termino-
 rum qui appellantur modales quidam sunt qui
 sunt vere modales. et quidam sunt qui sunt tan-
 tum apparenter modales. illi qui sunt vere mo-
 dales secundum burleum et plerumque alios sunt
 tantum quattuor. scilicet possibile impossibile neces-
 sarium et contingens. sed secundum Petrum
 20. a. solum *ly* necessario. illi vero termini qui
 sunt modales solum apparenter sunt duo.
 verum et falsum. **Ad** 30 stante posset dici ad ar-
 gumentum primum respon. dicendo quod regula
 non dixit omnes termini modales: sed dixit ter-
 mini modales. ut per hoc intelligeres quod illi qui
 non sunt vere modales. sicut *ly* verum. et *ly* fal-
 sum. non confundunt. sed bene illi qui sunt ve-
 re modales. et sic patet solutio primi. **Ad** se-
 cundum dicitur quod *ly* impossibile. confundit co-
 fuse tantum immobiliter. et similiter *ly* possibile. quod
 dupliciter probatur. **Et** primo sic. ista impos-
 sibile est album esse nigrum. sub *ly* album. non
 licet descendere disiunctum. igitur regula vera.
 patet. et antecedens probatur. quia non licet de-
 scendere per sola pronomina demonstratiua.
 ut dicebatur supra in sexta regula sic arguendo.
 impossibile est album esse nigrum. et ista sunt oia
 alba. igitur impossibile est hoc vel hoc vel hoc
 esse nigrum demonstrando album. quia ante-
 cedens est verum. et consequens falsum. **Se-**
 cundo probatur idem sic. in ista. impossibile est
 omne contradictorium esse verum. *ly* contra-
 dictorium. stat immobiliter ex quo non licet
 descendere. et non a *ly* omne. igitur a *ly* impos-
 sibile. quod fuit probandum. patet consequen-
 tia. cum minori et maiori probatur. scilicet quod non lice-
 at descendere. quia non sequitur. impossibile est.
 omne contradictorium esse verum. et ista sunt
 omnia contradictoria. igitur impossibile est hoc
 contradictorium esse verum. quia antece-
 dens est verum. et consequens falsum. quia est
 una copulatiua cuius multe partes sunt false.
 puta ille in quibus demonstratur unum con-
 tradictorium contingens aut verum. **De** 21
 ma regula et c. **In** ista regula dicit magister
 quod incipit et desinit confundunt confuse tantum
 immobiliter. sed quomodo hoc sit verum non
 declarat. Ideo possumus persuadere regulam
 tribus vijs. quarum forte aliqua erit sufficiens. **Prima**
 igitur via est ista. capio ista. tu incipis esse al-
 bum. et arguitur sic. sub *ly* album. non licet descen-
 dere disiunctum. igitur regula vera. patet prima et
 antecedens probatur. quia sub *ly* album. non licet
 descendere per pronomina demonstratiua sic. tu

patet. cū minor et maior est de intentione gram-
maticorum et maxime auctoritate modorum signifi-
candi. Et confirmatur illud idem fortius. quia
aut si suus. in illa supponit pro for. aut pro ali-
no for. si pro for. habet intentionem. si pro alio. igitur
non stabit discretio. quod est contra regulam magistri.
pro relatiuum referens anis discretus stat discretus.
Tertio principaliter arguitur contra secundam re-
gulam dicentem quod relatiuum idem tatis substantie
non possessiuum stat pro eo pro quo suus anis. contra.
ly qui. i. ista. hoc qui currit mouet. non supponit.
igitur non supponit pro eo pro quo suus anis. et
sic regula falsa. consequentia p3. et anis probatur.
quia si supponeret foret determinate. sed non stat
sic. igitur. igitur non supponit contra maiori et minor
probatur. quia sub eo non licet descendere. vel si li-
cet dicatur quomodo. Quarto arguitur contra
regulam tertiam. ubi dicitur quod relatiuum idem tatis acci-
dentis supponit pro sibi illi pro quo suus anis. con-
tra. tale relatiuum supponit precise pro illo pro quo
suus anis. igitur non supponit pro sibi. p3. contra. quia
idem non sibi sibi. et anis probatur. quia dicendo. for. est
albus et talis est cignus. ly albus. et ly talis. stat
pro eodem. igitur. contra. patet. et anis probatur. quia
ly albus stat pro omni albedine pnti. et ly talis
similiter. igitur stat pro eodem. contra. p3. et antece-
dens patet supra in argumento secundo. Quinto
arguitur contra quartam regulam sic. scilicet. si diuersitas
accidentis supponit pro eo pro quo suus anis. igitur
non pro dissimili igitur regula falsa. contra. p3. et
antecedens probat sic. oē rsm signat illud quod
suus antecedens et ex pnti in propositione suppo-
nit pro eo pro quo suus antecedens. sed rsm diuer-
sitas accidentis est rsm. igitur significat et in pro-
positione supponit pro eo pro quo suus antece-
dens. Et confirmat regulam esse falsam. nam re-
latiuum diuersitatis accidentis supponit pro si-
mili. igitur regula falsa. consequentia p3. et anis p-
batur. quia secundum magistram stat pro dissimili. sed oē
dissimile alicui est illi sibi. ut p3a magistro i illa co-
clusionione oia in quatuor pueniunt differant. igitur stabit
tale r3 pro sibi. Ad primum dicitur quod argumētum
quod in veritate ibi relatiuum stat pro illo pro quo su-
us anis. et ad regulam dicitur quod intellexit quod relatiuum di-
uersitatis substantie quicquid. non dico semper. sic se ha-
bet quod primum verificat de illo pro aliquo pro quo
non verificat primum antecedentis de antecedente.
exemplum dicendo. vni aial est rōale. et aliud irrōna-
le. ly irrōnale verificat de ly aial pro asino et
boue. et ly rōnale quod est pnti antecedentis verificatur
de ly aial pro hoie. et ita pro alio licet supponat
pro eodem. hoc voluit regula. et sic et patet so-
lutio ad confirmationem. Ad secundam principale dicitur
sibi quod relatiuum possessiuum stat semper pro eo pro quo
suus anis. tñ quia relatiuum possessiuum semper equalet
vni obliquo quod addit vni recto supponenti quicquid

pro alio quod suus anis hinc est quod magister attendens
ad rectum casum dixit quod relatiuum supponit pro alio.
exemplum dicendo. for. est aial. et suus asin⁹ currit. ista
subordiat huic. for. est aial. et asin⁹ for. currit. vbi
subiectum in ista secunda est totum h. asin⁹ for. cuius prin-
cipalior pars est ly asin⁹ stans pro diuerso. et pro alio
a supposito antea. Et quod solutio sequitur quod falsum
est quod relatiuum possessiuum importet possessorem et
possessionem. sicut communiter dicitur. sed importat
solum possessorem. ut dicit auctor modorum 3 si-
gnificandi. sed bene est verum quod relatiuum posses-
siuum simul cum vno alio termino a quo non absoluitur
tur in propositione importat possessorem et possessionem.
et hoc voluerunt illi qui dicunt istud. Ad ter-
tium multi dicunt quod relatiuum non supponit nec est
antecedens. sed totum aggregatum ex relatiuo et
antecedente. et sic dicitur descendit sub toto aggrega-
to. quorum ratio est ar^m factum. magister autem hic dicit
omnino et credo quod bene dicat. et sequendo cum oportet
dicere quod non sub quolibet termino stante de
terminante licet descendere disiunctiue sed bene
sub quolibet termino absoluto et non relatiuo.
Siquis tñ hanc pro inconuenienti et velit oīno
descendere o3 quod istas vocales de relatiuo redu-
cat ad hypotheticas. et dicat quod iste subordinan-
tur hypotheticis et sunt hypotheticæ et deinde de-
scendant in partibus hypotheticarum. sed hoc li-
cet forte sit verum. non tamen est secundum com-
munes regulas. Ad quartum dicitur quod in
veritate relatiuum idem tatis accidentis suppo-
nit pro eodem cum suo antecedente. ut argumē-
tum probat. sed magister intellexit quod non veri-
ficatur pro eodem sed pro simili. exemplum. for. est al-
bus et cignus est talis. ly albus. verificatur tāquā
pars partim de for. pro albedine for. et ly talis.
de cigno pro albedie cigni que sunt similes. vel
dicatur quod magister intellexit quod illud cui. addit
ly albus tāquā adiectiuum stat pro simili illi
pro quo supponit illud cui additur ly talis. quod
vnum pro cigno et aliud pro sorte. ut p3. Ad
quintum probabiliter dicitur negando illam co-
sequentiam. scilicet. relatiuum diuersitatis accidentis
significat illud quod suum antecedens. igitur in pro-
positione supponit pro eo pro quo suum antece-
dens. quia arguitur a superiori ad suum inferi⁹
sine distributione. et adducitur instantia. quia non
sequitur. ly homo. i. ista. homo est animal. signifi-
cat omnia ly homo. et significat etiam homi-
nes futuros. igitur supponit pro illis dictioni-
bus homo. aut pro hominibus futuris. non est
sequitur. ly albus. i. ista. albus currit. significat al-
bedinem. igitur supponit pro albedie. et hoc fmi cōtra
dicta. Ego tñ credo quod ly albus supponat pro albe-
dine et pro re alba et quod ista albus currit. subordina-
tur isti. Res hinc albedinem currit. Loquendo de
albedie sufficere denotare. Et ad confirmationem

dicatur qd cludit qd si relatiuuz supponit p fili
etiā supponit p dissimili. Sz qz p tales pposi-
tiones mediāte relatiuo apbēdum potit fili-
tudine qd dissimilitudine. hinc est qd magi po-
tius dixit qd supponit p fili qd p dissimili. Sz
hic sunt petitiōes. An illud relatiuū qui. sit ter-
minus cōis. rñ. qz relatiuum est terminus de-
pendens ipm erit terminus cōis: aut discretus fin
qz suū antecēdēs erit terminus cōis aut discre-
tus. sed tu dices. sint due propōitōes sic scripte.
Sōz. hō qui currit mouetur. Et qro d ly. q.
rñ. q. hō. in casu isto est equocū. vt pz. Sz
cunda petitiō. quō est qd relatiuū cū sit prono-
men certā significet psonā. s. rē. vt dicunt gram-
matici. Rñ. q. pronomē diuiditur in demon-
stratiuū z relatiuum. sicut nomē in adiectiuū
z substantiuū z qdlibet istoz significat certā rē.
Nā si sit demonstratiuū significat rē p modum
pntis. z ideo certā. Si relatiuū sifr. qz illā de q
facta est pma noticiā p suū aīo. z iō dicūt grā-
matici qd demonstratiuū facit pma noticiā d re.
z relatiuū secūda. z ideo ē aī late rei representa-
tiuū. Vel dicatur aliter. s. qd ideo relatiuū signi-
ficat certā rem. qz secūdam grāmaticos est in-
uentum ad tollēdam vltates sū. aītis: z ad re-
stringendū aīo. sed hoc nō est scōz logicos. qz
logici addūt relatiuū termino discretō. vt dicē
do. sōz. q. currit mouet. qd frustra facerēt. si rela-
tiuū eēt inuētū ad tollēda vltatē aītis. qz nul-
la est vltas in aīte ex quo est terminus discretus.
Tertia petitiō. an ista sit vera. chymera que
currit non mouetur. Rñ. scdm magfm. argu-
mento. sz. secūdi dubij. z secūdam ppetrum
z pā. z multos alios logicos qd illa est vera. qz
sua contradictoria est falsa. s. oīo chymera que
currit mouetur. pro quo est aduertendum secū-
dum magfstruz. qd qū est vna propōitio cathe-
gorica de relatiuo cuius aīo non est confusum
z est affirmatiua illa semp equalz vni copulati-
ue. de eisdem ptibus. Exēplū. ista. Adā qd nō ē
erit. pueritur cū ista. Adā nō est z ipse erit: sifr
ista. chymera qd currit mouet. conuertit cū ista.
chymera currit. z ipsa mouet. sed qū talis ppo-
sitiō eēt negatiua tūc illa equalz vni disiuncti-
ue de ptibus oppositis ptradictorie. aut. subcō-
trarie sue affirmatiue. Exēplū pmi. sōz. qd est nō
erit: ista equalz huic. sōz. nō est vel ipse non erit
que est vna disiunctiua facta de ptibus que sunt
contradicētes partibus sue affirmatiue. vt pz.
exēplū secūdi. chymera que currit non moue-
tur: ista equalz huic. chymera nō currit. vel ipsa
non mouetur. que est vna disiunctiua de ptib⁹
oppositis subcontrarie partibus illius affirma-
tiue. aut ptibus eius i quā resoluebatur ista af-
firmatiua scilicet. chymera que currit mouetur
ratio ar hui⁹ regule est. qz sicut iste sunt subcon-

trarie. chymera que currit mouet. z chymera qd
currit non mouetur. Ita debēt resolui in ppo-
sitiōes subcontrarias vna per disiunctiua. s. illa ne-
gatiua. z alia per copulatiua. s. illa affirmati-
ua. Sz quarta petitiō. An ista sit vera. Sz ē ani-
mal est substantia qd est rōnale. z videtur qd nō p
paulum pguēlez z entybez z alios multos
logicos. qz apb eos ista significat qd oē aīal est
substantia. z qd oē aīal est rōnale. qz vt dī i tertio
mō sensus ppositi z diuisi qū relatiuū n vni ter-
mino distributiuo. sz remouet ab eo z ponit p
tū pncipale illa ppo equalz copulatiue. Sz
o. ē mgt. arg. 41. pmi dubij z. p. p. vbi vo-
lūt qd relatiuū i eadē categorica cū suo aīte
sp se tenet ex pte z ex codē extremo cū suo aī-
cedēte. z ita apb eos idē erit dicere. Sz ē aīal ē
substantia qd ē rōnale. z oē aīal qd ē rōnale ē sū-
stantia. Sz scba p oēs ē manifeste fa. igt z p. q.
aut tale relatiuū se teneat sic. pbat paulus. qz
aliter illa ppo assūpta nullo mō posset puerit.
vt pz. qz nūq posset fieri de subo ptum. oportet
ret. n. sic dicere. suba. qd ē rōnale ē aīal. vbi nō
erit fmo latin⁹. z breuiter de isto ē tenēdū illd
qd dicit magf vel soluas rōnez suā vel dicas il-
lā fuisse hypo. Sz de suppone relatiuoz.

Ex quo patuit p quib⁹ relati-
ua supponunt zc. in
isto ca. magf ponit sex regulas. Sz
quaz aliqs arguit. z pmo p scbas
sic. i ista. oīs hō qd ē alb⁹ currit. ly
qui. nō supponit. sicut suuz aīo. z
tamē est in eadē categorica. igt regula falsa.
pna tenet cū minori z maiori. pbat. qz nec rela-
tiuū. nec aīo supponit. cū sub nullo eoz liceat
aliq mō descēdere de p se. vt pz. Sz o. af. Sz ē aī-
dē sic. In ista. sōz. nō eqtat equuz suū. ly. sōz. stat
discrete. z ly suum distributiuē. igt regula falsa.
pna patet. cū maiori z minori. pbat sic. Qūcūqz
sunt due dictiōes qū vna ē substantiuū z alia
adiectiuū eiusdem. tūc si vna stat distributiuē
alia sifr stat distributiuē. Sz ly suū ē adiectiuū
de ly equū. z ly equū stat distributiuē. vt pz. igt
z ly suū. qd fuit pbatū. Sz tertio af. Sz qūā re-
gulā sic. in ista. antichrist⁹ ē. vel ipse erit. ly ipse
nō replicat ppositionē sui aītis. z tū ē i diuersa
categorica. seu hypothetice relatiū. qd idē ē.
igt regula falsa. pna tenet cū minori z maiori. p-
bat: qz da tu o. s. q. replicet illā. z seqt qd ista ē
falsa qd cōit pcedit. z q seqt. pbo qz ista signifi-
caret quātū hec disiunctiua. s. antixps ē. vel ipse
antixps qd ē erit. Cui⁹ qlibz ps ē manifeste falsa.
igt ipsa cēt falsa. Sz quarto af. Sz qūā regulā
sic. relatiua accētiū nō supponit. igt regula fal-
sa. psequētia pz. z aīo. pbat sic. Nullū adiecti-
uū supponit. sz talia relatiua sī adiectiua. igt si
supponūt. pna pz. cū minori z maiori. pbat. qz nō

ut quod sub eis liceat descendere. ¶ Quia arguitur contra sextam regulam sic. relatiuum referens antecedens stans materialiter non supponit per seipso relatiuo aut sibi simili. igitur non supponit materialiter. persequentia p3. et alia probatur. Nam dicendo. hoc est nomen. et illud est species. supponit per illud. pro eo. per quo suum alius. et ita supponit per illo termino hoc. ¶ Ad ista rñ. ad primū dicitur quod difficile est ridere nisi teneamus illas esse hypotheticas. quod si volumus respon. ut supra in alio cap. ¶ Ad secundum negatur quod ly suū. stat distributive. et ad probationem negatur illa maior. scilicet quicunque sunt due dictiones. et ratio est: quod quādoque substantius est terminus cōis. et adiectiuū est terminus discretus. sic est in ppo sito de ly equi. quod est cōis. de ly suū. quod est discretum. ¶ Ad tertium dicitur quod non semper relatiuū hypotheticum relatum ad alius stans discrete replicat totā ppositionē antiū ut probat argm. ¶ An de ista cōiter pceditur. Antixps est ens. vel ipse erit. sicut ista. antixps est ens. vel ipse non est ens: que tamē fm regulā essent falsæ. Ideo dicitur quod illa regula intelligitur de relatiuo existente in hypothetica copulatiua et nō disunctiua: quia in disunctiua ut argumentum. probat relatiuū solū replicat alius. ¶ Ad quartum negatur quod adiectiua non supponat. unde in ista. ois hoc est albus. ly albus stat p fūse tñ mobilis. et ratio ē: quia ista. ois hoc est albus. subordinat ista. ois hoc est habens albedinē. ubi sub ly albedinē. licet descendit disunctum. ut p3. et loquor de albedine sic habita quod sufficiat denotare rem albā. ¶ Ad vltimum dicitur quod magister non voluit quod relatiuū statet materialiter dum refert alius stans materialiter: sed intellexit quod stabat per significato materialiter sui antecedentis. ¶ Sed hic occurrit bonū dubium. scilicet. An pponēs de relatiuo sint hypothetice. et arguitur quod non sic. ¶ Ois hypothetica h3 plures categoricas pinctas per notā punctionis vel vni tali subordinat: sed iste de relatiuo non sunt huiusmodi. igitur non sunt hypothetice. ¶ Huic argumēto potest dupliciter rñderi. primo negando maiore fm intentionē. ¶ Secūdo: et multo: quia fm eos locales et temporales sunt hypothetice. et tñ in eis non pungiūtur plures categorice per notā punctionis. sed per aduerbiū. ut si dicaz. Tu moueris quā curris. et tu es ubi plato non est. secundo posset negari minor. ideo probatur vtraque. et primo maior sic. quia dato opposito sequitur quod aduerbiū est vere cōiunctio: quod est falsum et ptra logicos et grāmaticos. et pñā probatur sic. ¶ De illud quod coniungit duas subas: seu duo suba respectu duorū actuum seu vbi et est de punctione: sed aduerbiū est huiusmodi. igitur esset vbi pñctio. pñā p3 cū minor per illos. et maior est grāmaticorū. et apparebit vera con-

siderant: nam nō est rōnabile quod aliud a cōiunctione pungiatur illo modo. Secūdo probatur illa minor: nam da tu oppo. scilicet quod iste subordinat vni habenti plures. et capio istam vocale. for. qui currit mouet. et arguitur sic. nihil quod est in ista vocali: nec etiā tota hec vocalis subordinatur punctioni. igitur hec vocalis non subordinat vni in qua pungiūtur plures categorice. pñā p3. et alius probatur: quia si in ista vocali esset aliqd quod subordinaretur punctioni: maxie esset ly q. eo quod esset resolvable i. et ille illa illud. (31) et non est. igitur nihil est hic quod subordinet punctioni. pñā p3 cū maior. et minor. probatur. quia dato opposito sequitur quod ly qui. non esset pñomē: quia per te. subordinat pñomini et punctioni simul: quod tñ reputat falsum: quia oēs dicunt oppo. ¶ Secūdo arguitur sic. nulla ppositio locabilis in sillogismo est hypothetica: sed ista. ois hoc quod currit mouet. est locabilis in sillo. igitur non est hypothetica: s3 hec ratio non erit multū efficax. ¶ In oppo. arguitur sic. ista. for. est anial: quod est rōnale. subordinatur vni in qua cōiunguntur plures categorice per notā punctionis. igitur ipsa. et a pari quilibet alia est hypothetica. pñā p3 per descriptionem hypotheticam. et alius probatur: quia illa subordinat vni in qua sunt duo noia et duo actus cōpositiui: et ita erūt ibi due pponēs: et ita due ppositiones. ¶ Et cōfirmat. quia si in illa cui subordinat sint duo vba. cū omne verbū in pñone vniat extrema. ibi erūt duo subiecta et duo pñā. et sic due categorice. ¶ Huic argumēto potest dupliciter rñderi. primo dicēdo quod vni illos verborū nō est pñcipale. et solū vba pñcipalia sunt quā vniunt extrema. et ita nō sequitur quod ibi sint due categorice: s3 ista est fuga. ¶ Secūdo. vel quodlibet vbi ē vniūtiū extremorū. vel nullā. et breuiter. si qd pñide rabit recte videbit istā rñsionē ēē falsā. ¶ Secundo posset rñderi concedēdo quod illa vocalis subordinat vni in q sunt due categorice: s3 negat quod subordinet hypothetice: quia illa nō subordinat vni habenti notā punctionis. ¶ Contra. quādoque aliqd vocale subordinat plurib⁹ pñomib⁹ metalibus sine nota. illud tale ppositū nō est pcedēdū: aut negādū: aut dubitandū. sicut si pponeret tibi hoc. for. currit. pia. currit. sine nota: s3 sic est quod ista. for. ē aial quod est rōnale. est vniū vocale pcedēdū. et subordinat pluribus categoricis. igitur plurib⁹ categoricis cū nota. ¶ Ad hoc forte rñ. negādo istā maiore. et dicitur quod ista nō tenet i relatiuis. vñ forte dicitur quod nō ē cōueniēs quod aliqd pplexū vocale de relatiuo subordinet plurib⁹ categoricis sine nota. et tñ sit pcedēdū. et hoc ē iō quia relatiua hñt depēdētiā ad alius. et sic stabūt pñue sine nota. ¶ 3. p. du plr: quia a pari sequitur ista ēēt pcedēda. for. currit. ille mouet. et esset vna oratio pfecta. tenet pñā

ex dictis. q. illud relatiuum h3 respectu ad an-
tecedens & ita poterit stare sine nota. ¶ Secun-
do data ista responsione sequitur q. aliqd vocale
esset oratio perfecta. & illud cui subordinatur ē
oratio imperfecta. qd est impossibile. probatur
psequencia. quia istud vocale. for. ē animal qd
est rōnale est oratio perfecta. vt p3. & illud cui
subordinatur nō est oratio pfecta. qd probō. qz il-
lud cui subordinatur est due categorice: sine no-
ta & absq. relatiuo ex quo in mēte non sunt re-
latiui. igitur erunt vnū imperfectum. vt p3 ex di-
ctis. ¶ Ad istud dubiū difficilis est rñ. credo
tamē q. illi q. tenent locales & tēporales eē hy-
potheticas habeāt etiā tenere de istis licet nō
teneāt. Et q. omne argumentum q. est contra
vnū est contra aliud & credo q. tenendo istā eē
necessariam fm ordinem nature. homo qui est
animal ē substantia. iste ppositiones de rela-
tuo sint hypothetice. & etiam locales & tempo-
rales. siq. tamē teneat istam esse contingentē
fm ordinez nāe sicut credo q. sequatur ex grā-
matica & nō male ipse habebit tenere illas ca-
thegoricas & hoc apparebit bene consideranti
diffōnem ppositionis & ad quid inuentus sit
pronomē. dimittatur tamē dubium insolutus
qd pro vtraq. parte habet vnā rationem que
consideranti continue videbitur efficacior.

¶ Capitulum de ampliationibus.

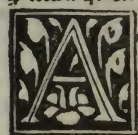
Suppositis his que cla-
re dicuntur a
magistro est piderandū q. ē dis-
ferētia inter terminū distractiuū
& ampliatiuum. Nam termin⁹ di-
stractiuus ē ille qui positus i pro-
positiōe nō permittit terminū a parte subiecti
stare fm significationē verbi. sed tollit sibi hoc
& dat aliud. exēplū. dicimus q. ly mortuus. ē di-
stractiuū. Nam dicēdo q. hō est mortuus nō ē
sensus q. ille qui est. vel fuit hō est mortuus nec
etiā est sensus q. hō qui ē. est mortuus. sed q.
homo qui fuit & nō ē. est mortuus. Et breuiter
quādo vna ppositio de tertio adiacere de subie-
cto. pnomine demonstratio vera & affirmatiua
de presenti non cōpatitur secū illam de secūdo
adiacente de pronomine etia demonstratio
per qd demonstratur idem sed formaliter cum
illa implicat contradictionem. tunc ille termi-
nus est. distractiu⁹. vnde qz ista. hoc ē mortuū.
demonstrando adaz non cōpatitur secū istā
hoc est. demonstrato eodez. dicimus q. ly mor-
tuū ē distractiuū. terminus autem amplia-
tiuus est ille qui positus a parte predicati per-
mittit subiectum stare fm significationem ver-
bi dando etiā sibi plus. sicut dicēdo. antichri-
stus est futurus. vbi ly antichrist⁹. stat pro eo q.
est vel erit. & hūc ppositioni non repugnat for-

maliter. Illa de secūdo adiacente. sicut erat in
termino distractiuo. vnde, iste non repugnant
hoc est futurum & hoc est. vt p3 de me.

Capitulum de appellationibus.

Appellatio &c. ¶ Cir-
ca istud
diffinitum est primo notandum
q. non est credendus q. appella-
tio sit vna qualitas existens i ter-
mino p. quā termin⁹ talis dicat
appellans. sed appellatio non est nisi termin⁹
a appellans sicut suppositio non est nisi termin⁹
supponens. & ita etiam de ampliatiōe dicatur.
¶ Secundo notandum q. appellare est idem
qd vocare. & q. cum aliquis appellat aliquez p
iudice suo in ista appellatione se restringit ad
faciendum illud qd volet iste iudex. Ita a simi-
li quādo terminus restringitur & supponit fm
q. vult verbum dicimus q. appellat. quādo ve-
ro non dicimus q. ampliatur. exēplū. dicēdo
homo fuit animal. dicim⁹ q. ly homo. amplia-
tur. qz non stat fm q. vult verbum. sed vltra na-
turam verbi. sed ly animal appellat & restringit
ad standum sicut vult verbum ex quo stat so-
lum proprietat. & est sensus ppositionis q.
homo qui est vel fuit. fuit animal quod fuit seu
q. illud qd est vel fuit hō fuit id qd fuit aial.

Appellatio tēporis &c. ¶ Circa istā
appellationem dubitatur an ista
& consimiles sint vere. tu vidisti
papa. posito q. heri. tu vidisti
vnum q. non erat papa sed be-
ne ante erat papa. & videtur q. sic. qz ista p re-
gulam videtur significare q. tu vidisti illū qui
fuit papa. qd est ver. vt ponit casus. Rñ. secū-
dum Petrum. ad. & hēntisberum & magistrū
& alios logicos. q. illa ppositio est falsa. & di-
citur q. talis ppositio. tu vidisti papam. nō
solum significat q. tu vidisti illum qui fuit pa-
pa. vt dicebatur supra. sed q. tu vidisti illum q.
fuit papa. p tpe. p quo eū vidisti qd est falsus.
vt patet ex casu. sñr & ista. tu videbis albū. nō si-
gnificat solū q. tu videbis illud qd erit albū. s.
q. tu videbis illud q. erit album pro tpe. p quo
videbis ipsum. sic q. ly album. appellat plus q.
tpe futur. vt dicit. p. ad. p q. ē notāda vna re-
gula q. si nō sit ex toto sufficiens erit tñ multatū
lis & ista q. termin⁹ exis a pte pdicati i. ppo-
sitiōe vocali. aut ē i. ppōne de vbo adiectiuo. aut
substantiuo. si pmiū sp appellat tali mō supradic-
to. ex. tu interfecisti sacerdotē. sensus ē q. tu i-
terfecisti illū q. fuit sacerdos dñ iiterfecisti ipm.
Si vō sit de vbo substantiuo. aut ē i. obliq. aut in
recto. si in obliquo talis terminus appellat mō
supradicto. ex. tu fuisti i domo platōis sensus

terminus
distractiuus

terminus
ampliatiuus

est q tu fuisti in ea que fuit domus platonis p tempore p quo fuisti ibi. similf tu fuisti in carcere. sensus est q tu fuisti in loco q fuit carcer p tempore p quo fuisti ibi. Si do sit in recto hoc duplf: q aut est aliqd aduerbiu temporis circa verbu aut no. si sit. tuc talis terminus appellat modo dicto exēpluz. for. cras erit hō. ly homo. sic appellat z est sensus q for. erit id qd cras erit homo. Et nō est solum sensus q for. cras erit id qd erit homo. Similf dicēdo. hoc heri fuit homo. ē sensus q hoc heri fuit id qd fuit hōi. non q hoc heri fuit id qd fuit homo absolute. Si do ibi nō sit aliqd tale aduerbiu ibi nō erit talis appellatio. exēpluz dicēdo. for. erit homo. sensus est q for. erit id qd erit homo. z sic de alijs.

Appellatio foie. Circa istam appellationē est notādū q appellatio forme seu rōnis nō est nisi in ppōne vbi est terminus cernēs actum mētis. p quo est notādū q termini pcernētes actus mētis possit in ppōne non habēt vim nisi super psona patiēte recta ab eis. ista aut psona patiēs aut pcedit aut seqtur. si pcedit ampliat vsq ad imagiabilā nullo modo appellādo. exēplū. si dicā. rosa. intelligo. sensus est q rosam que est vel pōt ēē vel intelligi ego intelligo siue itel ligam ipsam per istū pceptū rosa siue p istum pceptū substantia. si vō seqtur tunc talis terminus ampliat modo dicto. z vltra hoc appellat rationē seu formā. exēpluz dicēdo itelligitur rosa. sensus est q intelligitur rosa q est vel pōt esse vel pōt intelligi. z q itelligit per illuz pceptum seu terminū rosa. z sic ly rosa appellat rationē. Et si dī. quid est istud appellare rationem seu formā. respō. q appellare formā nil aliud est q per terminum pcernentem actum mētis pcedēdo denotari significatū termini sequētis picipi per talē terminuz vel p secū sinonimū. exēplum dicēdo intelligo chimera. dicimus q ly chimera. appellat formā: q per talē ppōnem denotat q tu intelligis si gnicatū illius termini. chimera per illū cōceptum chimera. silf dicēdo. ly homo significat hoīem. sensus est q ly hō significat hoīem per illū conceptū homo. z sic de alijs dicatur.

Sed iuxta ampliaciones z appellationes possunt concedi multe ppōnes. pma tu differz a nigro. z tamē tu non potes differre a nigro. pma pars est nota z secūda. pbat. nā da tu o^m. itū potes differre a nigro. Et cū ly nigro. stet distributiue pro eo qd pōt arguitur sic. Tu potes differre a nigro z tu potes esse nigrus. igit tu potes differre a te ipso. pns est falsuz. igitur

z antecedēs. non minor. igitur maior. qd fuit pbandum. **S**ecunda pclusio. tu es omnis homo existēs in ista domo: z tamē tu non potes esse omnis homo existēs in ista domo. pma pars ponit in casu. z secūda pbat: q da tu o^m. tu potes ēē omnis homo existēs in ista domo. z arguit hoc esse falsum: q sequitur tu potes esse omnis homo existēs in ista domo. sed for. pōt esse homo existēs in ista domo. igitur tu potes ēē for. psequēs falsuz. igitur antecedēs. z nō p minor. igitur p maior.

Tertia pclusio est ista. hec psequētia non valet. album erit non album. igit non albū erit albus. qz aīns est verum: z cōsequēs falsuz. pbat. z pono q vna res alba erit nigra continue post hoc. isto posito ista est vera albū erit nō albū: qz album continue erit nigr. vt ponit casus: z q pns sit falsum. probatur: qz illud pns significat q id qd non est vel erit album erit album. vbi illa negatio cadat super toto disiucto: qd implicat contradictionem: qz sensus esset q id qd nec est nec erit album erit albū. Et si dicif q illa consequentia valet: qz est conuersio simplex dicif q non est econuersio simplex: qz nō seruatur eadē appellatio: sed sua conuertens erit hec: qd erit non album est vel erit album.

Quarta pclusio. ista psequētia nō valet. nō rex est filius tuus. igit modo rex pōt esse filius tuus. parz vt pcedēs.

Quinta pclusio. ppositionē impossibilē tu pcessisti bene respon. z tamē tu non concessisti impossibilē propositionē bene respon. pbat posito q heri concessis istā. homo est asin⁹. que significabat deū esse: nunc tamē significat hominem esse asinū. tunc pz pma pars: qz istaz concessisti bene respon. z hec est vel fuit ppositio impossibilis. igitur zc.

Secunda pars etiā pz: qz tu nō concessisti bene responendo. ppositionem impossibilem p tempore p quo concessisti eam. Itēz concedif q carnes crudas comedisti: z tamē tu non comedisti carnes crudas. Itēz conceditur q hec ppositio que est falsa. ter me negabis. dicta fuit a deo: z tamē deus non dixit istā ppositionem falsam. pz pma pars: qz hec fuit dicta a deo. z hec est vel fuit hec ppositio falsa: qz est falsa. igitur zc.

Secūda pars etiā patet: qz non dixit deus illam p tempore p quo erat falsa.

Sexta pclusio. preuisuz a deo potest esse falsum. Et tamē preuisuz a deo nō erit falsum. patet secūda pars z pma probatur sic. quodlibet istoz potest esse falsum demonstratis istis. Ego diligam Iohānem. ego non diligā Iohānem. sed alterū istoz est preuisuz a deo. igit preuisum a deo pōt esse falsum. psequētia tenet cum maiori. exponēdo illam. ex quo ego sum libere volūtatis. z minor probat. Omne

verum est preuisum a deo. alterum istorum est verum. igitur alterum istorum est preuisum a deo. psequētia t3 cum maiori. z mino: p3: quia ista sunt ptradictoria. ¶ Septima pclusio. id qđ est non preuisum a deo pōt esse preuisum a deo. pbatur. quodlibet istorum potest esse preuisum a deo demonstratis illis ptradictorijs. Sed aliquod istorum est aliquid qđ est non preuisum a deo. igitur aliquid qđ est nō preuisum a deo pōt esse preuisum a deo. psequētia tenet cā m3: q3 vnū illorū est falsum. z maiō: pbatur. Omne qđ pōt esse verū potest esse preuisum a deo. sed quodlibet istorum pōt esse verū. ex quo sunt liberi arbitrij. igit qđlibet illorum pōt esse hūsum a deo: non tamē pcedit qđ non hūsum a deo pōt esse preuisum a deo. sicut nō pcedit qđ non album erit album.

¶ Alterius sunt ponende quedā petitiones. ¶ Prima. An ista sit vera. deus dixit falsum. respon. qđ sic. quia ista non plus significat qđ deus dixit illud qđ fuit falsum. p tempore pro quo dixit illud qđ est verum. Nam deus dixit duo contradictoria simul. igit dixit falsum. psequētia tenet. z antecedens. pbatur: qđ genesis sexto caplo dixit istā negatiuā. Non permanebit spiritus meus in homine in eternū. quā nō potuit pferre nisi proferret suaz contradictoriam affirmatiuam que est para illius negatiue. s. istam permanebit spiritus meus zc. Sed tu dices ego bene video qđ dixit falsum. sed volebat qđ nos crederemus oppositum illius falsi. Ideo peto vterius an deus dixerit falsum: z id nobis manifestauerit. pro vero volendo qđ assentiremus illi falso. quāuis illi ipse nō assentiretur. Respondeo salua veritate qđ videt qđ sic: qđ Ione. caplo. 3. Deus dixit istaz cathgoricam ninnuitis. s. hinc ad quadraginta dies ninnue subuertetur que fuit falsa pro tempore plationis: z illi tenuerunt eam. p vera z cā Jonas de itentōe dei predicauit pro vā. forte d3: qđ deus bene dixit illam cathgoricā: sed ipse intellexit illā pditionaliter: z sic nō voluit eos assentiri falso. Istud tamen non soluit: qđ bene scimus qđ deus intellexit cōditionaliter z non fuit deceptus. Sed tamē eam illis dixit cathgorice: z voluit illos itelligere cathgorice z non conditionaliter. ex quo nullū dedit signū qđ intellexerit pditionaliter. Unde arguit sic. ipse dixit illā falsam cathe. z per nullum signum aut reuelationez notificauit ninnuitis qđ ipse intellexerit hypothetice. igit dixit illud falsum z voluit ninnuitas illi assentiri. p vō: licet ipse illi nō assentiret. z pfirmatur: qđ si tu dices qđ illam quā deus dixit tñ cathgorice intellexit pditionaliter. z voluit non itelligere conditionaliter. Tunc a simili habere dū

bitare de omni propositione dicta a deo cathgorice an intellexerit illam conditionaliter. z voluerit nos illaz itelligere conditionaliter: qđ non est dicendū. Sed ad p̄mum illorū forte diceret aliquis qđ deus per signum ostendit ninnuitis qđ ipse intellexerit conditionaliter: qđ ninnue non est subuersa. Et ad confirmatiōem dicit qđ non sequitur qđ ego haberem dubitare de omni propositione cathgorice dicta a deo: qđ non apparet oppositū dicti. sicut apparuit ninnuitis. sed istud adhuc nō soluit: quia signo tempus in quo dixit deus illam ninnuitis. z signo illam in quo dedit signū in oppositum. z sequit qđ ad min3 voluit ninnuitas per tempus mediū credere illud falsum. Itē stat confirmatio superior. s. qđ habeo a simili dubitare de omni propositione dicta cathgorice. An deus voluerit qđ intellexerim illam conditionaliter: qđ licet nō dederit nobis signum in oppositū: tamē habeo dubitare an in futurū sit daturus nobis signū in oppositū. Ideo nō hī videtur qđ ista sit cōcedenda. deus dixit falsum volens nos credere illud. p vero. ¶ Sed contra hoc arguit fortis argumento sic. si deus dixit falsum volens zc. Aut ergo dixit hoc ex ignorantia: quia crederet illud esse verū: aut ex scientia. Si p̄mum igitur est ignorans veritatem. Si secundus igitur est mentitus probo consequentiā: qđ omne dicens falsum alicui. p vero. z credens eius oppositum mentitur illi. sed deus dixit falsum. p vō z oppositum credidit. igitur est mētītus. ¶ Ad istud respon. qđ aliquēz mentiri est duob3 modis: p̄prie z improprie. ille mentitur p̄prie qui vnum dicit z aliud sentit volens qđ illud qđ dicit teneatur pro vō. z hoc facit cum intētiōe nocendi: aut decipiendi illuz cui mentitur absq3 causa z iniuste. z hoc dicimus de proditoribus. ille vero mētītur improprie qui vnum dicit z aliud sentit: sed hoc quacuq3 intētiōe faciat non facit iniuste. sicut cōmuniter faciūt patres dicētes fabulas filijs. vt per illas filij reducātur ad vitam rectaz. Istō stāte dicitur qđ oportet vnum istorū concedere. s. vel qđ deus non scit omnia z decipitur: aut qđ potest facere preteritum nō esse preteritum vel qđ mentitus est ninnuitis. Quorum p̄mum non videtur dicendū. secundum etiā licet non implicet contradictionē: quia est pure negatiuum mihi non videtur verum: quia tunc posset facere Christum nō fuisse crucifixum. Tertium forte videtur ponēdus capiēdo mentiri secundo modo z non p̄mo. de quo tamen nihil dico assertiue: l3 argumentum me ad hoc cogat. Secunda petitiō. An posito qđ voles fore esse sacerdotē. z voles eum percutere sequatur qđ tu voles percutere lucer

dotem. Et videbitur qd sic. quia illa non videtur aliud significare. respon. qd secundum dicta et secundum magistrum argumeto. 38. primi ubi id non sequitur: quia posito qd voles percutere cras sor. et velis post cras ipsum esse sacerdotem: et non percutere ipsum est antecedens verum. et consequens falsum: quia consequens significat qd non solum tu voles percutere sor. volendo qd sit sacerdos. sed tu voles percutere sor. volendo qd sit sacerdos pro eo tempore adequate pro quo voles eum percutere: qd est falsum. Tertia petitio. an ista sit vera ly animal. significat hominem. respondetur qd non: quia ista propositio propter appellationem rationis facta est ly significat. super illo termino hominis. denotat qd ly animal. significat hominem per illum terminum homo: qd est falsum. Ideo haberes concedere qd ly animal non significat hominem: nec substantiam: nec asinum: nec sor. sed bene hominem substantiam asinum. et fortiter significat: nec supponit pro sor. aut asino aut homine. sed p. sor. asino et homine supponit. Unde solum ly homo. significat hominem: et ly animal significat animal: et ly sor. significat sor. et ly omnis homo omne hominem. si tamen quodam dicimus o^m facimus ubi materia non petit difficultatem.

Tractatus consequentiarum.

Consequentia etc.

Circa definitionem est sciendum qd ly consequentia. potest dupliciter accipi. vno modo formaliter. et sic non est nisi quodam operatione ratio intellectus per quam intellectus infert vnam propositionem ex alia siue bene inferat siue male. Vel vnu sinonimu cum illa. et sic p^{ri}ma in voce nihil aliud est qd ly. ergo vel igitur. in mente. aut est talis operatio. et sic semper est vnu complexu et terminus sine cathegorematicus. Alio modo accipitur p^{ri}ma materialiter. et sic p^{ri}ma est quodammodo propositio hypothetica rationalis que habet p^{ri}ma additionali. et isto modo non est vnu simplex. sed complexu. et similiter dicat de ly illatio. quod eisdem modis accipitur. Tunc ad propositum reducendo dicat qd cum magister describit p^{ri}ma: describit p^{ri}ma secundum modo. et sic ly p^{ri}ma. est terminus secunde significans veras p^{ri}mas. et habet duo significata: et non diffinitur p^{ri}ma: sed aut sibi simili. sed p^{ri}ma suis significatis personalibus. Et si petis. in quo differt p^{ri}ma primo modo a p^{ri}ma secundo modo dicta. respō. qd differt. sicut pars a toto: quia p^{ri}ma primo modo est sola nota illationis. sed secundo modo est aggregatum ex nota et ante et p^{ri}ma. Circa definitionem nota qd intelligit sic. consequentia est illatio. i. propositio quodammodo illativa consequens

ex antecedente. i. habens notam illationis per quam: aut per secum sinonima infert ab intellectu vel sensu consequens ex antecedente. h^o secundo modo intelligit diffinitio sic. consequentia est illatio. i. nota illationis per quam: aut secum sinonima infert p^{ri}ma ex antecedente que nota est p^{ri}ma habens officium vniendi et confundendi p^{ri}ma tantum immobiliter. Sed contra istam diffinitionem arguitur: quia subordinatur ly a. huic. tu exigitur tu es. Tunc ly a. est consequentia et tamen sibi non infertur consequens etc. Et vt supra pluries est respōsum. Prima diuisio consequentiarum. Circa diuisionem nota qd consequentia diuiditur in bonam et malam diuisione logicali vt supra. consequentia bona dicit qd est illa: cuius oppositum consequentis est aptum repugnare antecedenti. vel est illa que subordinatur vni tali. mala autem est illa in qua oppositum consequentis stante sua significatio stat cum antecedente. i. non est aptum repugnare antecedenti: neq^{ue} subordinari vni tali. Secunda diuisio. circa diffinitiones secunde diuisionis dicat sic. consequentia bona et formalis est illa in qua op^{er} consequentis formaliter repugnat antecedenti. i. est aptum cum antecedente facere copulatiua implicantes contradictionem. Que contradictio resultat merito anteceditis et oppositi consequentis collectiue. exemplum. dicimus qd ista est formalis. Tu es homo. igitur tu es aial. qd ista copulatiua facta ex antecedente et opposito consequentis. i. tu es homo. et tu non es aial. implicat contradictionem: que contradictio resultat merito vtriusq^{ue} p^{ri}ma. et non merito vni^{us} t^{ri}ni vt patet: quia nulla illar^{um} de per se implicat. Consequentia autem bona et materialis est illa que est bona. sed op^{er} p^{ri}ma cum antecedente non infert p^{ri}ma contradictionem resultatem merito vtriusq^{ue}. exemplum. tu es. et tu non es. igitur tu sedes. illa p^{ri}ma est bona et materialis et non formalis. qd licet ex opposito consequentis cum antecedente sequatur contradictio. qd sequitur te esse. et te non esse. hoc tamen non est merito anteceditis et oppositi consequentis: sed merito antecedentis t^{ri}ni. Tertia diuisio consequentiarum etc. Circa istam diuisionem intellige diffinitiones sic. consequentia bona de forma est illa: cuius quilibet etc. i. est illa que est bona et formalis: et quilibet sibi similis in forma etiam est bona et formalis. Sed dices. quid est forma consequentis: dicat qd est modus arguendi generalis iam inuentus a logicis: scilicet quem sit consequentia bona et formalis. exemplum. dicimus qd ista est bona. et de forma. homo est. igitur aial est: quia bona est et formalis. et quilibet similis illi secundum illud modum arguendi est bona et formalis. Consequentia autem bona de materia est illa que est bona et for-

malis: non tamē quelibet sibi similis in forma est bona et formalis. exemplū. ista. tñ pater est. igitur nō tñ pater ē: est bona et formalis. et nō de forma. Quia illa que est sibi filia. s. tñ deus ē. igitur non tñ deus est nō ē bona et formalis: l3 sit bona et malis. ex quo aīo est impossibile. ¶ S3 hic est dubitatio an ista sit de forma. aīal est. igitur oē aīal est. et videt q sic. qz ista est bona. et quelibet sibi filia in forma est bona: qz quelibet in qua arguet a particulari ad vsem in scdo adiacente. valebit. rñ q ista iam non est de forma: qz iā nō tenet rōne alicui⁹ forme seu modi arguendi iuenti et noiati in logica: qz nondūz cōposita talia regula i logica ab indefinita ad suā vsem de secundo adiacente. valet pñia: sed ista generalis a particulari vel indefinita ad suam vsem. non valet pñia. si tamē illa regula pōt ēēt iuenta credo q ista et multe alie que nō sūt bone de forma essent bone et de forma.

¶ Capitulum de regulis generalibus.

Formalis consequentie r. ¶ Hic sūt due petitiones. pma an regule generales hic posite a magistro conueniāt tantū psequentie bone et formalis: an omni psequentie bone. Rñ q iste regule hic posite pueniāt omni psequentie bone: sed. 24. regule posite a strodo non pueniunt oēs omni psequentie: vt patz de ista regula. si psequentia est bona. et aīo est pure negatiuū. psequēs non est pure affirmatiuum: qz ista tñ ppetit psequentie formalis: qz hui⁹ materialis. deus non est. igitur tu es. aīo est pure negatiuū. et psequēs pure affirmatiuū. ¶ Secunda petitio. an possit ēē qz fort. imaginetur se ēē et se nō esse. Rñ q sic: qz itelligendo istā copulatiuā. for. est. et for. nō est. quā ipse negat imaginat se esse et se nō esse: sed bene vtz est q non pōt esse qz assentiāt se esse et se non esse.

¶ Capm pma de regulis particularibus.

Anc sequitur pticulares r. ¶ In isto caplo magis ponit sex regulas: qru3 secunda h3 tres partes: vt videre potes in textu. Iste autēz regule sic se hñt qz sexta seqtur ex pma. quarta ex secūda. qnta ex tertia. pbantur hec oīa supposito hoc fundamēto q terminus cōis nō distributus in vno pdictioz distribuitur in alio. et econuerso. isto stante. pbatur. pmo qz sexta seqtur ex pma. nā si ab inferiori ad suū superi⁹ affirmatiue et sine cōfusione semp valet pñia. vt dicit pma regula. igitur arguēdo a pdictioz consequentis ad pdictioz antecedētis semp valet pñia. sed arguendo a contradictioz consequentis illius psequentie ad pdictioz antecedētis

tecedentis arguit a superiori distributiue affirmatiue et mobilitate ad suū inferius per suppositum factū. et sic arguitur scdm sextam regulā. igitur sexta regula est vera. et sequitur ex pma. Sed accipe exemplū. si ista consequentia. homo currit. igitur animal currit. que est secūduz pma regulam valet. igitur etiam ista que est a contradictioz consequentis ad contradictioz antecedētis valet. s. nullus animal currit. igitur nullus homo currit. et hec est secūduz sextam regulā. igitur sexta regula sequitur ex pma. ¶ Secūdo probat q quarta sequatur ex secunda. nam si ab inferiori ad suū superi⁹ distributiue siue affirmatiue siue negatiue. nō valet pñia. vt dicit 2a regula. igitur ēē arguēdo a pdictioz pñtis ad pdictioz antecedētis nō valet psequentia: sed taliter arguēdo arguitur a superiori non distributo ad suū inferius: qd dicit quarta regula non valere. igitur quarta regula vera. et sequitur ex secunda. exēplū. si non valet ista. nullus homo currit. igitur nullum animal currit. vt dicit secunda regula. nō valet etiā dicendo. animal currit. igitur homo currit. vt dicit quarta regula. et sic quarta sequitur ex secunda. ¶ Tercio pbatur q quinta regula sequitur ex tertia: nā si ab inferiori ad suū superi⁹ negatiue postposita. sic q termini nō confundantur. non valet consequentia sine medio vt dicit tertia regula. igitur etiam arguendo a pdictioz consequentis ad pdictioz antecedētis. non valet psequentia: sed sic arguēdo arguitur a superiori ad suū inferius distributiue et affirmatiue sine medio vt dicit quinta regula. igitur quinta regula sequitur ex tertia. ¶ Sed cōtra aliquas istarum regulāz arguitur. et pmo ptra pma sic. ista consequentia nō valet. s. ista mobilia eque cito descēdent. igitur eque cito mouebunt. et tamen arguit per pma regulam. igitur regula falsa. p3 pñia cum minor et maior. pbatur: qz descendant duo mobilia de tecto. vnum per lineā rectā: puta per chordam arcus. et aliud per lineā curuā. puta per lignū arcus. et pono q sic descēdāt q eque cito erūt in terra. tunc patet q ista eque cito descēdēt. et tamen non eque velociter mouebuntur: quia illud qd mouebitur per arcum velocius mouebitur. ex quo maius spaciū describet. ¶ Secundo arguitur contra eandem sic. nunq potest argui ab inferiori ad suū superi⁹ sine cōfusione. igitur regula superflua. patet cōsequētia. et antecedens probatur. et da tu oppositū. et sit q in ista. hō currit. igitur aīal currit. et pbat q arguitur confuse tñ imobilitate: qz nota rōnis pfundit confuse tñ imobilitate terminos pcedentes vt patet supia. igitur ly hō. et ly aīal. stant imobilitate. et igitur non valet pñia: nec

arguitur p regulā qd fuit pbandū. ¶ Tercio arguitur p secundā et tertiā regulā simul: qz non valet pñā. ista tñ substantia nō est aliqd. igit tñ aliqd nō est accidēs et oīs sub a est accidēs: et tñ arguitur p regulas. igit ambe regule false. patet pñā cū maiori: qz antecedēs illi psequētie est ver. et pñā falsum. ex quo secūda eius exponens est falsa. vt pz. f. qdlibet nō aliqd est accidēs. minor aut pbatur. qz hic arguit ab inferio- ri ad suū superius p fute tñ mobiliter: et ita arguitur p secundā regulā. arguit etia ab inferiori ad suū superius negatiōe postposita cū debito medio. vt pz. et sic arguit per tertiā. ¶ Ad ista respon. ad pñū dī q nō arguit p regulā: qz ly eque velociter. includit negatiōē. et sic argf negatiue. vnde est ac si ego arguerē sic. ista mobilia descēdent et non descendent vñū velocius alio. igit ista mouebunt et nō mouebunt vñū velocius alio. vbi pz q nō arguit p regulā. ¶ Ad secundū dī q in veritate nunq arguit ab inferiori et. quin arguat p fute tñ immobiliter. et sic regula de virtute sermonis est vana. tū ipa itelligit sic qd arguēdo ab inferiori affirmatiue sine pfusione. et hoc in ordine ad cathegoricas ad suū superius valet pñā. et sic negat q nō possunt argui p regulas. et dī q in exēplo dato arguit p regulā. qz ly hō. et ly aīal. in ordine ad cathegoricas stāt determinate. Et si dī igit idē terminus staret p fute tñ immobiliter et determinate. dī q nō ē icōueniēs in ordine ad diuersas ppōnes. Et si dī. igit sub illo licz descēdē et nō licz descēdere: qd est pdictio. rñ. qd absolute sub ly hō licz descēdē: et negat ista pñā. ly hō. stat p fute tñ immobiliter. igit sub eo nō licz descēdē. Sz solū seqf q in ordine ad talē ppōnē nō licet descēdere: cū quo tamē stat q in ordine ad altam liceat descēdē. et sic itelligi debēt diffōnes suppositū in qb dī nō licet descēdere. ¶ Ad tertiū respō. fm pbauli in obiectōibus. et secūdū p. m. in caplo exclusiuaz. q argumentū concludit. sed secūda regula dī itelligi sic. ab inferiori ad suū superius p fute tñ mobiliter et mere affirmatiue valet pñā. Tercia vero sic. ab inferiori ad suū superius negatiōe postposita stante inferiori et superiori determinate: aut discrete valet pñā. et sic argumentū nō ibit p regulas. qz nō arguit f3 regulas sic intellectas. vt pz. ¶ Sz h sunt due petitiones. ¶ Prima qd est dicere. valet pñā et nō valet pñā. rñ. qd quādo ponit regula affirmatiua sensus est. q valet de forma. i. qd qz valet. quādo aut ponit regula negatiua sensus est q nō valet de forma. i. nō qz valz. ¶ Secunda petitio est ista. siq negaret mihi istā regulā magf. f. ab inferiori ad suū superius p fute tñ mobiliter et affirmatiue valet psequētia. quō. pbarē sibi. respō. q ista regula est

necessaria. et per istam sum motus supra ad dicendū q causale dictionis reduplicatiue stat p fute tñ immobiliter. Siq tamē negaret illaz. pbatur sic. omnis pñā q sic se h3 qd ex p tradictorio pñtis seqtur de forma pdictiois pñtis est bona de forma. sed illa in q arguit ab inferiori ad suū superius affirmatiue et p fute tñ mobiliter est hmoi. igit ipsa est bona de forma. patz pñā cū maiori. et minor. pbat sic. cuiuslibz pñtie in q arguit a superiori distributo mobiliter negatiue ad suū inferius pñs seqtur forma. per ex antecedēte. vt dicit sexta regula. sed oīs pñtia in qua arguit ex opposito pñtis ad oppositū antecedētis alicui psequētie in qua arguebatur ab inferiori ad suū superius p fute tñ mobiliter. et affirmatiue sic se h3 q in ea arguit a superiori distributo mobiliter et negatiue ad suū inferius. igitur qlibet talis sic se h3 q in ea psequēs seqtur formaliter ex antecedēte. qd fuit. pbādū. et breuiter q negat istā regulā h3 negare sextaz ex q ista seqtur: et secundā ex qua seqtur sexta.

¶ Secundum caplm.

Regulas alis et. ¶ In isto caplo ponuntur sex regule. qm pma est ista ab vli et. q pbat sic. qz si nō da o. f. q ab vli ad pcticulare nō valet pñā. et seqf q ista bit o. pñtis cū ante. et ita poterit ē q duo pñtia sint simul vā: qd est falsū. ¶ Scda regula est ista. A ptefari et. q pbat sic. qz da tu o. f. q a ptefari ad vlem sit bona pñtia. et seqtur q in nulla tali stabit o. psequētia cū ante. et sic nō posset esse q eēt duo subcōtraria simul vera: qd est falsū. ¶ Tercia regula est ista. ab vli affirmatiua ad singulares cū medio valet cōsequētia. pbat sic. oīs psequētia q tenet p 3. modū pñie figure est bona. sed ista q est fm istam regulā est hmoi. igit et. pz psequētia cū maiori. et minor pz in exēplo. nā ista est in vari. oīs hō est aīal. et iste est hō. igit iste est aīal. et ita de alijs dicat. ¶ Quarta regula est ista. ab vli negatiua ad singulares valz pñā. pbat. qz ex opposito pñtis seqf op. pñtis fm pñā regulam pmi capituli. ex. qz valet ista pñtia de forma. iste hō currit. igit hō currit. valet etiā op. nullus hō currit. igit iste hō nō currit: qd fuit. pbādū. ¶ Quinta et 6. regula. satis patēt itelligēti.

¶ Tertium caplm.

De ppōnibz nō quā / tis et. ¶ In hoc caplo ponunt septē regule. pma. ab exclusiua affirmatiua ad vlem et. valet pñā et cōuerso. vt tñ aīal ē hō. igit oīs hō est aīal. et cōuerso. ista regula pbatur

¶ Quartum capitulum.

Ponende sunt regule, &c. **¶** Circa hoc capitulum nota q^d terminozū quidam sunt pertinentes ⁊ quidam sunt impertinentes. impertinentes sunt illi quozum q^{libz} potest de alio affirmative verificari ⁊ negative. vt ly album. ⁊ ly dulce. pertinentes autē sunt illi qui sic se habent q^d non quilibz potest de alio affirmative ⁊ negative verificari. ⁊ isti sūt duplices: qz

vel sunt pertinentes desperati et tuncquasi ininiici. Aut pertinentes sequela. et tuncquasi amica. si primus sunt illi quorum nullus potest de alio affirmatiue verificari: sed tamen negatiue: sicut ly homo. et ly asinus. Si vero sint pertinentes sequela. hoc dupliciter: quia vel propositio in qua est vnus insert de forma. propositione in qua est alter. et non e converso. vel insert aliam. et e converso. si primus. tunc illi se habent sicut superius et inferius. ut ly homo. et ly animal. Si secundum hoc dupliciter: quia vel propositio vnus insert propositionem alterius. et e converso mediante omni verbo: vel solus mediante verbo substantiuo de presenti. Si primum. illi dicuntur pertinentes conuertibiles. ut ly homo. et ly risibile. Si secundum. illi dicuntur pertinentes relatiui. Et ex hoc patet titulus capituli.

¶ Sed contra regulas huius capituli. et contra dicta arguitur. primo. probando quod ly homo. et ly animal. sunt impertinentes: cuius oppositum est dictum: quia illi duo termini sic se habent quod tam verificatur iucem affirmatiue: et possunt verificari negatiue. igitur sunt impertinentes. tenet consequentia cum maior. et minor. probatur: quia vbi nullus homo esset. quolibet istarum esset vera. nullus homo est animal. nullum animal est homo. ut patet. ¶ Secundo arguitur contra primam regulam. quia non sequitur. homo est animal. igitur asinus non est animal. et tamen arguitur ab affirmatiua de ly homo. ad negatiuas de ly asinus. quando termini sunt desperati. igitur regula falsa: ¶ Tertio arguitur contra eandem: quia non sequitur. tu fuisti albus. igitur tu non fuisti niger: cum stet oppositum consequentis cum antecedente. Nec sequitur. contingenter tu es homo. igitur contingenter tu non es asinus: quia antecedens est verum. et consequens falsum. ut patet exponendo. et tamen vtroque arguitur per regulas. igitur regula falsa. ¶ Quarto arguitur contra quartam regulam. quia non sequitur. pater fuit. igitur filius fuit. et tamen arguitur per regulam. igitur regula falsa. tenet prima cum minor. et maior. probatur: quia posito quod sorti nunc primo sit natus filius. est autem verum ut patet resoluedo. et prima falsum. Nec sequitur. pater albus est. igitur filius albus est. et tamen arguitur in secundo adiacente. igitur tunc. ¶ Quinto arguitur contra septimam regulam: quia non sequitur. hoc non est ens. demisso populo. et hoc est. igitur hoc est non ens: quia autem est verum ut patet. et consequens implicat contradictionem: quia significat quod hoc est aliquid quod non est ens: quod implicat: cuius sequatur. igitur hoc est aliquid. et hoc non est ens per regulam de relatiuo. idem dicatur de ista. hoc non est asinus. et hoc est. igitur hoc est non asinus: quia autem est verum demonstrato populo ut patet. et consequens falsum: quia significat quod hoc est aliquid quod non est asinus: quod est falsum: quia tunc populus esset aliquid. ¶ Ad ista

respondetur. ad primum dicimus quod verbaliter concluditur: quia illud quod diximus quod termini impertinentes sunt illi qui possunt verificari iucem affirmatiue et negatiue. intelligitur ipsis pro aliquo supponetibus. sic quod eis aliquid corresponsdeat in re. et sic patet solutio. ¶ Ad secundum dicitur quod regula illa non est absolute vera: sed debet intelligi cum his limitationibus. scilicet ab affirmatiua vnus desperati ad negatiua alterius a parte predicati de presenti. et sine limitatione. valet consequentia. et sic patet solutio argumentorum contra ista: quia in primo arguitur a parte subiecti. in secundo arguitur de preterito. In tertio arguitur cum limitatione: sed cum ly contingenter. ¶ Ad tertium principale dicimus quod regula non est absolute vera: sed intelligitur sic. ab vno correlatiuorum simpliciter et solitarie sumpto: ad reliquum simpliciter sumptum de presenti. valet prima. et sic patet solutio ad illas duas instantias. ¶ Ad vltimum dicimus quod non arguitur per regulam: quia non arguitur cum debito medio: nec illud est debitum medium: sed istud. scilicet hoc est aliquid seu hoc est ens. que in casu esset falsa demonstrato populo. posset etiam aliter dici quod illa minor est falsa. scilicet hoc est demisso populo. quia per ly hoc in singulari non potest demissari populo. quia populus non est hoc. sed hec. et hac responsione credo esse bonam. ¶ Sed est specialis dubitatio contra sextam regulam an sit vera. scilicet ab affirmatiua de predicato infinito ad negatiuas de predicato finito est bona consequentia. et arguitur quod non: quia ista consequentia non valet. tu fuisti non sedens. igitur tu non fuisti sedens: et tamen arguitur per regulas. igitur regula falsa. et consequentia cum minor. et maior. probatur: quia posito quod heri fueris currens et ante heri sedens esset antecedens verum. scilicet tu fuisti non sedens: quia fuisti currens. et consequens falsum. ut patet. ¶ Ad hoc sunt tres responsiones. prima est bridaniana. 3^a philosophice. questione sexta. et miseri in questionibus perihermenias dicentium: quod talis regula non est vera non solum arguendo de preterito. ut probatur argumentum: imo nec de futuro aut de presenti. vnde dicit bridanus quod non sequitur. tu es non sedens. igitur tu non es sedens: et ita stat oppositum consequentis. scilicet cum antecedente tu es non sedens. et tu es sedens secundum eum. ¶ Alii autem communiter dicunt quod talis regula non est absolute vera. ut probatur argumentum. et dicunt quod de preterito et de futuro regula non est bona. sed bene de presenti: quod est contra bridanum. Unde bene sequitur tu es non sedens. igitur tu non es sedens. Ad tamen sequitur tu fuisti non sedens. igitur tu non fuisti sedens: et ita procedunt quod tu fuisti sedens et tu fuisti non sedens. Sicut tamen quod de preterito et futuro regula tenet iungendo consequenti ly. tunc exemplum. licet non valeat tu fuisti non sedens. igitur tu non fuisti

sedens valet. tñ tu fuisti non sedens. igitur p tunc tu non fuisti sedens. ¶ Tertio modus respondendi dicit pbabilis regulam tenere i omni tpe absq ly p tunc. et dicit ista pñam eē bonā. tu fuisti nō sedens. igitur tu non fuisti sedens. et pbat eā: quā pbata patebit iprobatio aliarum rñsionum. arguo igit sic. ista pñā tenet arguēdo de pmo ad vltimū. igit est bona. tenet pñā. et añs. pbat. supponendo q negatio infinitans terminum finitū q est pñicatuū neget et remoueat ipz a subiecto: eo mō quo iuenit. istud suppositū pz a Paulo pro p te in. 36. argumento pmi dubij. et p parte in. 6. argumento secundi dubij. Tunc arguitur sic. tu fuisti nō sedens. igitur tu fuisti res que non fuit sedens. et vltra. tu fuisti res que nō fuit sedens. igit tu fuisti res. et illa non fuit sedens. tenet pñā. qz relatiuū est resolubile. et vltra. igit tu fuisti res. et illa res que fuit tu. nō fuit sedens. tenet itez psequencia: qz relatiuū illud replicat totaz pñonem. et vltra. igit res illa que tu fuisti non fuit sedens. ¶ Sed aliqz forte negaret pñā pñāz. s. tu fuisti non sedens. igit tu fuisti res que non fuit sedens. Et dices q ex illo antecedente solum seqtur q tu fuisti res que fuit non sedens. ideo pbat pñā sic. in ista. tu fuisti non sedens. ly non. remouet ly sedens a subiecto eo mō quo iuenit in ista. tu fuisti sedens p suppositūz. Sed iuenit ly sedens supponere p oibus pñeritis. igit remouet ipm a subiecto p oibus sedentibus pñeritis. et sic pz q ista. tu fuisti non sedens significat q tu fuisti res que nō fuit sedens: sicut ista. non albu erit albu. significat q illud quod non est nec erit albu erit albu. vt patet supia in ampliatiōibus. secundo reprobat ista rñsio: qz ea data itur in infinitū: qz ista rñsio dicit q ista. tu fuisti nō sedens. significat q tu fuisti res que fuit non sedens. queraf ab ea vltius qd significet ista secunda cū sit de pñimili termino infinito. et sic ibitur in infinitū. et si qz velit tenere istaz responsionē quā credo esse bonā habet vlti⁹ dicere q qnta regula non tenet de pñerito nec de futuro: qz nō seqtur. tu fuisti iustus. igit tu fuisti non iustus. Sed oportet addere psequenti ly p tunc. et valebit pñtia.

¶ Incipit tractat⁹ de pbatiōib⁹ terminoz.

Valiter ¶ Circa istuz tractatū sunt aliqua notanda. ¶ Prīmū est q pbare ppositionē. vt ista. hō currit. est ostēdere eius veritatē. improbare autē est ostēdere eius falsitatē. hoc aut potest duplf fieri qñtuz spectat ad ppositum. s. vel generaliter vel specialf. Si generaliter vnus erit modus oīum. s. vt dicatur ei⁹ pñmarium et adequatū significatū est vtz. igitur

ista ē vā. vt est falsuz. igit ista est falsa. Si at spā li hoc fiet vno modoz ifra dicēdoz. ¶ Secūdo notādū q titulus tractat⁹ potest duplf itelligi. vno modo sic. incipit tractatus de pbationibus terminoz. i. ppositionū que termini sunt. et vere pbatur: vel iprobantur: ex quo sunt vere vel false. Alio modo itelligitur sic. de pbatiōibus terminoz. s. complexoz: non qz termini icomplexi pprie pbentur vel improbantur. ex quo nō sunt veri vel falsi: sed qz secundū alium et aliuz terminū mediātū. i. pbabilem denoiantes ppositionem sumit alia et alia pñōis pbatio. vt in fra patz. ¶ Tertio notādū q oīs ppositio: aut est mediata. i. pbabilis vt eēt ista. hō est alin⁹. et hō est aial. vel imediata. i. improbabilis. et est oīs illa. et solū illa que ē de vbo substatiuo: aut de vbo potest personalf sumpto cum pñomie demonstratiuo. vt hoc est: vel hoc pōt esse. Si mediata aut ē negatiua aut affirmatiua. si pñium. pbatur per affirmatiua. Si scōz. hoc duplicit⁹: qz aut est hypothetica aut categorica Si hypothetica itez duplf: qz aut est pbabilis categorice aut hypothetice. Si pñm. pbatur scdm exigentiā pñi termini mediati denoiantis ipsam. exemplū. necessario tu es. vel tu non es. ista est hypothetica pbabilis categorice ratione de ly necessario exponibiliter. vt ifra patet. Si hō sit hypothetice pbabilis: aut est cōditionalis aut copulatiua aut disiunctiua. Si pñditionalis pbaf sic. o⁹ psequentiū indicatiue sumptū est aptū natū repugnare antecedenti. igit ipsa est vā. Si copulatiua. pbaf sic. quilibet pars pñcipalis est vā. igitur ipsa est vera. si disiunctiua pbaf sic. vna pars pñcipalis est vā. igitur ipsa est vera. si aut ppositio sit categorica pbaf vno istoz modoz ifra pñit⁹: s. aut resolubiliter: aut exponibiliter: aut officiabiliter: aut descriptibiliter: aut per casus verit⁹. ¶ Altimio sunt notāda qdam faciētia ad ppositum ifra per totū. pñm. pbatio pñōis semp dz incipere a pmo termino mediato. non a pmo fm sitū: sed a pmo termino denomināte pñonem. exm. pbatio istius. hōiem currere est possibile. non dz incipere a ly hōiem. sed a ly possibile. ex quo ista denominatur modalis: sed sensu pposito. ¶ Secundo notādū q oīs categorica affirmatiua de relatiuo referente añs non confusum ē quales copulatiue. exm. ista. aliquid est qd non est aial. ē quales huic. aliqd est hō. et id non est aial. ¶ Tertio notādū q qñ vnum nomen regit ab alio. et postponit ei. et sunt termini cōmunes si eis daf suppositio ab aliquo tertio semper dabitur cōsimilis suppositio vtrifqz. exēplum dicendo. quilibet asinus hominis est animal hominis. taz ly hominis q ly asin⁹ stat distributiue. et tā ly hominis. q ly animal. stat

confuse tantum dixi primo si sint termini eodem
propter istam et similes. quilibet asinus sor. cur
rit. ubi ly asinus distribuitur. et ly sor. no. dixi se
cundo. si dictio recta postponatur. qz si no. no. o.
ut si dicam. cuiuslibet hois asinus currit. stat ly
hois. distribuitur. et ly asinus. confuse tñ. T Ter
tio dixi. si est dat suppositio a tertio. qz in ista.
tu es differens ab hoie. ly differens. stat determi
nate. et ly hoie. distribuitur. Quarto notan
dum qz omnis pbatio propositionis bona d.
reduci ultima te ad resolutibiles et ad immediata.

Capitulum de resolutionibus.

capitulum

resolubili
um magi
clare loquit. Sed arguitur con
tra ipm. et pmo sic. quilibet istaz
f. isti currunt. homo est ho. est i
definita affirmativa. et tamen non
sunt resolutibiles. igitur 3 cu. patet psequencia cu
maiori. qz in illis subijctur terminus comunis
sine signo. ex quo ly. isti est terminus comunis
per ipsum et minor. pbatur. qz non videtur quo
pma habeat resoluti. qz ibi esset nugatio. i. iuti
lis repetitio. ut si dicat. iste est homo. et iste e ho
mo. igitur ho est ho. Secdo arguitur sic. iste
et cõsimiles. f. iste ho albus incipit currere. i hac
domo tu es. sunt resolutibiles. et tamen sunt de p
nomine demonstratiui singularis numeri. igitur 3
eum dicentem tales eẽ immediatas. patet psequen
tia. cum minori et maiori. pbatur. qz dato qz iste
non resoluatur. sequitur qz duo contradictoria
sunt simul falsa. et pbatur cõsequencia. et capio
istam. iste homo albus incipit currere. et iste ho
alb. n. incipit currere. que sunt pcontradictorie et di
cas qz prima non pbatur. ratione de ly iste ho
mo albus. sed rone de ly incipit. et arguitur qz
iste sunt simul vere. et pono qz sor. currat curret
et cucurrerit. et non sit alb. sed immediate p. erit
albus. tunc ista est vera. iste ho albus non inci
pit currere. ut patet ex casu et ista similiter esset
vera. iste homo albus incipit currere. probado
ratione de ly incipit. qz iste homo albus nunc
non currit. et iste homo alb. immediate post hoc
curret. ut patet. igitur 2c. Tercio arguitur con
tra modum resoluendi. qz no. sequit. hoc e ho.
demonstrando animal comune. et hoc est asin.
igitur homo est asinus. Item no. sequitur. hoc
est pater. demonstrata diuina essentia. et hoc est
filius. igitur pater est filius. qz antecedens i il
lis est ver. et psequens. falsum. et tamen arguitur
per resolutiones. igitur 2c. Quarto arguitur
sic. iste psequente non valent. hoc erit albus d.
monstrato vno nigro qd erit albi. et hoc est vel
erit no. album. igitur non album erit albi. Si
militer hoc erit verum. demonstrata illa. tu dor
mis. et hoc est vel erit aliud a vero. igitur aliud

a vero erit ver. et tamen arguitur secundum mo
dum Pauli. igitur ille modus est malus. patet
psequencia. cum minori et maiori. probat. qz an
tecedens in illis est ver. ut patet. et consequens
falsus. qd probatur. et capio oppositã istius. no.
album erit albi qd est hoc. nihil non albi erit
album. et arguitur sic. ista negatiua est vera. igitur
illa affirmatiua falsa. p. pna. et a. a. probat.
sic. tñ albi erit albi. igitur nihil non albi erit al
bi. p. pna. itez ab exposita ad exponẽ. et a. a.
est ver. igitur 2 pna. qz a. a. sit ver. probat. sic. oẽ
qd erit albi est vel erit albi. igitur tñ albi erit al
bi. p. pna. ab vli ad sua exclusiua. et a. a. e. ver.
igitur 2 pna. simili mo arguit de scda pna. Id eẽ
dicat de istis. hoc curret. et hoc e vel erit no. cur
rens. igitur no. currens curret. iste pot eẽ rex. et iste
est vel pot eẽ no. rex. igitur non rex potest eẽ rex.
Quinto arg. sic. ista pna. no. valet. p istu ha
bitu tu decipieris. et iste habitus est vel erit sci
entia. igitur per scientia tu decipieris. et tamen arg
fm magfm. igitur 2c. p. pna. cu. miiori et maiori. p
bat. qz a. a. e ver. et pna. falsus. qz a. a. sit ver. pro
positiois. sor. e. p. que credas firmiter qz sor. sit.
et pono qz te sic credẽte de. annihilabit sor. et
sequitur qz a. a. e ver. f. per istu habitũ. tu decipie
ris. qz p istu qñ sor. no. erit credes ipm eẽ. et iste
habitus e vel erit scientia. qz e. et qz pna. sit falsus
et p. qz nemo p scientia decipiet. ut p. Ad p
mũ rñ. qz no. est de intẽtione magistri qz ois in
definita sit resolutibilis. ut probat argumẽtu de
illis duab. in definitis assumptis. of tñ qz quel
bet istaz e mediata et pbabilis. pma. n. isertur
ex multis singularibus sic. iste currit. et iste cur
rit 2c. igitur isti currunt. et scda isertur ex vna sin
gulari sic. iste est ho. igitur ho. e ho. per illa regu
la psequentiã. ab inferiori affirmatiue 2c. Ad
secundum sñr dicitur qz non intẽdit magi qz ois
propositio in qua e demonstratiuũ non sit resolu
bilis. sed qz ois ista in qua e demonstratiuũ sim
pliciter seu solitari e sumptũ. ut eẽ ista. hoc e.
vnde quilibet istaz e resolutibilis. talis ho cur
rit. iste homo alb. incipit currere. et in ista domo
tu es. pma. n. sic resoluẽt. iste currit. et iste e talis
homo. igitur 2c. et secunda resoluẽt sic. iste incipit
currere. et iste e vel incipit eẽ iste ho alb. igitur 2c.
et tertia sic. ibi tu es. et ibi e i hac domo. igitur i
hac domo tu es. Ad tertium of qz illa argu
mẽta petũt aliã difficultatẽ. tamen pro nũc of qz
iste modus resoluendi non est generalis. s. fal
lit in vno casu. f. qñ per demonstratiuũ demon
stratur. sicut e in pmo argumẽto vbi demonstra
tur aial comune: qd est multa. qz asin. et bos 2c.
quorum vnũ non est aliud. et similiter in secun
do argumẽto vbi demonstratur essentia diuina.
Sed si quis velit modum generalẽ resoluẽdi

inferat ex illis resoluētib⁹ vna. de ly qd ē. Sicut
si dicam⁹. hoc ē pater. et hoc ē fili⁹. igit illd qd ē
pater est fili⁹. ¶ Ad quartū dī de intētiōe ma-
gistri in. 36. argumēto primi dubij. et Strodi in
suis psequentijs q⁹ ibi nō arguit a resoluētib⁹
ad resolutā. ideo nō miz. si antecedens sit vez
et psequēs falsum. vnde resoluētes istius nō al-
bi erit albi. sunt iste hoc erit albi. et hoc ē vel
erit aliqd qd nō ē vel erit albi. vbi ly nō neget
totum p̄iunctū. seu et hoc ē vel erit aliquid q⁹
nec ē et erit albi. vbi secūda resoluens semp
est falsa. Pro declaratiōe aut hui⁹ suppono q⁹
nota negationis infinitans terminū negat eū eo
modo quo inuenit. exēplū. dicēdo. hō est aial.
ly hō. stat p eo qd ē solū. ideo si dicaz. nō hō est
aial. sensus erit. aliqd qd nō est hō est aial. Si-
militer dicēdo. hō erit alb⁹. stat ly hō p eo. qd ē
vel erit. ideo dicēdo. nō hō erit alb⁹. ly non. ne-
gabit ly hō. eo mō quo inuenit ampliātū et sub-
ordinat hūc. aliqd qd nō ē. vel erit hō erit albi.
vbi ly nō. neget disiunctū sic. q⁹ pueratur cū illo
copulato de p̄tibus oppositis. si aliqd qd nec ē
nec erit hō erit albi. Istō stāte patet q⁹ ista p-
positio. nō albi erit albi. ex quo ly albi stabat
disiunctim p eo qd ē vel erit. et negat a tali nega-
tiōe ē falsa: et sensus suus ē q⁹ aliqd q⁹ non est
v⁹ erit albi seu qd nec ē. nec erit albi erit albi
et sue resoluētes erunt iste. vt patet sup⁹. hoc erit
albi. et hoc ē vel erit aliquid qd nec est. nec erit
albi. quaz scda ē falsa. Similiter dī de ista. ali-
ud a vō erit vez. q⁹ ipsa ē falsa. q⁹ ex quo ly ali-
distribuit ly vero. eo mō q⁹ inuenit. et inuenit ipz
ampliātū distribuit ipm ampliātū et sensus ē q⁹
ad qd est vel erit aliud ab eo qd ē vel erit veruz
erit vez qd est falsuz. et tūc p3 solutio argumētī.
q⁹ dī q⁹ illa nō bene resoluebatur supra. sed sic
d3 resoluti. hoc erit vez et hoc ē vel erit aliud ab
eo qd ē vel erit vez. vbi scda exponens est falsa
q⁹ ex illa seqtur falsuz. seqtur. n. hoc vel erit ali-
ud ab eo qd ē vel erit verū. demonstrata ista. tu
dormis. et hoc idē ē. vel erit verum. igit hoc erit
aliud a seipso. Similiter dī de ista. nō currens
curret. et nō rex pōt eē rex. q⁹ iste sunt false et re-
soluit sic. hoc curret et hoc ē v⁹ erit aliqd qd nō
est vel erit currens. igit et. Similiter hoc potest
eē rex et hoc ē vel potest eē aliqd qd nō ē vel po-
test eē rex seu qd nec ē. nec potest eē rex. igit et.
vbi secūda exponēs semp est falsa. ¶ Ad vlti-
mū dicitur q⁹ ista est vera per habitū sciētie p
sciam. aut per veritatē tu decipieris. q⁹ ly sciaz.
stat ampliatiue. vnde q⁹ idē habitus est primo
sciētia in isto casu. et deinde error istud nō ē in-
conueniēs: nō tamen pceditur. q⁹ tu decipieris
per sciam. vt p3 supra in appellacionib⁹. q⁹ ista
significat q⁹ tu decipieris p habitū qui erit scia
qui decipieris illud. qd est falsū. vt p3. ¶ S3

contra solutionē secūdi argumētī. et ptra mo-
dū probādī ibi positū arguit forti argumēto:
q⁹ eo dato seqtur duo cōtradictoria esse simul
vera. qd probatur. et capio istas. i. hac domo tu
es. et in hac domo tu non es. et argf sic. ista sunt
simul vera dato isto mō. et ista sūt ptra dictoria.
igitur et. p3 psequētia cū minorī. q⁹ prima est
singularis affirmatiua. et secūda sua negatiua.
et maior probatur. supposito q⁹ tu et plato sitis
in hac domo. et q⁹ quilibet locus cōmunis sit locus. isto stante p3
veritas p̄ime. si in hac domo tu es. et secūda p-
batur sic. vbi plato est tu non es. sed in hac do-
mo plato est. igitur in hac domo tu non es. p3
psequētia. ab inferiori ad suū superius nega-
tiōe postposita et cum debito medio. vel sic. et
melius. ibi tu non es. demonstrato loco p̄prio
platonis. et ibi est in hac domo. igitur in hac do-
mo tu nō es. Sed forte negabitur ista. vbi pla-
to est tu nō es. q⁹ dicitur q⁹ vbi plato est tu es.
q⁹ in hac domo vbi plato est tu es. ideo proba-
tur ista sic. in loco in quo plato est. tu nō es. igit
vbi plato est tu non es. p3 psequētia. q⁹ ly vbi
non significat nisi in loco in quo. et antecedens
probatur sic. in loco proprio in quo plato est.
tu non es. sed omnis locus proprius in quo
plato est est locus. igitur i loco in quo plato ē
tu non es. p3 psequētia. ab inferiori ad suū su-
perius negatione postposita cū debito medio.
¶ Ad hoc rñ⁹. q⁹ iste sunt simul vere. vt pbat
argumentum. Sed dicitur q⁹ non sunt contra-
dictorie nisi apparenter. et cum dicitur q⁹ vna ē
singularis affirmatiua. et alia ē sua negatiua et
posset dici et bene q⁹ non sunt singulares nisi in
voce aut in scripto. tamen teneat o^m et dicatur
q⁹ non semper singularis affirmatiua et singu-
laris negatiua sunt contradictorie sicut in pro-
posito. Sed tu dices. vbi erit hoc et vnde pue-
nit. rñ. q⁹ quando per subiectum singularis de-
monstratur vna res habens ptes pro quaz qua-
libet vel multis potest predicatum talis singu-
laris verificari de suo subo tūc singularis affir-
matiua et negatiua nō dīcēt nisi negatio p̄po-
nat toti. vñ q⁹ ad hoc q⁹ i hac domo tu sis suffi-
cit q⁹ i vna quia pte hui⁹ dom⁹ tu sis. et silf ad h⁹
q⁹ i hac domo nō sis sufficit q⁹ i vna pte hui⁹ do-
mus nō sis. hinc ē q⁹ iste nō sunt dīdictorie. sed
bene iste erūt dīdictorie. i. hac domo tu es. et nō
in hac domo tu es. Silf iste nō ptra dīcūt. ibi tu
es. et ibi tu nō es. nec iste. ff. a. plano tu moueris.
et sup a. plano tu nō moueris. nec iste. hēri tu fu-
isti. et hēri tu nō fuisti. nec iste. tūc tu fuisti. et tūc
tu nō fuisti. demonstrato vno tpe. similiter in. a.
hora tu fuisti. et in. a. hora tu non fuisti. sed i of-
bus o3 pponere negationē. Sed aduerte q⁹ nō
debet pcedi q⁹ per a. horā tu fuisti. et p a. horā

tu nō fuisti: qz iste multū differūt. s. per a. hora: tu fuisti. z in a. hora tu fuisti: qz ad hoc q. pma sit vā reqrit q. tu fueris p. quālibet partē a. ho- res: sed ad hoc q. secūda sit vā. sufficit q. in vna parte vel istāti irrinsēco illius tu fueris. vñ pce- dim' cōter q. istās fuit in sua hora: z tamen nō fuit p. suā horā. Ex his poteris multa pulchra lferre: que tu p. sidera. ¶ Sed hic sunt due peti- tiones. pma. quāta ē ista. isti currūt. ¶ Ad hoc sunt qtuor modi rīdendi. p. mus est o. chā q. di- cit q. hec est singularis: p. tra q. pōt argui mul- tipliciter. z pmo sic. subīn istius p. pōnis suppo- nit p. multis z cōter. igit ista non est singula- ris. p. p. nā. z aīo est notū. Secūdo sic. nulli singulari pōt p. grue addi signū distributiuū: sed isti p. grue addit signū distributiuū. igit ista non est singularis. p. p. nā. z aīo. p. batur: qz nō p. grue dicim'. oīs for. currūt. z p. grue dicimus. oīs isti currunt. Tertiū z forti' sic. si ista est sin- gularis detur sua indefinita. z non poterit dari. ¶ Scdōs modus est quozundā dicentū q. ista est v. s. contra quos arguit dupl. pmo sic. hic non subīcitur terminus cōis signū vniuersali de- terminatus. igit ista non est v. s. patz p. nā. z an- tecedens est notū. Secūdo sic. si ista sit vniuer- salis. quero que sit sua singularis. z sua indefini- ta vel particularis. z nō poterit dari. ¶ Terti' modus respōdendi est magis in obiectiōibus dicētis q. ista est indefinita: qz oīs p. positio in q. subīcitur termin' cōmūis sine signo est inde- finita. ista est huiusmodi. igit est indefinita. tenet p. nā cū maior. z minor etiā p. qz p. nomen plu- ralis numeri est termin' cōmūis. ¶ Contra hoc arguit dupl. pmo sic. si ista esset indefinita. ipsa posset h. p. particularē secum p. uertibilem: sed non habet neq. habere potest. igitur nō est indefinita. tenet p. nā cū maior. z minor. p. batur: qz da tu oppositū. s. q. habeat. z assigna mihi il- lam. ¶ Secūdo arguit sic. si ista esset indefinita subīn staret determinate. z sub eo liceret descē- dere disiunctiue: sed nō licet. igit nō est indefi- nita. p. p. sequentia. z aīo est verum. igit z cōse- quens. ¶ Forte dicitur q. licet descendere sic. isti currunt. z isti sunt oīs isti. igitur iste currit vel iste currit &c. ¶ Sed contra. qz ex hoc non seqtur q. liceat descendere disiunctiue. z q. sub- iectum illud stet determinate: qz tunc dicimus q. aliq. terminus stat determinate quādo sub eo licet descēdere disiunctiue. z a cōuerso ascē- dere: vt patz supra: sed hic l. liceat descendere: non tamē ascendere. igitur non statit determi- nate. tenet p. sequentia cū maior. z minor pro- batur: qz non seqt. iste currit. vel iste currit &c. igitur isti currūt. vt patet. ¶ Idco rīdetur ali- terponendo istam clausiōē. s. q. data. p. posi- tio vel est simul singularis & indefinita. vel ē nul-

lius quantitas: cuius credo scdm' esse melius.

¶ Pro cuius declaratione nota q. cū in men- te non sint p. nomina: eo q. p. nomen ponit lo- co p. p. nōinis secūdum grāmaticos ista vo- calis. isti currunt. non subordinat huic. isti cur- runt. aut huic. quilibet istoz currit: sed si per ly isti. demonstrat for. z plato. ista subordinat vni cathēgorice de subiecto copulato facto ex duo- bus terminis discretis. puta isti. for. z plato cur- rit. tunc p. batur conclusio sic. ista. isti currunt. subordinatur huic. for. z plato currit. ¶ At cur- runt. sed ista vel ē nullius quātitatatis. ¶ Ist simul indefinita z singularis. igitur a pari ratione z ista. patet consequentia per supradicta. z ante- cedens. p. batur. qz ista. for. z plato currunt. aut ē hypothetica aut cathēgorica. si p. mū. patet q. non ē alicuius quantitatatis. si secūdū. p. ba- tur q. ē simul singularis z indefinita: quia sub- iectum istius. s. illa copulata sunt simul termi- nus cōmūis z discretus capiēdo terminum cōmūem z discretum iproprie: sicut supra lo- cutus sum. igitur ista simul est singularis z ide- finita iproprie. z sic patet conclusio. ¶ Et si di- catur. igit subiectum simul stabit cōmuniter z discrete: p. ceditur: nam stabit cōmuniter: qz pro multis. z discrete: qz multis suppositiōib' dis- cretis. Et ad argumenta faciētia p. tra hoc po- teris rīdere ex distinctionibus habitis supra. ¶ Secūda petitio. an ista sit vā. quādo tu vo- las tu non potes volare. Rīdetur q. sic: quia sua p. tra dictoria est falsa. s. in omni tempore in quo tu volas tu potes volare: qz ex ea sequitur q. in aliquo tempore in quo tu volas tu potes volare: tā q. a subalternante ad subalternantem que ē falsa. vt patz. cum ex ea sequat q. in aliquo- tēpore tu volas. z in illo tu potes volare. vt patz supra in relatiuis. z in p. nōcipio huius tractat'. z sic seqtur q. tu volas. ideo p. cedat q. ista fuit vera. z similis iste sunt vere. chimera que currit non mouetur. asinus qui est hō non est ratiōa- lis. for. q. īfinite velociter currit nō mouet. z sic de multis. quaz quilibet est pure negatiua equa- les vni disiunctiue. vt patz in cap. relatiuoz. z nul- la earū ē resolubilis. p. batur p. suū p. dictoriū.

¶ Capitulum de vniuersalibus.

Vniuersalis propō &c.

¶ In hoc cap. facta qtuor. pmo videbit de mō. p. batur. 2. de sup. pōne termi- noz. 3. dubitat 3 magis. 4. erūt petitioes. ¶ Quātū ad p. nota

q. veritas vel falsitas. p. pōnis v. s. affirmatiue cognoscit per duas p. pōnes que vocant expo- nentes. z ipsa v. s. exposita. z modus p. bandi expositiōis. Iste autem exponentes debent ēē huiusmodi. prima sit p. elacens. id est totum

bb 2

residuum dempto signo. vt huius quilibet homo est animal. prima sit ista. hoc est animal. Secunda aut sit una versus negatiua. in qua sit ly quin. et ante ly quin. sit totum subiectum exponende cum vno termino transcendente. et post ly quin. sit relatiuum termini transcendentes et predicatum exponende. et breuiter ly quin. dicitur esse immediate post subiectum et immediate ante relatum. vt dicat. nihil est hoc quin illud sit aial. **¶** Quantu ad secundum dico quod in exposita subiectum stat distributiue mobiler. vt patet et predicatum fuisse tamen mobiler. quia sub eo licet descendere si quis homo est aial. et ista sunt oia aialia. igitur ois hoc est hoc vel hoc aial. psequens. n. est verum. et est una versus affirmatiua habens sic exponi. hoc est hoc vel hoc aial. quod postea resoluitur et reducit ad immediata: et nihil est homo quin illud sit hoc vel hoc aial. oibus demonstratio. cuius veritas ostendit per predictorum quod est falsum. si aliquid est hoc quod non est hoc vel hoc aial. est. n. vna propositio cuius prima resolvens est falsa. si hoc est hoc quod non est hoc vel hoc aial. quia ista est vna propositio distributiue equiuales huic hypothetice. si hoc est hoc vel hoc non est hoc vel hoc aial quod est falsa. vt patet. **¶** In prima exponente. vt in ista hoc est aial stant termini determinate et in secunda. vt in ista nihil est homo quin illud sit aial. stat ly ens inclusum in ly nihil. et oes termini precedentes. ly quin. p fuisse distributiue per vnam negationem. illi vero qui sequuntur ly quin. excepto relatiuo stant p fuisse tamen mobiler. propter duas negationes mediate cadentes quarum secunda est in ly quin. relatiuum vero stat distributiue. sicut ly ens. cuius est ans ex quo est in eadem categorica cum illo. **¶** De vltima negatiua duo dicit paulus. primum. quod ipsa probatur per predictum et hoc est generaliter verum. Secundum quod probatur per singulares. et hoc non est generaliter verum. quia ista. nulla chymera est. hoc non potest sic probari. quia ois sic arguere. nec ista chymera est homo nec ista etc. et iste sunt oes chymere. igitur etc. vbi minor est falsa. Et sic dicitur quod ista minor potest aliter sumi. si. vt dicat. et sic de singulis. aut et non sunt plures chymere. scias quod hoc non est verum et nullus est debitu mediu nisi illud. **¶** Quantu ad tertium occurrunt tria magisteria dubia. primum est modum. probandi vniuersale. quia non est bonum et arguitur primo sic. nulla categorica dicitur probari per hypotheticam. sed talis versus est categorica et probatur per hypotheticam secundum magistrum. quia per vnam copulationem. igitur modus probandi est malus. patet psequencia. cum minori et maiori probatur. quia categorica est prior et notior hypothetica. **¶** Secundo afficitur arguendo ab exponentibus pauli ad expositam non valz pna. igitur suus modus est malus. patet psequencia. quia ab exponentibus ad expositam dicitur valere psequencia. et ans probatur. quia non sequitur. for. currit. et nihil est for. quin illud currat. igitur ois for.

currit. similiter non sequitur. tu curris. et nihil est tu quin illud currat. igitur ois tu curris. probatur. quia si valeret ans esset verum. et psequens nec verum nec falsum. quia esset oratio impropria. **¶** Tercio arguitur sic. ab exponentibus pauli ad expositam non valz psequencia. igitur ille modus est malus. patet pna. et antecessus probatur. quia non sequitur. populus est rome et nihil est populus quin id sit rome. igitur ois populus est rome. quia psequens est falsum. vt patet. et antecessus est verum. quia probatur. quia prima pars est vera. et secunda similis. quia suum ois est falsum. si aliquid est populus quod non est rome. quia in veritate nihil est populus. quia nulla subest populus et nullum accidens est populus licet multe subest sint populus. **¶** Ad primum. quod ista propositio est distinguenda. propositio categorica est prior. hypothetica. quia vel termini in ista stant personaliter vel materialiter. si personaliter. ista propositio est falsa. quia eius prima resolvens est falsa. si ista est prior hypothetica. quia ly hypothetica stat distributiue a ly prior. modo nulla est categorica quod omni hypothetica sit prior. vt patet. bene tamen est verum quod ois categorica est prior hypothetica. cuius ipsa est pars. quia pars est prior suo toto. et nunquam talis categorica probatur per suam hypotheticam. et hoc probatur argumentum. et hoc volunt doctores cum dicunt quod categorica est prior hypothetica. Si vero termini stent materialiter adhuc est ista distinguenda. quia vel ista loquitur de prioritate terminorum quantum ad esse. sic quod sit sensus quod ille terminus categorica quantum ad esse suum est prior isto termino hypothetica. et sic propositio est falsa vt patet. vel loquitur de prioritate istorum terminorum personaliter sumptorum quantum ad illationem. et sic ista propositio est vera. categorica est prior hypothetica. quia sequitur hypothetica est. igitur categorica est. et non e converso. et talis propositio sic sumpta non est ad propositum. **¶** Ad secundum dicitur quod id argumentum concludit et mihi videtur quod iste exponentes non sint omnino sufficientes. ideo. **¶** De trus. magister melius exposuit dicens quod ista. quilibet homo currit. sic exponitur. homo currit. et nullus homo est non currens. igitur etc. vbi in secunda exponente non ponit terminum transcendente. sicut ponit Paulus. ideo diceret quod due exponentes superiores non inferunt istam. omnis fortes currit. Sed ista. omne quod est fortes. currit. et quod ista. omnis fortes. currit habet inferi ex his. fortes. currit et nullus fortes. est non currens. igitur omnis fortes. currit. vbi patet quod ista est impropria antecessus. sicut consequens. **¶** Ad tertium dicitur quod concludit de virtute sermonis. ideo nota quod quando subiectum vniuersale est dictio non potens supponere pro re vna. sicut sunt ly populus. ly domus. ly numerus etc. tunc debemus in secunda exponente ponere pro subiecto terminum transscen-

dentem in plurali scdm Pauli. quo stante dicatur qd ista. omnis populus est rome. sic habet exponit. populus ē rome. et nulla sunt populus quin illa sint rome. igitur et tunc sicut psequens est falsum ita et antecedens pro minori. ¶ Secundo principaliter dubitatur circa propositio- nes concessas a Paulo. et primo circa ista. ois homo vel asinus est asinus. quā concedit dato qd pars disiuncti sit subiectus. contra. isto dato sequitur. qd aliqua ē propositio categorica ve- ra habens psum. cuius tamen subiectus et psum non supponunt pro. eodem. consequens falsus igitur. et illud ex quo sequitur. et qd hoc sequat. p- batur. qd in illa. ois homo vel asinus est asinus. ex parte subiecti non est nisi ly homo. et ex par- te pdicati ly asinus. vt patet. qd sic significando non possunt supponere pro eodē. Et si dicat qd hoc non est in consequens. contra in propositio- ne affirmatiua vera et psum verificatur subie- cto. et non pro illo. Sed pro significato. vt p- igitur oportet subiectum et psum supponere p eodem. ¶ Secundo arguitur qd iste concessa a Paulo sunt falsae. s. omne qd fuit ē. et omne qd erit est. qd sequitur. omne qd fuit est. adam fuit. igitur adam est. similiter. omne qd erit est. anti- christus erit. igitur antichristus est. psequens fal- sum. igitur et antecedens et non minor. igitur ma- ior. ¶ Tertio arguitur contra istā concessam: omne qd non poterit nec potuit esse est. qd apb ipolis ex quo omne qd ē potuit esse. ¶ Ad pri- mum quidam. vt hentisber concedunt conclu- siones. s. qd aliqua est affirmatiua vera et. vt pa- tet ab eo in septimo sophismate. ¶ Alij tamē vt strobus et gaetanus super illo sophismate et etiā. p. ad. capitulo. de ly totus. vident dice- re. oppositum. et habent consequenter dicere qd ista vocalis inueritate nō habet psum. sed bene subordinatur vni habenti. huic. s. omnis hō est aliquid qd vel asinus est asinus. i. qua subiectū et psum supponunt pro eodem. et sic haberent dicere qd quando propositio est categorica af- firmatiua vera habens psum et. ois subiectus et psum supponere pro eodem. quādo vero nō ha- bet psum qd subordinatur vni in qua subiectus et psum supponant pro eodem. ¶ Ista respon- sio quantum ad vltimum dictum mihi placet. sed quātum ad hoc qd dicit ista. omnis homo vel asinus est asinus. subordinari illi nō placet. qd nemiui confiteri volēti. sic subordinatur. vñ credo qd sicut mihi ista subordinatur huic. ois homo est asinus. vel asinus est asinus. ita et cui- libet sic subordinatur: ideo potius dicerem qd ista fuit vna hypothetica. licet apparet cathe- gorica: et sic non oportet subiectum et psum sup- ponere pro eodem. Et si arguitur qd ista sit vna vniuersalis. qd ordinatur pro maiori i. darij. sic

arguendo. omnis homo vel asinus est asinus. for. est homo igitur for. vel asinus ē asinus. rñ. negando istam consequentiam. s. ordinatur p maiori in darij. igitur est vniuersalis. Sed solā sequitur qd est vniuersalis vel locatur ibi rōne vnius vniuersalis. et adducitur instantia d ista. omnis homo est asinus. vel tu curris. sed tu es homo. igitur tu es asinus. vel tu curris. ¶ Ad secundum dicitur qd ille sunt vere licet magist. r in illo sophismate. omnis semx ē negetas. p quo nota qd in illis ppositionibus sunt duo ver- ba. s. principale. et est ly est. et non principale. vt ly fuit. et ly ens. inclusum. in ly omne supponit respectu. verbi principalis cum ab illo regatur et sic sensus propositionis erit talis. omne qd ē ens qd fuit ipsuzest seu sub notioribus verbis. et eadem sententia. omne qd est ens. et etia fuit ipsum est. et sic patet illas esse veras. patet etia qd non sequitur. omne qd fuit est. Adaz fuit igitur adam est. qd verbum principale minoris debet esse de presenti sicut in maiori sub qua minor su- mitur. et etiam non sit de subiecto maiori pre- dicatum minoris. sed debet minor sic sumi. adā est ens. qd fuit. que minor esset falsa. sicut et con- clusio. qd sequitur. adā est ens. qd fuit. igitur adā est ens et id fuit. patet consequentia. per regulā de relatiuo. et consequens est falsum pro prima parte. et sic patet solutio argumenti. ¶ Item etiā dicatur de ista. omne qd erit est. et similis d ista. omne qd non erit est. ¶ Sed contra istam vlti- mam arguitur: qd sua contradictoria. s. ista. ali- quid qd non erit non est. est vera. igitur ista fal- sa. consequentia patet. et antecedens probaf. sic. hoc qd non erit non est. demonstrato adaz. igitur aliquid qd non erit non est. rñ. qd non valet consequentia. quia arguitur ab inferiori ad suū superius negatiōe postposita sine medio. vt p- ¶ Pro responsione ad tertium nota qd magf vult qd in sua ppositione verbum futuri prece- dat verbum preteriti. aliter propositio nō esset vera. et qdam habent eā econuerso et male. secū- do intēdit magister qd totus copulatus sit ex pre- subiecti. et qd ly non. neget totum copulatus et non partē. ¶ Istis stantibus dī qd propositio est vera. qd qd non poterit nec potuit esse ē. et nihl est qd non poterit nec potuit ē. quā id sit. igitur et. prima exponens sic probaf. resoluendo hoc est demonstrato istā pnti. et hoc est ens. qd non poterit nec potuit esse. igitur et. patet con- sequentia cū maiori. et minor probatur. qd per re- gulam de relatiuo ista minor ē quāly huic. hoc ē ens et id non poterit nec potuit esse que ē vera. vt pbatur. qd pma pars est vera. vt p- et scda si- militer. dato qd ly non. neget copulatum. qd cū ppositū dempta negatiōe est falsum. s. id pote- rit nec potuit ē. cū ly id. oportet ens qd est.

istans presens. secunda etiam exponens pñct
 palio probatur. s. nihil est qđ nō poterit nec po
 tuit esse quin id sit. quia suum oppositū est fal
 sum. s. aliquid est qđ non poterit nec potuit ēē
 qđ non est. igitur ipsa est vera. tenet consequen
 tia. et antecedens probatur. qđ id oppositum cō
 uertitur cū ista copulatiua falsa. aliqd est enī
 et id non poterit nec potuit esse et id non est. qđ
 autē conuertatur cū ista patet. qđ ly qđ. bis ibi
 positum est resolubile in et. et ille illa illud. vt
 patet per regulam relatiuorum. et sic patet so
 lutio. Similiter dicitur. ad alias consimiles.
Tertio principaliter dubitatur an in illa. ois
 homo vel asinus est asinus. totū disiunctū pos
 sit esse subiectū. et dixit magister et Petrus. **A**d
 qđ sic. et tunc propositio est falsa. cum secūda ei⁹
 exponens sit falsa. s. nihil est homo vel asinus
 quin id sit asinus. patet etiam falsitas ex alio.
 qđ ipsa ē vna vniuersalis affirmatiua cui⁹ subie
 ctum. s. ly hō. vel ly asinus. dicit de aliquo de qđ
 nōn dī prīm. vt patet. **Q**uidam autē alij de
 quorum numero est hēntisber dicunt qđ nō est
 possibile qđ totum sit subiectū. et sic dicerent qđ
 ista est vera. et qđ secunda exponēs debet sumi
 sic. et nihil ē homo quin illud vel asinus sit asi
 nus. sic qđ ly quin. immediate postponatur subie
 cto. **R**atio at istorū est. qđ dato qđ totū sit subie
 ctum sequitur duo contradictoria ēē simul ve
 ra. qđ probant. qđ iste sunt simul vere iste homo
 vel asinus est asinus. et iste homo vel asinus nō
 est asinus. et iste sunt contradictorie. igitur et.
 patet psequētia cum minor. qđ singularis af
 firmatiua et singularis negatiua de cōsimilib⁹
 subiectis et. sunt contradictorie. maior autem
 probatur. qđ prima ē vera. iste homo vel asinus
 est asinus. demonstrato brunello. et secunda si
 scilicet. iste homo vel asin⁹ nō ē asinus demon
 strato eodē brunello. qđ probō. qđ iste hō nō ē
 asinus demonstrato brunello. igitur. iste homo
 vel asinus nō est asinus. patet psequētia a par
 te disiuncti ad totum sine impedimēto et antee
 dens est verum cum eius oppositum sit falsum
 vt patet. igitur et psequens. **P**ro solutione
 huius argumenti tenendo magistrum nota qđ
 ista. ois homo vel asinus est asinus. si totum sit
 subiectum habet tot singulares quot iam sunt
 supposita istius termini homo. et illius termini
 asinus. secūdo nota qđ in suis singularibus. vt
 in ista. iste homo vel asinus est asinus. ly iste. ois
 demonstrare et determinare totum disiunctum
 et non solum ly homo. sic qđ sit sensus qđ omne
 qđ est homo vel asinus. s. omne ens qđ ē homo
 vel asinus est asinus. Istis stantibus tenetur qđ
 totum est subiectum et negatur qđ duo contra
 dictoria essent simul vera. et cū probatur. qđ ista
 est vera. iste homo vel asinus ē asinus. cōcedit

si demonstratur brunellus. qđ sensus est qđ iste
 qui est homo vel asinus est asinus. qđ est verum
 sed negatur qđ secunda sit vera. s. iste homo vel
 asinus nō ē asinus demonstrato eodē. qđ sen
 sus est qđ iste qui est homo vel asinus nō ē asi
 nus. qđ est falsus. vt patet. et cum probat. qđ iste
 homo nō est asinus. demonstrato brunello. igitur
 iste homo vel asinus nō est asinus negat
 psequētia. qđ arguitur ab inferiori ad suū su
 perius negatiōe postposita sine medio sicut nō
 sequitur. Adam nō est substantia. igitur adāz
 vel deus nō est substantia. qđ antecedens ē ve
 rum. vt patet. et consequens falsum. qđ eius op
 positum est verum. s. omne quod est adam vel
 deus est substantia. vt patet per exponentes. et
 ad regulam. a parte disiuncti et. respondet qđ
 negatiue nō tenet. istud tamen argumentum
 licet sic soluatur et bene. posset fortificari. et tu il
 lud considera. **U**ltimo restant tres petitiō
 nes. prima que est melior pbatio an illa Petri
 dantuanī an illa magistri. respondetur qđ
 per argumentum factū supra mihi videtur qđ
 ista Petri dantuanī sit melior. sicut est dictū
 in consequentijs. **S**ecūda petitiō. an iste p
 positōes exponibiles de quibus infra dicitur.
 sicut sunt exclusiue et exceptiue et. sint cathego
 rice vel hypothetice. respondetur qđ secundum
 communia dicta logicorum. iste sunt cathego
 rice. probabiliter tamē teneri posset qđ omnes
 sunt hypothetice. et si quis hoc teneret habet
 dicere qđ ista et consimiles. omnis homo ē ani
 mal. est hypothetica et nō est necessaria. et qđ i
 mente nō est terminus communis proprie di
 ctus. qđ et si probabile sit est tamen multū alie
 num a communibus dictis. ideo nō teneatur
 et dicat qđ sint cathegorice. **T**ertia petitiō.
 an terminus debeat stare magis confuse in ex
 ponente qđ in exposita. rñ. qđ ratio si bene con
 sideretur dicat qđ nō. tamen secūdam exponē
 tes que cōmuniter dantur habemus tenere op
 positum sicut infra patebit.

Capitulum de officiabilibus.

Repositio **C**irca istd
 capitulum nota qđ quando termi
 nus modalis aut verbum coner
 nens actus mentis. vt dicit Pau
 lus determinant. i. habent ante se
 aut p se deū alieu⁹. pponis. i. ofonē infinitas
 aut pñctiua. et nō dicas signatū nullo termino
 mediato pcedere. tūc illa. ppō ē officiabil. ex.
 hoīez ēē aīal ē scitū. et for. ēē ē posse aut posse est
 for. ēē. aut p se ēē qđ for. sit. qđ ly p se. ipersonalē sū
 ptū ē cōia dicta qđ ad hoc pñctif. cū ly posse
 et pbat hōi. ppō ē vna singularē. et sic ei⁹ pba
 tio reducitur ad resolutiles. exēpluz. ista. posse est

for. et sic pbatur. ista ppō for. est. est possibilis. q̄
adequate significat for. esse. igitur et. ubi ista offi-
cians est vna singularis valens q̄tū vna co-
pulativa: cū in ea sit ly que. resolvable in 2. et il-
le illa illud. vt patz supra. Et appellat si sit vna
categorica officia. et si sit copulativa officia-
tes. i. pbantes ppōnem officia. i. ppōnem
in qua est dictio habens officia determinadi. et
determinas totam ppōnem. ¶ Supponit ter-
mini cōmunes non distributi in officia. con-
fite tñ immobiliter: vt necesse est hoīem eē aial:
aut scio mulā esse sterilē. non enim seq̄tur. scio
mulā esse steriles. et iste sunt oēs mule. igitur scio
istam vel istā et. esse steriles: q̄ antecedens est
verum. et psequens falsum in hoc casu. s. q̄ ego
sim vnus qui nūq̄ viderim mulas: tamē ex re-
latu credo illas esse steriles: sicut sunt. deinde p-
sentetur mihi mule: quas credā esse eq̄s et non
steriles. tunc scio mulā esse sterilē: q̄ ita credo
firmiter. et ita est. et iste sunt oēs mule: vt pono
in casu: et tamen nō scio istā vel istā et. esse steri-
le. ex quo non credo vt ponit casus. In officia-
te aut. vt in ista. hec ppō. hō est aial. est necessa-
ria que adequate et. stat ly ppō. discrete et
personaliter a ly hec. et totum hoc. hō est aial. stat
māliter a ly hec ppō. q̄ est signū materia-
litas. et tenet appositivē. et stat determinate se-
cunduz magis. et supponit p se aut libi simili
personaliter sumpto: q̄ ly hō est aial. materialiter
sumptū non est ppō fm magis: sed nomē
neutri generis. et ly necessaria. stat determinate
et psonaliter. et ly que. discrete et psonaliter: sicut
suum aīo. s. ly ppō. et ly hoīem. et ly aīal. p̄fuse
tñ immobiliter et psonaliter a ly significat. quod
est verbū p̄cernens actū mentis. et nō licet de-
scendere. vt p3. ¶ Contra istum modum offi-
ciandi argi pmo: q̄ non seq̄tur. ista ppō. hō ē
asinus. est possibilis. et hec significat adequate
hoīem esse asinū. et p̄marie. igitur possibile est ho-
minē esse asinū: q̄ p̄ns est falsum vt p3. et ante-
cedēs vep: q̄ pbat: nam secūda pars antecede-
tis est nota. et p̄ma pbatur. q̄ ista. hō est asin⁹.
pōt esse vera. igitur est possibilis. tenet p̄ma. et aīo
p̄p̄batur: q̄ ipsa potest significare p̄marie et
adequate deū esse. ¶ Secundo argi sic. dato
isto mō officia. seq̄tur istas esse veras. s. ipossi-
bile est antixpm esse. si possibile est antixpm eē.
ipossibile est te esse. si tu potes loqui. p̄ns falsū.
et psequētia pbatur: q̄ officiantes sunt vere. vt
p3. ¶ Tertio argi p̄bado q̄ in illa. hec ppōsi-
tio. hō est aial. est necessaria. et hō est aial. non
stat māliter: cuius opm dicebatur. et pbat sic. q̄
dato opposito seq̄tur q̄ aliq̄s terminus cathe-
gorematicus supponit māliter: qui tamē non
pōt stare personaliter: q̄ videt falsuz: et q̄ hoc se-
quatur pbatur: q̄ tota ista ppō stat māliter vt

bi. et ista non potest stare personaliter: q̄ ppo-
sicio personaliter sumpta nō pōt poni in ppōne.
vt p3. igitur et. ¶ Ad p̄mū dī q̄ p̄ma ista ē bo-
na. et ad argumentū negat q̄ antecedens sit ve-
rum. et negat q̄ ista. homo est asinus sit possibi-
lis. et cū arguitur. ista potest esse vera. igitur est
possibilis. negatur consequentia: quia propo-
sicio possibilis est illa que potest aut potuit aut
poterit esse vera secundum significationē quas
tam habet: q̄ non contingit de illa. homo est
asinus. vt patet. ¶ Ad secundū cor. dicitur
q̄ ille sunt vere vt probat argumentū. dato q̄
ly impossibile cadat super tota propositione: q̄
hec ppositio est impossibilis. antichristus est si
possibile est antichristum esse. vt patet: quia est
conditionalis: cuius oppositum consequentis
stat cū antecedente. ideo falsa et impossibilis.
cum omnis cōditionalis falsa sit impossibilis.
¶ Ad tertium: posset concedi totuz: scilicet q̄
aliquis terminus categorematicus stat ma-
terialiter qui nō potest stare personaliter: si ta-
men hoc sit inconueniens. respondeatur aliter
et dicatur q̄ id non sequitur. et ad probationes
cum dicitur. propositio non potest poni in p-
positione. ipsa stante personaliter negatur: quia
dicendo. homo est animal est verum aut neces-
sarium. ly homo est animal: q̄ est vna propo-
sicio. stat personaliter p̄ significato ex parte rei
istius. homo est animal. q̄ significativum est
verum et necessarium. et sic patet solutio. ¶ Sed
hic sunt tres petitiones. prima. in quo differūt
modales de sensu composito ab illis de termi-
nis concernentibus actum mētis. Respon. q̄
in nullo: nisi quia p̄me secūdam doctores cō-
muniter non sunt quante. et alie sic. exempluz.
ista. possibile est hominem legere. non est quā-
ta. sed bene ista. scio hominem legere: quia est
singularis: tamen sicut in prima ly homo. stat
confuse tantum immobiliter. ita et in secunda.
¶ Secunda petitio. quid est homines esse ani-
mal ex parte rei. q̄ est significativum verum et ne-
cessarium istius. homo est animal. Respon. q̄
in veritate non est nisi homo. quomodo autē
homo aut tale significativum sit necessarium for-
te dicitur ista. ¶ Tertia petitio. an omnis p-
positio de sensu composito sit officia. i. p-
banda. Respon. q̄ non: sed solum illa in qua
non precedit terminus mediatus: quia ista. ho-
mo scit for. legere. est de cōposito. et tamen non
est officia. i. probanda: sed resolvable a
primo termino: q̄ autem illa sit de cōposito
patet: quia terminus talis concernens actum
mentis cadit super dicto. ppositionis. et ita est
de cōposito. si autem magister non posset
probare istaz esse de cōposito. scilicet. tu scio
fortem legere.

Propositio

Capitulum nota q terminus cōcer-
nens actum mētis. aut est termi-
nus qui nō cadit congrue. aut ve-
re supericōplexo nisi id sit signū
cōplexi. sicut sunt ly scio. credo z dubito aut est
terminus q potest cadere supericōplexo. qd nō
est signū cōplexi. sicut ly itelligo. z imaginor zc.
¶ Si aut talis terminus ē in ppōne cum
incomplexo verbali. aut cū complexo verbali.
Si cum cōplexo. tunc secūdm oēs facit termi-
num appellare rōnem z cōfundi si sit termin⁹
cōmunis z cadit super illo: vt scio hominē esse
animal. si cum incōplexo. tunc secūdm quos-
dam nō pfundit nec facit terminuz appellare
sic q idem erit dicere scio aliquā ppositionē
z aliquā ppositionē scio. Sed secūdm ma-
gistrum in hoc capitulo est dicēdus q facit ter-
minū appellare. vt dicendo. scio ppositionem
affirmatiuā. l. ppositionez affirmatiuā. appel-
lat formā. z nō est idē dicere. scio. ppōnē affir-
matiuā. z ppōnem affirmatiuā scio. ppter
appellationez. Si vero terminus pcernēs actū
mentis est talis nature q possit cadere sup in-
complexo nō significante cōplexum hoc du-
pliciter. qz vel talis terminus id actu est sup i-
cōplexo aut super cōplexo. Si pmi confundit
secūdm magistrū confuse tātum mobiliter si
sit terminus cōis z facit appellationem ratio-
nis. vt itelligo hoīem. Si secūdm tunc con-
fundit confuse tātum immobiliter. z iter facit
appellationem. vt itelligo hoīez esse animal.
¶ Contra modū describēdi magistrī arguit
sic. dato tali modo sequitur. pcessus in infinitum
in describēdo. igitur talis modus est malus. p
psequētia. z antecēdēs. pbatur. z capio istam
ego itelligo for. q sic describitur. ego itelligo
aliqd sub rōne fortis. z patet q ista describēda
est ulterius describēda in infinitū. qd. pbo. qz oīs
propositio in qua terminus pcernens actū mē-
tis determinant incōplexuz nullo termino me-
diato precedēte est describēda. vt p3 in textu.
Sed ista est hmi. vt patet igitur est describen-
da. z sic d alijs arguit. ¶ Et pfirmatur. qz ista.
ego itelligo aliqd sub rōne fortis. cū ly aliqd
per dicta appellet rōnem. significabit q ego i-
telligo aliqd sub ratione. aliqd sub ratio-
ne fortis. z sic itur in infinitum. ¶ Secundo ar-
guitur sic. descripta nō conuertitur cum descri-
bēda data a magistro. igitur talis modus ma-
lus. patet psequētia z antecēdēs probatur. qz
nō sequitur. ego itelligo populū. igit ego
itelligo aliqd sub rōne populi. qz antecēdēs ē ve-
rum vt patet. z psequens falsum. cum populū

nō sit aliqd nec eē possit. aut itelligi. ¶ Ter-
tio arguit sic. ista psequētia nō valet. s. ego scio
adequatū significatū a. ppositionis. qd scio. si
gnificari per a. ppōnem. igitur ego scio a pro-
positionem. igitur talis modus malus. p3 con-
sequētia. z antecēdēs probaf. qz pono qd i-
pariete sit ista ppositio. homo est aial. ebraice
scripta ordine retrogrado secundum eos: q sit
a. z dicatur mihi a. pceptore cui credas firmi-
ter q ista significat hoīem esse animal. z q ap-
pellatur a. tunc in isto casu. ego scio adequatuz
significatuz illius ppōnis. vt patet. qd scio ade-
quate significari p a. ppositionē. qz credo fir-
miter q significetur per a. z ita ē q significat
per a. z tamen ego nō scio. a. ppositionē. qd
probo. qz ego nō itelligo terminos illius p-
positionis. imo iste termin⁹ de q credo q signi-
ficet hoīem significat animal z ecōuerso. vt pa-
tet ex casu. ¶ Quarto argit sic. dato isto mō se-
quitur q idē est scitū z dubiū. psequens falsuz.
z psequētia probatur. z suppono q idē sit ex
parte rei. hoc esse hoīem. z hoc eē for. demonstrā-
to for. similiter q idē sit ex parte rei hoc eē for.
z for. isto stāte sit for. a longe z credas illū esse
hominem. nō tamē credas illū esse for. sic q sci-
as istā. hoc est homo z dubites istam hoc ē for.
z capio istas duas. hoc est homo. hoc ē for. q
rū prima sit. a. z secūda. b. z significatū pme. c.
z secūda. d. tunc arguitur sic. tu scis. a. pposi-
tionem. igitur tu scis adequatū significatū. a. p-
positionis. sed adequatū significatū. a. p-
positionis. c. igitur. c. ē scitū a te. nūc pbo q idē. c. est
tibi dubiū. qz oē. d. est dubiū. sed oē. c. est. d. igit
oē. c. est tibi dubiū. patet consequētia cū ma-
iori. qz. d. est significatū ppositionis tibi du-
bic. z minor pbatur sic. omne. d. est for. z oē. c.
est for. igitur omne. c. est. d. patet consequētia.
cum minori per suppositū. qz idē est ex parte rei
hoc esse hominem. z hoc eē for. z maior ēt pa-
tet ex supposito. qz idem est hoc esse hoīem de-
monstrato forte. z for. Et per idē potest proba-
ri q ly scio z dubito determinant incōplexa. qz
iste sūt. vere. for. scitur. z for. dubitatur. qd. pba-
tur. qz hoc scitur demonstrato significato pme
propositionis. z hoc est for. per suppositū. igit
for. scitur. Similiter hoc dubitatur demonstrā-
to. d. z hoc est for. igitur for. dubitaf. ¶ Alti-
ma arguitur probando q ly itelligo cadens
super incōplexo confundit confuse tantum im-
mobiliter. quod est contra magistrū. patet: cō-
sequētia. z antecēdēs probatur. qz nō licet
descendere. qd. pbatur. z pono q in mente mea
nullus remāserit pcept⁹ singularis. s. sit solū iste

ceptus aial de q̄ p̄siderem ⁊ sc̄itur q̄ ista co-
pulatua ē v̄a. itelligo aial ⁊ ista s̄ oia aialia. ⁊
tamen iste desc̄sus erit falsus. s̄. ego itelligo
hoc vel hoc vel hoc animal: q̄ ista s̄m maḡf̄
h̄z describi sic. ego itelligo aliqd̄ sub rationē
qua hoc vel hoc vel hoc aial. ⁊ sub p̄ceptu ta-
li p̄is falsum. ⁊ p̄tra casum ponentē q̄ nullus
sit p̄cept⁹ singularis in mēte mea. ¶ Ad p̄mū
respon. negādo aia. ⁊ cum p̄bas. d̄f q̄ in ista.
ego itelligo aliqd̄ sub ratione for. ly aliquid.
nō appellat. ⁊ sic non itur in infinitū in descri-
bēdo. ⁊ ad regulā que dicit q̄ ois terminus se-
quēs t̄bū p̄cernēs actū mētis appellat rōnē:
⁊ q̄ talis p̄positio est describēda. d̄f q̄ ista re-
gula nō est absolute vera: sed itelligit suppo-
sito q̄ tali termino sequenti nō sup̄ueniat aliq̄
limitatio. exemplū. dicēdo itelligo hominē.
ly hominē. appellat. sed dicēdo itelligo homi-
nem sub ratione seu sub p̄ceptu p̄po for. ly ho-
minē. non appellat. p̄pter limitationē illam. ⁊
p̄positio non est describēda. S̄ist est in p̄posi-
to de ista. ego itelligo aliquid sub ratiōe for.
⁊ p̄z etiā solutio ad p̄firmationē. ¶ Ad 2^m d̄f
q̄ argumentū verbaliter p̄cludit. ⁊ d̄f q̄ ista
ego itelligo p̄p̄m describ̄ sic. ego itelligo
aliqd̄ vel aliqua per istum p̄ceptū populū. ⁊
p̄z solutio. ¶ Ad 3^m d̄f q̄ talis modus descri-
bēdi est bonus si sane itelligat. ⁊ d̄f q̄ ibi nō
arguit a descriptiōe ad descriptā: q̄ describēs
ist⁹. ego scio a. p̄pōnē. est ista. ego scio adeq̄
tum significatū a. p̄pōnē. q̄d scio mihi signifi-
cari per a. p̄pōnē seu q̄d mihi significatur per
a. p̄pōnē. ⁊ tunc p̄z q̄ si sumat ista modo ipsa
erit falsa sicut descripta. ¶ Posset alr̄ ēt dici
p̄cedendo q̄ ego scio a. p̄pōnē. ⁊ tu p̄sidera.
¶ Ad 4^m admissio s̄supposito: q̄d non omni-
bus apparet v̄ez est d̄z q̄ p̄cludit: nec est in-
p̄ns q̄ eadē res scietur ⁊ dubitet per diuersas
p̄pōnēs. vt dicit Petrus. Ad. ⁊ sic est in p̄po-
sito. ¶ Et ad p̄firmationē cum probatur q̄ ly
scio. determinat incomplexū ⁊c. q̄ ista est ve-
ra. for. scietur. r̄n̄. q̄ hoc nō est p̄tra dicta: quia
itelligebat supra q̄ ly scio. nō determinat post
se incomplexū ⁊c. vnde licet p̄grue ⁊ vere di-
cat for. scietur aut for. dubitat: nō tamē p̄grue ⁊
vere d̄f scietur for. aut dubitat for. ⁊ ratio est:
q̄ sensus p̄me cum ibi nulla sit appellatio est
iste. s̄. q̄ res ista que est for. aut p̄t ēē for. aut
si esset: esset for. scietur. ⁊ hoc est v̄ez: q̄ scit per
illā. for. est. sensus aut̄ secunde est q̄ talis res
scietur per illū p̄ceptū incomplexū. for. p̄pter
appellationē ⁊ hoc est falsum. ¶ Ad vltimū
d̄f q̄ p̄cludit. ⁊ q̄ ista verba p̄fundunt confu-
se t̄m̄ immobiliter: licet maḡ hic dixerit opposi-
tum. ¶ Posset etiā dici aliter ad hoc argu-
mentū: non tamen s̄m cōmunia dicta ⁊ possi-

mus dicere q̄ ly itelligo. nullam habet vim
confundendi: ⁊ q̄ ly animal. stat d̄termina-
te: ⁊ q̄ si non licet descendere hoc non est ra-
tione confusionis: sed ratione appellationis.
Et ista responsio est bona si bene p̄siderabitur
super ea ⁊ teneo illā. ¶ Sed hic sunt due pe-
titiones. p̄ma. an ista sit vera saraceni adorant
deum viuū ⁊ verū: ⁊ videt q̄ sic: q̄ ipsi ado-
rant aliquid sub ratione dei viui ⁊ veri. Et v̄-
detur q̄ non: q̄ ipsi adorant maumetē. r̄n̄. q̄
ista est falsa: q̄ ad hoc q̄ ista sit vera. saraceni
adorant deum ⁊c. non sufficit q̄ adorant ali-
quid sub ratione dei viui ⁊ veri: sed requiritur
q̄ adorant rem que si esset: esset deus viuus ⁊
verus. ⁊ adorant illam sub ratione dei ⁊c. ⁊ ita
itelligatur modus describendi superius po-
situs. modo nō sic est de illis: q̄ adorant mau-
methez qui si esset non esset deus. sed vnus ho-
mo sicut tu. ¶ Secūda petitio. an ista sit v̄a.
de itelligit antixp̄m. ⁊ videtur q̄ non: q̄ nō
itelligit aliquid sub ratione ⁊ sub conceptu
antichristi. ex quo nullū habet in se cōceptū.
⁊ ex alia parte apparet vera. respon. q̄ ipsa est
vera: ⁊ licet deus nullum habeat in se p̄ceptū:
ipse tamē est sibi ipsi p̄ceptus. i. imago omniū
rerum ⁊ per se ipsum omnia itelligit.

¶ Caplm de ly necessario ⁊ p̄tingēt.

X predictis patet ⁊c. ¶ In hoc
capitulo faciam tria. p̄mo vi-
debo aliqua circa textū. Secun-
do arguā contra maḡm. Ter-
tio ponā petitiones. ¶ Quan-
tum ad p̄mū pro habēda recta expositione
de ly necessario quādo sumitur aduerbialiter
⁊ in sensu cōposito: est sciendū q̄ ly necessario
semper ponitur cum p̄positione ⁊ non cū ora-
tione infinitiva. sicut ly necessariū. vt necessa-
rio homo est animal. talis autem p̄positio ha-
bet exponi per p̄tacentem ⁊ vnā negatiuam
de ly p̄t impersonaliter sumpto in qua ly po-
test cadat super dicto propositionis que con-
tradicit illi super qua cadebat ly necessario.
exemplum. ista. necessario animal est substan-
tia. sic. p̄batur. animal est substantia: ⁊ non po-
test esse quin animal. i. q̄ nō animal seu nullus
animal sit substantia. igitur necessario animal
est substantia. vbi patet q̄ ly potest cadit super
hoc dicto. s̄. q̄ non animal sit substantia: quod
est dictū huius. nullum animal est substantia.
que est contradictoria illius. animal est substan-
tia. super qua cadebat ly necessario. ¶ Sz ad
inuentendum bene istam secundam exponen-
tem considera si ly necessario cadit super p̄po-
sitione de presenti: aut de p̄terito: aut de fu-
turo. si primū sume secundam: exponētē de

verbo potest de presenti: et fac quod cadat super
 dicto propositionis de presenti. si secundum sume
 illam de preterito. et fac quod cadat super dicto
 de preterito. si tertium sume de futuro et cadat
 super dicto de futuro. exemplum primi. neces-
 sario celum est. expone sic. celum est. et non po-
 test esse quin celum sit: id est quod non celum seu
 nullum celum sit. igitur et. vel sic: et non potest
 esse nullum celum esse. exemplum secundi. ne-
 cessario ens fuit deus. expone sic. ens fuit deus:
 et non potuit esse quod nullus ens fuerit deus. vel
 et non potuit esse nullum ens fuisse deus. igitur et.
 exemplum tertij. necessario animal erit substantia.
 expone sic. animal erit substantia: et non po-
 terit esse quod nullum animal erit substantia vel
 et non poterit esse nullum animal fore substan-
 tiam. igitur et. Simili modo exponat ista. ne-
 cessario animal est futurum substantia. Se-
 cundo nota quod termini communes non distri-
 buti in propositione de ly necessario. stant con-
 fuse tantum immobiliter: et distributi confuse
 distributive immobiliter. exemplum primi. ne-
 cessario homo est animal. exemplum secundi.
 necessario omnis homo est omne risibile. in se-
 cunda autem exponente istius. necessario homo
 est animal. que erit ista. scilicet non potest esse quin
 homo sit animal. stant illi termini. iterum con-
 fuse tantum immobiliter: cuius ratio est: quia
 ibi sunt tria signa: quorum unum. scilicet ly potest tol-
 lit descensum et alia duo negatiua: quorum unus
 est in ly quin. impediunt distributionem: et ita
 stabunt termini confuse tantum immobiliter.
 Sed tu dices quid de expositione propositionis
 de ly contingenter. respon. quod est dicendum
 omnino sicut de ly necessario. duobus exceptis.
 primum est: quia propositio talis exponit per se-
 cundam affirmatiua. exemplum. contingenter
 animal disputauit. sic exponit. animal disputa-
 uit. et potuit esse quod nullum animal disputaue-
 rit: seu nullum animal disputauisse. igitur et.
 Secundum est: quia in secunda exponente de
 ly contingenter. sicut in ista potest esse quod nullus
 animal disputauerit. stat terminus confuse di-
 tributive immobiliter propter duo signa: quo-
 rum unum dat distributionem: scilicet ly nullum.
 et aliud tollit descensum: scilicet ly potest. Quam-
 tum ad secundum arguit contra istos modos
 exponendi: et primo sic. ista propositio est vera. ne-
 cessario ens est deus. et exponentes sunt false.
 igitur non sunt bone. patet consequentia cum ma-
 iori. et minor probatur: quia secunda exponens
 est falsa. scilicet non potest esse quod ens non sit deus: quod
 probatur: quia eius oppositum est verum. scilicet potest
 esse quod ens non sit deus. est enim una modalis
 de sensu composito habens sic officari. hec pro-
 positio est possibilis. ens non est deus. que signi-

ficat adequate quod et. igitur et. modo patet quod
 officians est vera: quia ista propositio. ens non
 est deus. non solus est possibilis: sed vera: quia
 hoc non est deus te demonstrato. et hoc est ens.
 igitur ens non est deus. Secundo arguit sic.
 ista est falsa. contingenter tu es vel tu non es va-
 to quod ly contingenter cadat super tota disiuncti-
 ua: et tamen exponentes eius sunt vere. igitur
 talis expositio mala. patet consequentia cum ma-
 iori: quia necessario tu es vel tu non es: et mi-
 nor probatur: quia ista est vera. tu es vel tu non es. et
 similiter ista. potest esse quod tu sis vel tu non sis.
 ut patet. Tertio arguit quod exponentes de ly
 contingenter. non sunt bone sic. ab omni expo-
 sita ad exponentes debet valere consequentia
 de forma: sed ab ista. contingenter homo est al-
 bus. ad exponentes datas non valet consequen-
 tia de forma. igitur ille non sunt bone. patet con-
 sequentia cum maiori. et minor probatur: quia ly
 albus. in exposita stat confuse tantum immobi-
 liter. et in secunda exponente distributive. modo
 a termino stante confuse tantum ad stantem di-
 tributive non valet consequentia de forma. ut patet.
 Ad primum concedit quod ista est vera. neces-
 sario ens est deus: et negatur quod secunda exponens
 sit falsa. et cum probatur quod ista est falsa. non po-
 test esse quod ens non sit deus: conceditur: sed dici-
 tur quod ista non est sua exponens: sed ista. non po-
 test esse quod non ens sit deus: seu quod nullum ens
 sit deus. ubi ista negatio precedat ly ens. et ca-
 dat super dicto propositionis contradictorie. ut
 diximus supra: et sic patet quod secunda exponens
 non erit falsa. Ad secundum conceditur quod
 ista est falsa. contingenter tu es vel tu non es. et
 negatur quod exponentes sint vere: immo dicitur
 quod secunda est falsa. et dicitur quod ista non est sua ex-
 ponens: sed ista. potest esse quod tu non sis et tu sis
 que est falsa. ut patet. ratio autem huius est: quia
 cum ly necessario. caderet super disiunctiuam: cu-
 ius prima pars erat affirmatiua: et secunda ne-
 gatiua. et ly potest. in secunda exponente debe-
 at cadere super dicto propositionis contradicto-
 rie: oportet quod cadat super dicto unius copula-
 tiue: cuius prima pars sit negatiua et secunda
 affirmatiua: et hoc quia disiunctiuam et copulati-
 uam de partibus oppositis sunt contradictorie. ut
 patet in logica. Ad tertium dicitur. primum
 quod ista consequentia est bona de forma. et cum
 dicitur quod a termino stante confuse tantum ad
 eundem stantem distributive non valet conse-
 quentia de forma: dicitur quod non valet de tali for-
 ma: cum quo tamen stat quod secundum aliam for-
 mam valeat: et sic est in proposito: quia talis
 consequentia. contingenter homo est albus. igitur
 potest esse quod non homo sit albus est bona
 de tali forma scilicet ab exposita ad exponen-

tem: quia quelibet talis valet. et non est bona de tali forma a termino stante cōfute. tñ ad stantem distributivē. et hoc pbat ar^m. ¶ Quantū ad tertium sunt tres petitiōes. Prima an ista sit possibilis ptingēt si tu es homo tu sedes. Respon. q. omnis ppositio in qua ly contin-genter cadit super conditionali est impossibi-lis. et sic data ppositio fuit impossibilis. ratio aut huius est: quia omnis cōditionalis est ne-cessaria: aut impossibilis et nulla est ptingens ut poteris considerare. ¶ Secūda petitiō est ista. an ppositiones de ly ptingenter. et de ly ne-cessario. in sensu cōposito semper repugnent. Respon. q. sic. unde iste et psimiles repugnāt contingēt antichristus erit. et necessario an-christus erit: cuius ratio est: quia exponuntur semper per ppositiones cōtradictorias. ut pa-tet in secunda exponente. ¶ Ex quo sequitur q. ista ppositio implicat contradictionem. ne-cessario contingēt antichristus erit. ut patz. ¶ Tertia petitiō. quid est dicēdū de istis ad-uerbijs de false possibilis et impossibilis. Respon. q. ly vere. et ly false. possunt officiari secūdū q. dicit via cōmunis de ly verus. et de ly falsum. ppositio aut de ly possibiliter. ut ista. possibi-liter tu es. potest sic pbari. tu es. et potest eē q. tu sis. igitur et. et forte sufficit tibi sola prima: quia si iam es potest eē q. sis. Sed ppositiō de ly impossibiliter. non oportet q. probe-tur: q. quelibz talis implicat contradiciōē. ut impossibiliter chymera est. et hoc supposito q. illa sit affirmatiua. ¶ Quarta petitiō. qua-re magister pposuit capitulū de officialibus huic capitulo. Respon. q. hoc est ex eo q. iste ppositiones de ly necessario. aut contingen-ter. exponuntur per vnaz de sensu cōposito de ly potest. que habet officiari. et sic presu-pōnit capitulū de officialibus.

¶ Caplm de gradib⁹ comparationis.

¶ In gradus et.

¶ In hoc capitulo sunt quat-tuor videnda. Primū quomo-do cōfundūt gradus compara-tionis. Secundum quomodo exponantur. Tertiū est arguēdum contra mo-dum exponendi. Quarto ponentur petitiōes. ¶ Quantū ad primum dicit q. ly. ita. sicut. et gradus comparatiū et superlatiuus secun-dum magistrum et secundum. ¶ p. m. d. confun-dunt confuse distributivē non absolute. sed p-his in quibus cadit comparatiō. exemplū. si dicaz. nix est ita alba aut albior homine. ly ho-mine. non stat absolute pro omnibus homini-bus. sed pro his in quib⁹ cadit comparatiō. s. pro albis: sic q. est sensus. nix est albior homi-

ne albo. et debet sub ly homine. descendi cum isto debito medio. s. et isti sunt omnes homines albi. aliter ista ppositio eēt falsa. ut p3 descē-dendo ad ethiopem que tamē apud oēs con-ceditur. ¶ Quantū ad secundū ponit ista di-stinctio q. ppositio de gradu positiuo: aut cō-paratiuo et suplatiuo: aut est affirmatiua: aut negatiua. si negatiua. probat per suaz affirma-tiuam. sicut p3 de ista. non tu es ita albus sicut nix. si dō sit affirmatiua hoc tripliciter: q. vel ipsa est de p̄senti: aut p̄terito: aut futuro. Si p̄mum expone illā per tres. sicut dicit magi-ster. exemplū. nix est albior hoīe. dicas sic. nix est alba et hō alb⁹ est alb⁹: et nō homo alb⁹ est ka albus sicut nix. igitur et. Si vero sit de p̄terito. hoc dupliciter: quia vel talis ppositio est de simplici comparatione. sicut ista. tu fuisti al-bior for. aut de duplici: sicut ista. tu fuisti albior q. fuerit for. Si p̄mum. non debes eam imedia-te exponere: sed debes eam reducere ad certū tempus vel instās. et deinde probare per regu-las magistri. exemplū. ista. tu fuisti albior for. sic pbat. in a. instanti. vel in b. instanti. vel tē-pore. tu fuisti albior sorte. igitur tu fuisti albior for. ista p̄sequentia est bona. et antecedēs est ve-rum. igitur et p̄sequens. et deinde id antecedēs pbat. sic. in a. instanti tu fuisti albus. et in eodē a. instanti for. fuit albus. et non in eodē a. for. fuit ita albus sicut tu. igitur et. Si autem ppositio talis sit de duplici comparatione imediate ex-ponitur: et non oī istam inferre ex alia reducen-do ad instans. ut p3 a paulo in quarta p̄clu-sione huius capituli et capituli sequētis. exem-plum. ista. tu fuisti albior q. fuit plato. et cōf-miles: siue de gradu positiuo siue pparatiuo i-mediate exponit sic. tu fuisti albus. et plato fu-it albus. et non plato fuit ita albus sicut tu. igitur et. Si aut ppositio sit de futuro. distingue similis: q. vel est de simplici comparatione: aut de duplici. et dicas sic de illa de p̄terito. et ista sūt de intentione magistri hic et in secundo dubio. argumento. et 4. et est ista distinctio utilis istis tribus capitulis de gradibus comparationis. ¶ Quantū ad tertium arguitur contra mo-dum exponendi. et primo contra modum posi-tiui: q. ista consequentia nō valet. tu es albus. et homo albus est albus. et non hō albus est al-bior te. igitur tu es ita albus sicut hō. igitur expo-nentes iste non sunt bone. patet consequentia. et antecedens probatur: quia ubi tu solus eēs albus esset antecedens verum ut patet. et con-sequens falsum: quod probatur: quia ex isto cō-sequente ratione comparationis videtur seq. q. aliquis homo alius a te sit albus: qd est fal-sum in casu. ¶ Secūdo arguitur contra expōnē-comparatiui sic. ista cōsequentia non valet. a.

ut paulo
dubio 2° n° 27

est magnū. demonstrato vno infinito. et for. est
 magnus. et nō for. est ita: aut tante magnus: si
 cut a. igitur a. est maius for. igitur exponentes
 Pauli non sunt bone. p3 pna. et aūs. pbatur: qz
 aūs est ver. dato q a. sit vñū infinitum. vt p3. et
 pñs falsum: qd pbat duplf. pmo qz iter infinitū
 et finitū nulla est pparatio. Secundo: qz ex isto
 pñte seqtur falsum. seqtur enī. a. est maius for.
 igitur for. est minor a. et vltra. for. est minor a. igitur
 tam for. q a. est parū. et sic seqtur q infinitum
 est parū: qd est falsum. ¶ Sed forte dī
 ad hoc q non valet ista pma psequencia. scilicet.
 a. est maius for. igitur for. est minor a. Con
 tra. si a. est maius for. igitur ab a. ad for. est ppor
 tio maioris inaequalitatis: sed pportio maioris
 inaequalitatis est maioris ad minus. igitur for. ē mi
 nor a. ¶ Alij forte negarent secundā psequen
 tiam. s. for. est minor a. igitur tā for. q a. est par
 um: sed ista vt p3 tenet a comparatiuo ad po
 sitiuum. ¶ Tertio contra idē argf sic. ille mo
 dus exponendi non est bonus qui vltimate nō
 reducitur ad immediata. et ad resoluētes: sed iste
 est huiusmodi. igitur nō est bonus. p3 psequen
 tia cum maior. et minor. pbatur: qz hic sit circu
 lus in pbatōibus: qz comparatiuus probatur
 per positiuū. et positiuus per comparatiuum. et
 sic ibitur in infinitum. ¶ Quarto argf ptra ex
 ponentes superlatiuū: qz non seqtur. for. est for
 tior. et isti sunt fortes. et non aliqis istorū est for
 tior for. igitur for. ē fortissimus istorū. igitur ex
 ponentes magistri sunt male. p3 psequencia. et
 aūs. pbatur: qz posito q per ly isti. demonstran
 tur Plato et Cicero: quoz qlibet sit minus for
 tis q for. est antecēdēs verum vt p3. et psequēs
 falsum: qd pbo: qz ex ista. for. est fortissim⁹ isto
 rum. ratione suplationis seqtur q for. sit vnus
 de illis duobus: qd est falsum: vt p3. igitur ipsa
 est falsa. ¶ Quinto argf: qz videtur q quarta
 conclusio magf sit falsa. s. aliquod est maximum
 istorū. qd non est maximū istorū. vel ly qd. refert
 ly ens. inclusum in ly aliquod. aut ly maximum.
 aut ly istorū. Si tertius. seqtur qz ibi est mala la
 tinitas. si pñū. seqtur qz ly qd. est resoluibile in
 et. et ille illa illud. per regulam de relatiuo. et sic
 ppo est falsa: qz equalit huic. s. aliquod ens est
 maximum istorū. et illud ens qd ē maximū isto
 rum non ē maximum istorū: qd est impossibile.
 Si dicitur secundum. seqtur idem: qz etiā illud
 relatiuum qd. debet resolui. ex quo nullū ē im
 pedimentū. ¶ Ad pñū negatur q ille expo
 nentes non sint bone. et cum dī q illa psequen
 tia non valet: qz antecēdēs est ver. et psequens
 falsum. negat. et dī q dato q tu solus sis albus.
 ista ē vera. tu es ita albus sicut hō: qd pōt pro
 bari per dicta magistri: quia tu es ita albus si
 cut tu. et tu es omnis homo albus. igitur tu es

albus sicut homo. nec ex isto seqtur q homo
 alius a te sit albus: sicut dicebatur in argumē
 to. ¶ Ad secundum dicitur q concludit. et q
 vltra exponentes pauli o3 ponere quartaz ex
 ponentem: ita q ista et consimiles. a. est maius
 forte. sic probatur. a. est magnū. et for. est ma
 gnus. et taz a. q for. sunt finite magni. et nō for.
 est ita magnus sicut a. igitur a. est maius for. et
 sic patet q sicut psequens erit falsum. ita et an
 tecedens pro parte secunda. et cōsequencia p3.
 ¶ Ad tertium tu responde. ¶ Ad quartū dī
 citur q concludit. et dicitur q ista. for. est fortis
 simus istorū. sic habet exponi. for. est aliquis
 istorū. et ē finite fortis. et isti sunt finite fortes.
 et nullus istorū non for. est ita fortis sicut for.
 vel nullus istorū non for. est fortior for. igitur et.
 ¶ Ad vltimum dicitur q ista conclusio mibi
 videtur falsa: sicut etiam dicit Petrus. Ad. et ar
 gumentum probat. scias tamen q intellectus
 magistri fuit bon⁹. et iudicio meo est iste. vt pa
 tet per suas exponentes. s. q aliquid vt ipsum
 a. sicut ipse dicit est maximum inter ea. quoz
 nullum est maximum istorū trium. et iste sen
 sus est verus. ¶ Quantū ad quartum restāt
 petitiōes. pma. an iste stent simul. tu fuisti ma
 ior forte. et tu fuisti minor for. Rñ⁹ qz po
 sito q heri fueris maior for. et hodie heri minor.
 iste essent vere vt patet: quia non habent im
 mediate exponi. sed reduci ad istans sic. heri in a.
 instanti. vel tempore tu fuisti maior for. igitur tu
 fuisti maior for. decide probatur antecēdēs ex
 ponibili sic. heri in a. instanti vel tēpore tu fuisti
 finite magnus. et in eodem a. for. fuit finite ma
 gnus. et non in eodem instanti for. fuit ita ma
 gnus sicut tu. igitur et. Et ita dicatur de ista. tu
 fuisti minor for. ¶ Secunda petitiō. an ista sit
 possibilis. for. est albi⁹ homine. Respondetur
 de intentione magistri et. Ad. dātū. et dī
 entonis et aliorū q non: quia gradus compa
 ratiuus distribuit ly homo. p omnibus homi
 nibus albis. et ex consequēti pro for. ¶ Unde
 generaliter omnis ppositio affirmatiua de cō
 paratiuo habens pñum terminum compara
 tiōis pueribilis: aut inferius ad scdm terminū
 cōparatiōis distributū est impossibilis: sicut p3
 de istis. homo aut risibile est albi⁹ homine. et
 for. est albi⁹ homine. ¶ Et si tu diceris dī
 do. for. est albi⁹ homine. ly homine. distribu
 tur pro omnibus hominibus albis alijs a for.
 et a primo termino comparatiōis. et sic propo
 sitio ista est possibilis. Respondetur q secun
 dum dicta et secundum istos doctores hoc nō
 est verum. imo gradus comparatiui distribuit
 terminum a se rectum etiam pro primo extre
 mo: aut pro significato primi extremi compa
 ratōis. ¶ Tertia petitiō. an sicut ista ē iposibi

lis for. est albus: homine: ista et ista for. est albus
simus hominū. respon. q. nō: q. gradus supla
tūus nō distribuit p. pmo termino compara
tionis. sicut cōparatiuus. vt p3 in exponētib⁹.

Quarta petitio. an valeat ista psequētia.
ego sum ita albus sicut tu. igit tu es ita albus.
sicut ego. respon. q. non. vnde generaliter res
magis talis puta alba vel nigra comparata
rei que est minus talis est ita aut tate talis. si
cut illa: et nō eōuerso. volo dicere qd res que
est alba. vt octo. gratia exempli. est ita aut tan
te alba. sicut ista que est vt duo: et nō econuer
so: q. ly ista aut tante non dicunt pessionē.

Quinta petitio est ista. an sequatur. tu eris
maior for. igit tu eris maior q. eris for. respon
detur q. non: q. antecēdēs est simplicis cōpa
rationis et reducitur ad o. antequā exponatur: et
pns est de duplici et nō sic reducitur: et ita stat
oppositū pntis cū antecēdente in casu facto in
pma petitioe. vt p3: nec etiā valet eōuerso. vt
p3: q. posito qd nūq. eris simul cum for. et eris
pedalis et for. pntue semipedalis est aūs vep.
vt p3 per exponētes. et pns fallum: q. ex illo. se
quit q. tu eris simul cū for. vt p3 reducēdo ad
o. qd esset falsuz in casu. fm tamē p. Petri. m. d.
habemus dicere istā pntiam valere: q. ipse nō
ponit differentia inter ppositionem de dupli
ci et de simplici comparatioe: sed hoc licet sit
verum nō est secundū dicta cōmunia.

Capitulum de ly differt.

Differt aliud et. **I**n hoc
capo videbūt tria.
pmo modus exponēdi. Secun
do arguet ptra. Tercio erūt pe
titiones. **Q**uantū ad pnum
dī q. ppositio de ly differt: aut
est affirmatiua: aut negatiua. si
negatiua pbatur per affirmatiua. vt p3. si affir
matiua: aut de pnti: aut de futuro: aut de pre
terito. si de pnti expone illā per tres. vt dicit
p. Paulus. exemplū. tu differes ab asino expone
sic. tu es et asinus est. et tu nō es asinus. igit et.
si sit de futuro nō debes eam immediate expone
re: sed reducere ad certum o. vel tps fm magi
strū argumēto. 22. pmi dubiū. exemplum. si vis
pbare istā. tu differes ab asino. dicas sic. i. a. o.
vel tēpoze tu differes ab asino. igit tu differes
ab asino. et facta tali illatioe pba aūs sic. in a.
o. tu eris: et in a. o. erit asin⁹. et nō in a. o. tu eris
asinus. igit et. Et similī de pterito dicat: et nisi
fiat talis reductio nō est bona pbatio. sicut et
dēn est de gradu cōparatiuo et esset falsa ista
ppō tu differes ab asino. q. tū fm cōem viam
concedit: q. aut esset falsa. p3: q. tu nō differes
ab asino: q. erit post mille ānos: ex quo nō eris
secū. **Q**uantū ad 2m arguit p modū expo

nendi positum hic a magfo: q. si talis modus
est bon⁹. sed q. valeret ista pna de forma.
tu eris et for. erit q. tu eris. et tu nō eris for. igit
tu differes a for. s. ista nō valet. igit talis mo
dus est malus. pntia p3 cū maiori. et minor p.
bas multipli. et pmo sic. a termino stāte ampli
tue ad eundē stātez appellatiue. et eōuerso
nō valet pntia de forma: s. hic arguit a termi
no stāte ampliatiue et. igit. p3 pntia cū maio
ri. et minor pba: q. ly for. in exponēte stāte am
pliatiue. vt p3. et in exposita appellat tps futu
rum. **S**ecūdo pba illa minor sic. isti pse
quētie antecēdēs est vep. et pns falsuz. igit ipa
nō valet. p3 pntia. et aūs pba. et pono fm intē
tionē p. Petri. m. d. vel saltē ad imaginationem
q. a. aia sit separata a corpore b. et stabit sic per
annū: et in fine vntes hec aia corpore ex qd re
sultabit for. et pono q. tu eris solū per medietate
rem isti anni. tūc p3 antecēdēs est vep. p pma
et tertia parte. et secūda pba: q. iste binarius
ex a. anima et b. corpore erit quādo tu eris: q.
in medietate hui⁹ āni: et iste binari⁹ est vel erit
for. q. erit for. in fine āni. igit for. erit quando
tu eris. **Q**uādo aut pns pncipale sit fallum. pba: q.
q. p regulā dictā in appellatione tēpozis ista.
tu differes a for. significat quod tu differes ab
eo qd erit for. p tpe pro quo differes ab eo: qd
est fallum. **E**t pfirmat q. ille modus expo
nendi nō sit bon⁹: et pono q. tu nō eris adequa
te cum antichristo. sed eris in eodē centena
rio annoz. tūc p3 istam esse falsam. tu differes
ab antichristo: et tū iste sunt vere. tu eris et antichri
stus erit quādo tu eris: q. in tpe in quo tu eris
puta in cētenario isto: et tu nō eris antichrs. vt
p1. **S**ecūdo pncipalī ptra illū modū expo
nēdi arguit sic. ex illis exponētibus sed q. tps
erit: s. tps fore est impossibile. igit ille ex
ponētes sunt male. p3 pna cū maiori. et minor
pba: q. da tu oppositus. s. q. tps erit. puta ho
ra futura que vocet a. et arguitur q. nō erit: q.
medietas pma a. hore nō erit. igit a. hora non
erit. p3 pna. et antecēdēs. pba: q. da tu oppo
sitū. s. q. pma medietas a. hore erit: et appellet
b. et secūda c. et arguit q. ista sit falsa. b. medie
tas erit: q. ista habet sic pbari. hoc erit. et hoc
est v. erit b. medietas. igitur b. medietas erit.
vbi p3 q. secūda resoluens est falsa: qd pbo: q.
nōdū est medietas. vt p3 cū nōdū sit: nec erit
medietas. qd pbo: q. vel b. erit medietas quā
do c. erit: aut q. nō erit. non pmi: q. quādo
b. erit c. nō erit. ex quo successiuo repugnat ha
bere partes simul: nec et quādo c. non erit: q.
b. tūc nō erit medietas: q. nihil erit medietas
nisi dū erit cū alia medietate sit totius. Sed
quādo c. nō erit b. nō erit cum alia medietate
sui totū. igit b. tūc nō erit medietas: et sic patz

partes successiu nō erunt: et explequent q
 successiu vt tps et motus nō erūt: qd fuit pro-
 bandū. ¶ Ad p̄mū dī q argumentū bñ pbat
 et dī de intētiōe magī loco sup̄a allegato q
 talis ppō dī p̄s reduct ad o. et deinde pbari.
 si aut non velis illā sic reducere et velis tenere
 modū positūz hic in logica parua dic q ista et
 p̄similes. tu differes a sor. sic dī exponi. tu eris
 et erit sor. adequate qñ tu eris et tu nō eris sor.
 sic q ly sor. in secūda exponēte appellet sicut
 in exposita. et tūc cessat argumētū p̄mū cū suis
 p̄firmatōib⁹: qz dī q minores in illis p̄firma-
 tōib⁹ erūt false si sic sumantur. vt p̄s ex casu.
 ¶ Ad 2^m p̄ncipale pcedit q successiu erit et
 q a. hora futura erit: et cū arguit. b. medietas
 nō erit. igit a. hora futura nō erit: bñ respōdē-
 do negat p̄frequentia. vt negat. p̄s. m̄. tñ p
 nunc negat aī. et dī q b. medietas erit. et dici-
 tur q ista est vera. b. erit medietas. et cū dī. aut
 quādo c. erit aut quādo c. nō erit. dī q quādo
 c. erit: qz b. erit medietas in a. hora in qua et c.
 erit. ideo erit medietas quādo c. erit. et cū dī
 q successiuo repugnat p̄re partes simul. dī q
 v̄p̄ est. si ly simul dicat adequationē. sin autēz
 nō repugnat. sicut est in p̄posito. vnde licet b.
 erit qñ c. erit: nō tamē b. erit adequate cum c.
 ¶ Quātū ad 3^m sit p̄a petitiō. qñ stat ly ali-
 no. in ista. tu differes ab asino. rñ. p̄s. m̄. dī.
 caplo p̄pō. q ly asino. stat distributiue absolu-
 te p̄ oibus asinis futuris. et sic p̄positio est fal-
 sa fm̄ ipm̄: qz tu non differes ab asino qui erit
 post te. Sed fm̄ magfm̄ dī q ly asino. stat di-
 tributiue nō p̄ omnib⁹ asinis futuris. sed pro
 his q in certo tpe erunt tecū: qz ista h̄z reducti
 ad o. et sic ppō est vera: et ita precise dōm̄ est su-
 peri⁹ de cōparatiuo. ¶ S̄z tu dices. p̄s. m̄. dī.
 pcedit istā in cap⁹ appellatiōnū. vt p̄s. ¶ Re-
 spōdeo q ipse ibi nō loquebatur de intētiōe
 p̄pria vel si sic p̄dixit. ¶ Sc̄ba petitiō. an iste
 stent simul. tu differes ab albo. et tu eris alb⁹.
 rñ. q fm̄ modū exponendi positū in p̄nciplo
 ille stant simul: qz stat q in certo tempore pu-
 ta cras tu differes ab albo: et tamen post cras
 eris albus. sicut etiam iste stabat simul. tu eris
 maior sor. et tu eris minor sor. Sed exponēdo
 ly differes fm̄ modū positūz a magistro hic in
 logica parua: aut fm̄ opinionem. p̄s. m̄. dī. ille
 repugnant. vt p̄s. ¶ Terria petitiō. an ista sit
 vera. populus est differēs ab asino. respon. q
 ly differēs pōt teneri participialiter et nomia-
 liter. Si p̄mūz. p̄positio est vera. sicut ista. cui
 equialet. s. populus differt ab asino. si secun-
 dum. dicit q illa est falsa: quia significaret q
 populus ēēt aliqua res que differret ab asino:
 qd est falsum: qz p̄plus nō est vna res. vt p̄s.
 ¶ Capitulum de exclusiōe.

Exclusiōe 7c. ¶ In isto ca-
 pitulo tria faciā. p̄mo ponaz
 vñū notabile. Sc̄do argūā p̄tra
 magfm̄. Tercio ponā petitiōes.
 ¶ Quātū ad p̄mū est sciēdū q

iste sunt dictiones exclusiue. s. tñ solus tantū
 modo solū solūmodo et p̄se. Sed ly tantūz et
 ly solus tenētur duplī. vno modo adiectiue. et
 tunc sunt noia categorēmatica nō facientia
 p̄pōnē exclusiua: et nō habētla vim p̄fundēdi.
 exemplū vñū. tu vides tñ spaciūz q̄tum sor.
 exēplū alteri⁹. solus sor. cur. et est sc̄lus q sor.
 q est solus currit. ¶ Alio modo tenentur ille
 dictiones exclusiue. et sic sunt termini sineathe-
 gorematici habētes vim p̄fundēdi p̄se p̄ cō-
 trariū q signūz p̄se. s. subm̄ p̄fuse tñ mobiliter
 et p̄tum p̄fuse distributiue mobiliter. et faciunt
 p̄pōnem exponibiles. vt tñ hō currit. et solus
 sor. currit. et exponunt. vt dicit magī sic. homo
 currit. et nihil nō hō currit. igit 7c. ¶ Quātūz
 ad 2^m arguit 3 modū exponendi datū a magī
 stro. et p̄mo sic. ista p̄ntia nō valet. populus est
 aggregatū: et nihil nō populus est aggrega-
 tum. igit tantū populus est aggregatū. et tñ
 hic arguit fm̄ modū magfm̄. igit talis modus
 est malus. p̄s p̄ntia cū minor. et maior p̄bat: qz
 p̄ns est falsum. vt p̄s. ex quo cumulus granoz
 est aggregatū. et nō est p̄pls. et antecēdēs est
 v̄p̄ p̄ma parte. s. p̄pls est aggregatū. et sc̄ba
 p̄bat. s. nihil non p̄pls est aggregatū: qz da tu
 oppositū. s. aliqd nō populus est aggregatū.
 et p̄s q hoc est falsum: qz tunc vnūz esset multa
 entia diuinctiua: qd est falsum. ¶ Pro solu-
 tiōe huius argumēti. nota q in exponendo
 p̄pōnem exclusiua affirmatiuam p̄mī ordinis
 vbi nō est negatio pōt ēē error. ideo distingue
 sic: aut nota exclusiōis cadit sup̄ terminio ipor-
 tante num̄z aut nō. si p̄mum p̄bat per notam
 pluralitatis. exēplū. tñ tres hoies currūt ex-
 pone sic. tres hoies currunt et nō plura q tres
 hoies currunt. igit 7c. Si secūdu hoc dupliciter:
 qz vel nota cadit sup̄ terminio q pōt stare p̄
 re vna: aut non. Si 2^m expone p̄ negatiuaz in
 numero plurali. exemplū. tñ p̄populus est ag-
 gregatū. expone sic. populus est aggregatū: et
 nulla nō p̄pls sunt aggregatū. igit 7c. ¶ Si s̄r
 dicat de ista tñ domus aut exercit⁹ est aggre-
 gatū. si aut sit p̄mū. tunc expone. vt dicit magī
 in textu. ¶ Istō stāte p̄s solo ad argumētū. dī
 .n. q nō valet p̄ntia illa: qz 2ª exponēs nō bñ su-
 mit: sed dī sic sumi nulla non p̄pls sunt aggre-
 gatūz q est falsa. vt p̄s: qz duo hoies de p̄plo q
 nō sunt p̄pls sunt aggregatū. ¶ Quātū ad
 tertiu sit p̄ma petitiō. an ista sit possibilis. ista
 hō est. et forte appet q sic. Sed argū q nō: qz

ex illa sequitur dictio: qz sequitur. tñ hō est. igitur nihil non hō est: et sequitur tñ hō est. igitur homo est et ultra. igitur aia est: et sic aliqd nō hō est: et sic sequitur qz nihil nō hō est et aliqd nō homo est.

¶ Rñ. ponēdo tres regulas. pma ois exclusiua de scōo adiacente pmi ordinis in q nulla est negatio: cui subit est terminus discretus significans rem diuisibilem implicat dictionē. p3 de istis. tñ for. est. tñ brunellus est. tñ a. mā est aut fuit: et tñ b. albedo erit: qz ex istis sequitur q partes eoz sunt vel erūt q nō sunt illud totū.

¶ Scda regula ois talis exclusiua: cui subit est terminus cōis significans solū res cōpositas ex partib⁹ essentialib⁹ seu ex mā et forma implicat dictionē. p3 de istis tñ homo est. tñ asinus est et c.

¶ Tertia regula. ois talis exclusiua: cuius subit est terminus cōis inere subalio et significat rem nō compositā ex mā et forma est possibilis. p3 de istis. tñ albedo est. tantum color est: quāz nulla implicat dictionē.

¶ Scda petitio. an ista sit possibilis. tñ for. est albus. rñ. qz si for. sit albus ista. nō solū est possibilis sed vera: qz ista tñ for. est alb⁹ significat qd tñ for. est for. albus: cuius ratio est: qz cū illo adiectiuo alb⁹. d3 subintelligi aliquod substantiuū. vt p3 supra: et nullū puenienti⁹ ponit q illud qd est a parte subiecti. vñ iste sunt simul vere. tñ homo est coloratus. et tñ asin⁹ est coloratus: qz pma subordinat huius. tantum hō est homo coloratus. et scda huius. tñ asinus est asin⁹ coloratus: nō tamē debemus pcedere istas. tñ homo est colorat⁹: tñ asin⁹ est colorat⁹: qz ly colorat⁹ nō est adiectiuū sed substantiuū: et significat qd tñ homo est res colorata: qd est falsū.

¶ Et si d3 quō exponit ista et p3 similes. tñ for. est albus. d3 sic exponit. for. est albus: et nihil non for. est for. albus. igitur et c. cuius exponētes sunt vere: et hoc est de intentione. p3. 23. et magistri in 5° argumēto pmi dubij.

¶ Tertia petitio. an posito qz de hominibus currant tres: et de asinis tres ista sit vera. tñ tres homines currunt: et apparet qz sic: qz non plures qz tres currunt.

¶ Sed arguit qz sit falsa: quia sequitur. tantū tres homines currunt. igitur tantū tria animalia currunt. p3 consequentia ab inferiori ad suum superius a parte subiecti addita dictione exclusiua subiectis. et psequens falsum. igitur et antecedens. Rñ. p3. qz secunda exponens istius. tantum tres homines currunt potest dupliciter sumi. s. improprie et proprie. si pma tunc in illa debet poni ly plures. qd sit adiectiuum de ly homines. et sic propositio est vera: qz tres hoies currunt et nō plures hoies qz tres currunt. Si 2^a tñ i illa d3 sumi ly plura. in neutro genere qd sit adiectiuū d ly entia. et sic p3 est falsa. qz p3 sic exponit. tres

hoies currunt. et nō plura qz tres hoies currunt. s. nō plura entia qz tres hoies currunt. igitur et c. vbi secunda exponens est falsa. respondendo igitur d3 qz si illa exponatur. p3ue est falsa. si improprie est vera. et ad argumentum. tñ tres homines currunt. igitur tñ tria animalia currunt. dicitur qz quādo exclusiua sic improprie exponitur qz non valet consequentia. tene illud qd tibi placet.

¶ Quarta petitio. an ista et consimiles sint affirmatiue. tñ homo nō currit. et videtur qz non. quia verbum principale negatur. Ad hoc quidaz dicunt qz ista est negatiua. vt probat argumentū: sed non est pure negatiua: cū ex illa sequatur sua secunda exponens: que est affirmatiua.

¶ Probabiliter tamen posset teneri qz data. ppositio est affirmatiua: cuius ratio est. quia in istis exclusiuis et in multis alijs ppositionibus exponibilibus: sicut in reduplicatiuis oportet negari notā et non verbum: ratio autem huius est: quia credo tales ppositiones ratione illarum notarū subordinari hypotheticis. et ideo sicut ad hoc qz hypothetica sit negatiua oportet negare notā. ita hic oportet negare notā. et hoc credo esse verum. supposito qz hypotheticæ sint affirmatiue vel negatiue: cuius oppositum aliqui tenent.

¶ Quinta petitio. an ista sit bona consequentia. tantū animal est homo. igitur animal tantū est homo. Rñ. qz sic. vt patet. et ponitur tres regule. pma ab exclusiua primi ordinis vbi nulla est negatio ad illā secundā valet consequentia. et nō econuerso. exemplum. sequitur. tantum homo est animal. igitur homo tantū est animal. sed non sequitur. homo tantum est animal. igitur tantum homo est animal: quia antecedens est verum. vt patet resoluendo et exponendo. et cōsequens falsum.

¶ Secunda regula. a tali exclusiua primi ordinis ad illam tertij non valet consequentia. vnde non sequitur. tantum animal videt homines. igitur animal videt tñ hominem: qz posito qz quicūqz videt hominem: etia3 videat asinū. est asin⁹ vtz vt p3. et p3e falsum: qz qdlibet aial videt non hominem. i. re qd nō est hō: qz asinū. et videt simul hominem et nō hoies.

¶ 3ª regula. ois categorica affirmatiua puerit cū vna in qua ponit nota exclusionis pto. exēplū sequitur. hō est aial. igitur hō est tñ aial. et econuerso.

¶ Ex duab⁹ pmiis regulis sequitur qz ab exclusiua secundā ad illā tertij non valet p3a. p3 hoc exēplo. qz non sequitur. aial tñ videt asinū. igitur aial videt tñ asinū. p3 etiā rōne: qz si ab illa pmi ad illā secundā valet p3a. vt dicit pma regula. et ab illa secundā ad illā tertij valet. oportet postea qz ab illa pmi ad illā tertij valeret. cui⁹ op^m dixit secunda regula. et sic sequitur qz affirmatiua pmi aut secundā ordinis stat cū negati

ua tertij. ¶ Sexta petitio. an ly hō. in pto isti-
us. tñ aial est ois hō. scet distributue. z videf
q non: qz sunt duo signa. Rñ. q sic. z dī q si-
gnum rse affirmatiuū non ipedit distributio-
ne note exclusiōis nec econuerso. secūdo dī q
signum negatiuū sequens notā exclusiōis nō
ipedit eius distributiōē. exēpluz. tñ aial non
est asinus. stat ly asinus distributue.

¶ Capitulum de exceptiuis.

Dictiōes exceptiue. ¶ In hoc caplo tria fa-
ciā. pmo ānotabo aliq circa tex-
tum. scdo dubitabim⁹ ptra. ter-
tio erūt petitiones. ¶ Quātuz
ad pūuz nota q note exceptio-
nis sūt iste pter. pterqz. z nisi. z sūt termini sin-
cathegorematīci nūpū significātes z habentes
officiū: sed ly pter. p nunc tenet duob⁹ modis
.f. dīminutiue z exceptiue. exēplū pmit. decem
pter qnqz sunt qnqz. z pbat talis. ppō sic. deni
ptis qnqz a decē residuū est qnqz. exēplū scbi.
ois hō pter for. currit. similī ly nisi. tenet duplf.
vno mō pditionalf. vt. nisi tu es aial. tu non es
hō. alio mō exceptiue. vt nullus hō nisi for. cur-
rit. qñ tenet pditionalf pōt poni tā in. ppōne af-
firmatiua qz in negatiua. ¶ Sed quādo tenet
exceptiue nō ponit nisi in negatiua. Silr qñ te-
net pditionalf pōt pgrue poni cū termino nō
distributo. vt si dicā. for. non cur. nisi moueat. z
h3. pbari sicut pditionalis: s3 qñ tenet excepti-
ue. ppe excipit a termino distributo. vt. nullus
hō nisi for. currit. ¶ 2⁹ nota q sicut dicit magr
exceptiua affirmatiua. vt ista. ois hō pter for.
currit. exponit p duas: in quarū pma remouet
ptū a parte extra capta. z in scda pter idē ptūz
affirmatiue de subo exceptiua. z parte extra ca-
pta infinita. ex. ista. qlibet hō pter for. currit.
sic exponet. for. non currit. z qz hō nō for. cur.
¶ 3⁹ nota q i exceptiua affirmatiua. vt in ista.
oē aial pter hoīem est brutū. stat ly aial. distri-
butiue imobilf. z ly hoīem. qd est pars extra ca-
pta pfuse tñ moblf. z silr ptum fm magfm. z
idē dicat d exceptiua negatiua. ppa: nisi q ptū
stat pfuse distributue z nō pfuse tñ. ¶ Quā-
tuz ad 1⁹ dubitat p modū exponēdi: qz illo da-
to seqtur q posito q oē aial currat. ista. ppō est
v2. oē aial pter lapidez cur. q tñ a nullo pcede-
ref. igf talis modus malus. p3 pñā. z aīis. pba-
tur: qz sue exponētes eēnt vē. vt p3 exponendo
¶ Scdo argf sic. dato isto mō. seqtur q posi-
to q tu videas oēs hoīes q sūt in ista domo. z
for. sit foris quē tu non videas. ista cēt v2. tu vi-
des oēs hoīes existētes in ista domo pter for.
z tñ ista a nullo pcederef. igf talis modus ma-
lus. p3 pñā cū minor. z maior. pbat: qz exponē-
tes sunt vē. Ltu non vides for. seu tu non vides

for. exēte in ista domo. z tu vides oēs hoīes
existētes in ista domo. nō for. vt p3. ¶ Tertio
argf q ps extra capta nō stat pfuse tñ moblf:
qz si stare illo mō. tūc valeret ista pñā. oē aial
pter hoīem est brutū. igf oē aial pter subam est
brutū: s3 hec non valet. igf non stat ps extra ca-
pta illo mō. p3 pñā cū maiori. qz ibi argueret
ab isferiori ad suū supius pfuse tñ moblf. z mi-
nor. pbat: qz illi pñā aīis est v2. z pñā falsū.
cuz scda exponēs sit falsa. vt p3. ¶ Ad 6⁹ dice-
ret. p3. m. q illa est falsa. oē aial pter lapidez
cur. z diceret q vna exponentiū est falsa. z q il-
la non exponit sicut dicit Paulus: sed exponi-
tur p tres. ex. m. oē aial pter lapidē cur. exponit
sic. oē aial non lapis cur. z lapis nō cur. z lapis
est aial. vbi 3⁹ exponēs est falsa. z ista solo appa-
ret mihi bona. z etiā sua expō. tñ fm modū ma-
gistrī hic non pōt cuitari qñ illa pcedat: quā tñ
pcedē mihi non placet. ¶ S3 tu dices. fm ma-
gistrī illa nō est ppa. hoc nō soluit argm: qz ex-
ponētes sunt vē. ¶ S3 forte dices. alr. f. q ma-
gister vult q subintelligat 3⁹ exponēs: sicut di-
cit. p. m. q istud nō est v2: qz si vellet hoc. tūc
de itentiōe sua iste repugnarēt. oē aial pter an-
tixpm est aial. z antixps non est aial: q tñ s3 cū
non repugnāt. vt p3 ista in scda petitōe. ¶ Ad
2⁹ rñ oīno silr. ¶ Ad tertium dī q pars extra
capta stat pfuse tñ moblf. z cū dī q illa pñā
deberet valere. negaf hoc. z ad regulā cū dī q
ibi argf ab isferiori ad suū supius pfuse tñ. dī q
non argf oīno affirmatiue cū arguaf cū ly pte-
ter. icludēte negatiōē. vt p3. z ita non est p re-
gulā. ¶ Quātū ad 3⁹ sunt sex petitōes. pma.
an ista sit. ppa. oē aial pter lapidē est substantia.
Rñ fm. p. m. q sic. qz ista h3 oīa reqsita ad
exceptiua. z est pfecta oīo z ppō: sed ē falsa z
ipossibilis. vt p3 exponēdo fm ip3. z hoc credo
eē v2: tñ fm paulū dī q illa est ipropria. vt p3
ex dictis suis. ¶ Scda petitio. an exceptiua re-
pugnet sue pacenti. Rñ fm. p. m. q sic. vbi
in exceptiuis nō ponaf aliud sincathegorema.
vt p3 ex suis exponentib⁹. vnde iste repugnāt.
oē aial pter antixps est aial. z oē aial est aial. z
pma iplicat pditionē. vt p3 p suas exponētes
Sed fm magf3 dī q exceptiua non repugnāt
pacenti. vt p3 ab eo in textu. z iō non ē de iten-
tione sua q in exponēdo subintelligat 3⁹ expo-
nens: sicut dixit. p. m. ¶ 3⁹ petitio. an expo-
nēdo istā. oē aial pter bouē cur. cur? pars extra
capta ē termin⁹ cōis in pma exponēte. ego de-
beaz remouē ptum a parte extra capta vlr vel
particularif. vbi gfa. vtz debeā exponē sic. nul-
lus bos cur. z oē aial non bos cur. vel dicere.
bos nō cur. z oē aial non bos currit. Rñ fm.
Pan. argumēto octauo pmit dubij q ptum v3
remoueri vlr a parte extra capta: sed hoc non

credo. fm tamē d. ch. ca. 18. secūde partis d. op. i. q. d. remoueri particulariter. tene illud qd placet. hoc tū scias q si teneas paulū habes dicē q ps extra capta supponit magis p̄fute in exponente q̄ in exposita: q̄ in exponēte dūtri butiue. 7 in exposita p̄fute tū mobilē. ¶ 4. pe titio. an ista p̄clō sit possibīl. tu icipis scire oēm ppōnē pter a. 7 tū tu icipis scire a. 7 apparet q nō: q̄ seq̄tur. tu icipis scire oēm ppōnē pter a. igr tu nō incipis scire a. ab exposita ad expo nētē. Rñ. fm. p. d. q̄ illa p̄clō est p̄fute 7 ba. posito isto casu q̄ sint soluz tres ppōnes in mūdo. due s̄e q̄s icipias scire per positiones de p̄nti: sed 3. que vocet a. sit falsa. 7 immediate post hoc erit ba 7 scita a te. tunc ps scōa ps p̄clōnis .s. tu icipis scire a. 7 p̄ma. p̄ba. f. tu icipis scire oēm ppōnē pter a. q̄ nunc scis oēm ppōnē pter a. vt ps. 7 nō immediate ante hoc sciuisti oēm ppōnē pter a. vt ps. igr 7c. ¶ Et ad ar. in o. d. q̄ ibi nō argf ab exposita ad exponētē: q̄ illa nō h̄z exponi rōne exceptiue: s̄ rōne de ly i cipit. ¶ Et si dicat. igr stabūt ista s̄l. tu incipis scire oēm ppōnē pter a. 7 tu incipis scire oēm ppōnē. 7 sic non repugnabit exceptiua p̄iacen ti: cul. op. dixit. p. d. Rñ. q̄ in istis ppōni bus q̄ nō sunt pure exceptiue. nō est icōueniēs vt ps in secūda petitiōe. ¶ 5. petitiō. quō. p̄ba. ista. non oē aial pter sor. cur. Rñ. q̄ si ly nō. ne get totā ppōnē: sicut apparet illa h̄z p̄bati per p̄dictoriū. vt ps. ¶ 6. peti. an valeat ista p̄na. oē aial pter antipm est aial. igr oē aial p̄ter hoīem est aial. 7 apparet q̄ sic. q̄ argf ab infe riori ad sup̄i cōfute tū mobilē 7 affirmatiue. ¶ Et alia pte apparet q̄ nō: q̄ p̄ Paulū aīo est v̄x. 7 p̄na falluz: cū p̄ma sua exponēs sit fal sa. Rñ. q̄ nō valet p̄na. 7 ad regulā ps solo su pra: q̄ regula itelligit q̄ arguat sine negatiōe tā iplicite q̄ explicite qualis nō est hic.

P Capm de reduplicatiue. 7c. **Ropō** ¶ In isto cap. po nā vnū notabile. deide vnā peti tiōe. ¶ Quātuz ad p̄m nota q̄ ppō in qua ponit ly iquantū. re duplicatiue tentū semp est distinguēda: q̄ vel ly iquantū. reduplicat 7 denotat p̄na seu p̄comi tātiā: seu p̄sequētiā formale p̄ti ad terminuz reduplicatū. vel ly iquantū reduplicat 7 iporat cām. ex. m. in ista. sor. ingtū hō. ē aial. vel ly in quātū. reduplicat p̄comitātiā se p̄nam formale aialis ad hoīem sic q̄ ex ppōne de ly hō. seq̄tur. illa de ly aial. ceteris nō mutatis. vel cām sic q̄ terminū reduplicatiū: aut signū ei. sit cā q̄ ta le p̄tum istit subo 7 alijs q̄bus inest. Si p̄m. illa ppō ē ba. 7 exponit p̄ tres sicut exponit magf sic. sor. est hō. 7 sor. ē aial. 7 si aliqd est hō. illud

est aial. vbi in 3. exponente sit p̄na formalis hōis ad aial. Si hō ly ingtū reduplicet cāz. dico q̄ ista ē falsa: q̄ cū in ista. sor. ingtū hō est aial. ly ingtū. cadat supra ly hō. denotat q̄ hō ē cā q̄ re aliqd sit aial. sic. f. q̄ nō pōt tale p̄ti aial. ve rificari de aliquo nisi p̄us de eo p̄tur terminū re duplicat. f. ly hō: qd est falluz: q̄ de aliq. puta de asino verificat ly aial. de quo tū nō verificat ly hō. qd est terminū reduplicatus. vt ps. Sed bñ pcedit q̄ sor. iquantū hō ē risibilis. 7 q̄ sor. ingtū rōnalis ē disciplinabilis. ps. q̄ cā q̄ aliqd est disciplinabile est q̄ rōnalis. 7 s̄līr cā q̄re ali qd est risibile ē q̄ est hō loq̄ndo de cā fm logi cos: q̄ si de aliq̄ debeat dici q̄ sit risibilis. o. q̄ p̄us de eo dicat q̄ sit hō loq̄ndo de p̄ori ad mo dū logicor. ¶ Quātū ad 2. sit ista petitiō. an ista sit ba replicādo p̄nam. hō iquantū hō ē co loratus. Ad hoc dicit. p. d. q̄ sic. q̄ exponē tes sūt b̄e. d. ch. at dicit q̄ ista est falsa: q̄ ei. 3. exponēs. f. ista. si aliqd est hō. illud ē hō co lorat. nō est p̄na bona 7 formalis. cū sit vna cō ditiōalis in q̄ est imaginabile o. p̄ntis stare cū ante line p̄dictiōe mō sicut dicit ē supra ad hoc q̄ tal reduplicatiua sit ba. o. q̄ possit fieri p̄na nō solū bona: s̄ bona 7 formalis iter terminuz reduplicatū 7 p̄tum. ¶ De ly immediate.

Imediate duas 7c. ¶ In isto cap. pmo argf q̄ magf m. Scōo ponent due petitiōes. ¶ Quātū ad p̄m argf pmo sic. datis ex ponētibz magf. seq̄tur q̄ duo p̄dictoria sunt s̄lī ba. igr ille ex ponētes male. ps p̄na. 7 aīo p̄ba. 7 pono casū magf. f. q̄ hora p̄terita fuerit diuisa in partes p̄portioales p̄portioe dupla minoribz termiā tis ad hoc istās p̄sens. 7 q̄ in q̄libet parte part tu fueris alb. 7 in q̄libz parte ipari niger. 7 ca pio istas duas. tu immediate an hoc fuisti alb. 7 tu immediate an hoc nō fuisti alb. 7 argf sic. iste sūt s̄lī b̄e. 7 iste sūt p̄dictorie. igr due p̄dictorie sunt s̄lī b̄e. ps p̄na cū mioribz: q̄ singulis affirmati ua 7 singulis neg. de p̄sibz 7c. sunt p̄dictorie. 7 mior probat: q̄ tu q̄n fuit aliq̄ ps par fuisti al bus: s̄z immediate ante hoc fuit aliq̄ ps par. igr tu immediate ante hoc fuisti alb. S̄līr. tu q̄n cū q̄ fuit aliq̄ ps ipar. nō fuisti alb. sed immediate ante hoc nō fuisti alb: qd fuit. p̄b. ¶ 2. argf sic. ista p̄na non valet. post hoc istās tu eris de mfato istātū qd est p̄sens. 7 nullū erit istās post hoc. q̄n iter illud 7 hoc tu eris. igrur immediate post hoc tu eris. 7 tū hic argf ab exponētibz pauli ad expositā. igr sue exponētes sūt male. ps p̄na cū mioribz. 7 maior p̄ba. 7 pono q̄ celū nūc pmo q̄scat. 7 q̄scet sic p̄ hora. vt ita loqr. Sic q̄ per spatiū vni. hore: vt ita loqr: nullum

cc

erit tēpus: nec istās: sed bene post. deinde itē
moueat. et pono q' in medio illi' hore vt ita lo-
quar tu nascaris. tūc in isto casu illa exposita q'
est p'ns. s. immediate post hoc tu eris. est falsa. vt
p3. et exponētes hē: qd pbat: q' post hoc tu eris
vt p3. et nullū erit istās post hoc. qn iter illud et
hoc tu eris. vt p3. q' nullū erit istās. nisi hinc
ad hōrā. mō p3 q' iter illud et hoc tu eris. quia
eris in medio illi' q'etis. vt ponit casus. ¶ Ad
p' rñ. pcedendo q' iste sunt sil' hē. tu immediate
an hoc fuisse alb'. et immediate an hoc non fuisse
alb': sed negat q' sint p'dictorie. et ad p'batōne
cū d' singlis affir' et c. pōt dupl' rñderi. primo:
q' ille nō sūt singles nisi vocal' et apparent tñ
sed sunt hypothetice ex quo subordinant hypo-
the. istud tamē nō est secundū cōmunita dicta.
¶ Secūdo potest dici q' non semp singularis
affirmatiua et singularis negatiua sunt cōtra-
dictoria. vt p3 supra. sed oportet qd singularis
negatiua sit pure negatiua qualiter non est de
ista. tu immediate ante hoc non fuisse alb'. vt sta-
tim patebit in p'ma petitione. ¶ Ad 2^m dicit
p. ad. q' ar^m concludit tu tamē fm magm
dic oppositū. et cum dicitur q' ille exponentes
sunt vere et exposita falsa negatur. imo dicit q'
si exponentes intelligantur vt debent intelli-
gi et non vt verba sōnant vna earū erit falsa. sicut
sua exposita. vnde secūda exponēs istius. s. im-
mediate post hoc tu eris. d3 sic sumi. nullū erit
istās vel mēsurā post hoc quin iter illā. et hoc
tu eris. que est falsa. sicut sua exposita. vt patet.
q' licet nullum erit tempus vel istās post hoc
quin iter illud et hoc tu eris. erit tamē aliqua
mēsurā post hoc et nō inter illā et hoc tu eris.
puta erit eum vel eternitas vel aliquod ppor-
tionale istis. ¶ Quātum ad secūdum sit p'ma
petitiō. an ista sit negatiua immediate post hoc
tu nō eris. et apparet q' sic. q' in ea verbū p'nci-
pale negatur. et ex alia parte apparet q' nō. q'
ex ea sequit sua p'ciacēs que ē affirmatiua mo-
do ex negatiua non sequit affirmatiua. ¶ Ad
hoc dicitur q' si quis teneat illā esse hypotheti-
cam habet tenere q' non est negatiua cuius ra-
tio est. q' cū illa ratione de ly immediate. in quo
includitur nota copulatiōis subordinat vni co-
pulatiue oportet ad hoc vt fiat negatiua q' ne-
getur ly immediate. i quo est talis nota. et nō ver-
bum q'liter non est in pposito. si quis tamen te-
net illam eē categoricā sicut cōmuniter tenet
dicat q' illa est negatiua: sed non pura ex qua
non ē incōueniēs q' sequat affirmatiua. ¶ Se-
cūda petitiō. an iste p'uertat. immediate post hoc
tu eris. et ante quodlibet instās futurū post hoc
tu eris. ¶ Ad hoc variū varia dicūt p'mo. p.
ad. capitulo proprio dicit q' non. q' p'ma est
vera et scda est impossibilis. q' sic resolui. tūc

tu eris et tunc erit ante quodlibet instās fu-
turum post hoc. igit' et c. vbi scda resoluēs ē ipos-
sibilis. Alij de quoz numero est mag' ister in se-
cūdo dubio. argumento. 39. dicunt q' sic. et q'
vtracq' est vera et dicūt q' non h3 resolui sed ex-
poni ratione de ly quodlibet sic. post aliquod i-
stās futurū post hoc tu eris. et nullum erit tūc
aut istās futurū post hoc quin ante illū tu eris.
igit' et c. vbi p3 q' exponētes sūt vere. Alij pos-
set dici et forte melius q' ille nō p'uertunt sic di-
cit. p. ad. Sed bene iste p'uertatur immediate
post hoc tu eris et qdlibet instās futurū post hoc
erit aliqd iter qd et hoc tu eris. sic q' p'mo ter-
minus probabilis sit ly quodlibet. et ly ante nō
p'cedat et erit tutior via. et intelligo ibi per in-
stās oēs mēsuram sicut dixi in solutiōe secū-
di argumenti. ¶ Cap. de ly incipit.

Incipit dupliciter expo-
nit et c. ¶ In isto
cap. arguit p'mo 3 modū expo-
nēdi magistri sic. ab exposita ad
exponētes p' Pauli nō valet p'se-
quētia. igit' ille exponentes non
sunt bone. p3 p'sequētia. et aīa p.
batur. q' non seqtur. for. incipit eē. igit' in instā-
ti qd est p'ns for. nō est et immediate post istās q'
est p'ns for. erit patet. q' aīa ē verum posito q'
for. nunc p'mo sit et p'ns falsus p' p'ma pte. vt p3.
¶ Secūdo arg' sic. ista p'ia non valet. in instan-
ti qd est p'sens aīa nō ē homo. et immediate post
instās qd ē p'sens animal erit. hō. igitur incipit
animal esse hō. et tñ hic arg' ab exponētib' ad
expositā scdm Paulū. igit' ille exponentes sunt
male. p3 p'ia. cū minoz et maioz p'batur. q' illi
consequētie aīa est vez. et p'ns falsus. q' p'scāno
sit falsus. p3 q' p'ntue aīa aīa fuit hō. igit' non in-
cipit aīa eē hō. qd tñ aīa sit vez p3 p' scda par-
te. et p' p'ma pbat. q' aīa nō ē hō. et quilibz aīa
nus est animal. igitur animal non est homo.
¶ Tertio af sic. datis istis exponētib' p' Pauli
sequit ista p' falsa. s. q' a. aīa incipit eē post q' in-
cepit eē. igit' iste exponētes sūt male. p3 p'ntia. et
aīa pbat. et pono q' aīa for. incipit eē p' remo-
tiōne de p'nti sicut vult. p. ad. vel saltem ad
imaginationē. et p3 p' q' in instāti qd est p'ns hec
aīa nō ē post q' incipit eē et immediate post erit
post q' incipit eē. igit' hec aīa incipit eē post q' ince-
pit eē. p3 p'ia. ab exponētib' ad expositā. et aīa
est vez. igit' et p'ns. q' aīa sit vez p3 p' p'ma par-
te. q' ei' o^m ē falsus. et scda p' ē et vā vt p3 expo-
nēdo rōne d' ly immediate. ¶ Ad p' rñ. h3. p.
ad. cap. pprio et fm magm p'mo dubio. arg'
ib. q' i rei veritate p'positio de ly incipit. non d3
exponi. sed h3 p'bari p' cōsueritatis. id non mīz
si ab illa q' appet exposita ad illas q' apparent
exponētes nō valz p'ia. q' bñ scit q' a p'positiōe

habete casū vītatis ad suā cām nō valet p̄na l3
bene ep̄. et hoc p̄cludebat ar̄. et bene. ¶ Ad
2^m p̄cedit q̄ illa p̄ nō v3 et negat mior. s. q̄ ar
guat ab exponētib⁹. et c. q̄ vt dictū est l3 incipit.
non h3 exponi. Et si d3 q̄ adhuc stat ar̄. q̄ af
ab vna cā vītatis ad p̄pōnē hūit illā negat.
et d3 q̄ illa cā non bñ sumit. p̄ quo nota q̄ ad
assignādū bñ cām vītatis istī. incipit aial eē hō.
aut p̄stū i q̄b⁹ a pte subiecti ē imin⁹ cōis op3
q̄ i negatiua p̄pōnē semp ille finit⁹ stet distri
butiue. ex^m si vis bene. p̄bare istā. incipit aial eē
hō. debes sic arguere. i. instāti qd ē p̄is nullum
aial ē hō. et imediate post aial erit hō. igit̄. et c.
et nō debes dicere. i. instāti qd est p̄is aial nō ē hō.
et sic p3 solutio. q̄ d3 q̄ si cā vītatis debite suma
tur ipsa erit falsa sic et sua p̄pō. ¶ Ad tertium
cōcedit q̄ p̄pō ē vā vt probat ar̄. Et si arguē
tur 3 sic. hec aia incipit eē postq̄ incipit eē. igitur
postq̄ hec aia incipit eē ipsa incipit eē. p̄ ē bona
et p̄is ē falsus. igit̄ aīo. qd p̄is sit falsus. p̄bat. q̄
h3 sic resoluti. nūc hec aia incipit eē. et nūc ē vel i
cipit eē postq̄ hec aia incipit eē. igit̄. et c. vbi scda
resolutio ē icōpossibilis p̄me. ¶ Ad hoc rñ. ne
gādo illā p̄ntiā. s. hec aia incipit eē. postq̄ incipit
eē. igit̄ p̄ q̄ hec aia incipit eē ipsa incipit eē. q̄ af
a termino stāte p̄fute tñ ad eūdē stātē dtermina
te. ¶ Pro quo nota q̄ h adverbium postq̄ et
alia aduerbia t̄pis et s̄r aduerbia loci nō sunt
finiti sincathegorematice. sed cathegorematice
ei potētes suscipe p̄futionē. a l3 incipit et sunt di
ctiōes q̄ q̄uis appeant i voce simplices subor
dinat̄ tñ nomini et relatiuo aut noi tñ. ex^m. idē
est dicere: qñ et dicere i tpe vel i istāti i q̄. et idē ē
dicere postq̄. et p̄ t̄pē i q̄. s̄līf idē ē dicere. vbi et i
loco i quo. et sic d̄ mult̄ alijs. et sic a p̄pōnē d̄ l3
postq̄. vel de aliq̄ alio. d̄ vbo p̄fuso tñ ad illaz
de codē d̄ vbo nō p̄fuso nō valz p̄. et p3 solutio
argumētī. et q̄lī ibi af a termino stāte p̄fute tñ i
mobili ad eūdē stātē determinate. ¶ Ex solu
tione istī argumētī sequūf tria. p̄m q̄ oēs iste
p̄clones s̄t v. s. for. incipit eē qñ ipe nō incipit eē.
for. incipit cur. qñ non incipit cur. for. incipit cur.
postq̄ incipit cur. patēt oēs iste in hoc casu ima
gnabili. s. q̄ for. simul incipiat eē et cur. p̄ re
motionē d̄ p̄nti. vt p3 p̄bado. ¶ Secdo sequitur
q̄ a p̄pōnē de aduerbijs loci vel t̄pis p̄fusiō cō
fute tñ ad illā de p̄similib⁹ aduerbijs nō p̄fusiō
nō v3 p̄. p3 q̄ nō sequit̄. for. incipit eē qñ nō incipit
eē. igit̄ qñ for. nō incipit eē incipit eē. q̄ aīo ē vep̄
vt p3 p̄bado p̄ remotionē de p̄nti i casu supiori
et p̄is ē falsū. qd p̄bat. q̄ scd̄ qñ for. nō incipit eē
incipit eē. igit̄ i tpe vel i istāti i quo for. nō incipit
eē incipit eē. et vltra sequitur. i tpe vel i istāti. i quo
for. nō incipit eē incipit eē. igit̄ i aliq̄ tpe vel i istāti
for. nō incipit eē et i illo for. incipit eē. vt p3 p̄ regu
lā d̄ resolutionē relatiui. sed vltimū p̄is ē s̄l3 et i

posse. vt p3. igit̄ et p̄m aīo. qd fuit p̄bandū. et ita
de p̄similib⁹ dicat̄. ¶ Tertio sequit̄ q̄ a p̄pōnē d̄
talib⁹ aduerbijs p̄fusiō p̄fute tñ ad p̄pōnē ab
solutas et sine aduerbijs n̄ valz p̄. p3 q̄ n̄ sequit̄.
tu incipis eē qñ tu incipis cur. igit̄ tu incipis eē. pa
tet posito q̄ tu nō incipias eē. s̄z bñ incipias cur.
nec sequit̄. tu incipis eē vbi plato ē. igit̄ tu incipis eē.
nec sequit̄. d̄ incipit eē qñ hoc istāti ē igit̄ d̄ incipit
eē. p3 hoc aduertēt supiora. et s̄iles possēt fieri
p̄clones d̄ l3 desinit. ¶ Cap. de l3 totus.

Istus p̄uertibil⁹ et c. In hoc
cap. p̄mo arḡ 3 dicta
magistri. secundo erūt petitiōes.
¶ Quātū ad p̄m af q̄ l3 tot⁹. sin
cathe⁹ nō p̄uertat̄ cuz l3 q̄libz p̄.
p̄bat. q̄ dato opp⁹ sequit̄ q̄ ista es
set p̄cedēda tot⁹ ē p̄. p̄is falsū. q̄ illa nō v̄t p̄se
cta ofo. et p̄is. p̄bat. q̄ h3 maḡm eēt sensus q̄lī
bet p̄ ē p̄. ¶ Secdo af 3 idē sic. dato illo sequit̄
q̄ ista eēt vā tot⁹. for. ē p̄ s̄z hoc ē falsus. igit̄ et
illud ex quo sequit̄. p3 p̄ cū maior i et p̄bat mior.
q̄ illa. totus for. ē p̄. ē vna affir⁹ cur⁹ subiectus
et p̄tum nō supponit. p̄ codē. vt p3 de l3 for. et d̄
l3 p̄. igit̄ illa nō ē vā. ¶ Tertio arḡ 3 maḡs
dicētē q̄ solū tūc l3 totus tenet sincathe⁹ cū p̄e
cedit totā p̄pōnē. 3 in ista. non tot⁹ sortes. cur.
l3 tot⁹. tenet sincathe⁹ et tñ nō p̄cedit totā p̄posi
tionē. igit̄ et c. p3 p̄ cū mior i et maior. p̄bat sic. ita
tenet l3 totus. i ista. nō tot⁹ for. cur. si cut i ista q̄
est sua d̄dictoria. tot⁹ for. cur. s̄z i ista tenet sincathe
the⁹. igit̄ et i illa. ¶ Quarto af 3 tertiā p̄clones
maḡi sic. ista ē vā. totū qd ē in mūdo ē i oculo
tuo. et ipse dicit q̄ ē falsa. igit̄ male. p3 p̄is cum
miori et maior. p̄bat. q̄ si illa nō eēt v̄ra hoc iō
eēt. q̄ l3 totū. tenet sincathe⁹. s̄z l3 totus. nō te
netur sic. sed cathe⁹. igit̄ illa ē vā. p3 p̄is itē cū
maiori et mior. p̄bat. q̄ l3 totū ibi ē vñ cathe⁹.
q̄ est vñ nomē substantiū neuēri generis. cuz
h̄eat post se l3 qd. qd est r̄lm substantie et neutri
generis. ¶ Ad p̄m negat̄ p̄is et d̄ q̄ ista ē incō
grua. totus ē p̄. et d̄ q̄ nō ē de intētiōe maḡi
q̄ semp cū l3 totus. tenet sincathe⁹ p̄uertat̄ cuz
l3 q̄libz p̄. s̄z h̄ solū h3 cū et p̄iūgē substantiū q̄
licet nō ē in illa. vt p3. ¶ Ad 2^m cōcedit q̄ illa
est vā. et cū d3 q̄ ista ē vna affir⁹ cū subm̄ et p̄tus
nō supponūt. p̄ codē. d3 q̄ ē vep̄. q̄ ista i voce
non h3 subm̄. q̄ tñ ipsa subordinatur vñ in qua
subm̄ et p̄tum supponunt. p̄ codē. puta huic. q̄lī
bet p̄ for. ē p̄ ipsa ē vā. et hoc sufficit. vt p3 su
pra. ¶ Ad 3^m d3 q̄ nō ē de intētiōe maḡi q̄ l3
tot⁹. debeat p̄cedere totā p̄pōnē ad hoc vt te
neatur sincathegorematice. vt ar̄ probat. hoc
n. est impossibile. q̄ tūc op̄teret q̄ l3 totus
p̄cederet seip̄m. sed de intentione sua est q̄ l3
totus p̄cedat totus subiectus. et sic est in illa.
et iō tenetur sincathegorematice. ¶ Ad quar
te 2

ram dicit. **P.** **M.** q. illa e vera: vt ar^m probat. si tamen vis tenere Paulu nega q ly totum. teneatur cathegorematicus. et nega q ly q. sit rlm de ly totum. sed dic q est rlm vnus substantiuu inclusi. in ly totum. et q nos debem⁹ iudicare d vocalibus p metalia et non afr. et patet solutio. **¶** Quatu ad 2^m sit sex petitiones. pma. qre e q cu ly totus. conuertatur cu ly qlibet pars. dicimus q tenet sineathe et pueritur cu ly ens pfectu ex suis partib⁹. teneat cathe⁹. rñ. q hoc ideo q. q ly totus. pmo mo sumptus includit ly qlibz. qd e vnu sineathegorema hñs vim cofundendi. vt pz: sed secdo modo sumptus no includit sineathegorema. vt pz. **¶** Secunda petitio. an ista sit vñs. totus for. est hñ. rñ. q pz dñ eta suploza ista est vñs. qz subordinatur vñ. causa tñ quare magf fecit caplm diuersum de istis est duplex. pma qz erat ponenda distinctio. d ly tot⁹. scda e. qz ista vocalr no apparet vniuersalis. **¶** Tertia petitio. an posito q for. deficiat manus ista sit vera for. est totus hñ. et appet q sic. qz for. est homo perfectus ex suis ptib⁹ igit for. est tot⁹ hñ. pz pñ. et antecedens probatur sic. ois pars for. est in for. igit for. e ens pfectu ex suis partib⁹. patet pñ itez. et antecedens p batur exponendo sic. pars for. est in for. et nulla e pars for. quin illa sit in for. igit ois pars for. e in for. pz pñ cu maior. et minor e nota. qz ei⁹ o^mi plicat p dictione. Ex alia parte appet q illa sit falsa. qz for. dñcit man⁹. **Rñ.** q illa e falsa. et cu of for. est ens pfectu ex suis partib⁹. rñ. q ali quid ee perfectum ex suis partib⁹ e duplf. vno mo qz est pfectu ex partib⁹ qz hñ. et sic oe habens partes est pfectu. alio mo qz est pfectus ex ptib⁹ qz nñlter deberet hñ. et sic non oe habens partes est pfectu ex suis ptib⁹. qz ille cui deficit manus aut pes que fm coez cursum deberet hñ no est pfectu isto mo. et ita capif pfectu in pposito. et patet falsitas propositionis. **¶** Quarta petitio. an ista sit vera. totus for. est minor for. rñ. q ista est distinguenda. qz vel ly totus. couertitur cu ly qlibet pars. absolute. vt dicit magf. vel pueritur cu ly qlibet pars integralis. Si pñ. pp e falsa. qz nulla duaz partiu eentialiu est minor for. qz nec aia intellectiua est minor for. cu non sit quata. nec corp⁹ for. est minus for. vt pz. si vero 2^m dñ q illa est vera qz qlibet pars integralis for. e minor for. qz caput et pes etc. **¶** Quinta petitio. an aliqd idiuisibile. vtputa deus dicat totu. rñ. q non. qz ly totus quocuqz sumatur hñ respectu ad partes. indiuisibile at no hñ ptes. **¶** Sexta petitio. an valeat ista psequencia. totus hñ e hois. igit totus aial est hois. et vñ forte q sic. rñ. q no. qz anteceds e vñ pñs falsus. vt pz exponendo. et hoc ideo est: quia arguitur ab iserlou ad suum supe

*n ligat cu pfectu i
telligit duplf*

rius confuse distribuciu. vt patet.

¶ Capitulum de ly semper.

Semper puerit etc. In isto cap. sit qtuor petitiones. **¶** Prima. an ly sp sit terminus cathegorematicus vel sineathe. rñ. q ly semp est termin⁹ pñgnas q subordinat cathe⁹. et sineathe. et no e pura dictio. sed est pplexu. vt pz supra cu dicebamus. q ly ecouerso erat coplexu. et ita ly semp. nec est terminus cathe⁹. et sineathe. Et si af q omnis imin⁹ aut cathe⁹. aut sineathe. rñ. q verum est de incoplexo. non at de complexo. et ita de ly totus. dicatur. **¶** Secunda petitio. an ista sit quanta. semper fuit homo. rñ. q sic. qz est vniuersalis eo q subordinatur vñ. **¶** Tertia petitio. qd significat ista aliquid fuit ho. respon. q sicut ista q est sua contradictoria. semper fuit homo. est distinguenda. qz potest significare. vel q omni tempore aut instanti absolute fuit homo sic q ly tempore. sicut ampliatue pro eo qd e vel fuit. vel potest significare q omni tempore fuit homo no absolute. sed fm exigentiam verbi. sic q omni tempore preterito fuit homo. ita illa. aliquando fuit homo. aut aliquando non fuit homo. habet plisr distingui. **¶** Quarta petitio. an iste repugnet hoc semp fuit. et hoc icept ee. rñ. q no. qz celu semp fuit ex q in omni tempore et i omni instati preterito fuit. et tamen incepit ee fm veritatem. **¶** Capitulum de ly ab eterno.

Ab eterno duplf etc. In h cap. facia qtuor pmo notabo duo circa istam. scdo arguas p magfm. tertio ponam petitiones. qto mouebo vnus dubiu. **¶** Quatu ad pma nota q ly ab eterno. aduersialit sumptus in uoce est vnum simplex et vna dictio habens vim cofundendi pfuse tñ. sicut ly sp. sic q dicendo ab eterno de⁹ pduxit mudu aut hoim. ly mudu. et ly hoim. stat pfuse tñ mobilf. Secudo nota q ppositio cui⁹ pñmus termin⁹ e ly ab eterno. aduersialit sumptus. s. put puerit. cu ly eternalf. pot duplf exponi. vno mo fm. **P.** **M.** sic. eternalit seu ab eterno. a. fuit. dicatur. a. fuit et non incepit nec desinit. a. esse. igitur etc. Secudo modo exponit ly ab eterno fm Paulu sic. ante aliqd tps pñm finitu a. fuit: et no est vel fuit aliqd tps pñm finitu aut istas qn ante illud a. fuerit. igit ab eterno a. fuit. **¶** Quatu ad 2^m af p magfz sic. ponat q de⁹ p annu añq. pduxit mudu. vt ita dixerim. pduxerit for. et seqt q ista fm ipm sit vera. ab eterno de⁹ pduxit for. de no esse ad ee. Sed hoc e falsum. igit modus magfi e malus. pz pñ cu miorz: qz iueritate for. no fuit p

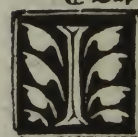
duct^o ab eterno seu eternali. vt pz: qz solus deus
fuit eternali. r. mino: pbat exponendo: qz ante
aliqd tps pñi finitū deus pduxit for. de nō eē
ad eē. r. nullū ē vel fuit istans: aut tps pñi fini
tū qñ ante illud de^o pduxerit for. de nō eē ad
eē. vt pz. igit ab eterno r. c. Secdo r. forti^o af
sic. sit ita ad imaginationē qz nihil sit. r. p re
motionē de pñi icipiat eē for. r. deinde celū r.
mot^o ei^o r. tps. r. seqt qz post motuz celi ista sit
ta ab eterno seu eternali for. fuit. Sed hoc est
falsum. igit modus magis ē falsus. pz pñā. cuz
mīnoxi. qz iueritate for. icepit eē. r. mīoz pbat:
qz ate aliqd tps r. c. r. nullū ē vel fuit tps vñ in
istās pñi r. c. igit r. c. Ad ista arg^o posset ali
qd dicē qz pbat pcedunt: r. nō ē modū expo
nēdi magis bñ itellectū. r. posset dicē qz dū in
2° exponente dñ. r. nullū ē vel fuit istās aut tps
pñi r. c. p istās aut tps itelligit ois mēfura sic
qz sit sensus. r. nulla est vel fuit mēfura pñā fini
ta qñ ate illā for. fuerit pduct^o de nō eē ad eē.
r. sic ista erit falsa. sicut exposita. r. pz solo. pñā
argumēti. Sz ista solutio lz soluat p^o ar^o: nō
tñ soluit 1°. qz si for. incepisset eē illo mō ante
ipm nulla fuisset mēfura: qz nec tps: nec euoz:
nec eternitas. vt pz. iō magis non pōt bñ defen
di. Ad hōc dñ aliqd dicē opz dicē qz magis
in suis exponētib^o pñūponebat eternitē mū
di r. temporis. r. iuxta illud dabat exponētes.
Quātū ad 3° sit p^o petitio. qz dñtia est inē
ly semp ab eterno r. ppetuo. rñ. qz semp ppe re
spicit tps. r. pōt pñi pbat cū dñ de pterito
qz de futuro. vñ ita ppe dicim^o semp fuit de^o.
sicut semp erit de^o. ly at ab eterno. ppe respicit
pñi: r. pñi cū dñ de pñi. vñ ppe dicim^o de^o
ab eterno fuit. r. nō dicim^o. de^o ab eterno erit.
lz dicam^o. in eternū erit. r. ly ppetuo ppe respi
cit futurū. vñ magis r. ppe dicim^o hoc ppetuo
erit qz hoc perpetuo fuit. iste tñ dñtia. p^o exce
pta nō sunt multū vtile. C^o 2° petitio. an ista
pñā sit bona. hoc eternali fuit. igit hoc semper
fuit. dñ qz nō: qz an mūdī creationē eternaliter
de^o fuerat: r. tñ nō semp fuerat. exqz nulluz fue
rat tps: nec seqt ēt ecōuerso. hoc semp fuit. igit
h eternali fuit: qz añs ē vcz. r. pñs falsuz. vt pz
de celo qd semp fuit. ex quo oī tpe vñ istāt pñs
fuit: r. tñ nō eternali fuit. C^o 3° petitio. an ista
sit ēa. eternali hō fuit. Rñ. qz pñs modū expo
nēdi ipm magis quē modū seqr in dubio futu
ro ista est vera. vt pz exponēdo. Quātū ad
4° sit h dubiū. an ista iplicet dñctōez. ab eter
no de^o pduxit mūdū de non eē ad eē. r. af du
pliciter qz sic. p^o sic. ex illa seqt dñctio. igit illa
iplicat dñctionē. pz pñā. r. añs pbat: qz sequit
ab eterno de^o pduxit mūdū de nō eē ad eē. igit
ab eterno mūdū habuit eē. Sz af qz nō ab eter
no habuit eē. qz seqt de^o pduxit mūdū d nō eē

ad eē. igit qñqz fuit r. qñqz nō fuit. r. sic nō ab
eterno habuit eē. Et pñmā sic. iplicat dñ
ctionē mūdū ppetuo fore. r. ipz in futurū corrd
pi. vt pz. igit a hñ iplicat dñctionē ipm ab eter
no fuisse r. fuisse. pductū: lz ex illa. ab eterno de^o
pduxit mūdū de nō eē ad eē. seqt ipm ab eter
no fuisse r. eē. pductuz. igit illa ēt iplicat. C^o 2°
sic. si illa nō iplicaret a pari ista nō iplicaret. ab
eterno de^o pduxit de nō eē ad eē. a. lapidē in cō
cauo lune r. derelictū sue nāe. lz ista iplicat. igit
r. illa. pz pñā cū maiori. r. mīoz pbat: qz illa
seqt dñctio. seqt. n. ab eterno de^o pduxit a. la
pidē de nō eē ad eē in cōcauo lūe derelictū sue
nāe. igit a. lapis ab eterno fuit: sed pbo qz nō ab
eterno fuit. qz seqt. ab eterno de^o pduxit a. la
pidē r. c. derelictū sue nāe. igit a. lapis descēdit.
nūc qro: aut a. lapis descēdit p tps īfinitū: aut
finitū. nō pñi: qz lapis relictus sue nāe in pca
uo lune nō descēdet ad cētz p tps īfinitū. si dñ
r. tñc signo illud tps p qd descēdit: r. qro aut
a. lapis an fuit: aut nō fuit. nō est dñm pñi. qz
tūc a. lapis qeuiſſz in pcauo lune p tps īfinitū:
qd ē p casuz ponētes qz a. lapis fuerit relictus
sue nāe si dñ 2°. igit a. lapis nō ab eterno fuit.
r. sic seqt dñctio. C^o 3° op^o af sic. ista nō ipli
cat. ab eterno hō. pduxit hoiez de nō eē ad eē.
igit nec illa. ab eterno de^o r. c. pz pñia: qz sicut
vna ē de terminis cōib^o pñis pñis tñ: ita r. alia
r. añs pbat: qz illa nō solū ē possibilis: lz ēa. vt
pz exponēdo: qz an aliqd tps pñi finitū hō. p
duxit hoiem de nō eē ad eē. r. nullū ē vel fuit
tps pñi finitū qñ an illud hō pduxerit hoiez
de nō eē ad eē. igit r. c. pz pñā. ab exponētibus
ad expositā. r. añs est vcz. igit r. pñs. C^o 4° rñ.
ad dubiū. p^o pono vnum notabile: deide qñqz
pñones. r. rñ. argumētoz. Quātū ad pñi no
ta qz refert dicē. aial hō. pduxit ab eterno d nō
esse ad eē. r. ab eterno hō. pduxit aial de nō eē
ad eē. pz. qz in pñā tñi nō stat determinate r. nō
pōt eē ēa nisi vñ hō determinat^o r. vnuz aial
eternali fuerit. in 2° aut stat termini pñis tñi r.
pōt eē ēa: imo vt pz pñs exponētes tā ē ēa:
quis nullus hō. r. ēt nulluz aial eternali fuerit.
Et ita pñis dicat de ista. mūdū de^o ab eterno p
duxit de nō eē ad eē. r. ab eterno de^o pduxit mū
dū de nō eē ad eē. p^o. n. nō pōt imagiari nisi tā
de^o qz ēt determinat^o mūdus ab eterno fuerit: sed
scda pōt imagiari posito qz nullus de^o: r. etiā
nullus mūdus eternali fuerit. Istō stāte pñis
ista pñis. ista pñis nō iplicat. ab eterno de^o pdu
xit mūdū de nō eē ad eē. qz pñis iplicat i duob^o
casib^o. pñis ponēdo qz de^o fecerit de mūdō: sic
de hoie. sic qz pduxerit eos gnābiles r. corru
ptibiles. sicut fecit de hoib^o. r. tūc pz qz sic. ista
est ēa. ab eterno de^o pduxit hoiez d nō eē ad eē.
vbi ly hoiem. stat pñis tñ: ita ista ēt in illo ca

suba ab eterno de^o pduxit mūdū de nō eē ad eē
 ex q̄ tñ nō seq̄t q̄ aliq̄s mūdus fuerit eternalf. si
 cut ex p^o nō seq̄t q̄ aliq̄s hō fuerit ab eterno seu
 eternalf. ¶ Et si dī si ab eterno de^o pduxit mū-
 dū. igit aliq̄n de^o pduxit mūdū. rñ^o. pcedēdo
 pñaz. r pñs pcedit tāq̄ vep r imptinēs q̄ tā si
 circiter septē milia annoz q̄ pduxit mūdū. r
 tāq̄ seq̄ns hēs pcedere q̄ in infinitū añ. pduxer-
 rat alios mundos. r si dī qñ añ dī q̄ nō debes
 certificare. ¶ 2° pōt illa. pō bificari in h casu
 .f. q̄ vñū determinatū mūdū de^o ab eterno. pdu-
 xerit de nō esse ad eē quē infinites adhibilane-
 rit r creauerit. v. g. imaginādo tps pñū fuisse
 infinitū r fuisse diuisū in secula icipiēdo ab in-
 stāti in q̄ sum^o r pcedēdo in infinitū. r q̄ deus
 in p^o seculo seu cētēario ānoz. pduxerit a. mū-
 dū. r p 2^m a. mūdus sit adhibilant. r in 3° iterū
 creat. r sic in infinitum. isto stāte pbat p̄clo. ab
 eterno de^o pduxit a. mūdū de nō eē ad eē. igit
 ab eterno de^o pduxit mundū de nō eē ad esse. igit
 p 3ª pñā ab iscriori ad suū sup^o p̄fule tñ mobi-
 liter. r añs est vep. vt p 3ª exponēdo. igit r pñs.
 ¶ 2° p̄clo ē ista. sicut ista nō ipliat. ab eterno
 de^o pduxit mūdū de nō esse ad eē: ita nec ista.
 mūdū de^o ab eterno pduxit de nō esse ad eē. vbi
 ly mūdū. sicut determinate. r ista p̄lo bificat solū
 in 1° casu ponēdo. f. q̄ eundē mundū de^o infini-
 ties creauerit r adhibilauerit. ¶ 3° p̄clusio ab
 eterno fuit ita q̄ a. mundus ē r ab eterno fuit:
 ita q̄ a. mundus nō est. p 3ª ista p̄clo exponēdo
 q̄libet sui p̄tē in casu pcedēte. ¶ Ex ista p̄clu-
 sioe sequit q̄ nō p̄us fuit: ita q̄ a. mūdus est q̄
 q̄ a. mūdus nō est: r tñ in q̄libet sui. pductioe
 p̄us fuit ita q̄ nō est q̄ q̄ est. p 3ª correlariū in-
 telligēti. ¶ 4°. si ab eterno de^o pduxit mūdū.
 necio. pduxit mundū. pbat: q̄ si ab eterno. p-
 duxit mundum ab eterno siue eternalf fuit ita
 q̄ pduxit mundū r ex cōi nō potuit eē ipsum
 nō pduxisse mundū. r sic necio. pduxit mun-
 dū. ¶ Et p̄firmat. q̄ si ab eterno pduxit mun-
 dū. tunc seq̄t q̄ pduxit mundū r nō potuit eē
 ipm nō pduxisse mundum. r sic necio. pduxit
 mundū. in q̄libet tñ pductione mundi ptingē-
 ter p tūc pduxit mundū. vt p 3^a. ¶ 5° p̄clo. ista
 p̄pō ipliat p̄ditiones. ab eterno de^o pduxit
 a. mundū de nō esse ad esse. r tñ semel. pduxit
 ipm. pbat: q̄ ex illa. seq̄t p̄dictio. seq̄tur. n. ab
 eterno de^o pduxit a. mundū de nō eē ad esse.
 igit a. mūdus eternalf fuit. r seq̄tur. ab eterno
 de^o pduxit a. mundū de nō eē ad esse. r semel
 pduxit. igit a. mūdus accepit esse post nō esse.
 tūc signo mēsurā in q̄ nō erat: r cū āte nō fuit.
 seq̄t solū semel. p̄dacebat. igit nō ab eterno
 seu eternalf fuit: q̄d est p̄dictio. ¶ Istis stanti-
 bus p 3ª solutio argumētōz. ¶ Ad p̄mū p̄cedi-
 tur q̄ ab eterno mūdus fuit: r negat q̄ sequat

nō ab eterno mūdus fuit. r ad p̄bationē cum
 dī. mūdus qñq̄ fuit r qñq̄ nō fuit. igit nō ab
 eterno fuit. negat p̄ntia: q̄ stat oppositiū p̄ntia
 cū āte in casu illo q̄ idēz mūdus p̄fies fuit
 gnāt^o r corrupt^o. ¶ Et ad p̄firmationē negat
 q̄ ipliat p̄ditionē mundū ppetuo fore r ip̄s
 corrupti. nā posito q̄ vñū mūdus p vñū seculū
 futurū erit. r p aliud nō. r p 3^m erit. r p 4^m nō.
 r sic vltra p 3^m ille mūdus perpetuo erit: r tñ
 corrupt^o. ¶ Ad 2^m p̄ceditur pñā l3 nō valeat
 de forma. r p̄cedit q̄ ista nō ipliat. ab eterno
 de^o pduxit a. lapidem de nō eē ad esse in p̄ca:
 uo lūe relictiū sue nāe. r negat q̄ ex illa sequat
 p̄dictio. r p̄cedit q̄ ex illa sequit q̄ a. lapis ab
 eterno fuit. r negat q̄ seq̄tur q̄ non ab eterno
 fuit. vñ aduerte q̄ tu hēs dicere q̄ a. lapis infi-
 nities fuit gnātus: aut pductus a deo i p̄cauo
 lune: r q̄ infinites descēdit deorsum. r corrup-
 pebat post: r deide de^o eū repabat sursum: nūq̄
 tñ iste lapis mouebat sursum. ex q̄ erat dereli-
 ctus sue nāe. r tūc ad ar^m cū dī signo tps in q̄
 descēdit signet. r dico q̄ illud non fuit p^m tps
 in q̄ descēdit. q̄ h nō ē dabile: q̄ in infinitū tps
 bus añ descēdit: r ita ar^m non p̄cedit. ¶ Et si
 perit. an iste lapis p̄us fuerit sursum q̄ deorsū.
 Rñ^o. q̄ nī: q̄ ab eterno fuit sursum. r ab eterno fuit
 deorsū. tñ in oī suo motu p̄us fuit sursum q̄ de-
 orsum. r p̄ infinita istātia stetit sursum: l3 p nullā
 tps steterit sursum. r tādē hēs obligatōne rñ-
 dere sicut ille qui admittit vñū impossibile fm
 esse possibile fm tamē imaginationem.

¶ Capitulū de ly infinitum.

¶ Infinitum r. ¶ Istō ca-
 cap. faciā tria. p̄mo ānotabo ali-
 qua circa expōnē. Sc̄do arguas
 p̄tra magf̄m. 3° ponā p̄titiōes.
 ¶ Quārū ad p^m nota q̄ ista dī-
 ctio magnū sumit duplī. vno mō iproprie. r sic
 p̄uertit cū ly p̄tinuū. r sic linea r superficies dicū-
 tur magna. alio mō. p̄p̄e. r sic p̄uertit cū ly lon-
 gū. latū r p̄fundū. r sic linea r superficies nō sūt
 magna: l3 solū corp^o. ¶ Sc̄do. nota q̄ aliqd eē
 pedale aut bipedale ē triplī. f. vel solū fm lōgi-
 tudinē. r sic linee sunt pedales: aut fm lōgi-
 tudinē r latitudinē. r sic superficies sunt pedales:
 aut fm oēm dimēsiōnē. r sic solū corpa sūt pe-
 dalia. vt posito q̄ vñū corp^o fm oēm dimēsiō-
 nē sit pedale. ¶ 3° nota q̄ aliqd eē duplī: aut
 triplī ad aliud pōt esse q̄ttuor modis: aut fm
 longitudinē tñ: aut fm lōgitudinē r latitudi-
 nem: aut fm oēm dimēsiōnē: aut fm numerū.
 ¶ Quātū ad 2^m arguit p̄tra magf̄m dicentē
 q̄ ly infinitū. tenet cat̄p̄go. quādo limitat in
 subiecto r subiungit q̄ ista limitatio sit quādo
 adiectiue vel sub e tenet. arguit igit sic. semper

ly infinitū. teneat adiectiue vel subiectiue. Igitur semper
teneat cathegore. qd est ptra ipm. p3 pñia. et an-
tecedēs pbaf: qz nō videt qñō possit aliter te-
neri. ¶ Secūdo arguit ptra sex pclusiones ma-
gistrī sic. in oibus illis pma pars est falsa. igitur
pclusiones false. p3 psequētia. et añs. pbaf: qz si nō
eētnt false: hoc iō eēt: qz ly infinitū in illis tene-
ret sincathegore. sed in rei vitate ly infinitū. te-
net cathegorema. cum in eis teneat adiectiue.
vt p3. igitur ille nō sunt vere sed false. ¶ Tercio
arguit sic. ista pñia nō valet. infinita est linea
giratiua. igitur aliqua est linea giratiua: et in
duplo maior est linea giratiua. igitur modus ex-
ponēdi positiua magis nō est bonus. p3 pñia. et
añs. pbaf: qz añs illi est verū demonstrata linea
girate ptes. ppositiōales vni colūne. et pñs est
falsum: qd pbaf sic. linea nō est magna. igitur nō
in duplo maior est linea giratiua. p3 psequen-
tia. et antecedēs pbaf: qz si linea esset magna.
scd qz linea pedalis esset pedaliter magna. s3
hoc est falsum. igitur linea non est magna. patet
pñia iterū cu3 maior. et minor pbaf. qz da tu o^m
.s. qz linea pedalis sit pedalis magna. et argū sic.
oē pedalis magnū ē cuiuslibz pedalis magno eq-
le: sed linea pedalis est pedalis magna. et corp⁹
pedale est ē pedalis magnū. igitur talis linea eēt
eqalis corpori. s3 pñs est impossibile. igitur et añs. et
nō p maior. igitur p minor: qd fuit. pbādū. ¶ Ad
ista rñ. ad p^m dī negādo qz ly infinitū. semper te-
neat adiectiue vel substantiue. imo dī qz qñqz te-
neat adiectiue. et tūc puerit cū ly in infinitū. seu
cū ly infinite. sic qd dū dico. infinitū corp⁹ de⁹ pōt
pducere ē sensus. inf⁹ seu in infinitū de⁹ pōt. pdu-
cere corp⁹. et sic p3 solo. ¶ Ad i^m dī qz oēs ille
pclusiones sūt vñ. et qz ly infinitū teneat sincathegore.
et cū dī qz teneat cathegore: qz teneat adiectiue dī qz
verū est de vitate sermonis. tū intentio magis est
qz ly infinitū. nō teneat adiectiue: s3 teneat p ly i
infinitū: nec ē op⁹ in veritate qz pcordeat cū sub-
stantiue: s3 magis sic dixerit. vñ. ppe debem⁹ dicē
in inf^m nūc tu potes nūerare. et nō infinitū nūc
tu potes nūerare. ¶ Ad vltimū dī qz ppo de
ly infinitū. nō dī exponi p ly i duplo mai⁹. capiē-
do ly mai⁹. ppe: s3 dī exponi p ly duplū. fm ext
gētiā termini sequētis. ex^m. inf^m corp⁹ de⁹ pōt p-
ducere. dicaf. aliquatū corp⁹ de⁹ pōt pducē. et in
duplo mai⁹. et sic vltra. S3 dicēdo. infinitū lineā
de⁹ pōt pducere. sic dicaf. aliquatū lineā deus
pōt pducere. et in duplo lōgiorē. et in triplo et c.
Sist de suplicie et nūero dicaf. ¶ Quātum ad
3^m sit p^a petitio. an oē pedalis magnū sit oī pe-

dalī magno eqle. Rñ qz accipiēdo magnum
proprie hoc nō op⁹: qz linea pedalis nō est eq-
lis corpori pedalis: quia qdlibz illoz sit pedalis
magnū. accipiēdo ly magnū ipso: ppe. s. p^a pti-
nūo: s3 accipiēdo magnū. ppe dī qz petitio ē vñ
¶ 1ª petitio. an vñ refē pedalis lōgum sit tāte
magnū: ppe magnū est lapis pedalis lōg⁹ et pe-
dalī lat⁹. Rñ qz nō. imo dī qz ē mur⁹. alī scqz
ref qz medietas vni⁹ lapidis capta s3 lōgitudi-
nē eēt tāte magna ppe magnū eēt suū totū. et
sic nō oē totū qz itatiuū esset maius sua ppe ite
grali: qd ē f3. An ad h⁹ qz aliq⁹ duo ianiata sint
equalī magna o3 qz ipsa reducta ad pñmiles
figuras nullū s3 aliquā mēsurā excedat aliud
qualiter non eēt de illo refē et lapide. vt p3.

¶ I N I S

¶ Explicūt quedā anotationes super logica
Magistri Pauli Veneti edite per eximium ar-
tium et medicine doctorem Magistrum Jaco-
bū Ricciū de Aretio. Impresse vñ Venetijs
per presbyterū Bonetū de Locatellis Ber-
goniesem. Ad dato et expensis heredum Mo-
bilis Arit dñi Octauiani Scotti Liris Mo-
doetiensis. Decimo Kal. Augustas. 1501.

Registrum

aa bb cc dd ee Omnes sunt quaterni
excepto ee qui est binus.

